Adriana Ikim

MANECHIN, ÎN DOUĂ LUMI

Adriana Ikim

Manechin, în două lumi

Căutînd, într-o viață veche, începuturile uneia noi

Bucureşti, 1983

Gertrude

Până şi strada era deosebită în Armenească. Case frumoase, cu curți mai mari sau mai mici. Nu erau nici ca la țară, dar nici a case boiereşti nu arătau, case vechi, cu personalitate.

La numărul 9, pătrund în curtea mică, ocolesc casa şi descopăr intrarea din spate, după precisele indicații ale lui Radu Popescu, prietenul meu din Televiziune. Uşă cu geam, perdea grea, bej. Nu apuc să bat, pentru că se şi deschide.

- Te-am văzut venind. Ce drăguță eşti! Intră, te rog, şi iartă-mi dezordinea!

Nu-mi venea să mă mişc, am rămas cu ochii lipiți de splendida apariție. Se vedea că fusese înaltă, acum era un pic adusă de spate, slabă şi impozantă, mi-a deschis uşa, ținând cu două degete un țigaret de baga în care fumega o țigară Carpați. Purta un pulover mov, din lână, peste o rochie bej lălâie, tot din lână şi ea. Părul, complet alb, era adunat la spate, dându-i un aer teribil de distins. Îmi plăcea, îmi plăcea la nebunie şi mă gândeam că tare mult aş fi vrut să învăț şi eu cum să păstrez aerul acela şic atâta timp.

Nu scosesem o vorbă după acel „bună ziua” fără vlagă şi-i urmez paşii târşâiți - nu în papuci, ci în pantofi fără toc, nişte mocasini, vechi ca tot ce era în jur. În holul micuț, ticsit de pachete, două lampadare înnegrite în formă de copii de curte răspândesc o lumină blândă, o pătură veche este aruncată pe jos, în loc de covor. Mă uit înapoi la geamul uşii şi apreciez perdeaua de mătase grea, perfect curată - mirosea greu... a vechi, dar, apropiindu-ne de salon, simt... da, pudră Caron, mirosea a vechea pudră Caron! Salonul era uluitor, cu perdele încrețite în cinci rânduri, pe care le-am adorat toată viața - îți trebuie cam zece metri pentru un geam -, cuverturi grele din macramé pe fotoliile în care te scufundai, din pricina

arcurilor uzate, măsuțe cu miniaturi de argint şi fotografii care erau atât de îngălbenite, că păreau sepia. Camera era îmbâcsită de lumina tulbure a veiozelor acoperite de voal. Toate luminile aprinse, chiar dacă afară era plină zi, totul cufundat într-o lumină gălbuie care ascundea uzura si se asorta cu mirosul.

- Nu te deranjează lumina, nu? Pe mine cea naturală mă omoară.

Mi-am dres glasul şi am încercat să-mi revin.

- Radu mi-a vorbit aşa de mult de dumneavoastră.

- Şi mie mi-a povestit Radu, dar nu te aşteptai să dai peste o bătrână în naftalină ca mine, nu?

- Ba nu, răspunsei eu speriată, nu, sunt uimită de cât de frumos e totul, inclusiv stăpâna. E ceva în interiorul meu care se regăseşte aici, de parcă aş mai fi trăit o dată momentele astea.

Şi-a scos țigaretul din gură şi s-a aplecat spre mine, parcă pentru a mă vedea mai bine. Avea nişte ochi albaştri care străluceau pe fața ridată, dar proaspătă.

- Nu mai spune! E frumos ce spui şi ce simți, adică mi se întâmplă şi mie să am o senzație ca asta. Şi-am avut destule.

Tăcu un timp, la fel şi eu, aşteptând să continue, dar ea fuma tăcută şi privea fix la lampa lângă care stătea.

- Iartă-mă, nu trebuie să mă laşi, eu trăiesc în lumea mea, pot să şi uit că eşti aici. Ia spune, ce pot face pentru tine?

- Oh, am venit pentru altceva, dar sunt atât de fericită că v-am cunoscut, că aproape nici nu-mi mai vine să vă întreb.

- Ce fericire, dragă? Sunt o vechitură, lasă, lasă asta, mi-a spus Radu că te pregăteşti să pleci, cu toată familia. Ce curaj! O să vezi Viena! Ştii, Viena a fost preferata mea. Eram ca acasă la Viena. Şi la Paris. Dar Viena…

Trase cu putere din țigară şi urmări fumul surâzând.

- Nu te speria, reluă ea discuția, îmi place să mă întorc în trecut. De fapt e tot ce mi-a mai rămas şi te asigur că m-a făcut fericită.

- Doamnă Călinescu, tare aş vrea să mă țineți lângă dumneavoastră, câte un strop, atunci când vreți să povestiți. Mi-ar plăcea la nebunie!

- Da? Nu mă instiga, drăguță, eu de-abia aştept şi… nu „doamna Călinescu” - rişti să nu-ți răspund - săracu' bărbatul meu, de el nu mi-aduc aminte, a murit demult, Gertrude. Zi-mi Gertrude. El îmi spunea Trudy.

I se potrivea ca o mănuşă numele şi chiar şi diminutivul. Gertrude era o doamnă din alte timpuri…

-Eu nu prea vând lucruri. Cum ai zis că te cheamă? Adriana, da, mi-a spus Radu... Eu n-am nevoie de nimic, nu-mi cumpăr nimic, ce să fac cu banii? Dar cunosc câteva babe hrăpărețe care mai au câte ceva, poate chiar lucruri pe care le-am făcut eu cadou ... râse ea răgușit.

Se ridică şi se îndreptă spre bucătărie.

- Vino, hai să-ți fac o cafea la nisip. E damblaua mea. Cafeaua e aşa de bună şi-i simplu de făcut!

Ajungem în bucătărie şi din nou rămân la uşă să admir mobila veche cu geamuri de cristal, argintăria patinată şi porțelanurile fine. Se îndreptă spre o maşină de gătit, cu ornamente de alamă cu nichel şi cu nişte uşi minunate; în dreapta era un fel de plită în formă de cratiță pătrată plină cu nisip.

- Eu țin mereu nisipul cald. Îmi place cafeaua la nisip şi oh, dacă n-ai observat, şi fumul - pot să visez şi să suport singurătatea mai bine, au mirosuri care îmi aduc în față adevărate tablouri. Sunt o babă nebună, dar îți spun eu, fericită ... da, şi acum sunt fericită ... când strângi în tine atâta iubire ca mine, îți ține de cald la bătrânețe.

O urmăream cum, cu mişcări lente, punea cafeaua şi căuta două ceşti curate ...

- Alege-ți ce ceaşcă vrei, mie îmi place asta albastră, mi-au mai rămas doar două. Eu nu prea spăl vasele şi de câte ori vine vreo deşteaptă pentru curățenie mai sparge câte ceva - nu-s obişnuite. Nici servitoarele cu porțelanul fin şi nici porțelanul cu mâinile ca glaspapirul. Mi-aduc aminte de Elisa mea, fata în casă, cea care... oh, Doamne, de fapt a murit, era bătrână, dar avea nişte mâini roz şi îngrijite şi ştia să mângâie lucrurile frumoase.

Ne luăm cafeaua aburindă şi plăcut mirositoare şi ne întoarcem la fotoliile adânci, trecând pe lângă tot felul de lucruri încântătoare, perne mari aruncate pe jos şi un ou imens, un *Fabergé* pe care m-am dus să-l văd mai de-aproape.

- Stai să ți-l aprind, aşa nu vezi nimic, e farul meu de zile ploioase. Să vezi ce de culori are!

Dând la o parte nişte pantofi de saten şi, oh, un jupon de mătase şi dantelă, a găsit în cele din urmă priza.

Nu văzusem în viața mea ceva atât de frumos! Şi culmea e că nu mă ruşinam să mă uit ca proasta. *Fabergé*-ul şi toate celelalte erau într-adevăr lucruri unice.

Ea era încântată de plăcerea mea, iar mie îmi dădeau lacrimi de emoție. Ce mult îmi spunea dantela fină a juponului de mătase! M-am întors spre ea şi am răspuns cu un zâmbet ochilor ei întrebători.

- E cam dezordine la mine, nici eu nu mai ştiu ce am aruncat prin jur, încerca parcă să se scuze. Îmi place aşa, țin curat unde vreau şi mă întrețin cu vechiul ce rămâne. E ca mine!

- E atât de personală dezordinea asta, să nu schimbați nimic, am aruncat eu grăbită.

- La vârsta mea, copilă, şi să vreau, nu mă mai schimb. Hai, povesteşte-mi despre mata. Spunea Radu că nu mai aveți serviciu nici tu, nici bărbatul. Cum te descurci?

- Oh! m-am luminat la față. Ştiți, am fost învățați să muncim, să avem un salariu şi când ne-au dat afară am suferit, ne-am speriat când ne-am trezit aruncați aşa deodată de pe orbita în care ne-au educat ! Cred că am început deja să înțelegem ce înseamnă să fii liber.

Gertrude râse şi mă îmbie din ochi să continuu. Era de-a dreptul interesată.

- Da, ştiți, fac de toate! Am făcut icoane pe sticlă, acum m-am apucat de compleuri pentru Fondul Plastic. Am o prietenă care le expune pe numele ei, dar nu ajung multe în magazin, pentru că se vând repede pe la prietene, toate mă roagă să le fac.

- Ai învățat croitorie? mă întrebă ea.

- Nu, nici vorbă! Cred că am copiat de la Doina Levintza, o scenografă de la Televiziune foarte talentată, care a început să facă şi ea haine pentru Fondul Plastic. I-am fost manechin pentru primele fotografii şi eram şi eu intrigată cum de poate ea să facă bluze şi rochii; e tare deşteaptă, face totul cu multe crețuri şi mâneci foarte largi fără formă, le poate îmbrăca oricine; de fapt, nu contează atât tiparul, cât combinația de material şi culorile, pentru că, practic, nu există măsură.

Spusesem totul dintr-o suflare şi m-am oprit o clipă, surprinsă. Nici mie nu-mi explicasem până atunci toate astea, mă lăsasem condusă doar de instinct.

- Vedeți, aşa fac şi eu. Combin materialele cu desene mici cu cele cu desene mari şi intercalez dantela bej de bumbac. Încerc să le fac cât mai frumoase, vreau să-mi placă mie mai întâi.

- E foarte frumos ce spui, eu n-a trebuit niciodată să-mi câştig existența… am făcut altele, am învățat franceza şi engleza, am studiat istoria

artei, am călătorit, am iubit, am fost iubită. Era altfel pe vremea mea, femeia era făcută pentru alte lucruri. Nu ți-e greu? mă privi speriată.

- Nu, n-am fost niciodată aşa fericită! Câştig bani pentru ceea ce fac, şi-mi place! Sandu ... oh, am uitat că nu-l cunoaşteți. Sandu e bărbatul meu. Acum, de când nu mai lucrează în Televiziune, a început să se ocupe şi el de casă şi de copii, iar lucrul ăsta e ceva nou! În plus toți prietenii şi sora mea ne aduc sau ne trimit pachete. Suntem mai plini ca niciodată de țigări, cafea, whisky, chestii de-astea... credeam că o să murim de foame, când colo n-am avut niciodată atâția bani ca acum. Încă mai colaborez ca manechin cu firme de cosmetică şi coafură care au lucrat cu mine în ultimii ani, şi refuză să țină cont de „restricții". Toată lumea e disperată că nu ne descurcăm.

Gertrude se distra pe cinste şi, scuturând țigaretul, îşi schimbă țigara. Mi se părea că ne cunoaştem de o viață, îmi era aşa de simplu să-mi deschid sufletul în fața ei. O simțeam aproape.

- Şi banii adunați vrei să-i investeşti în lucruri vechi, crezi că se mai caută, crezi că în lumea asta superficială mai e cineva care să aprecieze valorile?

- Mie-mi plac, îmi deschid porți spre o lume pe care n-am cunoscut-o. N-am avut timp să învăț cât mi-aş fi dorit, iar despre lucruri frumoase nu ştiu mai nimic. Însă acum caut să cumpăr câte ceva. E absolut important să-mi asigur traiul acolo, măcar pentru început.

- De unde ştii? mă întrebă ea cu un surâs cunoscător.

- De nicăieri! Aşa-mi spune mie instinctul. Ştiți, a trebuit să iau tot timpul decizii rapide, n-am avut vreme să mă întreb, să mă documentez. Trebuia să merg înainte, puțină lume ştie că asta se face pentru că n-ai încotro. Alții mă văd foarte hotărâtă, sigură de mine. Rahat! Nu am timp nici să-mi arăt frica.

- Rahat, *merde*, râde hârşâit şi bate cu palma în fotoliu. Şi eu spuneam tot timpul *merde*! Aşa să faci, nu te uita înapoi şi nu te întreba ce zic alții! Să nu-ți pese! Sunt de acord cu tine. Vino, hai să vedem ce găsim în debaraua mea! Te anunț că n-am mai umblat acolo de nişte ani, dar e totul împachetat. Ar fi păcat să se strice.

Ne-am ridicat cu greu din fotolii şi mă întrebam cum se poate să intri într-o casă, să cunoşti o persoană şi să te rupi de realitate în maniera asta. Nu îmi venea să mă mai despart de Gertrude!

Debaraua era încuiată cu un lacăt gros; am oftat amărâtă.

- Stai, dragă, stai că nu m-am ramolit încă, mai ştiu cifrul!

Se aplecă şi învârti închizătoarea între degetele ei lungi cu unghiile îngrijite - erau mâini cremuite şi iubite.

- Da, numerele mele de la ruletă: 5, 7, 9. Ce bine-mi pare c-ai venit! Mă simt aşa de singură, nu te superi dacă te ajut, nu? De mult nu m-am mai distrat aşa, nu suport să aud cum se plânge lumea şi nu mă interesează comuniştii. Mie să-mi vorbeşti de lucruri frumoase, de bărbați... sau mai bine îți vorbesc eu de bărbați, eşti prea mică, se vede pe tine că nu ştii prea multe, da' într-o zi o să ştii!

Am pătruns într-o magazie plină de cutii mai mari, mai mici, prinse cu sfoară şi cu însemnări pe ele. Era praf şi părea totuşi curat - se vedea că fuseseră aşezate într-o anumită ordine.

- Basil, Dumnezeu să-l ierte, era tot în casă. A fost birjar, pe urmă „administrator”, dar de fapt era un prieten drag, care a trecut cu mine prin viață, s-a bucurat cu mine şi a plâns cu mine. Nu, nu te speria, doar îi mulțumesc pentru ordinea pe care mi-a lăsat-o, chiar dacă eu nu ştiu ce să fac cu ea. Hai să deschidem cutii!

Pentru mine venise Crăciunul, era ceva atât de special, o lume apusă şi de neatins pentru alții.

- Uite, aici e un set de voiaj, din lemn de trandafir. Da, mi-amintesc. Trebuie să aibă pahare de Baccara şi sticle.

Deschidem cutia pe care ea citise ce conține. Părea o bijuterie, cam de dimensiunea unei mici valize, era din lemn sculptat şi-avea o toartă de baga de care am apucat-o ca să o scot afară. O minune!

Gertrudei îi sclipeau şi mai tare ochii.

- Stai să-l deschidem, şi, cu mâini îndemânatice, a desfăcut în lateral cele două uşițe, stil dulap. Apărură rafturi micuțe cu pahare de două mărimi şi patru sticle de 250 de grame, în mijloc. Ea se bucura la fel ca mine şi, luând paharele în mâini, le privea lucrătura de aur ridicându-le spre lumină.

- E minunat, am articulat cu glas pierdut.

- Nu-i aşa? Hai să-l ducem dincolo! Vezi, n-are nici un fir de praf! Trebuie să-ți povestesc despre el.

Se îndreptă spre sufragerie, iar eu m-am luat după ea cu cutia în brațe, temându-mă c-o să o scap.

- Stătea tot timpul în trăsură sau o luam cu noi în voiaj. Aveam băuturi de două feluri: Porto şi Marasquino. Mie-mi plăcea Marasquino, Carol bea coniac, coniac din pivnițele regale.

Radu îmi spusese că fusese iubita Regelui Carol, dar nu-mi venea să cred că mi se destăinuia mie.

- Carol deschidea cutia şi mă servea din paharul cel mic, el bea dintr-unul mare şi aici făcea distincție... ei, spuse ea râzând, de fapt aşa se bea... dar... mi-aduc aminte - rămase din nou cu paharul în mână privindu-l la lumina oului *Fabergé*. Oh, dragă, ce fericită mă făcea! Îi atingeam degetele când îmi întindea paharul şi tremuram. El ştia şi mă privea surâzând. Luase un obicei: îmi întindea paharul, sorbea dintr-al lui şi, neluându-şi ochii din ochii mei, îmi întindea un cadou. Spunea că trebuie să mă răsplătească pentru dragostea pe care o vedea în ochii mei.

O respirație întretăiată şi lacrimi care-mi înțepau ochii m-au coborât pe pământ. Parcă am trăit cu ea fluidul de iubire. Se trezi din lumea ei şi se întoarse radiind, era parcă întinerită şi cu ochii umezi de fericire. Femeia asta era unică, îmi trezea sentimente pe care le credeam închise într-o cameră întunecată.

- Ia-l, dragă, ia-l, să-ți poarte noroc! Văd că te emoționează ca şi pe mine... hai, uite-i cheia, se încuie, am uitat să-ți spun, ‚El era tare gelos pe lucrurile noastre...

Am sărit de gâtul ei şi am strâns-o tare, cred că-mi doream să fac asta încă de când am văzut-o stând în prag. Ea mă privi uimită şi, râzând cu râsul ei hârşâit, mă strânse şi ea.

- Ai grijă, fetițo, afară nu prea e de tine, lumea noastră s-a dus.

Rămase cu privirea în ochii mei şi, în clipa aceea, am înțeles că mi-am regăsit o rudă, o parte din mine.

*

*   *

La paşapoarte

Am ajuns acasă ca în transă, nu ştiu când şi cum. Rămăsesem cu mintea în căsuța Gertrudei şi în lumea ei.

A doua zi am mers la coadă la „Paşapoarte”. Trecuseră trei ani de când depuseserăm actele şi era a patra oară când ne duceam la „audiență”. Pentru ei era un joc. Se jucau cu viața noastră, susținând c-ar fi foarte importantă pentru ei, dar ne-o aruncau, de fiecare dată, la coş. Era un război rece, te puneau la încercare, rezişti sau clachezi! Erau mulți care nu rezistau şi ei se bazau pe asta. Mi-aduc aminte când ne-am dus la prima „audiență” . Jocul avea reguli precise. Tu depuneai actele, o mulțime de hârtii, trebuia să scrii tot. Numărul de la pantofi, părinți, păsări etc. Tot felul de date inutile. Apoi te duceai acasă şi începeai să aştepți... iar, dacă aveai noroc, te chemau la „audiență”. Pe noi ne-au chemat după şase luni. Eram aşa de emoționați, ştiam că va fi doar prima dintre multe alte „chemări”, dar,

înăuntrul nostru, tot speram în cine ştie ce minune, poate nouă... nouă ne vor da drumul mai repede. Am intrat în holul de aşteptare în care erau oameni de toate felurile: unii calmi ştiau ce-i aşteaptă, alții nervoşi şi speriați, alții ajunşi la capătul răbdărilor. Se vedea pe fața lor disperarea „ori acum, ori va trebui să renunțăm”. Tot acolo erau şi oameni „normali”, trepăduşii care încercau să fie de folos regimului şi veneau doar să te instige la scandal sau la vreo vorbă dură. Recunoşteai dintr-o privire genul. Îi întâlneai peste tot, erau „români adevărați” care voiau să-ți intre în suflet ca să poată găsi ceva pentru a servi „guvernul”. Nu cred că-i punea cineva neapărat, o făceau din instinctul lor de turnători. Şi... erau atît de mulți! Acum, mergeam liniştiți, speram, dar nu mai arătam nimic - ştiam să rezistam şi cred că se vedea. Aşteptând să intrăm, mă uitam în jur şi mă gândeam la Gertrude, la vorbele ei. Nu, nu mă simțeam făcând parte din lumea asta! Era iarnă şi era noroi până în sala de audiențe... totul era gri, trist, urât şi, gândindu-mă la oul *Fabergé* luminat, am simțit cum mi se încălzeşte inima. Cum poți mulțumi pentru un asemenea dar?

A venit rândul nostru - am intrat şi-am aşteptat ca de obicei: funcționarul scria raportul despre cei dinaintea noastră. De patru ori am venit, de patru ori s-a întâmplat la fel - alt funcționar, de fiecare dată altul, ne invita să luăm loc, fără să ne privească, şi continua să scrie. Sandu spunea că asta e o metodă de intimidare. Când îşi ridică ochii spre noi, luă dosarul nostru şi ne întrebă cum ne cheamă, apoi dacă ne menținem cererea de plecare. Noi răspundem „da!” ca şi în alte dăți, iar el ne aruncă printre dinți acelaşi „Bine! Vă răspundem în scris!”. Ca întotdeauna! Doar că acum eram obişnuiți cu „procedura”, dormiserăm în noaptea de dinainte şi ştiam că nu vom mai face nopți albe aşteptând cu înfrigurare răspunsul care, dacă aveai noroc, venea cam în şase luni. Dacă nu... după un an. Nu era nici o regulă!

În săptămâna aceea eram alt om şi nu-mi păsa foarte tare de răspuns. Ştiam că va veni şi-mi ajungea! Şi apoi aveam visurile despre Gertrude şi parcă eram îndrăgostită, pluteam. Ideea că am putut descoperi în lumea asta mizeră o oază de frumusețe îmi dădea aripi.

Experiențe cu Dana

Aveam foarte mult de lucru. Într-o seară, a venit la noi prietena mea Dana, însoțită de un arab. Se duceau în vizită la ambasadoarea Siriei şi, în drum, Dana a trecut ca întotdeauna să ne vadă. Eu nu mă puteam opri din lucru. Stăteam la maşina de cusut şi vorbeam cu ei. Făceam nişte fuste

„gitane” cu volane din ce în ce mai crețe şi ajunsesem la ultimul care era de trei metri. Trăgeam tighele ca nebuna şi încrețeam la volane.

Arabul mă întreabă la un moment dat dacă nu cunosc un croitor de bărbați. Unul din frații lui venise la Bucureşti cu un singur costum şi nu reuşea să găsească pe nimeni dispus să-i lucreze repede. Fratele cântărea 120 de kilograme.

Dana îi răspunde, făcându-mi semn din ochi să tac.

- Sigur că are. Adriana cunoaşte o mulțime de croitori.

- Da, numai că el nu vrea să vină la probă. Însă ar plăti oricât.

M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie cu Dana după mine.

- Ce naiba vrei să zici? o întreb în şoaptă.

- Fă-l tu, nu? Ce te interesează, oricât ți-ar plăti, nu înseamnă pentru ei mai mult decât ar da acolo pe-o înghețată.

- Da' eu n-am făcut niciodată aşa ceva, un costum bărbătesc. Şi-ncă unul atât de mare, auzi tu, 120 de kilograme!

- Îi cerem costumul, îl desfaci şi după aia îl coşi la loc, ce-i mare lucru?

Încrederea Danei în priceperea mea parcă mi-a mai risipit îndoielile. Totuşi...

- Dana, nu se poate. Dacă nu reuşesc?

- Dacă nu-ți iese, îi dai costumul înapoi şi nu-ți dă banii! Hai că nu-i mare lucru!

Fără să stau prea mult pe gânduri, mă iau după Dana şi-i spun arabului să-mi aducă acasă costumul, c-o să mă ocup eu tratând cu croitorul ce şi cum. Acum îmi dau seama cât de inconştientă eram! Dar acum ştiu ce greu e să faci un costum, chiar dacă acela nu era mai complicat de croit decât o sahariană necăptuşită. N-am să uit niciodată cele trei zile neîntrerupte în care casa mea devenise un teren de şotron pe care desfăcusem costumul vechi şi-l tăiam pe cel nou după el - era o imensitate ce acoperea tot parchetul. Sandu murea de râs, iar fetele priveau mirate din uşă, n-aveau voie să intre, n-aveau unde, riscau să calce pe imensele mâneci sau pe cracii de la pantaloni.

L-am cusut oribil. N-am lăsat destulă rezervă şi, la sfârşitul celor trei zile, când l-am agățat pe umeraş, părea o uriaşă sperietoare de ciori. Eram sigură că nu va ține la purtat şi se pare că n-a ținut decât câteva zile, dar, când l-am adus, toată lumea era fericită că am reuşit să conving un croitor să facă o asemenea arătare în trei zile şi fără probă. Dana venise cu mine şi se distra de minune. Pentru ea era un banc bun. A negociat un preț

exorbitant. 6000 de lei. Cât trei salarii. Am plecat cu banii şi toată nervozitatea acumulată în acest timp s-a descărcat în hohote de râs.

Nu mai avusesem timp să trec pe la Gertrude. De-abia aşteptam să-i povestesc.

Să înveți să iubeşti după iubire...

Bucureşti , 1978

Mariana...

Ne-am întâlnit întâmplător. Viețile noastre fuseseră zdruncinate în copilărie şi merseserăm fiecare pe un alt drum, timp de ani în şir. Stăteam nemişcată pe trotuar şi prin fața ochilor îmi treceau în viteză amintiri. Mirosul de țară, râsetele copiilor, Mariana care mă trăgea de cozi sau mă striga să mă sui după ea în copac, apoi noaptea în pat, acasă la mama, când a stat cu noi şi venea târziu... târziu. Mama se supăra, iar eu adormeam cu mirosul straniu de stătut şi de țigări pe care-l aducea Mariana cu ea. Apoi ultimul scandal. O vedeam transfigurată de ură:

„Mi-ai furat tatăl, tu ai avut o familie, eu nu, am trăit mai mult pe străzi!”... N-am înțeles prea mult atunci, doar că sufeream din pricină că tocmai ea, pe care eu o socoteam sora mea, mă ura pe nedrept. De-ar fi ştiut adevărul! Acum eram două femei mature, doar noi, două femei.

- Ce mai faci, Adriana?

Vocea îi era caldă şi domoală, nu i-o recunosteam.

- Bine, răspund trezindu-mă din visare, dar tu arăți schimbată, arăți bine!

- Ei, ca şi tine, am crescut... îmi pare rău, m-am purtat urât, mi se întâmpla des în timpurile alea, mă poți ierta? Ştiu că tu m-ai iubit tot timpul, dar din păcate nu era numai vina mea.

- Da, mi-am dat seama, lasă, a trecut.

- Sunt aici cu soțul meu, mi-ar plăcea să ne vedem, aş vrea să-ți cunosc copiii, cât au?

- Ah, sunt mari, răspund înfiorându-mă. Una are şase ani, cealaltă patru. Sunt cuminți, închei eu scurt.

Nu-mi plac părinții care se laudă cu copiii lor, în mod exagerat. Îmi divinizam fetițele, aşa cum fac toate mamele. Dar ce le pasă altora?

*

*   *

- Aşa, din senin, o soră? Nu mi-ai spus nimic de ea!

Uimirea lui Sandu era îndreptățită.

- N-aveam ce să-ți spun! Nu suntem nici măcar surori vitrege, soțul mamei o avea din prima căsătorie, însă eu, cu disperarea copilului singur, o numeam soră şi am făcut greşeala de a insista să ne vedem mai des, pe vremea când eram mici. Mama suferea, iar mai apoi am suferit şi eu. A trecut şi gata!

- Şi-acum nu ți-e teamă că s-ar putea să suferi din nou?

- Acum, de ce? E o cunoştință pe care am regăsit-o după mult timp şi care vine la masă. Câtă lume mai puțin cunoscută nu vine la noi la masă?

Sandu renunță. În ultimul timp evita discuțiile în contradictoriu, ținea prea mult la liniştea din casă.

În timp ce găteam în bucătărie, preocupată totuşi de ceea ce-mi spusese Sandu, mi-am adus aminte de scrisoarea pe care Mariana i-a trimis-o lui taică-său după ce a ajuns în Italia. El o aruncase, dar mie îmi rămăsese atât de bine întipărită în minte.

„Dragă tată, să ştii că sunt fericită, aici e tare bine, eu o duc bine, am un lănțişor de aur şi două inele, sunt foarte fericită, ceea ce îți doresc şi ție. Ce mai faci? Scrie-mi la adresa de pe plic."

Câteva rânduri care şi acum mă cutremură. Doamne, câtă disperare!...

A venit a doua zi, însoțită de Antonio, un italian ce părea să fie un om cumsecade. Arătau amândoi minunat, ea îl sorbea din ochi şi el o ținea de mână mai tot timpul.

Femeia fericită de la masa mea nu părea să aibă vreo legătură cu cea care trimisese scrisoarea. Se schimbă lumea. Şi eu m-am schimbat. Nu erau căsătoriți, dar trăiau împreună şi îşi făceau chiar planuri de viitor, spuneau că-şi doresc şi ei copii. Antonio s-a ataşat imediat de Sandu şi, în timp ce ei discutau de ale lor, am avut şi noi timp să vorbim de ale noastre. Evident, nimic despre trecut. Am aflat că Mariana lucra ca secretară la o mare companie de asigurări, nu câştiga cine ştie ce, dar se descurca. În schimb, Antonio era avocat şi câştiga bine. Mariana insistase să vină să-i arate România.

Ne-am mai văzut de câteva ori până au plecat şi am fost nevoită să le explic fetelor că ea era sora mea vitregă, plecată de mult timp.

- Trebuie neapărat să veniți să ne vedeți! O să-ți placă, Adriana! Dacă nu se poate altfel, veniți pe rând.

- Da' cum îți imaginezi tu că or să ne dea drumul şi, pe urmă, de unde bani?

Am ținut tot timpul legătura, Mariana avea o cunoştință care lucra la Telefoane, aşa că ne suna în fiecare săptămână, ne trimitea vederi şi poze. Toate bune, până într-o zi când aproape să nu recunosc vocea care vorbea sacadat în receptor.

- Oh, n-o să rezist singură, nu mă mai vrea...

Nu reuşeam să înțeleg ce i se întâmplase, plângea în hohote. Era pentru prima dată că mi se destăinuia, c-o simțeam vulnerabilă.

- Antonio... sunt disperată... m-a lăsat! Nu mai mănânc, nu mai dorm, nu ştiu ce să mai fac! Am încercat şi să m-arunc în fața maşinii lui, nu mai e nimic de făcut!

Era inutil să încerc să aflu ce se întâmplase - mă implora să vin la ea.

Nu mai ştiu acum de ce m-am hotărât să plec, să fie oare numai pentru că m-a impresionat? De ajutat, aş fi vrut s-o ajut, dar puteam oare? Mi-au dat paşaportul, viza şi aveam biletul în mână. Stăteam în sufragerie cu prietena mea, Sanda Balaban, singure, ceea ce era o minune.

- Parcă sunt adormită, am devenit aşa de blazată, încât nimic nu mă mai trezeşte, nimic nu mă mai impresionează...

- Să vezi tu ce bine o să-ți facă plecarea asta, păsărică, ai să vezi, o să vii alt om!

Sanda scoase din geantă nişte cărți de joc uzate pe care începu să le amestece. Am întrebat-o pufnind în râs.

- Ce-ți veni? Doar tu nu dai în cărți şi-apoi, eu nu cred.

- Uite că dau când îmi vine şi te priveşte dacă nu crezi. Uite, uite drumul, schimbarea, fată dragă! Drumul ăsta era în soarta ta, nu glumesc... Uite, aici ai totul. Laşi la spate casă, bărbat, copii, uiți de tot şi, când te întorci,.. de ce, Doamne iartă-mă, te mai întorci?.. Viața ta va fi complet schimbată şi nici tu nu vei mai fi aceeaşi. Fii atentă: ai să întâlneşti unu' de verde şi... iubire mare, cea mai mare!

- Ce-i aia „de verde"?

Simțeam cum îmi ard obrajii şi nu ştiam ce să fac. Să râd sau să cred?

-Da' tu chiar nu ştii nimic, păsărică? „De verde" înseamnă ochi verzi sau albicios şi plin.

- Ăştia nu-mi plac, nu mi-au plăcut niciodată!

- Ehei, află că ăsta o să-ți placă, ba chiar o să-ți placă foarte mult! O să cam ai de furcă acolo cu o femeie, vezi să nu te cerți cu soră-ta,.. bani, o să câştigi bani, dar,.. când vii, tu te desparți de Sandu.., ascultă la mine.

- Haida-deh, Sanda, nu mă mai despart eu acum, ce tot vorbesti?! N-a fost niciodată aşa linişte în casă!

- Da, loc stătut, parcă spuneai că nu mai simți nimic, la 27 de ani nu-i prea devreme?

Am râs, iar în febra pregătirilor de plecare am uitat repede episodul.

Roma, 1979

Gianni

Am coborât din avion şi m-a ameţit imediat puhoiul de oameni, lume grăbită care ştia precis unde merge. Eu... eu căutam prin mulțime ceva sau pe cineva care să mă ajute, care să mă scoată de acolo. Era luna mai şi m-a izbit aerul curat şi izul îndepărtat al mării. Din mulțime, văd o mână fluturând deasupra pletelor lungi, blonde; dacă nu venea, ce mă făceam?

- Ah, bine că ai venit! El e Bruno, prietenul meu.

Am dat mâna în tăcere cu bărbatul care mă cerceta cu privirea surâzând binevoitor, timp în care l-am studiat şi eu: era înalt, distins, dar... cam bătrâior.

„Nu era suferindă, n-am venit s-o alin?” Mariana îmi văzu uimirea şi mă luă de braț, şoptindu-mi pe un ton care se voia protector.

- Am vrut să te primesc cum se cuvine. Ştii, când am ajuns la Roma mi s-a furat valiza, iar cel care trebuia să mă aştepte n-a venit. Am vrut ca pentru tine să fie altfel. Roma e frumoasă, vreau să o vezi în nişte condiții bune, Bruno a venit să ne ia cu maşina.

N-avea rost să zic ceva, vom discuta mai târziu, mi-am spus eu. Dar începusem să întrevăd că gândurile noastre urmau din nou poteci diferite, din nou mă străduiam s-o înțeleg şi nu puteam.

Pe drum m-a uimit aglomerația, nu se putea merge cu mai mult de 20-30 de km la oră. Călătoria, emoțiile, aşteptarea mă doborâseră. Eram aşa de departe de casă, încât simțeam o strângere în stomac.

Şoseaua de centură din jurul Romei e ceva imens şi, dacă nu cunoşti bine drumul sau nu eşti atent rişti să te învârți aiurea ore în şir. Experiența asta am trăit-o atunci şi n-am uitat-o nici astăzi.

În sfârşit, pe înserate ajungem pe Via Veneto, la hotelul Majestic. Pentru mine era totul nou şi nu ştiam că ăsta era luxul luxului, nu ştiam mare lucru despre Roma. Luminile mă uimeau, mirosurile mă zăpăceau, totul era ameţitor.

Ne-am instalat în apartamentul elegant pe care-l luase Bruno pentru noi, eu într-o cameră şi ei, în cealaltă.

Majestic este un hotel vechi şi scump, cu camere mari, spațioase, cu pardoseli acoperite cu o mochetă groasă pe care poți umbla desculț (am făcut-o imediat), cu mobilă din lemn masiv. Mai ales paturile cu cuverturi bej mi s-au părut impunătoare. În mijlocul holului, la intrare, te întâmpină un vas imens cu flori naturale care înmiresmează totul, un altul pe hol la fiecare etaj şi încă unul în cameră - numai flori proaspete, le-am controlat pe toate, le-am mângâiat şi le-am mirosit.

M-am oprit lângă fereastra larg deschisă uimită de priveliştea de afară, atât de neobişnuită pentru mine: o stradă în pantă, plină de baruri, mese pe trotuar, lumini, portari care chemau taxiurile la scară, bărbați în maşini luxoase treceau pe stradă, fără grabă, oprindu-se din când în când ca să privească lumea elegantă care-şi bea aperitivul sau cafeaua! M-am trezit brusc, vroiam să merg, să văd cu ochii mei, să ating cu mâna, să mă orbească lumina. Eram atât de uluită, că am hotărât să nu mai discut cu Mariana. Oricum ştiam că vedem altfel totul şi m-am gândit că poate ăsta era modul ei de a-şi arăta bucuria, de a-mi oferi bucurie. Şi bine am făcut, pentru că, până la Milano, n-am mai văzut nimic altceva decât autostrada fără sfârşit pe care se mergea cu o viteză, pentru mine, nebună. Am dormit aproape tot drumul. Prima dată şi mai ales după puținul văzut la Roma, Milano nu mi-a plăcut deloc. Am intrat în Milano la ora 6, încă pe lumină, dar vremea era mohorâtă, cernea un soi de bură, ceva între ploaie şi ceață, aşa că oraşul, mai ales la periferie, mi s-a părut ca Bucureştiul. Când i-am spus Marianei, s-a enervat.

- E superb Milano, trebuie să-l cunoşti, ce ştii tu!

Avea dreptate, acum ador Milano, dar ea nu ştia nici ce să-mi spună, nici cum să-mi explice.

Problemele au început foarte repede, nu vroia să discute cu mine despre Antonio, se întorsese în trecut, redevenise fătuca închistată care suferea în tăcere. Mergea la serviciu şi mă lăsa acasă dormind. Când ieşeam în oraş, eram speriată, îmi sunau în urechi avertizările ei.

-Vezi, nu te duce pe acolo că e periculos, nu face aia...

După ce i-am cunoscut pe Bety şi pe Franco ieşeam mai des la plimbare. Mariana nu era foarte fericită că mă duceam cu ei seara. N-avea în casă nimic, în frigider două mere şi un iaurt. Seara obişnuia să mă scoată în lume cu diverşi cunoscuți de-ai ei şi mă plictiseam îngrozitor. Credea că-mi face plăcere să merg mereu în alte restaurante şi să cunosc cât mai multă lume. Vorbeau însă prea repede pentru mine şi la un moment dat renunțam să-i urmăresc.

Am întrebat-o o dată de ce trebuie să ieşim în oraş în fiecare seară.

- Cum de ce, pentru tine o fac, tot trebuie să mâncăm, nu? Şi poate cunoşti şi tu pe vreunul...

- Ce să fac?! Tu crezi că de aia am venit eu aici?

- Nu, dar, dacă pică, de ce să nu profiți? Mai ales că eu nu am bani să te țin şi să te trimit să vezi Italia.

*

* *

Nu ştiam să mă port cu bărbații. Mă intimidau şi se vedea că nu sunt obişnuită să ies în lume. Privind în urmă, mă văd timidă, speriată şi tăcută, căutând cu disperare o gaură de şarpe în care să mă ascund ori de câte ori simțeam cum mă invadează roşeața în obraji.

Cafeaua nu-mi place decât dimineața şi, în seara aceea, mai ales pentru că eram foarte obosită, m-am enervat îngrozitor când Mariana mi-a spus „să te îmbraci frumos ca să ieşim să bem o cafea în oraş”. Numai gândul că trebuia să mă scol şi să joc după cum îmi cânta ea îmi dădea fiori pe şira spinării. Eram sigură că-i tot o toană de-a ei de genul „oricum trebuie să mâncăm”, dar măcar îmi promisese că nu va fi multă lume şi că sunt şanse să ne înțelegem. Vroia să mi-l prezinte pe avocatul ei, care o ajuta în mai multe probleme. Bineînțeles, nu-mi vorbea despre nici una dintre problemele ei, acum nu mai eram copii, dar tot în lumi separate trăiam. Aproape nu mă puteam ține pe picioare, mi-am pus cea mai comodă dintre rochiile mele, m-am machiat la repezeală şi m-am aruncat în maşină înjurând, pe cât ştiu eu, în gând.

Am ajuns la cabinetul avocatului cu douăzeci de minute întârziere, asistând pe drum la transformarea Marianei din morocănoasă şi plictisită în exuberantă şi plină de viață. Nu m-a mirat. Ajunsesem să o cunosc. Cobor cu greu din rabla ei de Fiat 126 şi-mi intră tocul în gratiile unei guri de aerisire de pe trotuar.

„Ce fel de semn e ăsta? îmi spun eu. Nu cred să fie unul bun! Dar, hai să nu ne enervăm!”

În timp ce încercam să-mi scot tocul din capcană, simt o mână care mă sprijină şi, apucând pantoful, mă ridic uitând să-l pun în picior. Un bărbat înalt, cu fața luminoasă şi păr blond mă privea străduindu-se cu greu să-şi păstreze un aer serios. Pufnim amândoi în râs. Am crezut că e un trecător, dar îi văd pe Mariana şi pe bărbatul de lângă ea că zâmbesc.

-Deci ați făcut cunoştință, el e Gianni Lanzaro, era în trecere prin Milano, eu sunt Stefano, avocatul Marianei, şi am auzit o mulțime despre tine.

Am încercat să-i dau mâna, dar m-am împiedicat de pantof. Acum am început să râdem cu toții. Dintr-o dată n-am mai simțit oboseala. Mă intimidau bărbații, dar Gianni avea un mod al lui de a te face să te simți în largul tău. Era atent şi prevenitor, îi simțeam privirea ațintită asupra mea, dar eu mergeam cu ochii în pământ, căutând şi ocolind toate gratiile din drum.

Am mers pe jos la un restaurant pe care-l ştia Stefano, de fapt ştia toate restaurantele bune din Milano, cum aveam să constat mai târziu. Pentru prima dată mă simțeam şi eu bine cu „prieteni" de-ai Marianei. Între timp învățasem un pic mai bine italiana, iar Gianni încerca să vorbească mai rar şi-mi repeta ce spuneau ceilalți. Avea o oarecare încordare în voce ca şi când ar fi aşteptat ceva, nu ştiu ce, n-aveam curajul să-l privesc în ochi, îl urmăream doar pe furiş, din când în când. Continua să mă fixeze cu mirare parcă, şi să fie atent la reacțiile mele.

Stefano e un bărbat mic, gras şi cu un haz nebun - am râs toată seara cum nu-mi aduceam aminte să mai fi râs de mult. Când am terminat de mâncat am realizat că-mi părea rău să rămân din nou singură cu Mariana, aşa că am fost fericită când ne-au invitat la un piano bar. Atmosfera era plăcută, cu lumini joase şi cu muzică de jazz - ne-am aşezat pe nişte canapele mult prea comode pentru mine şi am început să vorbim cât mai aproape unii de alții, ca să ne auzim.

-Am colindat aproape peste tot prin lume, numai în țările din Est n-am fost niciodată! spuse Gianni, rostind cuvintele răspicat pentru a se face înțeles.

-Ai vreun motiv anume sau, doar aşa, pur şi simplu?

-Oh, imaginează-ți că eu m-am întors acum mai devreme pentru că vin algerile. Ştii, eu sunt liberal convins şi mare inamic al ideilor comuniste - nimic din țările comuniste nu m-a atras până acum, spuse el şi mă privi zâmbind.

-Povesteşte-mi, de unde vii bronzat în luna mai?

-Din Thailanda, am nişte prieteni acolo, e într-adevăr foarte frumos şi poate c-aş fi rămas, dar un accident stupid mi-a grăbit plecarea: am căzut de pe cal şi m-am lovit la un genunchi, care încă mă mai supără destul de rău.

-N-am observat să ai vreo problemă, te mai doare?

-Groaznic, dar m-am străduit să nu mă vezi şchiopătând, mi-a fost frică să nu fugi dacă mă vezi şontâc-şontâc.

M-am înroşit şi am încercat să trec peste subiect.

- Şi thailandezele cum arată, am auzit o grămadă despre ele, cum sunt?

-Femeile!

Râsul lui avea ceva foarte personal, era lejer şi vesel în acelaşi timp. Ce te poate interesa pe tine la femeile thailandeze? Mă rog, sunt exact aşa cum se povesteşte, eficiente, serviabile, frumoase, mici, cu păr lung, superb, lucios şi negru. Gianni mă privea în timp ce eu îl ascultam pierdută. Dar, după un timp, zise el venind mai aproape de mine, după un timp, mi s-a făcut un dor nebun de o femeie frumoasă, înaltă, care să miroasă a parfum bun.

Oftă inspirând parfumul meu. M-am strâns cât am putut, încercând să mă fac mică, deşi nu se putea. Mă simțeam cuprinsă de o senzație plăcută pe care nu mi-o puteam explica.

-Nu vrei să vii cu mine? Mâine mă duc la Positano, hai cu mine pentru sfârşitul ăsta de săptămână, dacă n-ai alt program.

-Nu, n-are alt program, răspunse Mariana, cum de ne-o fi auzit oare în zgomotul ăla?, e superb Positano, mi-ar plăcea să vin şi eu, dar lucrez.

-Nu-i nimic, poți veni după ce termini, ia-l şi pe Stefano! Veniți sâmbătă, duminică, de ce nu, casa e imensă.

Eu mă uitam disperată la Mariana, care îmi ocoli privirea.

-Nu, eu nu merg, am spus repede, jenată.

-De ce? Nu se poate să nu-ți placă, e cel mai frumos loc din Italia şi, după părerea mea, unul dintre cele mai frumoase ținuturi din lume! Coasta Amalfitană e unică!

-Nu, nu pot să vin! Încercam să vorbesc cât mai încet, iar el se apropie periculos de mult. Nici nu te cunosc…

Râse cu poftă, după care mă întoarse cu forța, să-l privesc în față. N-am reuşit s-o fac, dar mi-a vorbit în aşa fel, încât să aud doar eu, cu toate că Mariana se dădea de ceasul morții să afle ce vorbim.

-Ascultă, mă bucur că te-am cunoscut pentru că ai ceva… încă nu-mi dau bine seama ce anume, dar e în tine ceva care mă uimeşte şi mă atrage. Aş vrea să descopăr acel ceva. Trebuie să ştii însă că nu sunt genul de bărbat care face cuceriri întâmplătoare la orice popas şi, chiar dac-aş fi, Positano este locul care colcăie de femei dornice de-o escapadă. Am o casă mare şi te invit să-mi fii oaspete. E clar?

L-am privit repede speriată şi ruşinată de prostia mea - cum să-i spun că nu sunt o femeie de lume, că vin dintr-o cuşcă şi că nu ştiu să mă port cu bărbații, fie ei prieteni sau simpli cunoscuți? Îmi venea să intru de tot în canapeaua moale sub privirea lui deopotrivă amuzată şi înduioşată.

La plecare, m-a luat protector de mână şi ne-am separat. Mariana s-a dus cu maşina lui Stefano, iar eu cu Gianni în maşina lui cu două locuri. Nu vorbeam, simțeam că ard toată şi mintea îmi era în ceață. Mă luptam cu senzația de bine pe care o simțeam şi cu remuşcarea de a nu avea nici cel mai mic sentiment de vinovăție. Priveam în gol, dusă pe gânduri, simțeam că ne apropiem de casă şi c-ar fi trebuit să spun ceva, măcar din politețe, dar nu puteam, iar el îmi respecta neliniştea, păstrând tăcere. A oprit în fața casei, mi-a sărutat mâna şi mi-a spus pe un ton rugător.

-Aş vrea tare mult să vii, ştiu singur că ți-ar plăcea!

-Nu ştiu, nu pot hotărî acum, sună-mă te rog mâine înainte să pleci, bine?

-Nu, nu e bine, eu urăsc telefoanele! O să facem aşa: mai am nişte treburi mâine, dar ar trebui să plec cel târziu la cinci după-amiaza. Trec pe aici, oricum eşti în drum (nu era adevărat), dacă te-ai hotărât, vii cu mine, dacă nu, probabil n-o să găsesc pe nimeni acasă. E bine aşa?

Mi se părea deja o obligație, era cu totul altceva decât să dau un telefon, prin care puteam eventual să-i cer scuze fără să-l privesc în față. Mă simțeam şi mai rău ca înainte, nu ştiu cum am ajuns sus, uitând că Mariana este acasă şi mă aşteaptă. Pentru o clipă, mi-o scosesem din minte.

-Eşti nebună să refuzi aşa o invitație? Ți-am spus doar că eu n-am bani să te trimit în locuri atât de scumpe! Ai ideea ce pierzi, ştii tu ce-i Coasta Amalfitană?

-Nu, nu ştiu, dar, te rog, nu mai țipa la mine, pentru că sunt obosită şi, oricum, decizia tot eu o iau, nu?

M-am culcat din nou fără o vorbă bună, simțind dezaprobarea ei şi întrebându-mă a nu ştiu câta oară: „De ce naiba am venit eu aici?”

Dimineața m-a trezit din somn Mariana, cu un telefon. Avea o voce veselă şi am înțeles că urmărea ceva.

-Ei, dacă nu vrei să te duci în Sud, uite, m-a sunat Bruno că ne invită la Lugano, la un prieten de-al lui. Plecăm sâmbătă dimineața şi ne întoarcem duminică, ce zici?

M-am ridicat în capul oaselor ca să înțeleg mai bine şi în clipa aia m-am decis:

-Nu pot, m-a sunat Gianni mai devreme şi i-am spus că merg la Positano.

-Ah, da' ciufută mai eşti, dragă! Şi eu care mă zbăteam să-ți organizez ultimul sfârşit de săptămână din Italia, zise ea supărată şi trânti receptorul.

Nu-i convenea nimic din ceea ce făceam sau spuneam şi poate că avea dreptate, nu fusesem o companie prea plăcută. Mă întorceam acasă peste zece zile, mi-era atât de dor de copii! Mă bucuram că Mariana mă ajutase să găsesc de lucru şi strânsesem nişte bani ca să le pot duce câte ceva. N-aveam mulți, dar cu puțină alergătură aş fi găsit nişte lucruri mai ieftine. Oare or fi crescut? Erau atât de cuminți fetele mele şi atât de bune! Am rămas încă o vreme în pat, gândindu-mă la bucuriile pe care le voi face copiilor.

Am început să-mi pregătesc bagajele şi am reuşit să fiu gata complet, la patru treizeci, punctuală pentru prima dată în viața mea! Stăteam în holul Marianei aşezată pe o valiză şi priveam în jur. Casa era doar pe jumătate mobilată; de când plecase Antonio, ea nu schimbase nimic, iar spațiile goale rămăseseră martorii eşecului şi ai suferinței. Nu, nu mă simțeam bine în casa asta şi de abia aşteptam să dispar, să nu mai dau ochii cu Mariana. Din nou mi se părea că încerca să mă învinuiască pentru toată nefericirea şi neputința ei şi nu mai aveam chef să suport toate acestea, nu mai eram naivă ca în copilărie, când mă simțeam vinovată că eu aveam un tată şi ea nu!

Soneria de la intrare mă trezi din gândurile mele, era cinci fără cinci, am zâmbit.

- Da.

- Sunt Gianni Lanzaro, m-am gândit să vin puțin mai devreme, ştii, eu vând case şi reuşesc să conving oamenii, cine ştie, poate reuşesc să te conving şi pe tine, îmi deschizi?

-Ce faci dacă sunt deja convinsă? i-am răspuns eu râzând.

-Vin oricum să iau bagajele.

Era cam umezeală la ora aceea şi părea că mă încearcă o răceală, nu eram chiar în apele mele şi efectiv mă aruncam în ceva care mă speria, oricât voiam eu să nu mă gândesc la asta.

- Nici eu nu mă simt bine în oraş, pentru mine e un chin să trec prin supercivilizație. E prea multă lume, prea mult zgomot şi-mi creează o stare de nervozitate.

Era ca şi când mi-ar fi citit gândurile, vorbele lui exprimau de fapt starea mea din momentul acela, aşa încât l-am acceptat.

Era complet schimbat, nu încerca să se apropie prea mult de mine, era prietenos şi voia să mă simt şi eu relaxată.

Am reuşit să ieşim destul de repede din oraş, iar eu i-am mărturisit ce fericită eram că am plecat mai înainte de a da ochii cu Mariana - era un subiect neutru de care ne-am agăţat amândoi, bucuroşi.

- Păreți la fel de diferite ca Luna şi Soarele, ce fel de surori sunteți?

- Ah, de fapt nu suntem surori, e o poveste lungă şi tristă, ea a suferit mult în copilărie, tatăl ei a părăsit-o pe maică-sa şi s-a însurat cu mama mea, care a ținut foarte tare ca el să mă înfieze. Eu n-am ştiut până la 16 ani că nu-s fiica lui şi, deci, nici sora ei, vitregă sau nu. Copil fiind, ea m-a făcut vinovată pe mine de situația părinților ei, nu putea să se supere pe cei mari şi se descărca pe mine!

- Văd că n-a încetat nici acum, nu prea se poartă ca o persoană matură!

M-a uimit profunzimea observației lui, stătuse aşa de puțin cu noi... Discutând, nervozitatea îmi dispăruse, eram relaxată şi chiar am reuşit să zâmbesc, realizând că, de fapt, porneam în sfârşit să văd Italia.

- Ce-ai văzut până acum?

- Oh, tare puțin, am lucrat un pic la negru, am fost cu nişte colecții de rochii de mireasă, am făcut mici prezentări prin câteva oraşe: Padova, Brescia, Bologna, Verona şi altele de prin jur.

- Atât? N-ai văzut nimic! Părea revoltat. Italia e splendidă, de câte ori mă întorc din vreun loc despre care se spune că e frumos îmi dau seama că nici nu se compară cu splendorile de aici, trebuie să vezi Florența, Roma...

- Ştiu, mi-ar fi plăcut, dar... mai stau o săptămână, vineri trebuie să plec, aşa că rămâne pe data viitoare, de va mai fi.

Opri la o benzinărie şi am rămas cu ochii pe cerul înroşit de apusul soarelui, era ora pe care o iubeam cel mai tare. M-am lăsat în voia reveriei, cuprinsă de o senzație de bine. Aproape că torceam ca o pisică şi am tresărit speriată când Gianni mi-a bătut în geam, ținând nişte sticle cu băuturi, în mână.

- Ce vrei, Coca-Cola, apă minerală sau...?

Smulsă din visare l-am privit în ochi şi am simțit cum tot corpul mi se adună în stomac.

- Dar tu ai ochii verzi?! am exclamat bâlbâindu-mă.

- La noi se zice „mai bine mai târziu, decât niciodată.” Tot e bine că m-ai văzut până la urmă! Îți dai seama că până acum nu m-ai privit o dată în față?

N-avea cum să înțeleagă stupoarea mea. A plătit băuturile şi am plecat.

- Am luat o hotărâre în locul tău, îmi spuse Gianni. O să ne oprim la Florența, am dat nişte telefoane şi, spre surprinderea mea, am găsit loc la hotel. Nu puteam trece pe lângă minunea asta fără să o vezi.

Îmi era imposibil să scot un sunet. În capul meu răsunau cuvintele Sandei care îmi ieşiseră din minte: „Unul de verde…" Poate că şi senzațiile pe care le simțean aveau cumva legătură tot cu cărțile Sandei. Nu reuşeam să mă gândesc la altceva.

- Ce ai, mi s-a părut mai devreme că ieşiseşi din starea aceea de nervozitate, am făcut ceva, nu vrei să te duc la Florența?

- Ah, nu, nu e asta, e ceva de acasă, am să-ți spun mai încolo.

- Promiți? Atunci e bine! Acum mi-ar plăcea să vorbim puțin şi despre noi, ce zici?

- Adică despre ce anume? am sărit eu speriată.

- Uite, încep eu: am fost însurat, acuma nu mai sunt, îmi plac femeile frumoase şi voiajurile, tatăl meu a murit şi mi-a lăsat nişte apartamente care-mi permit să fac ce vreau cu viața mea, cel puțin pentru moment, ştii chestii din astea generale, nimic mai mult.

- Ah, asta era! Păi, cu mine lucrurile stau aşa: sunt măritată, am doi copii mici, minunați, am venit în Italia pentru două luni, vineri plec şi nu pot avea nici o aventură uşoară, spun eu dintr-o suflare, cu disperare în glas.

- Nu poți că nu vrei, nu poți că nu te lasă cineva sau nu poți pentru că ți-e frică?

Ceea ce m-a uimit din primul moment la el a fost sinceritatea cu care-mi vorbea. Gianni era un om deschis, juca întotdeauna cu cărțile pe față, de parc-ar fi vrut să spună: ăsta sunt eu şi aşa gândesc!

- Da… cred că toate la un loc.

- Bine, hai să încercăm să le luăm pe rând, cu toate că e tare greu, zise el surâzând.

Era uşor ironic, experiența îl făcea să se simtă atotştiutor, şi, într-un fel, chiar era.

Conducea o Lancia coupé, de culoare albastră, care pe afară părea mică, dar înăuntru foarte încăpătoare pentru două persoane. Maşina i se potrivea ca o mănuşă, era docilă ca o amantă şi alerga mâncând şoseaua.

Am reuşit să ajungem la Florența pe ultimele raze de lumină, hotelul era pe malul râului, cu fața spre Ponte Vecchio.

-L-am ales, mai întâi pentru că are garaj. Altfel ne-ar fi fost greu cu atâtea bagaje şi, mai apoi pentru că are o vedere minunată. Însă va trebui să ne grăbim. Vreau să-ți arăt Ponte Vecchio cât mai e un pic de lumină, trebuie să-l vezi!

Îmi spunea totul cu emoție în glas, vorbindu-mi despre lucruri care se vedea că îi sunt dragi şi că i-au lipsit. Oare când a avut timp la benzinărie să se gândească la toate: hotel, parcare, priveliște?

Simțeam că se uita la mine în timp ce vorbea cu recepționerul.

-Am rezervat o cameră pe numele Gianni Lanzaro, vă rog.

L-am privit supărată şi mi-am dat seama că se aştepta la reacția mea. Era o situație pe care n-o prevăzusem, deşi ar fi trebuit. Mă simțeam hărțuită de sentimente contradictorii. Nu ştiam ce să fac, era totul atât de nou, de neaşteptat pentru mine.

Un angajat ne-a cărat bagajele şi, când am rămas singuri, Gianni a închis uşa şi mi-a explicat cu calm.

-Adriana, îmi transmiți toate senzațiile pe care le ai şi asta nu mi s-a mai întâmplat până acum. Te rog, linişteşte-te, uite, sunt două paturi, nimeni nu sare pe tine, crede-mă!

Am ieşit fără o vorbă pe terasă, fiindu-mi ciudă pe mine că nu ştiu să mă port şi că povețele mamei încă mă mai urmăreau.

-Eşti gata să te laşi cucerită de unul dintre cele mai frumoase oraşe ale lumii?

Avea o vocea neutră, acea voce de „prieten". M-am întors zâmbind, hotărâtă să nu mă gândesc la nimic altceva decât la anticul oraş pe care omul ăsta, de abia întâlnit, mi-l oferea doar de dragul de a împărți cu cineva bucuria de a-i descoperi frumusețea.

Gianni mă trăgea după el pe strada micuță şi mi s-a rupt sufletul când l-am văzut cum şchioapătă. Uitasem.

-Nu-ți face griji, ajungem oricum, l-am oprit eu.

-Nu, tu nu ştii ce înseamnă să vezi Florența în amurg, nu ştii cum se revarsă purpura peste case. Sunt făcute pentru culoarea asta. Trebuie să ți le arăt!

Şi mi le-a arătat. Am ajuns şi am rămas nemişcată pentru ultimele cincisprezece minute de lumină! Cum se poate explica o asemenea minune? Simți cum lumina roşie pătrunde în casele şi străzile din jur, se lasă îmbrățişată şi se transformă în altă nuanță. Şi, peste toate, o briză de aer curat se răspândea o dată cu căderea serii. Ponte Vecchio e unul dintre podurile vestite din Florența, pictat şi cântat, în toate timpurile, de mari

artişti, locul unde meşteşugari unici în lume şi-au deschis magazinele lor de bijuterii, unde vânzători ambulanți îți întind la picioare micile lor comori din pietre prețioase sau semiprețioase, un loc din care nu lipseşte nici detaliul futil îmbinat însă atât de bine cu tot restul. Şi, de jur împrejur, piatră, piatră veche lucrată bucată cu bucată.

Gianni nu m-a întrebat nimic, nu mi-a spus nimic. Mă privea doar şi-l simțeam bucurându-se de bucuria mea.

Mă mişcam încet, n-aveam curajul să mă uit foarte atent, mi se părea totul de neatins. M-am oprit în dreptul unui vânzător, am îngenuncheat şi am pus mâna pe un colier lucrat din scoici mici şi gingaşe, ca nişte boboci de trandafir. Îmi plăcea şi culoarea lor. Toată gama de nuanțe de mov, de la cel mai deschis până la cel întunecat, aproape negru. Nu bănuisem că poate exista ceva atât de frumos.

Gianni l-a luat din mâna mea şi mi l-a pus cu blândețe la gât.

I-am mulțumit din ochi, prea emoționată ca să pot vorbi. A plătit şi am plecat.

- Şi acum, hai în Piața Seniorei.

Mă lăsam purtată de el, fără nici o reținere, în lumea feerică în care parcă şi eu eram alta, total diferită de acea Adriana din Bucureştiul întunecat de necazuri. Acum păşeam printr-un oraş plin de lumină şi de oameni veseli care se plimbau pe trotuar şi pe stradă, ferindu-se de maşinile ce păreau şi ele ieşite la plimbare, făcându-şi loc printre trecători. Aici totul era altfel: puzderie de magazine, baruri unul lângă altul şi pizzerii în lanț, totul fremăta şi mă gândeam că toată lumea e în vacanță - nu ştiam pe-atunci că, la Florența, tot timpul e aşa. Oraşul freamătă de viață până noaptea târziu.

Am ajuns într-o piață imensă, înconjurată de clădiri vechi, luminate, iar pe laturi, aproape de mijloc, se întindeau restaurante şi baruri. m-au înnebunit mesele şi scaunele în mijlocul străzii, cu umbrelele lor colorate şi curățenia perfectă la orice oră.

- Vrei ceva? Ce-ar fi să luăm o gustare, mie să-ți spun drept îmi e cam foame, spuse Gianni, aproape scuzându-se.

- Mie nu, dar m-aş aşeza undeva dacă se poate.

- Tocmai asta îți sugeram, uite, e o masă liberă la barul ăsta. Mă duc să comand ceva, tu ce vrei?

L-am privit cu recunoştință şi l-am rugat să aleagă şi pentru mine. M-am aşezat pe un scaun în care parcă am ancorat o oboseală făcută din

nevoia de căldură, de lumină, de culoare şi de viaţa pe care ţi-o dădea un loc ca ăsta.

Am oftat fericită, totul era în tandem, timpul nu părea apăsător, era iunie şi seara picura peste noi o moleşeală plăcută, tineri în mijlocul pieţei cântau acompaniaţi de chitară. Florenţa era acolo şi mă primea în braţele ei.

Sunt absolut sigură că numai o dată în viaţă poţi simţi aşa ceva, numai o dată în viaţă vii ca mine dintr-o ţară în care totul este în întuneric şi mai cu seamă sufletele, iar tu eşti doar o dată în viaţă, prima dată, la Florenţa! Am mai venit de multe ori şi după. Mi-a plăcut, dar ştiam. Totul era dinainte anunţat şi nu m-a mai lăsat sensibilizată ca o coardă de vioară şi cu inima ticăind până în gât.

- Şi tu crezi că în atmosfera asta romantică nu-mi vei cădea în braţe, amore mio?

Nu-l simţisem, era lângă mine de puţin timp şi mă privea cu ochii umeziţi, m-am lăsat dusă de instinct şi l-am cuprins cu braţele pe după gât.

- Mulţumesc, oh, mulţumesc!

- Eu îţi mulţumesc ţie pentru că-mi confirmi că mai există persoane sensibile care să se minuneze cu tandreţe de o piatră, de o lumină, de minuni ca Florenţa.

Am rămas ţinându-ne de mână, contemplând momentul, în timp ce lacrimile mi se revărsau pe obraji. Plângeam de fericire, nu mai puteam să ţin totul în mine.

Am colindat pe străzi fără să simt oboseala, am mângâiat statuile cu privirea şi m-am minunat de grandoarea şi perfecţiunea lor, m-am învârtit în mijlocul pieţelor care se repetau după câteva străzi şi mi-am dat seama că se făcuse târziu după lumea puţină care rămăsese şi după efortul vizibil pe care-l făcea Gianni ca să mă însoţească. El zâmbea şi-mi explica totul cu răbdare şi fără să se plângă. În seara aceea n-am mâncat altceva decât *focaccia*, un fel de sandvici cald, din Piaţa Seniorei şi am băut apă la un bar. În drum spre hotel, am mai trecut o dată prin faţa lui Ponte Vecchio care dormea liniştit.

Începeam să simt oboseala, dar nu-mi păsa. Mă gândeam cum pot anumite senzaţii să apropie doi oameni care nu se cunosc, cum pot ele să-i facă să se simtă din aceeaşi lume. Ar fi trebuit poate să am mustrări de cuget, însă nu m-a încercat nici o clipă vreun sentiment de vinovăţie, totul era un dar de la Dumnezeu, un dar pentru care plătisem un preţ toată viaţa, îl aşteptam de mult, înfometată, şi-acum îl primeam cu braţele deschise.

Eram cu un bărbat pe care nu-l cunoşteam bine, într-un oraş, într-o ţară şi într-o „lume” pe care nu le cunoşteam aproape deloc! Numai un inconştient putea fi atât de fericit cum eram eu atunci.

Ajunşi în cameră, am început să mă simt din nou stânjenită. M-am refugiat în baie! Nu mai fusesem niciodată într-o situație de genul ăsta: dincolo de uşă, mă aştepta un bărbat care nu era Sandu si care nu era nici măcar amantul meu. Dar oboseala m-a învățat să fiu practică, mi-am pus cămaşa din pânză topită, pentru mine foarte sexy, peste ani dându-mi seama cât de excitant putea fi pentru un bărbat provincialismul meu de „romāncuță” fără amanți... Şi acum îmi vine să râd când mă gândesc ce mi se părea mie sexy atunci.

Gianni ieşise pe balcon şi, fericită, m-am aruncat în pat acoperindu-mă până la gât cu cearşaful. Nu l-am simțit când a intrat în cameră, deşi nu dormeam. Eram emoționată, dar nu-l doream, îl plăceam, era un bărbat frumos, cel mai frumos bărbat pe care l-am cunoscut, era plin de căldură față de mine şi vedeam că tot ce făcea era strict dependent de mine. Dar nu-l doream, pentru că nu ştiam ce să doresc, nu ştiusem şi nu simțisem o grămadă de lucruri. S-a aşezat în patul lui, nu departe de al meu şi a rămas nemişcat în lumina slabă a lămpii. Prin ferestrele deschise, vechiul oraş pulsa tot mai vag în miez de noapte. Se făcuse linişte, o linişte nefirească, întreruptă doar de respirațiile noastre.

Am simțit mâna lui peste mâna mea, a apucat-o delicat şi mi-a strâns-o uşor. M-a învăluit o senzație de căldură şi de dăruire şi asta e tot ce-mi amintesc. M-am trezit a doua zi dimineața mângâiată de soarele care se juca prin geamurile lăsate larg deschise de frică să nu-mi ia cineva oraşul de dedesubt. M-am trezit lângă Gianni care dormea ținându-mă în brațe.

Inima a pornit să-mi bată năvalnic, dându-mi seama că trupul meu a făcut şi a simțit lucruri de care eu nu eram conştientă. Am luat totul ca pe un semn, un semn care-mi spunea că în viața mea se produsese o ruptură, o ruptură dureroasă de care nu voiam să-mi amintesc şi, poate de aceea, am aşternut uitarea peste tot ce se întâmplase în acea noapte, bun sau rău. Nu mi-am amintit nici atunci şi nici mai târziu măcar o frântură din cele întâmplate. Ştiu doar că m-am trezit altă persoană, hotărâsem să trăiesc în prezent fără nici o întrebare, fără nici un gând! Cât dura? Cinci zile? OK! Cinci zile voi trăi minut cu minut.

Gianni era plin de atenții şi de iubire în dimineața aceea, îmi aduc aminte cum se oprea din când în când şi se uita la mine ca la o minune, mă adora din priviri... Nu-mi venea să cred că toate acestea mi se întâmplau

mie, nu eram obişnuită să fiu înconjurată de iubire, am realizat în ziua aceea că de fapt nu fusesem niciodată! Aveam 27 de ani şi eram în sfârşit adorată şi iubită la lumina zilei de un bărbat aşa cum am sperat şi am visat eu că se poate.

- Dacă ai şti cum străluceşti! Lasă-mă să te privesc, te rog! Ochii tăi au devenit verzi, ştiai? se minună Gianni.

- Nu, ți se pare, n-am avut niciodată ochii verzi, eu îi am căprui, i-am răspuns râzând.

- Ah, ba da, vino, vino după mine!

Şi mă trase în primul magazin de cosmetice, mă aşeză în fața unei oglinzi, unde mă forță, râzând, să mă privesc. Avea dreptate, ochii mei deveniseră aproape verzi, dar nu erau chiar ca ai lui, ai mei erau spre auriu, pe când ai lui aveau culoarea mării…

- Ai tăi sunt mai frumoşi, mă auzii spunând, şi-apoi am roşit amintindu-mi că eram totuşi într-un magazin.

- Tu eşti frumoasă, hai, spuse trăgându-mă cu forța în brațele lui.

- Unde mă duci azi, ce-mi arăți?

- N-avem prea mult timp, trebuie să ne grăbim să plecăm înainte ca traficul să se întețească, am să te duc la Dom, cea mai importantă biserică a fiecărui oraş. Astăzi e sărbătoare mare, Sant’ Angelo, trebuie să fie o procesiune acolo.

Şi chiar era.

Piața Domului din Florența este neîncăpătoare, prea mică pentru Domul ei impunător. Totul era scăldat în soare, aerul era proaspăt, cum numai în primele zile de iunie poate fi. Ținându-ne de mână, am păşit înăuntrul acelei minunății. Îmi era ruşine că nu ştiam nimic despre artă, dar le mulțumeam în minte artiştilor care au putut dărui lumii asemenea comori. Fiecare colțişor era pictat, vitralii la fiecare geam, coloanele imense susțineau bolți impunătoare în mijlocul cărora preoții îşi dădeau obolul printr-o slujbă înălțătoare: un rând de copii îmbrăcați în alb păşeau înainte, urmați de două şiruri de preoți îmbrăcați în mov care țineau în mîini lumânări uriaşe. Era o slujbă minunată, cum nu-mi aduc aminte să mai fi văzut.

De fiecare dată când nu mă pot abține să nu plâng, am impresia că sunt adunate în mine suferințe şi plânsete care cer să iasă! Plângeam fără să-mi pese de nimeni şi de nimic. Gianni era la doi paşi mai în spate şi mă privea încremenit, iar eu îi eram recunoscătoare pentru că mă lăsa singură

cu suferințele şi bucuriile mele. Aveam de făcut nişte conturi cu trecutul şi cu viitorul!

Pe autostradă Gianni a continuat să-mi descrie frumusețea Coastei Amalfitane, de fapt nu mi-o descria, îmi spunea doar cât de mult o să-mi placă. Eram într-o stare de beatitudine în vraja căreia m-am lăsat, în timp ce Gianni forța maşina la peste 200 km la oră ca să ajungă, cât mai repede, la Positano.

Nu ştiu dacă bărbații şi-au descris sentimentele aşa cum o fac femeile şi nici dacă ei simt atât de profund ca ele, nu ştiu exact ce simțea Gianni atunci, ştiu însă ce simțeam eu. M-am trezit din visare, cu un sentiment de bucurie, când Gianni intră cu o viteză nebună pe o stradă plină de flori de-o parte şi de alta.

- Unde suntem, am ajuns?

- Aproape, suntem după Napoli, mai avem puțin, ți-am spus că-i frumoasă autostrada asta, e unică, plină de flori tot anul, nu-i frumos?

Şoseaua era acum îngustă, tăiată pieptiş în munte, jos, mult mai jos era marea, coasta luminată rămânea în urma noastră, iar noi urcam, urcam până în vârful muntelui sau cel puțin aşa mi se părea.

-Acum, închide ochii, închide ochii, te rog, îmi spuse Gianni când, în fine, ne-am oprit.

Mă luă de mână şi mă trase după el până în locul unde mă întoarse şi mă îmbrățişă cu putere:

- Poți să-i deschizi.

Eram lângă o mică statuie a Madonei, protectoarea oraşului, şi jos, la poalele muntelui, se întindea, şerpuind, Positano, „paradisul”, cum l-am numit eu mai târziu. În lumina serii încă se mai vedea albastrul mării, muntele părea un pom de Crăciun împodobit mai ales la poale, de-a lungul coastei şerpuiau lumini şi maşini care făceau spectacolul mai viu. Se vedeau sclipirile colorate ale hotelurilor şi restaurantelor, luminile din port şi lângă ele, de la bărcile ancorate, se întindeau pe apă alte lumini. Apoi o luau în sus, pe munte, licărind tot mai departe una de alta - luminile caselor răsfirate ici şi colo, pe costişă.

- De abia aştept să te duc la prietenii mei, de abia aştept să-i întâlnesc şi eu, nu i-am văzut de anul trecut.

- De cât timp stai aici?

- Cred că sunt deja opt ani, da, doi cu Paula şi restul, singur. Dar aici nu m-am simțit niciodată singur.

- Şi eu... pe mine cum o să mă prezinţi, ce ai să le spui? Pe mine să mă prezinţi *nessuno*, eu vreau să fiu *nessuno*, nimeni.

- Da' ştiu că ai o minte întortocheată! Bine. Cum vrei. *Nessuno*. Asta, ca să nu se afle că ai fost aici? mă privi fără să zâmbească.

Încă de la primul colţ de stradă am început să fim opriţi tot timpul de oameni care îl salutau pe Gianni, care se opreau, îl făceau să coboare, se îmbrăţişau, erau toţi ca o familie uriaşă, răsfirată de la un capăt la celălalt al oraşului. Pe mine mă salutau sau mă ignorau. Câtorva persoane m-a prezentat totuşi, zâmbind:

- Ea e *nessuno*.

Era fericit, râdea, saluta, se interesa de unii şi de alţii, se mai întorcea spre mine, îmi strângea mâna sau mă săruta pe obraz ca să înţeleg că nu mă abandonează total. Pe mine mă amuza şi mă impresiona o asemenea manifestare de căldură, încă nu văzusem adevăraţi italieni la ei acasă.

- Şi acum, mergem acasă, zise el cu un aer misterios.

- Păi, n-am ajuns?

- Nu, mai avem un pic de mers, casa mea e într-un loc ferit, nu trebuie s-o găsească oricine, nu-mi plac nepoftiţii.

Nu ştiam cum să iau vorbele lui, aşa c-am tăcut privind coasta şi marea. Maşina s-a oprit într-un loc unde nu se vedea nici o casă. De undeva, din faţă, vine în fuga mare spre noi un băiat care opreşte maşinile din sens opus. Cu manevre de neînţeles pentru mine, Gianni întoarce maşina şi se îndreaptă spre peretele muntelui - era garajul cel mai incredibil pe care l-am văzut vreodată. Am sărit din maşină şi am văzut că locul era acoperit perfect de arcade de flori. De pe şosea nici nu se zărea.

Un bărbat ne ieşi în întâmpinare.

- Ah, Gianni, ce târziu ai venit, Maria credea că nu mai sosiţi.

- El este Giordano, custodele şi prietenul meu, iar tânărul e unul dintre băieţii lui, Bruno. Giordano, ea este Adriana. Pentru ei nu puteam fi *nessuno*.

- Hai, hai în casă, aduc ei bagajele, n-avea grijă, acum suntem în mâini bune, să vezi ce alintături.

Îl urmez pe scara care şerpuia la picioarele noastre, dar tot nu vedeam nici o casă. În următoarea clipă scara s-a rotit pe dedesubt, drept în stâncă s-a deschis o uşă şi am intrat într-o sufragerie imensă cu uşi de sticlă care dădeau pe o terasă deasupra mării.

M-am dus încet, ţinându-mă de balustradă, să admir priveliştea de la fiecare colţ al terasei. Gianni stătea rezemat de uşă, fumând cu ochii în zare.

- Am avut dreptate să insist să vii cu mine, da sau nu?

- Nu, n-ai insistat pe măsura frumuseții. E într-adevăr splendid!

- Şi încă n-ai văzut tot.

L-am urmat în timp ce deschidea uşi despre care nu ştiam unde duc şi m-am trezit în fața unei scări asemănătoare cu cele care coboară spre pivniță, numai că asta era foarte frumoasă, din dale de piatră, albe ca spuma mării şi-avea în chip de balustradă un cordon roşu, împletit. Am coborât ostentativ, cu zgomot, să mă audă, ținându-mă de cordon şi am ajuns la celălalt nivel al casei. Aici erau trei dormitoare, fiecare cu baie proprie şi cu ieşire separată pe o terasă comună de lungimea celei de sus, dar mai lată, unde se odihneau scaune şi paturi de plajă. Până la cel mai mic detaliu, totul era pregătit cu grijă, aşteptându-şi stăpânul.

Întorcându-ne sus, am cunoscut-o pe Maria şi ne-am îndrăgit imediat. Venise cu Giordano să ne-aducă o groază de mâncare, întrebîndu-ne de ce anume am mai avea nevoie.

- N-am nevoie decât de un duş şi de un pat bun, ştiu că am şi duşul şi patul aşa că ne vedem mâine când vă voi da cadourile, îi linişti Gianni, conducându-i.

- I-ai cam expediat, sărmanii, erau aşa bucuroşi să te vadă, am zis, privind pe fereastră.

- Ştiu, dar îi cunosc, ar fi stat la taclale până în zori, iar eu am alte planuri.

L-am privit curioasă şi i-am simțit mâna pe spatele meu cuprins dintr-o dată de fiori. Am zâmbit şi buzele mele s-au apropiat de ale lui într-un puternic şi foarte „conştient” sărut.

- Toată ziua am avut impresia că-mi eviți sărutările. Nu ştiam ce să mai cred.

- Acum e bine, strânge-mă în brațe, n-am să te mai resping.

Mă strânse în brațe şi mă mângâie încet pe păr, pe față, ca pe copiii mici.

- Crezi că mă poți aştepta să fac un duş sau adormi din nou? mă întrebă, sărutându-mă iar.

Ceva în mine se trezea, un val de căldură mi se răspândea în tot corpul, aruncându-mă într-un sărut disperat, parcă mi-era frică să nu treacă senzația de scurtcircuit sau el să nu mai fie.

- În două minute sunt înapoi, spuse el, desprinzându-se cu greu din îmbrățişare. Dacă vrei poți folosi celălalt duş, ai tot ce-ți trebuie.

Mă aştepta pe terasă, fumând şi cu un pahar de vin pregătit.

- Crezi că ne trebuie două sau ne rezumăm la ăsta? Tare aş vrea să-ţi citesc gândurile şi temerile... Ţi-e foame?

- Nu, nu m-am gândit la asta.

- Vino, avem o tortă grozavă cu lămâie, lămâi din curtea casei, măcar s-o aducem în cameră. Dacă vede Maria mâine dimineață că n-am atins-o, o să creadă că sunt bolnav.

Cu torta, paharul şi sticla de vin am intrat într-o cameră, unde prin uşa larg deschisă se vedea marea.

- Asta e camera pe care voiai să mi-o dai mie?

Glumeam ca să-mi alung neliniştea.

- Nu, cealaltă. Asta-i a noastră, a mea cu tine.

Se apropie şi mă mângâie cu gesturi uşoare pe tot spatele, pe gât şi pe mâini, până când tremurul dispăru şi o stare de dulce abandon mă cuprinse. Mă aşeză pe pat, între perne mari, pline şi moi. Cu sărutări mici îmi mângâie tot corpul, înțelegând parcă lupta care se dădea în mine. Mâinile mele îl strângeau cu disperare, mi-era teamă că mă vă lăsa din brațe, voiam să stau lipită de corpul lui prin care simțeam fiecare pulsație a sângelui. Pentru mine era ca şi când aş fi făcut dragoste pentru prima dată. Îl iubisem pe tatăl copiilor mei, totuşi abia acum îmi dădeam seama ce înseamnă să freameți şi să te uneşti cu un bărbat într-o singură suflare. Mi s-a părut că intensitatea trăirii era aceeaşi şi pentru el ori poate disperarea mea ne-a împins pe amândoi spre abisul în care uiți de toate.

Am deschis ochii şi i-am găsit pe ai lui privindu-mă intens. Buzele lui păreau însetate să-mi mângâie fața şi gura, iarăşi şi iarăşi.

- Am bănuit, am simțit că va fi aşa, îmi şoptea printre sărutări, tu nu bănuiai, dar eu am ştiut de când te-am atins prima dată, atunci când stăteai cu pantoful în mână.

- Oh, am încercat să râd, aşa de demult?

Trecuseră doar două seri de când îl cunoşteam, dar descoperisem atât de multe despre mine, atâtea năzuințe şi dorințe neştiute.

Degetul lui mă mângâia în jos, pe sâni, pe pântece şi simțeam că mă topesc în căldura corpului meu. Eram îmbătată de senzații noi şi amețitoare.

În noaptea aceea am simțit cum, prin el, mă contopeam cu cerul, cu stelele, cu marea şi chiar cu forțele pământului la care, cu numai două luni în urmă, fusesem pe punctul să renunț. În timpul nopții m-a lăsat doar două minute din brațe, ca să tragă draperiile. Nu vroiam să mă trezesc de teamă să nu se-aştearnă iar uitarea ca în noaptea dinainte. Totul era o mângâiere,

totul era iubire, Gianni trebuia să-mi arate, trebuia să-mi dea, să-mi dea cât de mult, până la a mi se da pe el încă şi încă.

Aşa au urmat zilele noastre. Dimineața ne duceam să vizităm oraşul, după care mergeam să mâncăm în *trattoria* vreunui prieten. Toți ne primeau bucuroşi, apoi îşi făceau de lucru, numai ca să ne lase singuri. Gianni îmi spunea cum sunt mâncărurile, cu ce vinuri se servesc...

Ne întorceam acasă şi stăteam un pic la soare, mă dădea cu cremă, niciodată n-am simțit mâinile cuiva, mamă, bărbat, care să mă răsfețe aşa cum mă răsfățau ale lui cu mângâieri uşoare, ungându-mi tot corpul cu cremă, ca nu cumva să mă ard.

Am început să vorbim cu-adevărat despre noi. Nu eram obişnuită să mă dezvălui în fața cuiva. Tot el m-a învățat şi asta.

- De ce ai divorțat? l-am întrebat într-una din acele după-amieze,

când stăteam pe terasă, rupți de lume, deasupra mării.

- A fost vina mea, sunt prea egoist. Paula voia mai mult, eu nu, mi-ajungea viața noastră în doi, ne iubeam, eram fericiți, nu aveam nevoie de altceva. Ştii, n-am trădat-o niciodată în opt ani de zile, mergeam tot timpul de mână şi eram în primul rând prieteni, împărțeam totul până când ceva s-a rupt. Nu ştiu, ea voia copii, eu nu, nu cred că-s bun de tată sau, cum mi-a spus ea, poate mi-e frică de răspundere. S-a măritat cu un prieten, cam la un an de la divorț, îmi plac femeile care nu privesc înapoi, cred că e fericită, au doi copii, ne vedem din când în când. Îmi spune că nu va mai iubi pe nimeni cum m-a iubit pe mine. Şi eu simt la fel.

Rămase tăcut, fumând cu ochii închişi, eu îl priveam şi-mi spuneam că mi-aş fi dorit şi eu un bărbat să mă iubească, dar oare aş fi făcut copii dacă... nu?! Copiii erau tot ce am făcut mai bun în lumea asta.

Mă privea şi aştepta. Învățasem regula: el povestea, apoi era rândul meu. Aşa mi-a povestit de prietenul lui cel mai bun, aşa i-am povestit despre „prietena” mea, Delia.

-L-am iubit pe Sandu, aşa cum poți iubi primul bărbat, cu toate visurile, speranțele şi dăruirile. N-am cerut nimic în schimb, am făcut copii şi el nu s-a împotrivit, deşi nu cred că-şi dorea; obişnuia să spună că femeia trebuie să decidă, iar eu decisesem de mult. L-am iubit cum cred că n-am să mai fiu în stare să iubesc. L-am iubit cu mintea. Dar a fost o luptă între noi, o luptă pe care eu n-am simțit-o decât la sfârşit, mult prea târziu, când eram fără vlagă, fără urmă de iubire în mine, obosită şi îmbătrânită, fără dorințe şi visuri, iar el, el a luptat cu fantasmele lui, cu lumea din jur şi cu mine şi a pierdut. Lupta sau poate eşecul l-a schimbat şi pe el. A devenit aproape

„liniştit”, fără responsabilităţi, le aveam eu deja. Dar a rămas totuşi cu o moştenire a valului vieţii. O nevastă şi doi copii. Nu ştiu dacă m-a iubit, poate că da. Oricum, niciodată aşa cum mi-aş fi dorit, niciodată atât de mult cât l-am iubit eu pe el - n-am fost prieteni, n-am împărţit mai nimic din gândurile noastre, am trăit cumva în lumi paralele. Acum a renunţat să mai lupte, evită discuţiile, vrea linişte, a obosit din pricina problemelor lui şi cred că şi el a îmbătrânit înainte de vreme. Ştii, noi n-am fost nici măcar o dată amândoi la restaurant, de mult nu ne mai aducem aminte că suntem un cuplu... în pat ne întâlneam doar pentru că-l împărţeam.

Am vorbit încet, fără să-mi iau ochii de la insula Capri până când ea a devenit un punct mare, alb, iar ochii mă usturau de plâns.

M-a strâns la piept şi m-a legănat...

- Ăsta-i punctul tău de vedere, dar trebuie să-l asculţi şi pe al lui, poate trebuie să-i vorbeşti cum mi-ai vorbit mie acum, o relaţie între doi oameni se construieşte de către amândoi şi nu tot ce auzi tu de la celălalt reprezintă neapărat adevărul. Îmi pare rău pentru tine, înţeleg ce-ai simţit, dar ţine cont de faptul că el e tatăl copiilor şi, oricât de puţin ar face, îşi joacă totuşi rolul de tată! E foarte important, sunt sigur de asta. Eu ştiu, pentru că eu unul n-am făcut-o. Nu sunt în stare.

- De unde ştii, dacă n-ai încercat?

- Îţi spun eu, doar mă cunosc. Tu vezi acum partea cea mai bună, şi-apoi sunt favorizat şi de împrejurări: e vacanţă, timpul e scurt, dăm ce-i mai bun din noi... Nici eu nu ştiu cum eşti în viaţa de toate zilele... dar măcar ştiu cum sunt eu: egoist, fac numai ce vreau şi încerc să iau cât mai mult de la viaţă, totul, dacă se poate! E alegerea mea şi ştiu că nu e cea mai bună, numai că eu sunt sincer cu mine şi cu alţii şi o recunosc - poate voi plăti mai târziu, cine ştie... acum însă mi-e bine aşa. Aş vrea să mă înţelegi.

- Oh! De-ai şti ce bine te-nţeleg, numai că eu n-am făcut niciodată ca acum am plătit înainte şi e prima dată când iau ce mi se oferă. Ba chiar mă mir că mi se oferă. Ştiu că e doar de scurtă durată, poate asta merit sau poate are altă semnificaţie şi trebuie să-ţi mulţumesc pentru multe. Dar mai ales pentru că nu-mi spui minciuni, că nu mă ajuţi să-mi fac iluzii şi că iei totul la fel ca mine. Ştiu, eu sunt cea care a impus regula asta, eu ţi-am spus că am un bărbat şi doi copii şi că va trebui să plec. Dar nici mie nu-mi vine să cred că voi fi în stare.

- Vei fi şi cred că meriţi să te bucuri din plin de ceea ce ţi-a oferit soarta. Eu n-am făcut nimic special şi poate tocmai prin asta îţi arăt că te apreciez, poate e unicul mod de a te face să înţelegi că trebuie să te vezi, să

te cauți şi să te descoperi pe tine însăți. Ar fi păcat să nu ştii ce ți-a fost dăruit, ce ai în tine! Cred că asta am citit eu în privirea ta speriată din prima seară.

În noaptea aceea a continuat să mă ajute să mă descopăr şi a continuat să aibă dreptate. Pe patul de deasupra mării m-a pus să închid ochii şi am rămas aşa ascultând vuietul valurilor, cântecul greierilor, şoaptele oraşelor depărtate, voci tainice pe care nu-mi dădeam seama că le aud.

- Tu ce faci? am întrebat într-un târziu, crezând că a adormit.

- Te privesc, şi-ți văd pielea tresărind la adierea vântului. Ai în tine o senzualitate care mă înnebuneşte. Dar vreau să fii şi conştientă de ea... Nu deschide ochii !

Cu mişcări uşoare, degetele lui mă înfiorau, urcând de la talpa piciorului, sărind pe gât, apoi în adâncitura brațului. Îmi simțeam corpul tresăltând, îi aşteptam cu ochii închişi mângâierile, tânjeam după ele şi, cu fiecare atingere, dublată de efectul surprizei, Gianni mă purta tot mai sus, pe culmi nebănuite până atunci.

- Nu, nu te mişca, încă...

Acum mângâierile erau petale de floare, aripi de fluture. Buzele lui se jucau cu pielea mea deja înfierbântată. Apoi alte senzații, mereu altele, mai intense, mai tulburătoare. Cercuri de foc, limba lui desena cercuri de foc, apoi se oprea şi gusta locul sau trecea mai departe cu mişcări rapide. Respirația mea era întretăiată, vroiam să simt pielea lui sub mâinile mele, dorința era acum conştientă, anticipam fiecare gest şi-l aşteptam.

- Niciodată n-a fost aşa, îngăimai eu uimită, fără pic de putere.

- Niciodată nu-i la fel, *amore*!

Şi, numai cu o mângâiere, îmi readuse corpul la viață. Târziu în noapte, mă strânse puternic şi-mi şopti ceva ce nu înțelegeam.

- Ce ai spus?

Din nou aceeaşi şoaptă spusă voit departe de urechea mea, în timp ce brațele lui mă strângeau tot mai puternic. Am tăcut speriată de bătăile inimii mele.

„*Rimani!* Rămâi! Oare asta să fi spus?”

A fost unicul moment în care m-am simțit înfiorată de teama mea, de teama lui - n-a rostit cu voce tare nici un cuvânt, iar eu am scos din mintea mea şi cuvântul şi momentul. Erau interzise!

Cele trei zile de dinaintea sâmbetei au trecut ca trei clipe. Trăiam ca într-o vrajă, uitasem de toți şi de toate, când telefonul de la Mariana mi-a amintit de o lume lăsată în afara casei din munte.

- Dar chiar aşa, dragă, nici măcar un telefon să nu dai, să-mi spui că ți-e bine, că ai murit sau mai ştiu eu ce?

Vocea înfuriată spunea mai multe decât cuvintele, iar eu am rămas fără glas neştiind dacă să răspund sau nu. Mă simțeam amenințată de ea şi de lumea ei, îmi era teamă să nu-mi invadeze tărâmul magic pe care nu voiam să-l împart decât cu el.

Gianni îmi luă receptorul din mână, ghicind, ca întotdeauna, când ceva nu-mi convenea.

- Mariana, vă aşteptăm aici. Da, cu Stefano am vorbit. Nu, am avut telefonul defect şi nici acum nu merge prea bine, nici nu ştiu cum ai reuşit să ne suni. Adriana chiar vroia să te sune. Ştii, am fost invitați de un prieten pe un iaht. Da, mă rog, dacă voi nu puteți... Oricum, noi o să plecăm vreo trei zile în jurul insulelor. Cum? A, viza! O să mergem săptămâna viitoare la Roma, da, o obținem de-acolo, nu-ți face griji, mă ocup eu.

Când a pus receptorul în furcă, am respirat uşurată că m-a scutit să mai vorbesc cu ea. Gianni forma deja alt număr şi aşteptam să-mi spună el pe cine suna. A repetat aproape aceeaşi minciună, altfel formulată. Că plecăm, că vom călători cu iahtul unui prieten, nu ştiu câte zile... vorbea cu sora lui care-l anunțase că va trece să-l vadă. Când a terminat a scos telefonul din priză şi l-a băgat în dulap. Am simțit o uşurare şi i-am sărit în brațe.

- Nu vreau să ne mai deranjeze nimeni, îmi spuse în timp ce îmbrățişarea noastră devenea din ce în ce mai disperată.

Pe mine nu mă interesa cât o să dureze. O să se gândească el. A spus c-aşa o să facă. Era prima dată când cineva decidea pentru mine. Ştiam că-i pentru scurt timp, dar nu-mi păsa.

Mă scula dimineața devreme să alergăm pe cele aproape o sută de trepte care despărțeau casa de mare, ca să ne întâlnim cu pescarul lui preferat, un bătrân minunat cu care stăteam la taclale despre politică, viață şi vreme. După care eu nu mai eram în stare să urc înapoi şi făceam drumul pe jos până la primul bar de pe plajă, beam eu un ceai, el o cafea, pe urmă venea Giordano cu maşina şi ne salva.

- Mâine trebuie să mergem la Capri să vedem Grota Albastră... îi era teamă că n-o s-apuc să văd totul, aveam atâtea de văzut şi plecarea mea se apropia... Dacă mergem la ambasadă la Roma, cât îți pot prelungi viza?

- Ah, nu ştiu, 15 zile sau o lună, nu mai mult.

Cu fiecare zi care ne apropia de despărțire, ne iubeam cu şi mai multă disperare, totul era mai profund, mai intens pentru că nimic nu depindea de noi.

Deveniserăm cuplul perfect, toată lumea ne cunoştea, eram Adriana, devenisem *qualcuno*, cineva, cum spunea Gianni râzând, iar mie nu-mi venea să cred că poate exista o relație atât de frumoasă între o femeie şi un bărbat. Ne înțelegeam fără vorbe, într-o manieră uimitoare, dacă vedeam o femeie frumoasă ne ciupeam de fund sau ne trăgeam de mânecă fluierând. O dată am văzut un bărbat superb; mie nu-mi plac bărbații frumoşi, dar pe ăsta l-am remarcat pentru că era într-adevăr de o frumusețe ieşită din comun; până să i-l arăt lui Gianni m-am dumirit şi-am rămas cu gura căscată: era homosexual! Gianni m-a imitat o săptămână şi-a râs de mine până n-a mai putut.

„A văzut şi ea un bărbat frumos şi, neştiind că-i gay, a rămas mută!" Ce minunat e să poți să împarți totul cu un om, să nu-i ascunzi nimic, nici cel mai intim gând! Eu, care aveam mare grijă de mine, mi-am pus într-o zi vopseaua pe păr şi Gianni m-a strigat, din birou, să-mi arate nişte diapozitive din Thailanda; ne-am întâlnit la jumătatea drumului, m-am uitat la diapozitive, m-a sărutat pe nas şi mi-a spus: „Grăbeşte-te cu vopseaua, că nu te pot săruta cum vreau". În clipa aceea mi-am dat seama că multe din lucrurile care până atunci mi se păreau interzise, chiar şi lucruri minore cum ar fi să stai cu vopseaua pe păr în fața unui bărbat, cu Gianni le făceam cu naturalețe, pentru că la el nimic nu avea importanță, eram eu şi atât.

A doua zi trebuia să mergem la Roma, am hotărât să stăm acasă şi să privim „luminile pe mare" cum îmi plăcea să spun. Maria ne-a pregătit de mâncare. Era în culmea fericirii, tot timpul ne-a îndopat cu spaghetti, cu risotto şi cu îngheţată, mă îngrăşasem, dar cu ajutorul bronzului mai ascundeam câte ceva.

Stăteam amândoi în hamac şi Gianni mă întrebă râzând:

- Vrei să fumezi un *spinello*, mi-au mai rămas vreo două.

- Ce-i aia?

- Haşiş, țigări de haşiş, nimic periculos. Degeaba faci mutra asta, încercă el să mă liniştească, râzând.

- Ți-am spus că urăsc tot ce ține de alcool, droguri... Mi-au făcut atâta rău în viață, deşi nu le-am folosit eu! I-am văzut însă pe alții căzând victimă acestor patimi!

- Tocmai, nu trebuie să faci o dramă, au fost două accidente ale vieții tale, independente de tine. Nu susțineai tu că-ți educi copiii învățându-i să nu judece după aparențe, ci numai din propriile lor experiențe? *Amore*, nu-ți spun că o să-ți placă la nebunie, fiecare are o altă reacție, dar eşti cu mine şi poți spune că ai făcut-o, că poți judeca după ce ai făcut-o chiar tu. Nu? Nu-mi ziceai tu că judeci după ce faci nu după ce vezi? Dacă nu vrei, nu insist, dar ştii cât îți ascute simțurile, cum e să guşti un fruct zemos sau să faci amor după asta? E o senzație grandioasă. Trebuie să încerci! Oricum, n-am decât două țigări. Aşa că, şi de-ar fi să-ți placă, tot degeaba! Altele nu mai am!

Cu inima cam strânsă îl las să înceapă pregătirile care-l fac să fie nerăbdător.

- O să vezi, până şi luminile vor face umbre minunate pentru noi!

A adus vin roşu cu zahăr şi piersici ştiind că-mi plac şi a pregătit totul pe canapeaua din sufragerie. Apoi m-a luat de mână încântat, de parcă-mi arăta una dintre minunile lumii şi a aprins țigara, cu mişcări lente, de cunoscător.

Tot încercasem să m-apuc de fumat, toți în jurul meu fumau ca turcii, acasă, la serviciu. Mi-am luat obiceiul să pufăi țigări cu mentă, măcar aveau un miros mai acceptabil, dar n-am reuşit niciodată să trag în piept. Gianni se ducea aproape în fiecare dimineață să ia țigări şi ziare. La început îi strigam din urmă: „Cumpără şi pentru mine, cu mentă!", el se strâmba şi îmi cumpăra. Odată l-am întrebat de ce nu cumpăra mai multe, ca să nu mai meargă în fiecare dimineață. A râs şi mi-a spus că nu înțeleg nimic din dimineți, dacă nu merg să-mi iau ziarul şi țigările."Îți dau siguranța că zilele trec şi tu eşti important, nu înțelegi?" Nu, nu înțelegeam, era o obişnuință tipic italiană, pe care, din păcate, în ceea ce priveşte ziarul, am adoptat-o şi eu după ani de zile.

Pe canapea, aşezați comod, cu ochii închişi, Gianni, cu capul rezemat de brațul meu, savura țigara mult aşteptată, după care mi-o întinse spunându-mi că aşa e uzanța: păcatul se împarte. Eu ascultătoare, pufăi şi i-o dau înapoi, el, liniştit, trage un fum, apoi mi-o înapoiază şi începe să râdă uşor.

- Ce-ai zice de-o piersică?

Nu înțelegeam ce e de râs, dar am înghițit o jumătate de piersică pe care el mi-a întins-o cu mare pompă - era un pic prea acră pentru vinul roşu. Gianni făcu un efort şi mă privi mai atent, e adevărat apropiindu-se un pic de mine.

-Ia, ia să văd cum fumezi? mă chestionă el, printre hohote de râs. Mie mi se părea uşor ameţit, dar am intrat în joc.

- Nu, nu se poate, mă duc în fiecare dimineaţă şi cumpăr ţigări cu „mentă”, râd toţi de mine, dar eu le cumpăr în fiecare dimineaţă şi tu nu fumezi! Tu nu tragi în piept!

Şi dă-i şi râzi. Nu se poate! Îmi ţine ţigara şi-mi spune să trag, eu mă supun şi fumul îmi ajunge în stomac făcându-mă să tuşesc puternic.

- Ah, oh, efectul va fi mai rapid, îmi pare rău, nu-i vina mea!

Totul începe să-mi danseze în faţă şi Gianni să se îndepărteze şi să se apropie, într-o cadenţă lentă. Îmi spun: nu, nu se poate să aibă un efect atât de rapid. Şi râd.

- Am uitat să-ţi spun că efectul principal e că te face să râzi,.. să râzi.

Auzul meu mai funcţionează totuşi. Încă mai aud şi înţeleg.

- *Amore*, ia o piersică, hai bea un pic de vin roşu. E dulce. Eu aş vrea să dorm, de ce mi-e aşa de somn, vreau să închid ochii şi să dorm. Dar de ce râd?! Şi Gianni râde, dar mă roagă să încerc o reacţie… reacţie… ce fel? Simt nişte braţe care mă împing, sunt pe terasă şi văd luminile minunate din Positano, mă aud vorbind româneşte şi… înjur, eu… înjur!

„Du-te dracului, vreau să dorm, ce vrei de la mine?!”

- Nu, trebuie să reacţionezi, nu poţi să-mi faci asta tocmai acum! Fă câţiva paşi!

I-am făcut. Stau să cad. Plutesc şi am nevoie de sprijin. În sfârşit mă cuibăresc pe canapea, cu o pernă improvizată sub cap şi, zâmbind fericită, adorm în timp ce-mi amintesc de cele întâmplate şi-mi vine iar să râd.

Dimineaţa m-am trezit devreme pentru că în sufragerie nu erau draperii groase care să te ascundă de soare, aşa cum erau în dormitor. Asta era pedeapsa lui Gianni! Râd, amintindu-mi de scena când i-am vorbit româneşte, cobor în picioarele goale scara gen Hollywood şi mă strecor uşor lângă Gianni în patul imens.

- Eu fac amor mult mai bine trează, aşa că figura cu haşişul cred că-ţi ajunge.

Râdem amândoi îmbrăţişându-ne. Ştii, continuu eu, cu mine n-ai nevoie de stimulente. Eu sunt plină de scântei naturale care explodează în mine, crede-mă!

N-am mai încercat haşişul şi nici Gianni n-a mai adus vorba.

*

*   *

Am pornit devreme spre Roma. Aerul era proaspăt, soarele invadase străzile şi lumea se trezea încet. Positano e un oraş care se culcă noaptea târziu, acum îl vedeam dimineața şi îmi plăcea. Mie, care ador să dorm până târziu, îmi plac zgomotele şi mirosurile de început de zi pe malul mării.

- Am sunat-o pe Lory. Lory e o prietenă de-a mea din Brazilia. Acum a venit la Roma şi trebuie s-o văd. Mă bucur că o s-o cunoşti şi tu, e un fenomen!

- Dar o să avem timp să facem totul?

O disperare necontrolată mă cuprinde la gândul ambasadei, încerc să o ascund, dar, cu cât ne apropiem de oraş... simt cum mă ia cu sudori reci din pricina nervozității care mă domină.

- Văd că într-adevăr te-ai molipsit de sindromul „stres de oraş", până şi eu încep să-l simt, deşi mai avem până la Roma, nici la şoseaua de centură n-am ajuns.

Mă frământau tot felul de gânduri. M-am trezit în cartierul Parioli, unde sunt toate ambasadele, fără să ştiu când am ajuns acolo, nu văzusem nimic din oraş. Dacă nu capăt prelungirea vizei? Încerc să mă calmez, dar ajung la poarta ambasadei tremurând. Nu era vorba doar de oficialitățile române, ci şi de o confruntare cu realitatea. O realitate pe care până atunci o ignorasem. Acum trebuia să am curajul să o înfrunt, trebuia să mai cer 15 zile de... de ce? De bine, de plată în avans, de ceva ce nu voi mai avea poate niciodată: libertatea. De om şi de femeie.

Intrând în ambasadă mă cuprinde panica de-a binelea. E România, cu mirosurile ei, cu oamenii care te privesc bănuitori şi urât - ca şi cum ar spune că arăți prea bine pentru ei. De ce mai vreau să stau, de ce am venit aşa târziu, tocmai când expiră viza? Da' pe urmă mă mai întorc? Întrebări puse în manieră comunistă şi care te pun la zid. Mă aud răstindu-mă

„Dacă vroiam să nu mă mai întorc, mai veneam să vă dau 50.000 lire pentru 15 zile?"

Apare consulul român, gras, îmbrăcat într-un costum ca vai-de-lume, cu cămaşa necălcată şi... scobindu-se între dinți cu o unghie! A fost o luptă dură, fără vorbe, numai din priviri, el, pregătit să mă umilească, eu, pregătită să-l înfrunt. N-am plecat ochii.

„Încearcă să zici ceva!"

N-a zis. Am scăpat într-o jumătate de oră. Ei şi-au luat banii, mie mi-au prelungit viza cu 20 de zile. Eram aşa de vlăguită, încît mi-a trebuit timp să revin la oraşul vuind de viață, de culori, de mirosuri îmbietoare si lume zâmbitoare.

- Te duc la San Pietro şi la Vatican, unde sunt adunate religiile din toată lumea, e un loc magic.

Gianni încerca să mă readucă pe pământ, nevenindu-i nici lui să creadă că am reuşit.

- Oh, eu aş vrea să văd Capela Sixtină. Cu toată lipsa mea de educație, văzusem lucrările lui Michelangelo şi citisem povestea Capelei.

- Cum vrei tu, eu n-am mai văzut-o de când eram copil, dar nu prea avem timp, ne vedem la 2,30 cu Lory.

Italia e o țară plină de minuni, nu există loc să nu te uimească, să nu te facă să te simți mic, mic şi lipsit de importanță, dar nicăieri nu te simți mai neînsemnat decât în San Pietro. Nicăieri! Fiecare colț al catedralei San Pietro este o mică biserică, imensitatea te copleşeşte. Simți că parcă are viață, lumina intră prin ferestrele boltei însuflețind statuile, îți vine să săruți marmura pe care calci şi sub care sunt înmormântați numeroşii papi. Simți prezența lui Dumnezeu în acest templu, nu ți-o impune nimeni şi nici nu ți-o predică! Îmi părea rău că nu aveam mai mult timp. Acum, de câte ori mă întorc la Roma, îmi iau putere din minunea asta sacră. Oricum, eram fericită că am reuşit s-o văd. Mai rămânea Capela Sixtină. Trebuia ocolit tot zidul Vaticanului şi Gianni nu mai avea răbdare, dar nu voia să arate. Am ajuns la intrarea în muzeul Vaticanului şi Gianni are strălucita idee să-mi spună că vine să mă ia după o jumătate de oră! Intru şi mă pierd: opere de artă, după opere de artă, timpul trece. Mă uit la ceas şi încep să măresc pasul, sandalele mele comode făceau un zgomot care nu avea ce căuta în liniştea muzeului, dar n-aveam încotro. Întreb cât mai e până la Capelă. În total sunt 2 km şi nu se poate să mă întorc înapoi, jumătatea mea de oră aproape s-a dus şi, în sfârşit, cu sufletul la gură ajung şi mă trântesc precum americanii, pe jos. Sunt copleşită! E mult, mult mai frumoasă decât mi-o imaginam. Îmi vine să plâng, e un sacrilegiu s-o vezi aşa, pe fugă, ce rău îmi pare că nu pot să mai rămân… Încerc să găsesc o ieşire mai rapidă când aud la megafon că „domnişoara Adriana Nemeş este aşteptată la ieşire”. Ca şi când eu n-aş şti! Mesajul se repetă, aşa că rog un soldat să mă ajute şi, după mai mult de o oră, ies zdrobită de emoție şi de oboseală.

Trecuse ora la care Lory ne aştepta. Îmi spun: iată momentul în care ne putem cunoaşte mai bine, noroc că am simțul umorului. Nu-l privesc pe Gianni şi nici el pe mine. Ajungem pe Via Venetto unde Lory şi iubitul ei Roberto ne întâmpină fericiți şi fără reproşuri. N-aveau nici o problemă cu întârzierea. La Roma nimeni nu e punctual.

Lory e o femeie plină, are ochii şi gura trasate parcă din penel pe fața ei bronzată, iar părul roşu, aranjat impecabil, e tăiat drept într-o linie modernă, tinerească. Are peste 50 de ani, iar Roberto cu zece mai mult. Privirea ochilor mari, albaştri, e sinceră şi ne acceptăm cu bucurie, ca şi când ne-am cunoaşte de-o viață.

- Deci… iată-te, de abia aşteptam să te cunosc! Nu pretind că ştiu chiar totul despre Gianni, dar cel puțin de un lucru sunt foarte sigură: Gianni n-a lăsat pe nimeni să se apropie de Positano, până acum. De câte ori îl întrebam, îmi răspundea „pentru moment, nu!.. îmi imaginez că tu eşti „momentul!”

Am râs toți şi în sfârşit îl privesc pentru prima dată în ochi pe Gianni. Amândoi eram uşor jenați, ochii lui implorau iertare… nu era nevoie! Mi-am reluat locul în lumea în care stăteam aşa de bine, dar în care oricum eram o intrusă „pentru moment”.

- Trebuie să veniți la Bahia, la iarnă, Gianni, am mărit hotelul, ştii, în spate, fac alte cinci apartamente. Dacă tot trebuie să-l măresc pe al meu…

- Deci, ai un hotel la Bahia… spun eu, încercând să-mi imaginez cum e să ai un hotel.

- Am trei hoteluri în Brazilia, dar şi doi băieți mari. Paul stă la Sao Paolo, Luis are un altul la Bahia, iar al meu, cel mai mic, „Casa Romana” e pe mare. Oh, trebuie să vii, e minunat!

- Da, trebuia s-o vezi pe Lory cum se alinta cu unul din băieții care lucrează pentru ea, în fața mării, umbrela, şezlongul, şampania şi creveții.

- Şi, ce e rău în asta? Doar îți plăcea şi ție… Să înveți să te alinți, dragă, e o artă, nimeni nu te alintă dacă n-o faci tu! Eu am avut o căsnicie minunată, 30 de ani a durat, un bărbat minunat, m-a iubit şi l-am adorat, dar… am emigrat, am făcut copii, am făcut bani, tot timpul era ceva de făcut şi n-am avut timp de mine. Abia după moartea lui am început să mă ocup şi de mine! mă privi Lory, mândră.

- N-ai să crezi ce origine are Adriana, zise Gianni vesel.

- Nu, mă întrebam şi eu, răspunde Roberto, slavă aş zice, după pronunție…

- Sunt româncă.

- Cum e, dragă, în România, nu se aud prea multe. Noi ştim de Ceauşescu care colindă lumea şi de… stai, cum o cheamă? Aslan, da, doctorița Aslan, mă gândeam şi eu să fac cura aia.

- Eu nu prea vorbesc de România, cât despre politică nici atât, mai întâi că nu mă pricep, pe urmă şi mai cu seamă pentru că urăsc politica, şi

apoi nici nu cred că e mare lucru de zis. Ce poți să le spui unor oameni care trăiesc în țări ca Italia? Cum ar putea ei să înțeleagă? Am să vă spun doar un singur lucru care s-ar putea să vă şocheze, cum m-a şocat şi pe mine, dar dintr-o altă perspectivă: voi aveți vreo patru sute de feluri de pâine, asta ştiu sigur pentru că m-am interesat. Eu am crescut cu două. Pâine neagră şi pâine albă. Acum au făcut unul singur pe care-l numesc „intermediară”, iar pâinea e ca numele. Ceva între. Însă, biata lume e bucuroasă când o are şi pe asta.

S-a lăsat o linişte grea şi nu mi-am dat seama că tonul cu care am spus totul era trist.

- Nu te mai întorci, nu-i aşa? întrebă Lory luându-mă de braț, cu căldură.

- De-abia şi-a mai prelungit viza cu douăzeci de zile, de aia suntem la Roma, preciză Gianni, încercând parcă să se scuze.

Lory se întoarse spre mine şi îmi spuse pe un ton foarte serios.

- Îl cunosc pe Gianni de mulți ani şi l-am văzut cu multe femei, dar niciodată atât de fericit ca azi. Parcă îi e frică să nu te evapori, nu face decât să te privească şi te văd şi pe tine. Nu poți să nu vezi nimbul de fericire care vă însoțeşte pe amândoi. Ce se întâmplă, de ce te întorci?

- Oh, Lory, e o istorie lungă şi e mai bine să nu vorbim mult despre asta - eu am un bărbat şi doi copii acasă, aşa că. Trebuie să mă întorc, înțelegi? Acum am intrat pe o rută care nu-i a mea, Gianni m-a schimbat ca femeie, m-a trezit la viață, mi-a dat enorm. Dar nu pot să rămân!

- Nu există „nu se poate”, ascultă-mă pe mine!

- Am venit pentru că aşa a fost voia soartei, trebuia să-mi urmez calea... Şi, dacă am putut să mă las în voia ei, să simt atât de intens tot ce am simțit şi s-o fac fără întrebări şi regrete, a fost pentru că ştiam că trebuie să mă întorc. Locul meu nu-i aici!

Se uitau toți la mine şi-am realizat dintr-o dată cât adevăr era în ce spusesem: n-aveam de ales! Mi-am dat seama că, în subconştientul rneu, am ştiut întotdeauna că mă voi întoarce, de aceea eram acum atât de sigură. Nu exista nici un dubiu, dubiile vin când ai posibilitatea de a face o alegere, între mai multe variante !

Prietenia cu Lory a durat ani de zile, am ținut legătura prin scrisori - o corespondență plină de iubire şi de „ce-aş putea face eu pentru tine?” E aşa de bine să simți că în lumea asta, undeva, departe, la mii de kilometri, e cineva care are un gând pentru tine şi tu îi trimiți un altul.

În seara aceea ne-am întors la Positano şi parcă-mi părea rău că n-am rămas mai mult cu noii mei prieteni. Mă gândeam la ei cu nostalgie şi-am tresărit surprinsă dându-mi seama că era prima dată când îi acceptam şi pe alții în relația noastră. La întoarcere n-am vorbit decât despre lucruri deja cunoscute, evitam subiectul dureros, dar era acolo, îşi făcuse loc între noi şi o simțeam. Trebuia să decid când plec. Trebuia să iau legătura cu Mariana. Încet-încet, cealaltă realitate începea să se facă simțită.

Parcă nevoind s-o recunoască, Gianni mi-a propus a doua zi să mergem cu motocicleta în jurul coastei, să-mi arate mai multe.

- Cu motocicleta?!

- Nu fi copil, de ce-ți pare rău, ai răcit, chem doctorul şi-ți trece, am eu grijă.

Am dormit toată ziua, cu mici intermitențe, când Gianni mă îndopa cu medicamente şi lămâi. Nu s-a mişcat de lângă mine, dar eram conştientă că nu prea avea cum să m-ajute.

- Am hotărât, mâine plec, m-am auzit spunând, fiind sigură că hotărârea asta o luasem în timpul nopții, când m-a trezit strigătul copilului meu.

- Cum mâine, nu te simți bine, mai ai febră, nu se poate să pleci aşa.

- Ba da! Tu nu cunoşti latura asta a mea: sunt încăpățânată! Te rog, mâine plecăm!!

- Nici n-am timp să mă obişnuiesc cu ideea.

-Vezi, poate tocmai de aceea e mai bine să plec mâine.

Nu mai aveam ce să ne spunem, eram slăbită, durerea de cap mă forța să stau întinsă, iar lămâile îmi dădeau nişte dureri de stomac groaznice. Nu! Nu-mi doream să se sfârşească aşa, dar poate că asta era unica despărțire posibilă: fără să stau pe gânduri, cât mai rapid.

Gianni era supărat, dar nu pe mine. Era vizibil trist şi mai încerca din când în când să mă facă măcar să schimb ziua. Însă, pentru mine, plecarea devenise o chestiune de viață şi de moarte.

Cred că bagajele le-a făcut el, eu ştiu că tremuram scuturată de frisoane şi trebuia să mă țin de pereți ca să merg. Nu, nu mai vroiam să mă vadă în halul ăsta, n-o să mor eu până la Milano!

Drumul până la aeroportul din Roma a fost scurt şi fără multă conversație, fiecare dintre noi se întorcea încet în lumea lui cu toată împotrivirea pe care o simțeam. M-am gândit mult după aceea. Nu cred că ar fi fost mai blândă o despărțire hotărâtă şi plănuită de amândoi. Gianni mi-a luat biletul, mi-a trimis bagajele, se comporta ca un copil şi eu îl lăsam,

fericită că nu trebuie să fac altceva decât să mă forțez să nu vadă cât îmi e de rău. Şi îmi era greu, tare greu!! Pe scara care urca spre ieşirea către zborurile interne, Gianni m-a oprit şi m-a luat în brațe, eu pe o treaptă, el mai jos. Când m-am întors, peste câțiva ani, mi-am amintit şi-am suferit pe scara aceea mai mult decât în momentul în care Gianni mi-a luat capul în mâini şi mi-a spus:

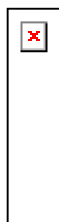
-Ține minte, eu am învățat asta pe pielea mea. Când ți se întâmplă ceva frumos în viață, îți rămâne în suflet şi, ori de câte ori îți aduci aminte de momentul acela, chipul ți se luminează. Fă să ți se lumineze fața când te vei gândi la mine - eu, de oriunde voi fi, îți voi trimite zâmbetul meu.

L-am strâns în brațe şi n-am plâns, am vrut să plece de acolo, nu-i plăceau despărțirile şi am constatat că nici mie. Nu avusesem până atunci. M-am străduit să ajung în avion, dar nu mi-am dat seama că, în situația mea, o oră de aer condiționat era exact ce-mi lipsea. Mă gândeam la Gianni, la cât de uluit a fost când i-am spus că nu-i dau nici adresa de-acasă, nici numărul de telefon. Nu-l avea nici pe-al Marianei. Pe ea o sunasem cu ultimul strop de putere ca s-o anunț că vin la Milano, nu mai ştiu ce mi-a răspuns, oricum, nu cred că s-a bucurat.

-De ce nu-mi dai adresa? Aş vrea să-ți trimit veşti despre mine şi să ştiu ce faci.

-Nu, Gianni, n-are sens! Ce-am trăit noi nu se poate nici repeta, nici continua. Veşti despre tine când vei fi altundeva, cu altă femeie?! Veşti despre mine când voi reveni la realitate, de ce? Eu am ceva ce voi purta tot timpul cu mine. Tu şi „paradisul" tău veți rămâne pentru mine unici, nici când voi avea optzeci de ani nu vă voi uita. Viețile noastre sunt legate pe vecie şi fiecare dintre noi va purta în suflet iubirea celuilalt, indiferent câte altele vor trece peste ele. Aşa a fost să fie!

Globusz® **P**ublishing

Întoarcerea sau ruperea definitivă???

Bucureşti, 1979

Mi-a rămas întipărit în minte momentul acela când am reapărut acasă pe scara avionului. Mă văd ca atunci în costumul nou de mătase bej, brodat cu piele, sandale cu tocuri înalte, făcându-mi curaj, deşi eram mult mai speriată decât mă credeam. N-are importanţă, îmi spuneam eu. Nimic, nimic nu mai are importanţă acum. O să-mi văd fetiţele şi asta-i tot ce contează! Sunt sănătoasă, am reuşit să mă întorc şi vreau să-mi strâng copiii la piept! Mă aştepta Sandu... oh, Doamne, ce-am făcut? Cine-i omul ăsta?! Cine mai sunt eu? Şi Iulia, Suzana, unde sunt? Le căutam cu ochii prin mulţime... unde-s copiii?

- Unde-s copiii? întreb înainte de bună-ziua.

- Sunt acasă, am zis că e mai bine pentru ele, spuse Sandu pe un ton care suna a scuză.

Toată lumea mă pupă, mă suceşte, mă învârteşte, Sandu a slăbit enorm şi are o privire pe care nu i-o ştiu. Evit să mă uit în ochii lui. Capul îmi bubuie de aceeaşi întrebare.

„Cine-i omul ăsta?”

Eram slabă şi încă bronzată, săptămâna de boală de la Milano topise kilogramele în plus. Boala să mă fi făcut aşa de aeriană, atât de detaşată de toți şi de toate? Sau era altceva. Simțeam că toți mă privesc straniu. Nu-mi doream decât să ajung acasă.

Pe fete le-am găsit schimbate: la copii trei luni contează enorm , dar m-am regăsit, în contactul cu ele m-am regăsit. Acum puteam recunoaşte, de asta îmi fusese frică. Dacă nici cu ele nu-mi reveneam? Până să le regăsesc, mă simțeam ca şi când o altă persoană sălăşuia în corpul meu! Dar cu ele totul a devenit normal, m-am liniştit şi am putut lua legătura şi cu ceilalți. Scoteam cadouri şi zâmbeam la urletele de bucurie ale fetelor. Nu făceam nici o observație. Vroiam doar să le văd că se bucură, n-avea importanță cum.

Venise şi Sanda. Imediat ce rămânem singure, mă încolteşte:

- Hai, dă-i drumul!

- Ce? Ce vrei să spui? Mai bine, spune-mi tu ce-i pe aici, cum sunteți voi?

- Aici e din ce în ce mai rău, s-au scumpit toate de trei ori şi... o să vezi singură când o să-ți dai jos aerele cu care ai venit.

Tonul Sandei nu era dojenitor, ci doar constatator.

Tăceam, nu aveam chef de vorbă, dar Sanda nu se lăsa.

- Cum te simți acum?

- Bine, acum mi-am revenit. Nu-mi aduc aminte să mai fi fost aşa de bolnavă vreodată: febră, coşmaruri, am stat o săptămână lipită de pat, noroc că Mariana nu m-a lăsat la spital, de fapt, cred că a fost mai mult o chestiune de bani, altfel nu ținea ea cont de rugămintea mea. E posibil ca ea să fi trebuit să plătească spitalizarea, aşa că măcar am meritat toate înjurăturile Marianei.

- Mai-mai să se prindă toată Televiziunea când a sosit vederea ta! Nu puteai s-o trimiți acasă? Mi-a adus-o Vasile. „Verdele tău a apărut!” Unde ți-au fost mințile?

- Ah, ai dreptate, nu mi-am dat seama.

Am zâmbit jenată.

- De-abia am reuşit s-o ascund de Sandu care vroia să ştie ce mi-ai scris. Deci?!

- Nu ştiu ce să-ți spun. Am venit. Parcă am făcut o operație totală. S-a scos tot din mine şi s-a înlocuit. O săptămână de luptă şi de acceptare a corpului înainte să vin şi acum, acum mi-e frică să rămân cu Sandu. Am nevoie de timp să-mi limpezesc mintea, parcă e mai înceată de când cu boala. Sandu îmi pare un străin pe care-l văd pentru prima dată. Îmi spun: ăsta-i bărbatul meu! Şi nu o simt.

- Da, mare rahat e viața asta! Odihneşte-te, o să găsiți voi o soluție! Când o să vrei, să ştii că sunt aici.

- Ştiu, Sănduca, ştiu!

Au plecat toţi, veniseră şi vecinii, mama plecase de mult, m-am trântit în pat ca după două zile de nesomn. Sandu mi-a lăsat tot timpul de care am avut nevoie. Eram schimbată, se vedea, dar şi el era schimbat. Nu-mi aruncase niciodată asemenea priviri încărcate de dorinţă... acum mă speriam când le întâlneam în fugă. Cu scuza că încă sunt în convalescenţă, Sandu mă servea cu ceai, încerca „să facă el” câte ceva. Alt lucru uimitor. Nu mai făcuse niciodată vreo treabă în casă ori ceva pentru mine.

Copilele erau vesele şi fericite că m-am întors, iar eu continuam parcă să trăiesc în aburii bolii sau ai „beţiei”? Zâmbeam întruna şi nu mă atingea nimic! Însă, încet-încet, realitatea începu să mă încolţească. Într-o zi m-am dus la domnul Lazăr să cumpăr un gem pentru copii şi era cât pe ce să scap borcanul din mână: n-aveam bani să-l plătesc! „Cum, chiar aşa am ajuns, să nu fiu în stare să cumpăr un borcan de gem?” mi-am zis eu profund nemulţumită.

Trebuia să mă trezesc! Nu mai puteam amâna nimic. Nici măcar discuţia cu Sandu.

M-am hotărât într-o după-amiază liniştită, când fetele erau la joacă şi eu încercam să-mi aduc aminte cum se găteşte.

- Cred că trebuie să vorbim, Sandu.

- Aşteptam, îmi răspunde el prompt, cu un aer grav.

- Tu ştii că mie nu-mi stă în fire să ocolesc problemele şi nici nu-mi place. Vreau să divorţăm!

Am spus-o! De când era în mine? Dinainte să plec sau... când am acceptat ce mi s-a dat?

Sandu mă privea şi nu spunea nimic! L-am privit şi eu pentru prima dată de când venisem, drept în ochi. Am văzut iubire în ochii lui? Privirea asta caldă şi tandră nu i-o ştiam, să fi fost oare iubire?! Contacte vechi şi uitate în mine s-au legat şi l-am regăsit pe primul meu iubit.

- Ţi-am zis că, dacă mă voi uita la un bărbat, îţi voi spune. Mi s-a întâmplat ceva ce n-am plănuit, a venit pur şi simplu pe neaşteptate. Iar eu consider că tot ce mi s-a întâmplat e foarte important şi că m-a schimbat definitiv.

- Am aşteptat să ţi se întâmple, trebuia, mă şi obişnuisem cu gândul, dar chiar să divorţezi ?! Aflasem deja, m-a sunat Mariana şi mi-a spus că ai scăpat cu unul în lume. Ştiam că ai să te întorci. M-am gândit atâta la noi, la câte greşeli am făcut, dar nu m-am aşteptat să fie atât de serioasă povestea.

- Nu, oricum „povestea” nu mai are importanţă ca poveste, eu sunt cea care s-a schimbat. Văd totul altfel, înţelegi?

- Ce ai de gând să faci?

Sandu a lăsat capul în jos şi a oftat.

- Nu ştiu, n-am nici un plan. Însă trebuia să vorbesc cu tine, uite, acum, că ţi-am spus, mă simt mult mai bine.

- Dar... cu tipul cum rămâne? Ce-ai de gând să faci?

- Cu tipul? Ce să rămână?

- Care vă sunt planurile? spuse el, privindu-mă atent, în ochi.

- Sandu, n-am planuri de viitor cu Gianni, aşa îl cheamă. El are viaţa lui, eu, pe a mea, nu m-am gândit niciodată să-mi fac planuri cu el. E-adevărat că nici nu mi-am dat seama că divorţul e ceea ce urmează în mod normal. Nu m-am gândit dinainte, n-am plănuit nimic!

L-am văzut pe Sandu luminându-se, dintr-o dată.

- Bine, dar atunci de ce vrei să divorţezi?

Privirea mea era tristă.

- Pentru că m-am rupt de tine. Am crezut dintotdeauna că numai în clipa în care nu te voi mai iubi, numai şi numai atunci, voi putea să mă apropii de un alt bărbat. Lucrul ăsta s-a întâmplat, Sandu! Nu te mai iubesc, nu pricepi ?

- Iubirea nu e ceva ce poţi opri când şi cum vrei. Spui că eşti convinsă, dar, de fapt, ţi se pare că e aşa. Noi avem atâtea lucruri în comun, avem copii, avem o viaţă pe care ne-am construit-o împreună, avem prieteni şi ne avem pe noi, după lupte şi renunţări, ne avem pe noi! Nu crezi?

- Nu, cred că avem moduri diferite de a vedea viaţa. N-ai auzit?! Ţi-am spus de un alt bărbat pe care l-am iubit, cu care am fost mai aproape decât am fost cu tine în cei opt ani de căsnicie şi lupte, cum spui tu. Asta pentru mine înseamnă ceva, pentru tine nu?

- Dar n-ai nici un plan de viitor cu el!

- Eu nu vorbesc de el, eu vorbesc de noi, de noi doi şi de tot ce ne leagă.

Eram atât de năucită de distanţa dintre concepţiile noastre, de modul atât de diferit în care judecam lucrurile, încât aveam din nou sentimentul că stau de vorbă cu un străin.

- Tu eşti o visătoare... pui preţ pe nişte lucruri mai puţin importante decât altele...

Rostea cuvintele abia şoptit, de parcă vorbea pentru sine, poate că şi el mă vedea pentru prima dată.

- Da, şi eu cred că aşa e, tu vrei ca, la 28 de ani, să pun preţ pe o viaţă plată, liniştită. Înţeleg ce vrei să spui: după tine, ar trebui să rămân cu un bărbat pe care l-am iubit şi pe care nu-l mai iubesc, ar trebui să rămân cu el numai pentru că acum îl „cunosc". Mă şi văd ţinându-te de mână şi spunându-ţi: „Aşteptăm bătrâneţile,

dragule!” Asta înțelegi tu! Şi, între timp, dacă mi se întâmplă să mai am câte o aventură, din când în când, care să-mi aducă aminte că sunt femeie, că am sentimente, dacă simt că aş putea fi iubită şi dacă aş iubi chiar eu? Nu, asta n-aş putea eu să înțeleg!

*

*   *

Stăteam amândouă aplecate peste masa rotundă a Sandei, găsiserăm cu greu un moment în care să fim singure, iar acum reuşisem, în fine, să-i povestesc.

- Cred că aveam nevoie să mi-o lămuresc mie şi lui Sandu înainte de a-ți putea povesti ție.

Sanda aprobă visătoare.

- Şi, te întreb şi eu, ca Sandu, ce ai de gând acum?

- În primul rând, să mă pot privi în ochi pe mine şi pe alții. Odată clarificată situația voi vedea, nu ştiu. Sandu zice că ne trebuie bani să divorțăm, că nu se poate bătând din palme. Între timp se poartă de parcă m-ar fi cunoscut ieri, e atent, plin de drăgălăşenii. Imaginează-ți că s-a oferit să facă piața. Nici nu ştiu ce să fac, să râd sau să plâng?!

- Oh, aşa-s toți bărbații, amenință-i că le iei jucăria şi imediat nu mai ştiu ce să facă. Dar să-l lăsăm pe Sandu, văd că pentru moment n-ai soluție în ceea ce-l priveşte, dar Gianni? De ce să nu menții legătura?

- Am uitat să-ți spun că Mariana mi-a mai făcut una: i-a telefonat la Postano, văzând că el nu sună. Bineînțeles că ei nu-i spusesem că nu i-am lăsat numărul, aşa încât ea n-avea cum să înțeleagă ce se întâmplă. Prin urmare, l-a sunat să-l certe: că acum, că-s bolnavă, nu mă caută... Din câte o cunosc, cred că i-o fi spus şi altele, chiar mai rele.

- Şi el ce-a făcut?

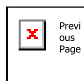
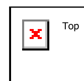
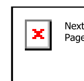
- Mi-a telefonat, săracul, disperat, vroia să vină la Milano. Ce să facă la Milano, spune tu, eram cu febră, cu injecții, de-abia puteam vorbi la telefon. Şi aşa a început să sune în fiecare seară - vorbeam la telefon cu orele, drept care, nici asta nu-i plăcea Marianei, o înnebunea! Am renunțat să mai încerc s-o înțeleg pe fata asta, când e nefericită, îi iese răutatea prin toți porii. Cred că îi este tare greu să trăiască.

- Da, asta mai lipsea acum, să-ți faci griji de cât de greu îi e să trăiască, lasă-mă în pace! Auzi colo, să te trateze ca pe copiii mici, să fiu în locul tău, n-aş mai vorbi cu ea!

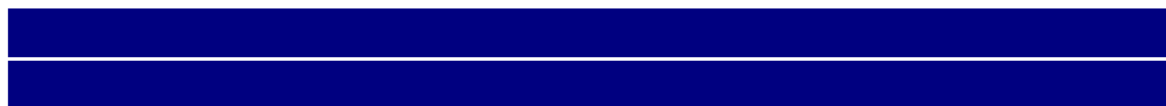
- Las-o, Mariana, nu se numără printre problemele care mă preocupă pe mine acum. Altceva vreau eu să-ți spun. Nu ştiu cum să-ți explic, dar, de când am vorbit cu Sandu şi acum cu tine, mă simt într-un fel mai uşurată. E ca şi cum mi-aş fi expus

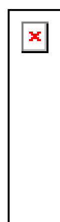
viața într-o vitrină, am arătat-o la toți, acum mi-e bine şi cred că „om trăi şi om vedea”, nu spui tu aşa?

Şi ne-am reluat viața, serviciul, copiii, casa, mai multe case, mai multă lume, să ne ascundem după toți şi după toate. Sandu se comporta cum n-o făcuse niciodată, toți observaseră, dar eu eram secătuită. Încet-încet, începeau să se pună voaluri peste luminile mele şi, cu ajutorul problemelor de rezolvat, reveneam la blazarea de dinainte de plecare.

Previous Page

Top

Next Page

Trecutul, în care nu ne regăsim... Cât ne-am schimbat!

Bucureşti, 1970

Sandu şi ieşirea în lume

În seara aceea am fost aleasă „Miss PTTR”. Îmi mai vine să râd şi acum. Poştă şi Telecomunicații! Ajunsesem acolo numai pentru că biata mama a tot insistat să las desenul şi artele plastice şi să fac o „meserie”. Aflase ea că, după cinci ani de liceu, puteam să ies direct ingineră! Pe vremea aceea se înființaseră primele licee tehnice şi, după ce am căzut cu brio la arte plastice, am intrat prima la PTTR, spre bucuria mamei. Nu mi-a plăcut de la început, am învățat cu greu şi fără tragere de inimă - parcă nu făceam parte din lumea aceea, mă simțeam refuzată, ca de alte zeci de ori de atunci încoace. Drept care, iată-mă „Miss PTTR” cu surle şi trâmbițe, eu fiind cea mai uimită dintre toți.

La optsprezece ani, viața era pentru mine încă plină de surprize şi mă uimeau mai ales cele plăcute. Cu câtă nesiguranță le primeam, cu câtă voluptate şi neîncredere.

Nu eram frumoasă, ba chiar mă vedeam urâtă. Aveam însă o rochie superbă pe care am insistat tare mult să mi-o facă aşa cum doream - şi a ieşit. Eram exagerat de înaltă şi de slabă, aveam un păr rebel, des şi dur, cu care încercam în toate felurile să mă împac. Acum îl aveam tuns scurt şi cu mici încercări de şuvițe decolorate, doar în față. Nu aveam voie să ne vopsim şi mă temeam mai ales de admonestările „profei” de română, pe care de altfel o adoram.

Stăteam pe podium şi nu pricepeam cum de mă aleseseră tocmai pe mine, dintre atâtea fete, unele cu adevărat drăguțe, după părerea mea. Probabil pentru rochie, îmi ziceam eu. Rochia era destul de scurtă şi-mi dezgolise picioarele, despre care atunci am auzit pentru prima dată că-s frumoase.

După concurs, prietena mea Petra a venit împreună cu Victor Drânceanu să mă invite la un ceai. Culmea, mama a fost de acord, fiind mult prea încântată de succesul meu ca să mai țină cont de ora târzie. Eram deja în certuri crunte cu privire la orele mele de venit acasă. Speriată de ce i se poate întâmpla unei „fete”, mama voia să mă țină din scurt, nu contenea să mă bată la cap cu „fecioria, fecioria”... Nu reuşeam să comunicăm, eram duşmance, mă certa şi eu mă supăram pe ea. Petra, în schimb, avea o mamă încă tânără, frumoasă şi foarte elegantă care era apropiată de fata ei. Eram teribil de geloasă, o cunoşteam de mică pe Petra şi întotdeauna am privit-o cu jind pe mama ei jurându-mi să fac copii de tânără, nu ca mama, la douăzeci şi şapte de ani. Pe-atunci mi se părea o vârstă îngrozitor de înaintată şi socoteam că ea e cauza tuturor neînțelegerilor noastre.

Mă simțeam bine în rochia mea roz antic. Nu mă socoteam eu o miss, dar trebuie să recunosc că acum mă priveam cu mai multă blândețe în oglindă. Am plecat

în grabă, ca nu cumva mama să se răzgândească. Când am ajuns, petrecerea era în toi. Nu erau mulți invitați, dar se vedea că se cunoşteau între ei, gazdă fiind un bun prieten de-al lui Victor.

- El e Sandu Nemeş, ele sunt fetele pe care încerc să le aduc de atâta timp, făcu Victor prezentările. Ei, ce zici, merita, nu?

Simțeam privirile trecând de la una la alta. Şi Petra era înaltă, numai că ea avea de toate: forme, încredere şi naturalețe, în vreme ce eu,.. eu eram țintuită de timiditate şi, „mulțumită” mamei, lumea pe care n-o cunoşteam mă înfricoşa.

- Hai, să le dăm ceva de băut şi să le aclimatizăm, spuse Sandu luându-mă de braț, uitându-se în sus unde mă terminam şi încercând să-mi prindă privirea. Eu am continuat să tac şi să-i privesc cum se distrează, neştiind ce să zic sau să fac, ei între ei înțelegându-se de minune. Sufletul petrecerii era Sandu, glumea, spunea bancuri tolănit pe o pernă imensă aşezată pe jos, fumând țigară de la țigară. Într-un hohot de râs general se ridică, mulțumi audienței şi zise meditativ:

- Trebuie să mă duc să fac pipi. Uite, asta e o treabă pe care eu n-o înțeleg, e inutilă, de ce nu am fost făcuți cu posibilitatea de ne uşura prin degete, ar fi fost atât de simplu, bagi mâna într-un ghiveci sau în pământul din curte şi te uşurezi, în autobuz bagi mâna în buzunarul vecinului şi nimeni nu vede nimic, iar tu eşti fericit.

Mă uitam la el curioasă, dar în acelaşi timp amuzată de ideea aceea năstruşnică. Mi-a prins privirea şi am rămas vrăjită: avea cei mai frumoşi ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată. Şi acum am în minte cuvintele pe care avea să le spună mai târziu în acea seară: „Ați văzut ce picioare are fata asta? Dacă ar fi nevasta mea aş pune-o să meargă dintr-un colț în altul al camerei şi m-aş uita la ea, aşa ca acum!” Bineînțeles că, în râsetele generale, eu m-am împiedicat, făcându-mă roşie ca focul. Două săptămâni m-am tot gândit cum ar fi ca el să stea pe jos, lungit pe perna lui mare, iar eu să merg pentru el.

M-a sunat, când nu mai credeam că o va face, şi am ieşit să ne plimbăm. El făcea paşi mici şi repezi, eu rămâneam tot timpul un pic în urmă - şi vorbeam. Îmi plăcea să mă plimb seara, sub teii înfloriți, îi adoram... A început să mă ia peste tot, la ceaiurile lui Victor, la cinema. Ne sărutam, eram în stare să ne sărutăm ore întregi.

Mi-am amintit de iubirile mele platonice. Unul după altul „iubiții” m-au părăsit. Primul, foarte uimit că i-a scăpat printre degete o virgină, m-a lăsat plângând. Cel de-al doilea, căruia i-am plâns pe umăr nedumeririle mele, m-a consolat şi mi-a făcut curte cam trei luni, după care m-a invitat într-o excursie în Deltă împreună cu alți prieteni de-ai lui. Îmi plăcea Călin, era dulce şi bun şi se purta aşa cum visasem să se poarte cu mine un bărbat, dar, când a fost să facem dragoste, i-am spus că nu pot. Şi, într-adevăr, nu puteam. Nu numai pentru că mama m-ar fi terorizat, indiferent de

minciuna pe care i-aş fi spus-o, ci mai ales pentru că eu nu eram pregătită să fac acest pas. Îmi voi aminti mereu tonul blând şi cuvintele lui Călin din seara aceea: „Îmi pare sincer rău că nu-ți inspir destulă încredere şi iubire, dar eu am totuşi douăzeci şi cinci de ani şi îi simt, nu pot sta să te aştept şi nici nu sunt sigur că vei veni, nu vreau nici s-o fac cu altele şi-apoi să ies cu tine de mână seara. De fapt, noi ne-am jucat. Dar jocul a devenit serios, cu toate că tu nu ți-ai dat seama. Nu e vina ta, aşa ai fost educată. Poate vei găsi un bărbat care apreciază toate astea, eu sincer nu pun prea mare preț pe astfel de lucruri, mi se par mult mai importante persoana, sentimentele, frumusețea interioară. De aceea nu am orgoliul să mențin o legătură trecătoare şi care devine în viață neînsemnată. Îmi placi foarte mult, prea mult chiar, dar cred că este mai bine să încheiem acum, când nu-i nimic dureros, gândindu-mă la tine cu mult drag, mult timp". Câtă dreptate avea, dar făcea parte dintr-o lume total diferită de a noastră, a mea şi a mamei.

Sandu nu mă forța, nu spunea nimic, cred că aştepta să vadă reacțiile mele. Eu începusem să respir aerul lui, iar la şcoală, în timpul orelor, mă trezeam mângâind lemnul băncii şi zâmbeam amintindu-mi de mirosul pielii lui impregnate cu tutun. Drumul cu autobuzul era o plăcere, puteam să mă gândesc la el în voie, visam cu ochii deschişi fără să mă deranjeze cineva.

La unul din ceaiurile lui Victor, câteva fete care lucrau în televiziune au început să-l tachineze pe Sandu, iar una, mai înfiptă, chiar îi făcea curte pe față. Eu eram cea mai tânără din grup, stăteam mută într-un colț şi, pentru prima oară în viață, am înțeles ce este gelozia. Din când în când, Sandu mai arunca o privire speriată spre mine, dar în rest era prins de insistențele fetei care nu s-a jenat, ci dimpotrivă a început să-l alerge prin toată casa. M-am retras în bucătărie, socotind că tot ce se întâmplase acolo era numai din vina mea. Mi-am amintit cuvintele lui Călin: „Eu am douăzeci şi cinci de ani." Sandu avea douăzeci şi şase. Am învățat mult mai târziu, dar atunci eram prea naivă şi nu înțelegeam că sunt anumite femei care nu țin cont de nimic când asaltează un bărbat şi culmea, ele câştigă! Şi sunt altele, care se dau la o parte, aşa cum am făcut eu.

Sandu a reapărut după un timp fără să scoată o vorbă despre cele întâmplate, dar cu un aer vinovat. Mă îndrăgostisem de omul ăsta mai tare decât îmi dădeam seama şi peste puțin timp aveam să-l iubesc şi mai mult - m-a plăsmuit şi m-a învățat să fiu tot ce voia el de la o femeie, iar pentru mine el era unic, cel mai frumos, cel mai deştept, rațiunea mea de-a fi. Îl iubeam şi fericirea mă orbea, nu vedeam dacă şi el mă iubeşte, de fapt nici nu-mi păsa, credeam că o să pot iubi eu pentru amândoi, dar nu am putut.

Nu ştiam o mulțime de lucruri, dar mă aruncam cu capul înainte, aşa cum

aveam să fac tot timpul, de-a lungul vieții mele. Am luptat cu toți şi împotriva tuturor pentru copilul meu, primul pe care-l aduceam pe lume, iar amintirea mamei Petrei şi jurământul meu de a face copii de tânără mi-au susținut forțele. Mi-a părut rău de mama care n-a fost în stare să se bucure pentru mine, ea suferea, mi-a părut rău că, pentru prima dată în viață, a trebuit să-i țină piept bărbatului ei. La rândul meu, le țineam piept cu inconştiență tuturor, dar în acelaşi timp mă bucuram. A fost prima dintre minunile care mi s-au întâmplat în viață şi nu am regretat-o niciodată.

Minunea a fost o fetiță căreia i-am pus numele Suzana. O dată cu venirea ei pe lume, a început şi marele scandal cu mama lui Sandu, scandal ce a durat toată viața. Sandu avea o mare problemă şi eu eram singura persoană cu care vorbea despre ea: mama lui, Bobo. Culmea e că eu o admiram, poate chiar țineam la ea într-un anumit fel. În orice caz, am făcut cea mai mare greşeală încercând, cu toate forțele, să-l împac pe Sandu cu ea, să-i explic că totuşi e mama lui, că şi ea e singură şi că, dacă el şi fratele lui fac corp comun contra ei, nu vor avea toți trei decât de suferit. Nu o cunoşteam, deşi nici acum, după toate câte s-au întâmplat, nu regret, am făcut-o să se apropie de copiii ei în ultimii ani ai vieții, chiar dacă după aceea le-am dat dreptate copiilor.

Bobo a încercat în toate modurile să mă facă să renunț la copil, când cu binele, când cu răul, de față cu Sandu sau fără el. Aveam totuşi în Sandu un aliat şi asta nu pentru că el îi era duşman, ci tocmai pentru că primise de la ea o anume educație. Asumarea responsabilității era pentru el o datorie de onoare, dar numai atâta timp cât nu-i deranja prea mult stilul de viață, aşa încât era fericit să mă lase pe mine în gura maică-si. Văzând că îi va fi invadată casa, nu numai de o femeie, femeia lui Sandu, care nu făcea parte din lumea ei, lume snoabă, cunoscută şi mult „apreciată”, ci şi de un copil mic, Bobo s-a făcut luntre şi punte, în perioada cât am stat eu în spital să nasc, şi a schimbat splendida casă din Bitolia pe două apartamente: unul în Kiseleff, cu două camere „mici”, cum îi plăcea să spună, pentru ea, şi altul în Floreasca, tot cu două camere, unde urma să locuim eu, copilul, Sandu şi fratele lui, Pavel. Frații erau turbați. Pentru noua casă le-a cedat ce aveau în fostele lor camere, nimic din mobila de nuc lucrată de Janos, tatăl lor, nimic din covoarele persane făcute sul prin toată casa, nimic din amintirile legate de viața lor cu bunica, cu părinții. Se simțeau aruncați şi dezbrăcați de trecut.

M-am întors în noul meu cămin, ca să locuiesc lângă doi „chiriaşi” mohorâți, dar bucurându-mă, în inconştiența mea de copil, de casa pe care o simțeam un pic şi a mea şi de Sandu care îmi părea aproape, pentru că aveam nevoie de el. Am început viața mea de femeie liberă, cu un copil mic şi, practic, cu doi bărbați. Trăiam într-o fericire inconştientă. Încet-încet, problemele şi grijile mi-au tras vălul de pe ochi.

Sandu avea două personalități distincte şi, fără să-mi dau seama cum ori din ce motiv, una o înlocuia pe cealaltă. Erau momente când nu-l recunoşteam. Devenea o altă persoană, urla pentru orice fleac, nu-i plăcea nimic din ce găteam şi făceam ca, după o zi sau o noapte, să redevină omul pe care-l iubeam. Nu-l mai înțelegeam, încercam să-i vorbesc, încercam să mă schimb, alergam să fac numai ce ştiam că-i place. Totul era inutil. Între timp au început să se facă simțite şi problemele financiare. Pavel era la şcoală, eu nu aveam încă serviciu, iar Sandu era obişnuit să facă numai ce voia cu salariul lui. Am apelat la Bobo să ne ajute.

- Bani să ştii că nu-ți dau! mi-a spus ea. Lui Sandu i-am tot dat şi degeaba, poate că aşa l-am învățat. Tu însă ai putea să te angajezi, te trimit eu la Pădureanu, directorul de la UCECOM, îl cunosc de-o viață. I-am vorbit deja despre tine şi el a spus că, dacă eşti înaltă şi ştii să zâmbeşti, o să te ia ca manechin.

*

*   *

Începutul ca manechin. Dezastru!

M-au trimis la Romartizana. Nu ştiam nimic despre prezentarea de modă, exista pe atunci un cerc foarte restrâns de manechine, un pic cam rău văzute, un fel de stripteuze din ziua de azi, nu puteau fi şi „frumoase şi devreme acasă". Am intrat într-o săliță cu oglinzi unde o fată superbă în combinezon negru făcea mişcare. Privi oarecum mirată imaginea mea reflectată în oglindă.

-Tu eşti aia cu pile? Paula, ți-a venit pupila, zise ea zâmbind.

- Care pupilă, draga mea, care? țipă cineva de după uşă.

Apăru o femeie mică, grăsuță, cu păr blonziu, plină de nerv, şi în privirea pe care mi-a aruncat-o am citit dezaprobare şi nemulțumire.

- Păi, aşa cred tovarăşii ăştia că tot ce zboară se mănâncă. Auzi colo, manechin! Ştii să mergi, fato? Florina, ia arată-i, dragă, cum se merge!

Fata care răspundea la numele de Florina începu să se mişte agale, cu mâinile în şolduri, ostentativ, într-o manieră în care mi-am zis că nu voi merge niciodată. Tăceam şi priveam uimită.

- Ei, vezi, tu te mişti aşa, fato?

Paula ieşi trântind uşa, vădit supărată pe Pădureanu şi mai ales pe mine, pentru că eram atât de necizelată şi… evident o deranjasem.

Am stat degeaba aproape o săptămână. Din când în când cineva mai punea o rochie pe mine, iar Florina, mai din milă, mai din plictiseală, mă trăgea de mână ca să mă învețe cum să merg. Cu modul meu de a fi, timidă şi mereu taciturnă, probabil că le păream o proastă clasa întâi, cel puțin eu aşa mă socoteam. Totul era nou pentru mine şi nici nu prea aveam timp să înțeleg, trebuia să fug acasă, să gătesc, să spăl

scutece şi să am grijă de cei doi bărbați „ai mei”, cum îmi plăcea să spun în glumă.

Tot Florina, de mila mea ori poate ca să scape de mine, m-a îndemnat să mă duc vis-à-vis, la Casa de Modă, unde se făcea un concurs de manechine.

- Eu nu ştiu nimic şi pe urmă… n-arăt cine ştie ce.

-Du-te, ascultă-mă, du-te, toate am trecut prin asta, arăți foarte bine şi, dacă te prezinți aşa cum te-am învățat, ai să vezi, le rupi gura.

M-am dus numai mânată de disperarea la care m-adusese Paula cu snobismul ei. Lucra numai pentru Kirmiziyan şi pentru firma Emanuelle Kahnn şi, vezi Doamne, asta îi dădea dreptul să se creadă superioară tuturor. După douăzeci de ani am făcut pace şi am râs amândouă pe seama întâmplărilor de atunci. Casa de Modă Venus era nouă şi strălucitoare, toți cei care lucrau acolo erau mândri şi cam plini de ei, dar şi foarte entuziaşti. Era o atmosferă minunată. M-au trimis în sala de prezentare şi am mulțumit Cerului că nu venisem direct aici, în urmă cu o săptămână parcă învățasem o mulțime de lucruri, adică ştiam măcar ce trebuie să facă un manechin şi aflasem că nu e de ajuns „să fii înaltă şi să zâmbeşti”. M-a primit o femeie voluptuoasă, înaltă şi brunetă, cu un machiaj strident şi o vestimentație voit ostentativă. Era doamna Bucur, creatoarea Casei de Modă, care avea să-mi devină mentor, fiindu-mi deopotrivă admiratoare şi călău de-a lungul vieții, după cum avea chef, dar care m-a iubit întotdeauna.

Se prezentaseră vreo şapte fete. Mai fusese un alt concurs cu două săptămâni înainte, unde selectaseră patru manechine pe care le şi angajaseră. Acum erau şi ele în sală, dar mie mi se părea că se află la o distanță de ani-lumină față de noi.

Eu aveam o problemă: cu o zi înainte de concurs, dându-mi osteneala să arăt mai bine, pentru că nu mă plăceam sub nici o formă, încercasem să-mi decolorez singură părul şi, din criză de timp, mi-am pus peruca peste decolorant şi am alergat la coafor, unde, evident, am ajuns prea târziu; părul meu era ca un elastic, trăgeai de el şi se întindea, se tot întindea. M-a tuns Rodica Țopescu înjurând. La concurs m-am dus tot cu peruca. Părul scurt şi blond îmi stătea oribil, dar nu-mi dădeam seama că nici cu peruca nu arătam mai bine.

M-am aşezat în față, lângă celelalte concurente. În timp ce aşteptam, răzbăteau până la noi frânturi de conversație sau mai degrabă bârfe, una în mod special era pe buzele tuturor, dezbătută în gura mare.

- Da, ea s-a dus peste ei la hotel, la Inter, a scos-o din cameră pe Ruxandra şi a păruit-o pe hol, noroc că a apărut italianul şi le-a potolit. Zina nu poate accepta că aia îi face un copil şi striga peste tot că i-a luat bărbatul.

Toată lumea comenta, uitând de noi, de concurs, iar eu ascultam năucită şi nu înțelegeam despre cine vorbesc, întrebându-mă cum se pot bate două femei pe un

bărbat.

Aşa a început viaţa mea ca manechin. M-au ales împreună cu Ioana după ce a apărut Zina, de care vorbiseră mai devreme. Doamna Bucur i-a reproşat întârzierea şi faptul că a fost nevoită să înceapă concursul fără ea.

- Dar văd că v-aţi descurcat, ripostă Zina pe un ton strident şi se apropie cu paşi lini de noi, pe podium.

Blondă, cu părul lins, legat cu o eşarfă în acelaşi ton cu pantalonii largi, bej, Zina mi s-a părut extrem de rafinată.

- Dacă vrei să te mai ocupi de manechine, trebuie să vii la timp! Vezi că aici nu alintă nimeni ca la fabrică, o apostrofă din nou doamna Bucur.

Zina o ignoră şi începu să se uite la noi cu vădită superioritate, cântărindu-ne ca pe cai. A fost prima dată când am simţit acea privire dură, de control, care atunci m-a stânjenit şi m-a făcut să roşesc. Mai târziu aveam să înţeleg că asta înseamnă de fapt meseria de manechin. Să fii întors pe toate feţele şi controlat ca orice marfă.

- Ce-i cu părul tău? aruncă Zina, punând mâna pe peruca mea. Vai, dragă, dar eşti prea tânără să porţi perucă, câţi ani ai?

- Douăzeci, îngăimai eu.

- Dă-ţi jos porcăria asta! Ei, vezi, acum eşti mult mai bine. Nu-i aşa, doamnă Bucur, ce ziceţi?

Pe un ton, în care încă se mai simţea supărarea, doamna Bucur îi răspunse:

- Mi-am dat seama şi eu, dragă, dar fata era aşa de emoţionată, că n-am vrut s-o sperii, mai avem timp.

- Nu avem timp deloc, lasă că învaţă ea pe parcurs, şi primul lucru pe care o să-l înveţe e că trebuie să asculte de mine, dacă vrea să ajungă manechin. Ia să vedem câte sunteţi. Veniţi şi voi, celelalte care aţi fost angajate. Aşa, deci, sunteţi şase... o să vină şi Anca de la UCECOM, doamna Bucur şi cei doi băieţi, Traian şi Adrian, pe care îi luăm colaboratori... Ei, putem începe, ce staţi?

- Deci, noile angajate sunt Ioana Badea şi Adriana Ichim, strigă o ajutoare a doamnei Bucur.

- Adriana Nemeş, spun eu fâstâcită şi în acelaşi timp speriată de propria-mi îndrăzneală. Era prima dată când mă prezentam pe numele de femeie măritată. Era atât de straniu şi de... neobişnuit pentru mine!

M-am trezit măritată, eu n-am vrut s-o fac, nu mă interesa, eram atât de idiot de fericită. Plecasem dintr-o casă scăpând de neînţelegerile cu mama şi cu bărbatul ei, apoi din alta evitând neînţelegerile indirecte cu Bobo, aveam un copil de care simţeam că mă bucur doar eu şi mai aveam iubirea pentru Sandu, care mă făcea să văd totul în ceaţă. Greutăţile treceau pe lângă mine, problemele se rezolvau, dar simţeam că

alerg un pic mai încet decât noutățile din viața mea, timpul era prea scurt, iar eu câteodată prea obosită. Mama, draga de ea, era obsedată de ruşinea ei şi mă ținea într-un stres continuu.

„Nu-i bine să stai nemăritată, copilul trebuie să aibă părinți în regulă, şi eu care te voiam mireasă, să-mi chem rudele de la țară, să se bucure toată lumea... nuntă mare, cum se face, măcar tu...”

Eu aveam oroare de ceea ce-i plăcea mamei, n-am înțeles niciodată de ce, poate din spirit de contradicție. Cert e că nu m-am visat mireasă şi nu mi-am dorit ca o şleahtă de oameni, pe care nu i-am văzut de ani de zile, să joace sârba şi să mănânce la mese nesfârşite, în timp ce eu să stau în rochie de mireasă lângă Sandu sau fără Sandu, care precis şi-ar fi făcut rost de o filmare pe la jumătatea petrecerii. Am făcut-o noi doi, singuri, pentru „acte”, pe o zi ploioasă, fără emoții şi într-o grabă nebună. Poate că nici aşa nu mi-am dorit, dar asta-i tot ce am avut.

Acum trebuia să mă obişnuiesc cu noul meu nume, Nemeş, pe care îl şi uitasem. M-am întors repede acasă, fericită să scap dintr-un loc în care mi se părea că nu am ce căuta şi unde mă simțeam nedorită. Nu prea îmi găseam locul printre manechine, dar nici n-aveam timp să mă întreb de ce - ştiam doar că programul era lejer, nu fix, iar salariul nu era chiar rău. Eram conştientă că, de fapt, nu ştiam să fac nimic. Nici acasă nu mă descurcam mai bine, dar învățam repede. Mama nu-mi arătase niciodată cum să gătesc, era prea mândră de bucătăria ei şi de faptul că ştia să scoată o mâncare din orice - mâncăruri pe care n-am mai putut să le mănânc vreodată, sărace, grase, ciorbe pline de oase... mâncărurile „comuniste” pe care le gătea toată lumea. Sandu a spus tot timpul că am experimentat pe stomacul lui şi poate avea dreptate. Din pricina lui Pavel, care „halea” tot când venea acasă, eram mereu speriată că lui Sandu nu-i rămânea nimic, dar, când am învățat să gătesc, asta a rămas una dintre cele mai mari plăceri ale mele.

Mă duceam la Casa de Modă şi începeam să mă deprind cu luxul, cu frumusețile de acolo, făceam probe cu doamna Bucur care ne muştruluia tot timpul. De la ea am învățat că primul lucru pe care trebuie să-l facă o femeie care iese în lume este să-şi curețe unghiile şi părul.

„Nimic nu mi se pare mai dezgustător decât să văd o femeie, care vine să-i fac o rochie de o mie de lei, cu oja pe jumătate cojită şi cu negru sub unghiile de la picioare, ca să nu mai vorbim de părul gras plin de mătreață, care-mi rămâne pe material. Ba, unele mai şi miros.”

Se strâmba şi se uita fix la mine! I-am urmat sfaturile toată viața. Nu era femeia perfectă, mai ales în ținutele ei pompoase, atât cele pe care le crea cât şi cele pe care le purta. Avea un stil superîncărcat, care m-a urmărit ani de zile. Începuse să mă

îndrăgească pentru că nu făceam nazuri şi nu mă alintam.

Adică încercam să prezint. A fost greu la început. Zina mi-a îndrumat primii paşi pe podium. Mi-au trebuit ani şi ani să mă dezbar de stilul ei. Nu avea nici o vină, săraca, asta ştia şi asta încerca să ne învețe şi pe noi. Eram ca nişte păpuşi țepene care se opreau după câțiva paşi să facă o piruetă cu spatele drept, ca o scândură, încremenind apoi într-o „poză”. Oh, la poză Zina ținea tare mult, se pare că ea o inventase, trebuia să stai pe loc fără să te mişti, cam un minut, ca la fotograf! Eram atât de ridicole, dar lumea ne admira pentru că nu ştia că se poate şi altfel. Miki Besoiu mi-a spus odată că, dacă ai simțul ridicolului, eşti terminat într-o meserie ca asta. Îl aveam, dar nu prea țineam cont de el.

Acasă se simțea lipsa mea, mama venea să stea cu copilul cât lipseam şi mă bodogănea la întoarcere. În schimb, „bărbatul meu”, a trebuit să treacă ani până m-am obişnuit să folosesc cuvintele acestea, iar „soțul meu” nu cred să-i fi spus de multe ori. Aşadar, bărbatul meu lucra o săptămână zi şi noapte, după care se odihnea nişte alte zile, dar, când avea liber de la Televiziune, era ca şi absent. Reînnodase prietenia cu amicul lui din copilărie, Bogdan Popescu, fiu de diplomat. Nu aveam timp de mondenități, dar pe Bogdan îl primeam încântată, văzând că vizitele lui îi făceau plăcere lui Sandu şi-l mențineau într-o stare mai bună. Amândoi beau destul de mult, aşa că găteam pentru toți, ca măcar „să nu bea pe stomacul gol”, o altă învățătură deprinsă din copilărie, dat fiind că trăisem lângă un alcoolic, soțul mamei. Uram alcoolicii şi, în general, îi priveam cu suspiciune pe băutori. Însă ei doi nu se comportau în maniera animalică, dură şi exagerată, cum mi-a fost dat mie să văd, erau veseli, nu se clătinau pe picioare, nu înjurau şi nu se luau la ceartă cu mine, aveau „clasă” până şi în asta. Şi-atunci îmi ziceam să-i las în pace.

Dar, într-o seară, după ce a plecat Bogdan, Sandu a început o discuție fără cap şi fără coadă.

- Nu-mi place să faci meseria asta, nu-i serioasă, lumea vorbeşte. Manechin! Ce miserie-i asta? Eşti femeie cu copil, ce dracu'!

L-am privit clocotind de furie - nu-l înfruntasem până atunci.

- Adică ce vrei să spui?

- Vreau să spun că nu trebuie să te mai duci - asta vreau să spun.

- Şi unde să mă duc? De unde facem rost de bani? Ştii câți bani mi-ai dat tu mie luna asta?

- Dar am fost în deplasare şi trebuia să mănânc, nu? Am avut nevoie de bani…

- Şi eu ce să fac? Cu ce bani să țin casa şi să vă dau de mâncare? Te anunț că am vândut tot ce se putea vinde, mama nu mai are de unde să ne dea, iar maică-ta. Se pare că-ți dă doar ție.

- Asta e! Să-i spui să-ți dea ceva bani pentru Pavel, doar e fiu-su şi-l ținem noi, măcar atât să facă şi ea!

- O să-i spun! Oricum, nu cu banii de la Bobo o să trăim noi... Eu nu ştiu să fac nimic altceva şi, admițând c-aş avea un program de opt ore într-un birou, cine stă cu copilul, cine face piața şi restul?

- Pentru ce faci tu în casa asta... ne putem lipsi.

Am izbucnit în plâns şi m-am uitat la el consternată, nu stăteam un moment, mă sculam la şase, deranjându-l pe el, şi pregăteam totul până venea mama, mă aranjam şi ieşeam întotdeauna proaspăt coafată, cu manichiura şi pedichiura perfecte, dar deja obosită şi cu dorința imensă de a dormi până la nouă, nu era drept.

- Dar ce are asta cu Casa de Modă? Ce-ți veni?

- Are, are, pentru că nu vreau să aud bârfe în spatele meu.

A ieşit trântind uşa şi n-am mai redeschis discuția.

Bogdan ne vizita ca şi până atunci, aparent lucrurile reintraseră în normal, dar ei şuşoteau mai mult decât înainte şi simțeam cum tensiunea creşte, cu fiecare zi, ca un balon care stă să pleznească.

- Fratele lui Bogdan are o prietenă care e şi ea manechin la Casa de Modă, Manuela o cheamă, o ştii? mă întrebă într-o seară Sandu îmbufnat.

- Manuela? Nu, nu lucrează acolo, aşa încât n-o cunosc.

Multe fete se dădeau interesante pretinzând că sunt „manechine”. Era la modă.

- Ei, cum, dacă ea spune că e, cum nu e?

M-am oprit din treabă şi i-am privit. Amândoi se uitau bănuitor la mine.

- Ce anume vreți să ştiți?

- Manuela spune că tu eşti combinată, de trei luni, cu unul Traian, uite ce spune!

- Traian?! am zis eu, pufnind într-un hohot de râs, pe care nu mai puteam să-l stăvilesc.

Traian era plecat de şase luni în Germania, se însurase cu o nemțoaică bogată, părăsind-o pe colega mea, Anca, după doi ani de amor nebun - şi poate n-aş fi ştiut toate astea, dacă n-ar fi fost scandalul acela imens de la ultima prezentare a lui Traian.

La prezentări ajungeam întotdeauna în criză de timp, veneam pe jumătate machiată, abia reuşeam să mă pregătesc şi nu auzeam, nu vedeam nimic. Nu simțeam ostilitatea din jurul meu.

„Face pe importanta, ai văzut, nici nu vorbeşte cu noi!”

În ziua cu pricina nimerisem în mijlocul unui infern. Anca plângea, şi toate încercau s-o consoleze: Katy, Cristina, până şi Zina cu care nu se avea prea bine.

Tocmai apăruse Traian, care era considerat unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi din Bucureşti, dar eu nu aveam ochi pentru el. De altfel, nu aveam ochi pentru nimeni, exceptându-l pe Sandu. De fapt, aceea a fost prima şi ultima prezentare la care am participat împreună. Avea cu el o sticlă de whisky din care trăgea zdravăn. Când el a plecat să se pregătească, Anca a izbucnit din nou în plâns. Anca era o manechină cu experienţă şi cu un corp splendid; la faţă era doar drăguţă, avea nasul cam mare, aşa că nu prea îi reuşeau pozele din profil. Totuşi era foarte fotogenică şi făcea cele mai multe prezentări. Începuse deja să se contureze ideea de „manechin interesant" şi ea era unul dintre ele. Pe mine nu cred că mă băgase în seamă vreodată şi numai ineditul situaţiei m-a făcut s-o întreb pe Ioana ce se întâmplă. Ioana era tot nou-venită şi-şi vedea de ale ei, dar spre deosebire de mine înţelegea ce se întâmpla în jur.

- Traian pleacă, ştii că ei erau combinaţi, se însoară cu alta şi pleacă.

Mi s-a făcut milă de Anca, dar, pe de altă parte, nu înţelegeam de ce era el atât de supărat.

Începe prezentarea şi eu, cu pasul meu nesigur, mă încrucişez la un moment dat cu Traian şi Cristina. Traian se întoarce cu spatele la public şi începe să înjure în gura mare, eu mă împiedic şi rămân trăsnită de un asemenea „curaj". Ne întoarcem în culise, unde vine imediat şi doamna Bucur, tunând şi fulgerând:

- Aţi înnebunit, ce prezentare-i asta? Luaţi-l pe nebunul ăsta de aici, publicul a auzit cum înjură ca un birjar.

- Ei, daţi-mă afară! Futu-i...

Toată lumea urla, iar podiumul era, bineînţeles, gol; eu şi Ioana eram îmbrăcate deja, aşa că, în vacarmul general, suntem împinse pe scenă: păşim tremurând, dar fericite totuşi c-am scăpat din cuşca aia de nebuni.

Aşa îl cunoscusem pe Traian, şi-mi aduceam aminte acum, râzând, de seara aceea.

- Eu vorbesc serios, şi tu râzi, deci recunoşti! Ţie ţi-e uşor, că doar nu la tine vin prietenii să te tragă de mânecă, uite ce face nevastă-ta.

M-am proptit în faţa lui Bogdan şi am simţit în mine o forţă, total nouă.

- De asta ai venit, să-i îndrugi lui Sandu verzi şi uscate? Eşti convins de ceea ce spui? De ce nu ai mai întrebat prin jur? Şi, mă rog, de când a ajuns viaţa mea să fie problema ta? Eram din ce în ce mai pornită. Te rog să pleci din casa mea chiar în clipa asta! Acum, şi să nu te mai văd pe aici! Ridică-te şi pleacă, ai auzit?

- Sandule, ce zici, mă? încercă Bogdan să găsească un aliat.

- Lasă-l pe Sandu, eu ţi-am cerut să pleci! Cu Sandu vorbesc eu după aia, aici e şi casa mea, nu numai a lui. Eu nu te mai vreau în casa asta şi-ţi imaginezi că Sandu n-o să mă dea afară pe mine, sau cel puţin aşa sper.

S-a lăsat o tăcere de mormânt, Bogdan a plecat, iar eu mi-am vărsat năduful pe uşă, trântind-o cu zgomot în urma lui.

- Şi acum cu tine! fac eu întorcându-mă la Sandu. Nu mai aveți subiecte de discuție? N-ai de ce să te mai iei? Te rog, întâi să te interesezi şi pe urmă să mă învinuieşti! Şi să-ți intre bine în cap: prima dată, dar prima dată, când mă voi uita la un alt bărbat, va fi când n-o să te mai iubesc pe tine, iar tu vei fi primul care va afla!

M-am întors şi i-am închis uşa în nas, refugiindu-mă în camera copilului. Fetița plângea, trezită de toate zgomotele neobişnuite din casă. Am ținut-o mult timp în brațe, gândindu-mă la persoana nouă care-şi făcea loc în mine. Începeam să învăț şi începeam să nu mai suport.

Sandu a continuat cu crizele de gelozie ajungând la adevărate fixații. Erau situațiii atât de stranii, iar acum, privind în urmă, îmi dau seama că, pe măsură ce creşteam, mă cizelam, începeam să mă obişnuiesc cu meseria de manechin, în timp ce Sandu simțea că nu mai sunt atât de dependentă de el, că nu mai respir doar aerul lui. Poate că nu conştientizase încă, dar intuia că se petrece ceva cu mine şi se simțea dator să fie gelos. Mi-a spus odată că „un bărbat trebuie să facă pe gelosul din când în când.” Pentru el devenise deja o obsesie, un motiv de ceartă cu mine şi, de asemenea, un motiv de şantaj ca să-i cumpăr Romergan.

Atâția ani nu i-am înțeles schimbările de comportament, n-am ştiut ce-i aia drog. De mine se fereau, e lucru curios că Pavel nu a fost niciodată atras. Uite de unde simpatia lui neobişnuită, ostilitatea lui fără motiv. Bogdan şi fratele lui, Emilian, mergeau des la părinți. Când au venit din India au adus două kilograme de opiu în valiza diplomat. Cu vremea, Emilian s-a pierdut definitiv, a ajuns o epavă umană purtată din spital în spital. Acum, când mă gândesc la el, îmi dau seama că soarta a fost totuşi mai blândă cu Sandu şi mai ales cu Bogdan. După ce s-au terminat drogurile, au trecut pe înlocuitori şi au găsit Romerganul. M-am simțit vinovată că l-am ajutat, că nu am fost mai dură. Sandu lucra pe atunci cu Alexandru Bocăneț la emisiunea „Gala lunilor” şi mi-a cerut să-i cumpăr Romergan, pretinzând că nu poate dormi de oboseală. Ajunsese să lucreze ca un nebun, întotdeauna a fost îndrăgostit de meseria lui, şi o făcea excelent, nu mai mânca nimic şi consuma câte o sticluță de Romergan o dată. La început nu mi-am dat seama ce se întâmpla, pe urmă m-am speriat şi am greşit pentru că nu m-am sfătuit cu nimeni.

Am refuzat să-i mai cumpăr drogul. Şi-l cumpăra singur. Certurile, tot mai dese, ne înveninau viața, care numai viață în doi nu se putea numi. Momentele de fericire au dispărut, eram tristă, de o tristețe fără margini, şi singura care-mi simțea suferința era fetița mea, căreia nu mai eram în stare să-i arăt cât de mult o iubeam… Am rugat-o pe mama s-o țină câteva luni la ea.

Mă mutasem la UCECOM, dar rămăsesem şi colaboratoare la Casa de Modă. Mai închisă în mine ca înainte, mai tăcută şi, cum spuneam, mai tristă, am păşit în atelierele UCECOM-ului. Ce curios! Pe atunci mi se părea atât de mare şi de fastuos, aglomerat de produse, iar acum îl văd atât de mic şi de insignifiant! Aici era de fapt locul cel mai snob, după care venea serviciul tehnic de la APACA. Dar tot aici erau şi adevăratele manechine. Erau frumoase, asta m-a frapat, erau femei frumoase. Prima pe care am văzut-o: Moţ, deloc o fetişcană, dădea impresia că e toată numai oase, dar avea un corp şi nişte picioare superbe, un păr negru şi o faţă albă, delicată, fină. Ea toată degaja fineţe, se îmbrăca mai tot timpul în negru şi... fuma, cam toate fumau galeş, aşteptându-şi probele.

Aici veneam, după ceva podiumuri, fără să am însă în palmares o adevărată prezentare la Inter, în Sala Rondă... Oricum eram o nimeni pe lângă ele...

Domnica, Domnica Ghica, cele mai lungi şi mai frumoase picioare din anii aceia, făcea parte din adevărata familie Ghica şi emana un aer de nobleţe.

Rodica Feher, fata cea mai fotografiată din Bucureşti, avea un păr lung, roşu şi des, nişte superbi ochi verzi şi o gură cărnoasă, extrem de sexy. Rodica era o superalintată, se iubea şi-i plăcea să fie admirată şi iubită.

Mioara, blondă, mai plină şi cu un aer parcă mai serios decât celelalte, pe podium întruchipa „marea doamnă”.

Şi... Nuţi, Nuţi ţiganca, care mi-a amărât viaţa de manechin într-o manieră atroce. Nuţi fâşneaţa, toată numai nerv, cu un corp înnebunitor, nişte sâni desenaţi şi o faţă superbă. Se machia ore întregi, geană cu geană, de parcă niciodată n-ar fi vrut să facă altceva.

Mai exista şi-o mare vedetă, atunci, la UCECOM: Mona Weber! Însă ea venea doar când o chemau la probe, era răsfăţata Centrului, nimeni nu îndrăznea să spună ceva împotrivă-i. Când am văzut-o prima dată, m-a impresionat într-atât, că şi acum, după mai bine de douăzeci de ani, închid ochii şi o revăd: cu multă lume în jur, în mare parte adoratori, îmbrăcată cu un pantalon în carouri mici alb cu negru şi un pulover pe gât, alb, faţa abia perceptibil fardată cu fond de ten, în genul lui Marlene Dietrich şi numai buzele perfect rujate, cu o culoare deloc stridentă, dar puternică. Plină de mister în tot. Nu era frumoasă şi nici nu avea un corp perfect, dar avea farmecul femeii care „ştie”, ştie tot despre ea, despre lume şi mai ales ştie cum să pară misterioasă şi fatală. Tare aş fi vrut să o ascult vorbind despre ea şi despre viaţă. Bineînţeles că n-am avut ocazia, luni de zile nu şi-a dat seama că exist, a făcut-o totuşi, într-un târziu, când am refuzat să merg la una dintre faimoasele ei petreceri, la care toţi urmau să se ducă.

M-am împrietenit cu Rodica, mă ajuta să mă integrez, mă învăţa de cine să

ascult şi cui să zâmbesc. Fiind numai între femei, totul era pe toane, după cum le dictau ovarele - când te vedeau bine, când nu, nu! În zilele normale nu se muncea mult, era un program aproximativ impus, de patru ore pe zi, în schimb se muncea infernal înainte de prezentări. La Casa de Modă mă duceam doar la prezentări, iar doamna Bucur, mândră că eram descoperirea ei, mă tot sfătuia: „Da, dragă, aşa, rochia lungă se prinde uşor să nu te împiedici şi cobori lin, să se vadă că rochia îmbracă o doamnă, ai stofă, ai, să ştii!”, şi-mi dădea curaj. Am învăţat de la ea mai multe lucruri de bun simţ decât de la Zina, care din pricina picioarelor ei crăcănate făcuse o regulă pentru toate manechinele. Să meargă trecînd un picior peste celălalt, adică distrugând complet o rochie de seară.

Începeam să mă detaşez de toate, pluteam într-o stare curioasă de absenţă, nu mai aveam lacrimi să plâng, cu Sandu nu era nici o schimbare şi am început să mă bucur când nu era acasă, puteam să mă trântesc în pat şi să dorm fără vise şi fără speranţe. Alergam între servicii, probe şi casa mamei să-mi văd copilul, făcând piaţa pentru mine şi pentru mama, iar la sfârşitul zilei eram neîmplinită şi nefericită.

Am ajuns în fine la marele eveniment: prezentarea de la Inter. UCECOM-ul dădea tonul de modă, nu ştiu nici acum dacă îl urma cineva, dar era frumos! Primăvara şi toamna, cele două prezentări-spectacol erau evenimente ale Bucureştiului. Pentru mine era cel mai mare examen, veneau toţi, clienţi, directori, rivali şi prieteni. Eu nu aveam prieteni, nici măcar o prietenă. Mă apropiasem parcă un pic de Rodica, poate din cauza că avea şi ea un copil, dar simţeam că nu mă mai pot ataşa de nimeni, eram speriată, pustiită de sentimente şi plină de tristeţe.

Cele douăsprezece manechine aveau fiecare câte un stender şi un ajutor, eu îmi asortam singură, la diverse ţinute, pălăriile, genţile sau pantofii. M-au privit curios. A început prezentarea şi în starea mea sufletească a dat bine că eram total absentă, aeriană, în mijlocul acelor frumuseţi cunoscute de un Bucureşti pe care eu nu-l ştiam. Îmi dădeam seama că nu făceam deloc parte din lumea mondenă a Bucureştiului. Nu cunoşteam pe nimeni şi nimic. Asta a fost aproape tot timpul. Eram ca o provincială, trăiam în pătratul vieţii mele... şi atât. Asta pentru unii a însemnat „nasul pe sus”, iar pentru alţii „lipsă de sensibilitate”. Ştiu doar că pentru prima dată m-am simţit în largul meu pe podium, nu m-am împiedicat şi am încercat să mi-o amintesc pe doamna Bucur care cu gesturi line îmi sugera să „alunec” şi să nu văd pe nimeni, „dacă te uiţi în public eşti terminată, tu eşti singură pe un podium înconjurat de reflectoare. Atât!” Draga de ea, cât m-au ajutat cuvintele ei! La întoarcerea în culise, am citit uimire în ochii unora şi, pentru prima dată, răutate în privirea lui Nuţi. Era succesul! La sfârşitul prezentării, veneau prieteni, rude, admiratori... eu mă simţeam singură şi a nimănui. Mi-au ajuns pe masă două buchete imense de flori.

„Te aşteaptă afară.”

M-am speriat şi i le-am dat Rodicăi care se bucura întotdeauna de cadouri şi care acum m-a privit ca pe o ţicnită. Îmi părea aşa de rău de flori, Sandu nu-mi adusese niciodată, iar mie îmi plăceau atât de mult!

- Mâine vreau să vorbim despre asta, mă atenţionă Rodica din mijlocul unui grup.

Am fugit cu capul în jos printre cei care voiau să-mi vorbească şi pe scări mi-au dat lacrimile. Chiar nu aveam pe nimeni. M-am dus amărâtă la mama şi am dormit cu Suzy în braţe, deranjându-i somnul de copil neştiutor. Cât a fost mică, mi-a încălzit sufletul în toate momentele de disperare şi singurătate. Când a crescut, mi-a fost frică să-mi arăt slăbiciunile dar, chiar şi acum, după atâţia ani, îi iau hainele în braţe să mă aline şi să-mi dea căldură.

- Cred că ai nevoie să vorbeşti cu cineva. Ce naiba ţi se întâmplă, fato? mă întâmpină Rodica în hol, ca nu cumva să mă fofilez.

- Oh, e o poveste lungă… cum a ieşit prezentarea?

- Prezentarea a ieşit ca întotdeauna, dar pe mine mă interesează mai mult ce i se întâmplă Adrianei Nemeş, am tot aşteptat să te deschizi, am simţit de la început că eşti ca un vulcan, dar tu, nimic, ţii în tine şi strângi din dinţi.

Ne-au întrerupt „maestrele”, care, în sfârşit, mă acceptaseră în grupul lor, pentru ca, după numai o săptămână, să mă dea din nou la o parte. Nu reprezentam pentru ele nimic interesant şi, sinceră să fiu, nici ele pentru mine, abia dacă le mai ştiu numele.

Am plecat mai devreme pe jos cu Rodica şi am continuat de unde ne întrerupseseră.

- Am fost colegă de şcoală cu Nemeş, la „Zoia” n-am învăţat în aceeaşi clasă, el era cu toţi copiii de ştabi. Părea cam nesuferit, se dădea tare important, prieten cu băieţii de bani gata.

- Nici nu ştiu cum să mă mai port, nu avem nici un dialog. De fapt, dacă stau să mă gândesc, nu am avut niciodată, el vorbea şi eu îl divinizam. Acum simt nevoia să vorbesc cu el şi nu găsesc decât scandaluri sau uşi şi ferestre închise.

- Da, nu-i bine, nu pot spune că eu aş avea ce-ţi doreşti tu, dar nici nu duc dorul… Carol e mai mereu plecat la zboruri, iar când e acasă eu ies cu copilul, nu cred că am avut nevoie vreodată de el, ceea ce mă interesează este să nu înceteze vreodată să mă iubească şi să nu mă bată la cap.

Mă uitam curioasă la Rodica şi mi-a trecut prin cap că şi Sandu vrea acelaşi lucru, în plus poate are nevoie să-şi descarce nervii pe mine făcând crize de gelozie lipsite de sens.

- Nu mi-ar părea rău dacă aş simţi că-mi face scene de gelozie pentru că mă iubeşte însă, vezi tu... asta-i problema: el le face fără să mă iubească.

- Chiar crezi asta? Şi-atunci de ce mai stă cu tine?

- Oh, spiritul lui de cinste !.. Cum să-ţi explic? Educaţia sau frica de ce va spune lumea. Sandu seamănă într-un fel cu maică-mea, numai că la el lucrurile astea transpar într-un mod mult mai snob şi mai fin. Nu ştiu, numai în pat ne mai regăsim, adică eu îl regăsesc pe el.

Acasă găseam sticluţe cu Romergan ascunse peste tot, apucase să-mi promită că nu mai ia, dar irascibilitatea lui se accentua, practic sărea la ceartă de cum mă vedea. Începusem să mă împotrivesc, să-l determin să renunţe la Romergan, „trebuie să existe altă cale" îi spuneam eu şi atunci el se speria şi cădea în depresie, iar zilele mele cu el erau un infern.

Nici la UCECOM nu era mai strălucit, nu ştiu de ce nu mă simţeam deloc bine, poate şi din cauza vieţii mele private. Cert e că m-am hotărât să fac unele schimbări. Începusem să cred că ori sunt eu nebună, ori ei, aşa că m-am mutat la fabrică, la APACA. Mi-au pus însă condiţia să vin la prezentări când va fi nevoie de mine. Colaboram în continuare şi la Casa de Modă, unde Zina devenea din ce în ce mai „şefă" şi decisese deja că eu sunt o rebelă, cum de fapt şi eram, şi, pentru că nu voiam s-o ascult orbeşte, nici să-i devin confidentă, sau cel puţin adeptă, socotea că sunt duşmanul ei.

Sala de prezentare a Serviciului tehnic din APACA era o hală imensă unde iarna bineînţeles se murea de frig, dar era foarte comunist impunătoare, ca de altfel şi imensa fabrică.

Era multă lume, enorm de multă lume, mulţi directori, mulţi şefi, şi mai ales mult, da, mult de lucru - acum înţelegeam de ce manechinele de la UCECOM erau atât de snoabe în comparaţie cu fabrica... acolo nu se muncea mai deloc. Revista „Moda" îşi avea şi ea sediul tot în fabrică, iar directoarea ei, doamna Magdan, se învârtea încântată în jurul meu, făcându-mi complimente după complimente. Începeam să mă obişnuiesc, dar laudele exagerate nu mi-au plăcut niciodată, nu ştiu să răspund la ele şi nici cum să mă comport.

Eram din nou excesiv de slabă, cu pomeţii ieşiţi în afară şi cu aerul meu trist care părea făcut anume. Tot nu mă plăceam şi încercam din toate puterile să fiu cât mai îngrijită şi mai curată în cele două fuste şi două bluze pe care mi le făcusem singură. A apărut şi domnul Dima, personalitatea cea mai marcantă din acea sală de prezentare. Era mic şi simpatic, iar privirea lui ţâşnea prin ochelari şi se oprea exact în dreptul sânilor. „E locul perfect", spunea el râzând. Nu am devenit prieteni, nici duşmani - el se purta cu toate la fel, însă multe îi săreau în braţe fiindcă el avea şi

pâinea şi cuțitul.

Grupul manechinelor era mai mare decât în alte părți, dar mai pestriț. Erau de fapt mai mult manechine de muncă dură, probe extenuante, ore întregi în fața oglinzilor, prezentări distrugătoare pentru contractări care țineau cu zilele, cam ăsta era ritmul în care lucram, dar premiul era plecarea în Occident, care reprezenta necunoscutul, lumina şi, pentru unele, marea evadare.

Erau şi aici vedete, bineînțeles. Silvia Fotino era una dintre primele. Nu era frumoasă, nu mai era nici tânără. Era din generație şi fostă colegă cu Zina, dar avea o ținută perfectă şi se mişca pe podium într-un mod uimitor. Apoi erau cele două Angele, cea mică şi cea mare, Silvia mică, Stela, Luci, Ileana pentru forme pline şi Pia, marea Pia, manechin pentru femei trecute de cincizeci de ani, şi care era spaima noastră, a tuturor.

Pentru Pia esența vieții era să afle sau să născocească bârfe despre fiecare, să cunoască toate secretele, era revista vie de scandal a întregii fabrici, dar şi invitata la cafea a directorilor şi a şefilor în general. De când am intrat în fabrică şi până am ieşit, am îmbătrânit cu zece ani din cauza ei, ani pe care cu greu i-am lepădat în timp. Dintr-o mulțime de motive n-am putut să plec de la fabrică decât după trei ani, ba chiar am făcut prostia s-o determin şi pe Rodica să vină să lucreze acolo.

Peste cei cincisprezece directori era directorul general Juju - cel mai mare director din toate timpurile. El ținea în mână o fabrică de douăsprezece mii de femei, cunoştea toți şefii de sectoare, directorii şi directoraşii, inclusiv pe cei din țară şi bineînțeles toate manechinele. Plăcerea lui cea mai mare era să le ciupească de fund sau de sâni. Bobo avusese grijă să-l sune şi să-i spună că vin; fiica lui fusese la facultate cu Sandu, iar nevasta lui, colegă cu Bobo.

Juju a venit deci să mă salute cu mare pompă. Cred că aici a fost o derută, toți au crezut că voi profita de marea pilă pe care o am, iar eu eram doar fericită că pe mine mă sărea de la ciupit. Nu i-am cerut niciodată nici cel mai mic lucru, iar el, săracu', ca să nu-şi ridice în cap directoarele, n-a zis nimic niciodată. N-am plecat decât la Moscova, de şase ori, doar la Moscova, unde se muncea de-ți venea să fugi. Celelalte se luptau şi plecau în Occident, dar eu eram prea obosită şi prea aeriană ca să-mi doresc ceva.

Stăteam destul de departe de fabrică şi întârziam aproape în fiecare zi. Am început să am mari probleme cu Pia, care la ora şapte era acolo, iar celelalte, mai tinere, veneau direct de la discoteci şi dormeau care pe unde apuca, deşi asta nu era o regulă fixă. Se mai întâmpla.

Într-o dimineață, când am intrat pe uşă la 9.20, mă cheamă doamna Duliu, directoarea generală. Aproape toți erau directori generali! Toată lumea se purta cu

mine de parcă aş fi dat foc noii colecții. Nu fusesem niciodată în biroul ei până atunci şi îmi dau seama acum că toate erau gândite după un scenariu: biroul se afla în fundul încăperii, cât mai departe de uşă, pentru ca intrusul, sub ochii directorului, să facă vreo câțiva paşi pe durata cărora să se simtă idiot şi vinovat chiar dacă nu era. Aşa mă simțeam şi eu.

- Unde te crezi, Nemeş, aici e o fabrică unde muncitoarele vin de la ora şase, iar tu nici la nouă nu poți să ajungi?

-Îmi pare rău, dar stau tot timpul cât trebuie, oricum vin machiată gata.

- Ei, şi despre asta voiam să-ți vorbesc, vii tot timpul ca scoasă din cutie, prea pieptănată, machiată, cu manichiura făcută, păi cum să nu se uite chiorâş la tine femeile astea sărmane?

- Eu credeam că m-ați angajat ca manechin, nu ca femeie de serviciu, altfel cum să ne deosebim?

Directoarea se uită fix la mine şi schiță un zâmbet fals.

- Dar văd că răspunzi, nu te laşi!

- Nu am nici cea mai mică intenție să fiu obraznică şi nici să deranjez pe cineva cu ora la care vin, dar, dacă mă obligați să apar nespălată, neschimbată de trei zile şi cu părul îngălat, mă scuzați, am făcut destule eforturi să reuşesc să mă îngrijesc, şi-mi place! N-o să renunț doar pentru că alte manechine n-o fac.

De data asta îmi zâmbi cu adevărat şi mă privi cu prietenie.

- Trebuia să te faci avocat, ai încercat? Cred că ai dreptate, dar fă în aşa fel să nu le mai stai în gât, apropie-te de ele, ce ştiu eu, n-ai nici o prietenă printre ele.

- N-am, doamnă, am cu totul alte preocupări decât ele şi nu mă distrează bârfele. Am un copil de crescut, am de dus o casă şi cred,.. cred că-s mai bătrână decât arăt.

- Ei, lasă, că nu-ți creşti tu copilul, ți-l creşte maică-ta, şi doar nu faci tu mâncare.

- Nu, eu tai frunză la câini şi o mănânc cu sare, am spus oftând cu năduf şi am ieşit fără să mă uit înapoi.

În perioada aceea cred că m-am format ca manechin şi poate, şi ca femeie, cine spunea că fără greutăți nimeni nu învață? Mă duceam la coafor la Miraj, unde mă bucuram de un tratament special, de când făcusem un calendar şi nişte poze publicitare pentru ei. Eram aşa de deprimată că m-am oprit în drum să-mi fac ceva la păr, a doua zi având previzionare pentru Moscova - se anunțaseră deja douăsprezece ore de lucru. Aveam de prezentat peste două sute de produse şi noi eram şase sau opt. Salonul Mirajului era în Piața Universității în clădirea fostului Continental şi în ziua aceea super aglomerată eram gata să renunț când îmi văd colegele de la Casa de Modă

şi de la UCECOM. Aud vocea stridentă a Zinei şi văd un domn bine făcut, elegant, care se aruncă practic spre mine. Vorbea repede, când greceşte, când englezeşte, gesticulând spre mine.

- Dumnealui este domnul Iorgos Korfiatis, directorul de la Wella… Puteți rămâne un pic? mă abordează translatoarea, apărută ca din senin şi încercând să mă lămurească.

Afişând cel mai fermecător zâmbet, Zina mă ia de mână, protector:

- Ah, da, Adriana, e şi ea manechin la Casa de Modă.

- Bine, şi de ce n-am văzut-o, de ce n-ați chemat-o, e perfectă, e ceea ce căutam!

- Te-am căutat, Adriana, crede-mă! Cine ştie pe unde ai fost, zise Zina pe un ton numai lapte şi miere.

Am aflat după aceea că selecția manechinelor pentru Wella dura de trei zile, dar Zina nu mă considera printre „adoratele” ei. Aveam părul lung pe vremea aceea şi am devenit manechinul permanent al firmei. În timp, am legat cu Korfiatis o prietenie care a durat zece ani buni; i-am cunoscut familia, iubita, iar el s-a împrietenit cu Sandu.

Wella a fost pentru mine o experiență din care am câştigat enorm, mai ales pentru faptul că nevoia mea continuă de schimbare, dorința mea de a mă plăcea, au fost din plin satisfăcute de Vanghelis care, de şase-şapte ori pe an, mă tundea, îmi vopsea părul în toate nuanțele de blond, brun sau roşcat! Eram conştientă că trebuie să mă şi îmbrac mai elegant şi încercam să-mi încropesc o garderobă cu lucruri refuzate la export, cumpărate cu puținii bani pe care puteam să-i economisesc. Am început să mă îmbolnăvesc de ceea ce numesc eu astăzi „boala fără leac a toaletelor”. Aveam doi sfinți ai eleganței, domnul Necula şi doamna Sonia, ani de zile m-am bucurat de lucrurile pe care mi le cumpăram de la ei; mi-aduc aminte când mi-am cumpărat primul compleu de la Necula, l-am ținut agățat de uşa dulapului ca să-l văd tot timpul, mai ales când mă sculam. De fapt, am continuat să fac aşa cu lucrurile care-mi plăceau, până mai ieri.

Sandu cădea din ce în ce mai mult în abisul unei boli de care eu nu-mi dădeam seama, refuza ajutorul meu şi simțeam că mă urăşte pentru viața mizeră pe care o trăia, pentru sărăcia în care ne zbăteam şi pentru faptul că mă depărtam de el şi deveneam o „persoană”. Creşteam.

Fericită că voi pleca la Moscova, dar, în acelaşi timp, preocupată de reacțiile lui Sandu, îmi vărsam focul, povestindu-i Rodicăi.

- Tu nu ştii ce a făcut la mare, la Festivalul de la Mamaia. Din capul locului s-a opus să-l însoțesc şi abia pe urmă am înțeles de ce. Încăpățânată cum mă ştii, m-am dus inopinat la Mamaia. L-am văzut pe platou. Acolo, în lumea lui, Sandu era altă persoană, se manifesta altfel decât cu mine, era drăguț şi vesel ca pe vremea când ne-

am cunoscut. Dar, de cum m-a văzut, s-a schimbat brusc. Noroc cu Radu, care era acolo şi mi-a stat aproape, că doar aşa m-am mai destins şi eu.

- De asta ai rămas doar trei zile?

- Oh, a fost şi aşa prea mult, cred că nici unul dintre colegii lui nu ştia că e însurat, toți erau uimiți. Lucra din nou cu Bocăneț, cu Sanda Balaban, cu Aurora Andronache care se tot mirau cât de bine arăt, de parcă trebuia să fiu țața Leana dacă aveam un copil. Şi n-a fost numai atât: la spectacol m-au aşezat în rândul din față, iar Bocăneț le tot cerea colegilor lui să mă prindă în cameră.

„Dă-o pe nevasta lui Nemeş!”

Au început să povestească asta la masă aruncându-şi ocheade pe care nu le înțelegeam. Am aflat mai târziu că ei au obiceiul să facă tot felul de şotii şi mai ales glumesc unii pe seama altora, într-un limbaj nu tocmai ortodox. Sandu era negru! Ne-am ridicat de la masă, eu nelămurită, Sandu fierbând.

- De ce ai venit? Doar ca să mă faci de râs, nu? Ca să nu mă laşi să lucrez, tocmai tu, care ştii că televiziunea e viața mea!

- Dar nu am făcut nimic, ce tot vorbeşti, cu ce te-am deranjat? Ce naiba am mai făcut?

- Nu ai văzut cum râd toți de mine, îți faci ochi dulci cu Andu, l-ai amețit şi faci pe nevinovata.

- Ochi dulci lui Andu? Ai înnebunit?

- Să nu-mi spui că am înnebunit, țipa el ca ieşit din minți, să nu-mi spui că am înnebunit! N-ai ce căuta la serviciul meu, oricum au văzut toți cum făceai pe mironosița cu Bocăneț.

- Dar era şi nevasta lui acolo, cum de-ți trece prin cap că m-aş uita la alt bărbat care, pe deasupra, mai e şi cu nevasta lângă el?

- Doina nu-l ține de mână, iar Andu îşi ia ce gagică vrea, nu-şi face scrupule. Aşa e în Televiziune, ce crezi?

- Aşa e în Televiziune? Aşa-i?

M-a ținut toată noaptea trează, bând vodcă şi devenind din ce în ce mai irascibil. A doua zi am plecat certându-mă singură pentru cât fusesem de proastă: nu numai că-i suportam scandalurile, dar le mai şi căutam, din moment ce m-am dus după el. Înainte să plec, m-am întâlnit din întâmplare cu Bocăneț şi m-am uitat mai atentă la el să văd şi eu cum arăta marele berbant. N-ai să crezi ce bărbat bine e!

- Bun, dar spune mai departe, ce-a făcut Sandu când s-a întors acasă?

- N-a zis nici pâs, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Face ca maică-sa, după discuții teribile începe să râdă şi-mi aruncă: „Ei, ce ai de mâncare?” Acum sunt disperată că iar e liber şi cred că nu mai pot.

Când am ajuns acasă, eram încă sub impresia destăinuirilor pe care i le făcusem Rodicăi şi l-am găsit pe Sandu tolănit într-un fotoliu, în fața ferestrei deschise, cu sticlele de bere lângă el, oferindu-mi un spectacol jalnic.

-Unde ai mai fost? Pe frate-miu nu-l văd niciodată, tu cine ştie pe unde umbli, ce vreți de la mine? De ce mai vii, doar ca să mă cerți? Iar faci pe victima, iar n-am făcut ceva bine?

Am tăcut şi am început s-arunc într-o valiză câteva lucruri de-ale mele şi de-ale copilului. Începusem să nu mai văd altă soluție.

- Ce faci, acum pleci iar, nu-i aşa? Şi, mă rog, unde ai de gând să te duci?

- La mama, unde în altă parte? Mă găseşti la mama, dacă ai ceva important, dar te previn, doar dacă e ceva important!

Am plecat plângând şi căutând în mine cuvinte cu care să mă justific în fața mamei care trebuia să-mi ia apărarea în fața bărbatului ei. N-am prea avut timp de justificări - seara, pe la ora opt, m-a sunat Bobo, distrusă.

- Sandu e la Spitalul 9, au chemat vecinii Salvarea şi e acolo.

Plângea.

- Mă duc la el, răspund copleşită de un puternic sentiment de vinovație.

- Vin cu tine!

Cum e la Spitalul 9, la ora nouă seara?

Portarul, pe care l-am plătit potrivit „bunului obicei", ne-a lăsat să intrăm şi ne-a îndrumat spre saloanele în care s-ar fi putut afla Sandu. Acționam mânată de aceea forță necunoscută, care m-a susținut întotdeauna în momentele grele, făcându-mă să nu simt nimic şi să-mi urmez țelul. Acum țelul meu era să-l găsesc pe Sandu şi să aflu ce s-a întâmplat. Păşeam cu Bobo prin bălării, urmărite de câini prin întuneric. Am plătit toate surorile care-mi ieşeau în cale şi-am ajuns la un doctor de gardă căruia, incredibil, i s-a făcut milă şi nu ne-a dat afară.

- L-au internat în stare de inconştiență totală şi tot aşa este şi acum. Chiar aveam nevoie de dumneavoastră, vreau să ştiu mai multe despre el. Ce-a făcut în ultimul timp, dacă a mai avut stări de leşin, în situația lui orice indiciu ne-ar fi fost de folos.

Am căzut pe un scaun şi, agățându-mă de doctor ca de ultimul sprijin, am început să-i spun:

- Domnule doctor, lua droguri de ani de zile, în ultimul timp a trecut pe Romergan, o sticluță, ba chiar câte două cred şi o dădea pe băutură când drogul nu avea efect, ce efect nu ştiu, dar aşa spunea. În plus, lucra enorm şi era teribil de tăcut. Ştiți, poartă căşti, e operator la Televiziune şi lucrează cu ochii, e tot timpul tensionat şi suprasolicitat mental.

Am spus totul dintr-o suflare, să nu mă oprească, şi m-am uitat la Bobo care afla pentru prima dată grozăviile astea. Îi curgeau lacrimile pe obraz şi cred chiar că mă privea cu recunoştinţă.

Ne-am dus să-l vedem şi l-am iertat pentru toate când l-am văzut în ce stare era. Toată iubirea pe care o crezusem moartă m-a scuturat şi l-am luat în braţe plângând.

„Fă-te bine, fă-te bine, te rog, o să fie bine!"

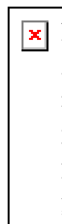
L-au ţinut cu perfuzii şi în tratament vreme de trei săptămâni; mă duceam la el în fiecare zi, dormeam la mama ca să pot să stau şi cu copilul şi alergam la cele trei locuri de muncă - începusem şi la Wella pregătirea. Nu vorbeam cu nimeni, nu spuneam nimic, toţi mă credeau nebună şi eram pe cale să devin. Cum vedeam un ceas mă lua durerea de stomac şi-mi venea să leşin. Întârziam peste tot.

Sandu mă aştepta în fiecare seară, se agăţa de mine cu disperare, îi revenea culoarea în obraji, iar eu reîncepusem la rândul meu să sper. L-au trimis pentru trei luni la Predeal la sanatoriu, iar eu după o săptămână plecam la Moscova.

Mai fusesem cu UCECOM-ul în deplasări prin ţară, dar pentru câteva zile. Acum plecam la Moscova pentru două săptămâni care mi se păreau o veşnicie. Singura mea alinare era că Rodica pleca şi ea împreună cu mine.

Manechin emancipat, doar în Rusia

Moscova, 1973

Stăteam la *Russia*, unul dintre cele mai mari hoteluri din lume. Avea cele patru laturi pe patru străzi, cinci mii de camere şi la fiecare colţ, din două în două etaje, erau bufete care ofereau gratis icre negre şi crenvurşti. Rodica şi cu mine ne bucuram ca nişte copii, Rodica, aveam atâta nevoie de-o bucurie cât de mică. Râdeam ca proastele colindând barurile de dimineaţă, eu după crenvurşti, ea după icre negre. Eu încă nu descoperisem gustul caviarului, am pierdut atâţia ani! Rodica le devora cu linguriţa, zicând că, de nu i-ar fi ruşine, le-ar mânca şi cu lingura. Am început să vomit şi să mă simt rău de la atâţia crenvurştî. Îmi era teamă să nu mă fi îmbolnăvit de stomac, leşinam la prezentări şi mă lua răul când mă aşteptam mai puţin. Măcar cu sănătatea o dusesem bine până atunci. Contractările erau cumplit de grele, produsele cumplit de urâte şi banii noştri cumplit de puţini.

Era moda aspiratoarelor ruseşti. Românii ori îşi mai luau unul pentru acasă, ori îl cumpărau ca să-l vândă. Mie nu-mi stătea mintea la aspirator. „Lasă că mai vin", îmi spuneam. Ne-am dus la Gum, vestitul magazin în care te pierdeai. După mai mulţi ani, în alte ţări, am intrat în alte magazine, mult mai mari decât Gum-ul şi am înţeles de ce ni se părea imens. Pentru că era înalt, erau spaţii enorme între etaje. Dar, de fapt, era gol, gri şi gol, plin de praf, tern, fără viaţă, populat de oameni gri ca pereţii, cu căciuli trase pe urechi şi, dacă stau să mă gândesc, lucrurile de cumpărat erau tot gri. Aparate electrice gri, cizme de ploaie gri, sacoşe şi geamantane gri. Numai jucăriile pentru copii erau palid colorate, cu sfială, cu frică, parcă.

Într-una din zile, în timp ce Rodica mai dormea, m-am dus să colind prin hotel şi am descoperit că, la intrare, erau shop-uri pe dolari. Lucruri minunate, nu mai ştiai ce să alegi, iar preţurile afişate în ruble, extraordinar de mici, o rublă, umbrela. Am ieşit ameţită şi m-am întors în holul mare. Mi-a venit o idee îndrăzneaţă care m-a speriat până şi pe mine. M-am furişat la etajul I la schimbul valutar unde intrau „străinii". Doamne, cum se vedea pe ei că-s occidentali, uitasem de ce am venit privind lumea aia, dezinvoltă, elegantă şi care nu simţea ochii „lor" în spate.

Intimidată, mă apropii de un ghişeu şi încerc într-o franceză stâlcită să-i explic

fetei care avea mustăți proeminente și ochi albaștri strălucitori, că a doua zi urma să plec la Paris și că nu mai am ce face cu rublele care mi-au rămas. Mi-a trecut prin cap că nu înțelege și mi le ia, dar ea sărmana mi-a spus că n-are cum să mă ajute. Văzând cât eram de dezamăgită m-a sfătuit să încerc să schimb banii la un client, promițându-mi că ea se va face că nu vede. Îmi venea s-o sărut și am rămas acolo neclintită și speriată. A venit un domn, am încercat să-i explic, dar el a întrebat-o imediat pe lucrătoare. Ea s-a înroșit și i-a spus că am de schimbat niște ruble, el a întrebat cât face în dolari și mi le-a cumpărat. Mi s-a părut cea mai grea tranzacție. Am plecat după ce i-am transmis pupături fetei. Încet, mergeam încet, cu senzația că va veni un polițai să mă bată pe umăr. Am ajuns în cameră teafără și m-am aruncat pe pat sfârșită, încă îmi mai tremura stomacul. Rodicăi nu i-am spus nimic, până în avion, și mă simțeam cumplit de vinovată, parcă o trădam.

Frica m-a urmărit până și în magazinul pe valută, dacă mă întreba cineva de unde am dolarii, dacă-mi cere pașaportul? Nu s-a întâmplat nimic și am făcut cumpărături după placul inimii, o grămadă de cadouri: mamei o căciulă de blană, țigări indiene și o mașină de ras pentru Sandu, Suzanei o căciulă de blană și niște ghetuțe tot de blană. Eram în culmea fericirii. Mie mi-am luat umbrela.

Am fost invitați să facem o prezentare la Gum, după bulgari, care veniseră și ei la contractări. Nu știu cum, dar de data asta parcă ne înțelegeam bine toate, era liniște, ooh, da, nu era Pia cu noi și fiecare își vedea de treaba ei.

În după-amiaza prezentării ne-am dus mai devreme ca să-i vedem și noi pe bulgari care, bineînțeles, erau cu zece clase deasupra noastră, iar produsele minunate!

Bulgarii, foarte simpatici, au venit și ei la noi iar, după prezentare, ne-au invitat la o petrecere de adio, căci a doua zi plecau. N-a fost una care să refuze, nici măcar eu și nu mi-a părut rău, ne-am distrat cum nu-mi mai aduceam aminte că se putea. Păreau mult mai nebuni ca noi, și fetele și băieții, dar în primul rând erau mai bine tratați și plătiți, aveau niște apartamente superbe, dar mai ales se vedea că voiajaseră prin toată lumea. Katy, vedeta lor, era drăgălășenia întruchipată și tot trăgea de mine și de Rodica să dansăm.

Rodica mi-l arătă pe Alexander, cel mai chipeș dintre băieții lor, care a venit să mă invite la dans. Eram țeapănă, speriată și cu două picioare stângi. A râs și ne-am așezat să vorbim. Era tare drăguț, avea o figură cu trăsături puternice, ochi imenși, pătrunzători și gene lungi ca de fată.

Luci și Angela s-au oprit o clipă lângă noi și a fost pentru prima dată când le-am simțit prietenoase, mă priveau altfel și mă încurajau la ceva ce nu înțelesesem încă. La un moment dat, Katy ne anunță că s-a săturat fără băieți și că, din moment ce pe

ai lor i-am luat noi, ni-i lăsa, oricum era sătulă de ei, aşa că va pleca în oraş să aducă un rus.

-Un rus frumos? întrebară fetele râzând.

- Cel mai frumos! răspunse Katy.

- Cine pune pariu? O rublă, două, trei?

Katy a plecat, iar Rodica mi-a spus că se duce şi ea cu o fată să aducă de băut. Rămăsesem singură cu Alexander şi foarte curând mi-am dat seama că el avea un țe precis. M-am ridicat, iar el m-a prins în brațe ca pentru a dansa. E oare păcat să simț că ai nevoie de brațele unui bărbat, e oare păcat să spui „ce păcat!” Alexander era un bărbat tare chipeş, dar eu eram încă îndrăgostită de Sandu. După ce l-am lăsat să mă țină strâns în brațe, am oftat şi i-am pus un deget pe buze. De ce? „Nu”, doar „nu”, fără „de ce?”

M-a salvat Katy care a apărut cu rusul cel frumos. Şi chiar că era frumos! Un bărbat tânăr, înalt, cu o coamă blondă de viking şi cu ochi de un albastru nesfârşit. Rodica i-a luat locul lui Alexander care se evaporase. Tocmai ne căutam de ban pentru pariu, când pe rus îl întrebă o fată ceva, iar el, în loc să-i răspundă, î zâmbeşte cu toată gura, privind-o tâmp. Rămăseserăm toate cu gurile căscate, apoi, ca la un semn, am izbucnit într-un hohot de râs nestăpânit. Sărmanul băiat a înghețat, iar Katy, ca să salveze situația, îl întrebă: „Da', măcar să dansezi ştii?” Omul nostru dă din cap, mut ca peştele. O fi fost el frumos rusul, dar tont cât cuprinde şi în plus avea şi-n dreapta şi-n stânga câte un dinte îmbrăcat în aur ca la mitocani, după cum bine observase Rodica.

Am plecat pe coridoarele hotelului pe la două dimineața, asta da petrecere. Eram obosite, dar ne distraserăm. A doua zi o luam de la capăt, de la nouă până la şapte.

Dimineața, când plecam, evident în întârziere, ne exaspera calmul cu care ruşi stăteau la coadă, la taxiuri. Nu mai rezistam, trebuia să ajungem într-un sfert de oră şi imensele străzi ale Moscovei ne înghițeau pe puțin douăzeci de minute. O înşfac pe Rodica de mână şi ne aruncăm în primul taxi care trage la scara hotelului sărind o coadă de douăzeci de persoane. Am închis uşile repede crezând că or să sară pe noi, şi ne-am uitat în spate, nevenindu-ne a crede că am scăpat. Nu se mişcase nimeni de parcă nu se întâmplase nimic. Sigur că puțin din plăcerea de a le fura taxiul s-a cam dus, dar mirarea a rămas.

Îi priveam pe ruşi în magazine ori pe stradă şi nu prindeam nici o privire, nici o reacție, treceau prin tine, erau trişti şi absenți. Am repetat figura de la taxi la metrou, făcându-mă că nu-i observ pe cei care stăteau la coadă. Nici acolo vreo reacție, cât de mică. Am devenit mai îndrăzneață, mă înnebunea apatia lor, voiam cu orice preț să

smulg o reacţie. Am mers pe lângă un şir lung de indivizi încolonaţi şi l-am călcat pe un tip pe picior. Eram gata să-i cer scuze, dar el nu a avut nici o tresărire, şi-a tras piciorul şi a mers mai departe. Eram uluită, dar şi de reacţiile mele care, din imbolduri de curiozitate, deveneau acte de cruzime.

Şederea se scurtă şi eu nu mai puteam să văd crenvurştii în faţă, nici mirosul nu-l mai puteam suporta. Mă hrăneam cu te miri ce, de fapt ceaiul îmi ţinea loc de hrană, pentru că, din pricina crenvurştilor, făcusem o indigestie care m-a chinuit până la plecare.

Pentru seara de adio, ne-am îmbrăcat elegant şi ne-am dus în clădirea CAER-ului unde erau mese întinse ca la nuntă pentru clienţii şi invitaţii lor. Ne-am aşezat şi nu puteam vedea nici măcar cine era la masa noastră pentru că un şir interminabil de sticle de vodcă îmi popula raza vizuală. Rusul din faţa mea mă invita să învăţ să beau ruseşte. Eu am cerut ajutor, dar nimeni nu mi-a dat, drept care a trebuit să beau „tot, până la fund” cum a ţinut el să sublinieze.

Nu ştiu nici cum, nici când, mi-a căzut capul pe masă şi m-au lăsat acolo până când mi l-am ridicat singură. Trecuse ceva vreme, vedeam un şir imens de sticle de vodcă goale, nu-mi venea să cred că mi-a căzut capul pe masă şi că se pot bea astfel de cantităţi. Am ajuns la hotel şi mi s-a făcut rău.

Aveam o zi liberă înaintea plecării. Mă dădusem de ceasul morţii că vreau să văd un balet la Balşoi Teatr şi am reuşit să obţin bilete pentru ultima seară.

Să vezi baletul rus la el acasă este ceva unic. Totul era grandios, sala, lojile şi în special Lacul Lebedelor. A fost o seară de vis. Nu mai pridideam să mă plâng că nu mai pot de atâta frumuseţe. În realitate, mie chiar îmi era rău. În pauză, am rugat-o pe Rodica să mergem un pic afară să-mi revin. Ne-am aşezat în hol, pe băncile de lângă perete, asistând la un alt spectacol la care nu ne aşteptaserăm. Spectatorii ieşiţi în pauză mergeau în cerc, doi câte doi, unul după altul, într-un ritual cunoscut doar de ei şi discutau cu dezinvoltură ca şi când asta era cea mai naturală plimbare într-un foaier.

- Ca la manej, zise Rodica din vârful buzelor, oare o fi având vreun substrat?

- Chiar dacă are, noi nu-l vom afla, uite cât sunt de perfecţi, nici unul nu face un pas greşit. Oamenii ăştia nu vor înceta să mă uimească.

M-au mai uimit într-adevăr şi la toaletă. Dau să intru şi rămân cu ochii holbaţi. Nu-mi venea să cred că se întâmplă aievea. În uşă, câţiva bărbaţi îi lăsau bacşiş îngrijitoarei, care le dădea cu parfum la şliţ.

În avion i-am povestit Rodicăi aventura mea cu valuta şi m-a privit cu respect.

- Fir-ar să fie, de ce nu m-oi fi gândit şi eu? O să-i spun lui Carol, poate el reuşeşte.

București, 1973

Mă apropiam de casă cu frică. Telefonasem de câteva ori şi ştiam că totul era bine, dar mie tot îmi era teamă. Acasă mă aşteptau trei scrisori de la Sandu şi trei au rămas, nu mi-a mai scris niciodată altele. Erau pline de strigăte de iubire, de singurătate şi de nelinişti, de nevoie, de căldură şi de recunoaştere a realității. M-am împăcat cu el, cu mine şi cu lumea din jur, începeam o altă viață. Mi-am adus fetița acasă şi am copleşit-o cu iubire, mai mult chiar, am înăbuşit-o cu iubire. Ea era prea mică şi nu ştia să-mi răspundă, dar o făcea în felul ei, se lipea de mine, aşa cum făceam şi eu, şi-mi băga degetele în păr, ținându-mă strâns, fără scăpare.

Ne-am dus să-l vizităm pe Sandu la sanatoriu şi i-am citit în ochi amărăciunea şi singurătatea.

- O să vezi, ne vom reface, va fi bine, i-am şoptit peste capul Suzanei.

Îmi era din ce în ce mai rău, stomacul meu are nevoie de doctor, glumeam eu. Slăbisem şi mai tare şi de-abia mă mai țineam pe picioare, mă lua cu amețeală imediat ce mă suiam pe podium.

Medicul s-a uitat curios la mine şi m-a luat la întrebări, cum am slăbit, de ce nu mănânc şi când am avut ultimul ciclu.

- Acum două luni, răspund şi-mi îngheață răspunsul pe buze.

- Sunteți sigură că acum două luni?

- Da, acum două luni sigur, după aia n-am mai ținut socoteala, am avut multe pe cap. Cum am putut să uit?

- Nu ştiu cum să vă spun, dar sunteți gravidă în cinci luni. Probabil, ceea ce ați crezut c-ar fi crampe erau de fapt mişcările copilului.

Repetam în minte vorbele lui fără să le înțeleg sensul. În cinci luni, dar nu se vedea nimic, nu simțeam nimic.

- Cum rămâne cu ciclul de acum două luni, l-am avut, domnule doctor, ştiți, eu sunt sigură. Şi înainte, cam la o lună şi ceva. Am avut mereu ciclu neregulat, n-am dat importanță, mi s-a mai întâmplat.

- Se poate să aveți pierderi de sânge peste sarcină, depinde de stres, de dereglări. Dar, dacă vreți să țineți copilul, trebuie să vă îngrijiți. În halul de slăbiciune în care ați ajuns, periclitați şi viața copilului şi pe-a dumneavoastră.

Mă clătinam când am plecat, aveam nevoie de un loc, de un loc neutru, de cineva care să mă asculte. M-am dus la Bobo, ne înțelegeam bine în perioada aceea, boala lui Sandu i-a adus parcă aminte că e mamă şi ne-am apropiat.

S-a speriat când m-a văzut.

- Ce e? Ai veşti proaste? S-a întâmplat ceva cu Sandu?

- Nu, stai liniştită, lasă-mă să mă aşez, că nu pot sta în picioare.

Câte nu dusesem în spate, în toate lunile acelea! Eforturile, apoi durerile şi leşinurile pe care, neştiind de unde provin, încercam să nu le bag în seamă, treceam cu tăria psihicului peste ele. Acum, că ştiam despre ce e vorba, mă lăsau fără forţă, de parcă acum aş fi avut voie să clachez.

Bobo a înlemnit când i-am spus, de fapt ştiam că nimeni nu va primi vestea cu bucurie, exceptând-o poate doar pe Suzi.

- Tocmai acum! Şi ce-o să faci cu Sandu în condiţiile astea? Şi aşa vă e greu cu un copil de un an şi jumătate.

- Sandu e bine acum, Bobo. E timpul să înţelegi că nu mai trebuie tratat ca un bolnav, doctorii spun că e recuperat şi are nevoie doar de căldură, de familie. Asta şi am de gând să-i ofer. O să-l aduc acasă, iar tu să faci bine şi să nu-l priveşti ca pe un infirm, că nu a fost şi nu este. Consideră că s-a întors după o pneumonie gravă şi acum îşi recuperează forţele. Cât despre Suzana, n-ai ştiut niciodată ce vârstă are, are aproape doi ani, iar la cei mici lunile contează, nu anii. Bobo, nu am venit la tine să mă cert, dar poate chiar de asta am nevoie. Să-mi pună cineva obstacole în faţă, iar eu să le dărâm.

- Nu ştiu ce să-ţi spun, oricum am învăţat că faci totul numai de capul tău, dar staţi aşa de prost cu banii.

- Bobo, stăteam mai prost când am născut-o pe Suzana şi sunt alţii care stau şi mai prost decât noi, adu-ţi aminte, acum lucrăm amândoi. Desigur, cred că o să trebuiască să-l iei pe Pavel la tine, n-am cum să mă descurc şi cu doi copii şi cu doi bărbaţi.

Ştiam că i-am dat o lovitură neaşteptată.

- Da, cred că Pavel o să vină la mine, dar dacă nu vrea?

- O să vrea, cu doi copii mici în casă, o să-şi dorească să stea oriunde în altă parte, numai să scape.

- Deci, eşti hotărâtă.

- Mă conving cu fiecare moment, sunt deja în cinci luni. Să fac ceva e riscant şi pe urmă aş mai avea doar patru luni, îi dai seama, oricum aveam de gând să mai fac un copil, n-aş fi lăsat-o pe Suzana să sufere cum am suferit eu.

M-am întins pe canapea, am oftat şi am închis ochii amintindu-mi de copilăria mea tristă, pe care n-o doream nimănui. Priveam pe fereastră la copiii care se jucau afară.

„N-ai voie afară dacă nu-i nimeni acasă”.

Când venea mama: „Nu te duce cu jucăriile pentru că ţi le strică!”

Şi iarăşi fereastra pe care cădeau picături de ploaie şi înăuntru eu, care

plângeam în rând cu ploaia, mă vedeam în geam desenând inimi mici săgetate şi flori de gheață.

Pentru mama am fost un accident, nu m-a vrut, am simțit acest lucru toată viața, copiii simt când sunt o povară pentru părinți. Tatăl meu vitreg era un personaj straniu, mama îl alinta ca să mă accepte, iar pe mine avea grijă să nu mă răsfețe şi mă certa tot timpul. Eram deosebit de politicoasă, trăiam într-o lume a visurilor şi, când vedeam pe cineva, mă speria şi un bună ziua. Odată, o vecină mi-a atras atenția că i-am spus de cinci ori „Sărut mâna" în aceeaşi zi. Eu o vedeam pentru prima oară.

Crescând, mi-am găsit refugiul în cărți. Citeam, citeam şi visam. La unsprezece ani ajunsesem să nu mai am ce citi din biblioteca de la Bariera Vergului, şi era a naibii de mare. Citeam cu nesaț şi-apoi îmi acopeream capul cu pătura, stăteam nemişcată ore întregi şi visam. Visam la o împărăție luminoasă, cu miros de pâine caldă şi unt şi foc de lemne, la serile de vară, când vine lumea de la câmp, visam că mergeam prin praf pe marginea străzilor în picioarele goale şi eram frumoasă, cu o rochie vaporoasă simplă şi râdeam, eram fericită, şi alergam prin praf făcând nori în jurul meu, toți mă cunoşteau, era totul colorat, multe culori şi mă iubeau şi mă strigau să vin, că e gata cina!

„Ce ai, ți-e rău, ai febră?

"Nu, n-am nimic, dormeam."

Nu, n-am s-o las pe Suzana să fie atât de singură pe cât am fost eu, să sufere ca mine de iubire pentru oricare ființă omenească, să ajungă să-şi iubească sora vitregă cu disperare din cauza singurătății, aşa cum am făcut eu. Şi, când te gândeşti că nici n-am băgat de seamă, că ea mă ura cu aceeaşi disperare.

M-am dus la Sandu şi l-am luat acasă, bucurându-mă că doctorul mi-a dat curaj.

- E foarte bine dacă-i dați o preocupare, mi se pare minunat că acum va trebui să aibă el grijă de dumneavoastră, e spre binele lui.

Nu-l vedeam pe Sandu să aibă grijă de mine, dar şi-a dat osteneala, avea concediu încă trei luni, iar eu am intrat pe mâna doctorilor, care, în patru luni de spitalizare, m-au îmbuibat cu injecții şi vitamine de m-am făcut cât patul, m-am îngrăşat cu douăzeci de kilograme şi arătam oribil.

Pe la fabrică nu mai trecusem de mult, Rodica îmi spunea că toată lumea era furioasă pe mine şi nimeni nu credea că n-am ştiut de sarcină, colecția pentru Rusia, croită pe mine, le crea într-adevăr probleme.

Pe Suzana n-am simțit-o venind, a fost totul rapid, eu eram fericită, plină de speranțe şi de iubire, am născut-o uşor, de îndată ce-am ajuns la spital. Acum aveam alt statut, eram la Elias, unde suferințele erau îndulcite de confortul din spital şi unde

aveam doctorul meu personal. Am stat cinci zile şi am aşteptat în spital, iar Iulia s-a născut în seara de 8 iunie, la ora 22.30.

- Mi-ai stricat sâmbăta, Nemeş, am lăsat musafirii acasă, zise doctorul zâmbind.

- Nu-mi pare deloc rău de musafirii dumneavoastră, domnule doctor, reuşii eu să îngaim între o contracţie şi alta.

- Cale deschisă spre al treilea, glumi doctorul când ieşi copilul.

„De ce cred oare toţi doctorii că fiecare mamă îşi doreşte băiat?”

Nu m-a deranjat niciodată că am două fete, de fapt nu cred că am fost o mamă care şi-a dorit ceva în mod special, copil voiam, ba chiar m-am bucurat că era tot fată.

Iulia a fost un copil nervos şi mi-a scos peri albi, nu dormea decât legănată, plângea de trezea toată casa, avea personalitate şi voia să afle toată lumea, nu ştiu de ce, pentru că oricum s-a văzut mai târziu.

La fabrică toţi vociferau. Ori plec definitiv, ori mă întorc la serviciu! Arătam încă oribil şi atunci am început o cură de slăbire inumană, n-avea cine să mă tragă de mânecă, să-mi dea un sfat despre cum se ţine o dietă, aşa că făceam şi eu ce ştiam. Nu mâncam aproape nimic, iar când simţeam că leşin beam câte un suc. După două luni n-am mai alăptat-o pe Iulia şi am încercat să mă întorc la lucru.

N-aveam să mai fiu niciodată slabă ca înainte, eram încă grasă şi, mai ales, aveam nişte sâni enormi pe care mi-i legam cu nişte feşe elastice atât de strâns, că nu mă lăsau să respir. Toată lumea era supărată pe mine.

Numai Iorgos Korfiatis era fericit şi mi-a venit încărcat de daruri pentru copii spunându-mi că nu există cură mai bună pentru regenerarea părului decât o sarcină. Regenerare ca să aibă ei de unde strica şi tăia.

Într-o zi, mă pomenesc cu un telefon de la Studio, Sandu lucra şi eu eram acasă cu copiii.

- Ştiţi, domnul Vornicu ar vrea să daţi o probă la Televiziune, aţi putea veni după-amiază, nu durează mult.

Vornicu era o personalitate fără egal în Televiziunea Română, emisiunile lui erau inteligente şi interesante, mă simţeam măgulită. M-a primit chiar el, uitându-se curios la mine şi, cu un operator după noi, am mers afară să facem proba de fotogenie. Mulţumită contractului cu Wella, eram întotdeauna în pas cu moda în ceea ce priveşte coafura, iar pentru haine făcusem o adevărată pasiune în ultimul timp. Încercam să mă îmbrac cu cât mai multă eleganţă, îmi cream un stil, dar oricum eram departe de a atinge perfecţiunea. Şi, mai ales, îmi lipsea acea siguranţă de sine pe care trebuie să o aibă orice femeie frumoasă, o calitate indispensabilă pentru un manechin. Acum ştiu că un manechin trebuie să fie conştient de ceea ce transmite celorlalţi. Eu eram încă nesigură şi neîmplinită, dar mai ales neinteresată. Nu mă interesau privirile

pline de adorație, nu mă interesa ca lumea să se uite după mine, ba chiar mă deranja, mă aranjam exclusiv pentru plăcerea mea şi pentru că îmi plăceau femeile bine îmbrăcate, frumoase şi dichisite. Le vedeam însă pe colegele mele care erau ahtiate ca lumea să le vadă, se băgau înaintea oricui pentru a fi văzute, erau în stare să te îmbrâncească numai ca să apară ele în față „uită-te ce bine arăt, ce sâni am, ce corp, uite şi la picioare şi mai am...”

Şi-aveau dreptate, dar nu în ceea ce priveşte munca de manechin. Îmi făcusem deja o idee despre faptul că nu manechinul trebuie văzut, ci rochia pe care o prezintă, ea trebuie să fie pusă în valoare. Nu mai sunt sigură că aveam dreptate, în anii care au urmat a ieşit moda manechinelor-vedetă, o modă în care produsul nu mai interesa pe nimeni. Erau ele. Claudia, Linda, Naomi, dar până acolo mai e! Aveam chiar o colegă, Andreea, care făcea şi ea prezentări la Wella şi care mă făcea să îngheț când o vedeam în fața oglinzii, „ce frumoasă eşti, Andreea!”, şi-şi trimitea o sărutare, se pieptăna, răsucea câte o şuviță de păr şi-o pupa, avea un păr splendid, roşu, mătăsos, după care mai mângâia zâmbind imaginea din oglindă. Era într-adevăr superbă, semăna un pic cu Rodica şi totuşi alt gen, mai înaltă, mai slabă, cu părul lung, roşu şi nişte ochi albaştri de vis - era tare frumoasă, dar totul se pierdea parcă atunci când o vedeai sclifosindu-se în felul ăsta. Ani de zile mai târziu, am înțeles ca bărbaților le face plăcere, agreează stupiditățile de orice fel, la femei.

În seara aceea Sandu s-a întors acasă pachet de nervi, de mult nu-l mai văzusem atât de enervat.

- Cum ai putut? De ce nu ai aşteptat să vorbeşti cu mine, tu nu ştii ce curvar e Vornicu, aşa le agață pe toate, eu sunt în Televiziune toată ziua, ştiu ce se întâmplă, tu cu aerul tău de nevinovată.

Îl priveam tăcută şi nu ştiam sigur ce să iau din ce spunea. Cert e că din nou îi invadasem „teritoriul”.

- Ce face Vornicu cu celelalte femei nu-i treaba mea, în orice caz, cu mine s-a purtat civilizat, nu mi-a făcut deloc impresia eă vrea să-mi facă ochi dulci şi nu eram singuri, eram cu unul dintre colegii tăi.

- Ce, parcă tu îți dai seama când unul îți face ochi dulci? Ştiu că nu erați singuri, tocmai de aia îți spun, măcar alții văd.

Era o mare schimbare, în sfârşit nu mai dădea vina pe mine şi, ca să nu avem discuții, a doua zi când m-au chemat din nou la Televiziune, le-am spus ca n-am timp şi-mi pare rău, poate altă dată, poate.

Casa de modă a UCECOM-ului devenise o forță şi cum „tovarăşa” voia să impună moda românească pe plan internațional, dăduse „indicații” să se facă şi o Casă de Modă a Ministerului Industriei Uşoare. În domeniul confecțiilor, colosul

APACA plus celelalte fabrici din țară lucrau în proporție de 80% pentru export.

La fabrică s-a lăsat la latitudinea fiecăreia să plece sau nu la noua Casă de Modă. Eu am ales să plec, oricum nu mă luptam ca alte manechine, cu pumnii şi cu dinții pentru o plecare în Occident şi eram cumva pe afară, mult bârfită şi deloc îndrăgită... Peste timp am avut surpriza să constat că de fapt lumii îi eram indiferentă şi, după ani în care nu m-am „pătat” în nici un fel, unii erau chiar dispuşi să mă placă. Îmi părea rău de domnul Dima cu care era o plăcere să lucrezi, ca să nu mai vorbim de hainele minunate pe care le făcea. Am plecat luând cu mine o frază de-a lui: „Ce, azi ți-ai pus sutienul de întâlniri?” Fraza asta mă uimea de fiecare dată, eu nu aveam încă întâlniri. După ani şi ani, de câte ori vedeam şi cumpăram desuuri frumoase îmi aminteam de el. Dar ştii ceva, dragă Dima? Acum le cumpăram într-adevăr pentru întâlniri, însă după aceea deveneam teribil de zgârcită şi nu le purtam ca să nu se strice. Unele mai au încă etichetele pe ele, dar eu pentru întâlniri le-am luat, îți jur!

La Casa de Modă profitam de împrejurări şi chiuleam groaznic. Casa nu era gata încă, dar noi ne făcuserăm transferul. Între timp Nuți s-a mutat şi ea de la fabrică, unde împreună cu Pia mă tocaseră şi mă amărâseră peste măsură. Nu fusesem învățată cu răutățile şi bârfele ordinare, dar dacă ar şti ele cât bine mi-au făcut pe lângă rău... pentru că numai datorită lor am devenit în cele din urmă imună la bârfe. Iat-o deci pe Nuți că se hotărăşte şi ea să vină la Casa de Modă.

„E mai aproape de casă”, zicea ea, iar mie îmi venea s-o strâng de gât.

Între timp devenisem şi modelul L'Oreal-ului şi eram în sfârşit alintată cu tot felul de cosmeticale de calitate. La una din prezentările Casei de Modă Venus - unde doamna Bucur îmi devenise confidentă, iar Zina rămăsese pe poziția ei de „uite aia ce aere de manechină îşi dă, oricum nu va fi niciodată manechin, aia!” Simt în aer o electricitate neobişnuită. Toate fetele erau superaranjate, se uitau de zece ori în oglindă, pe podium erau doar ele, aşa că fără să le dau prea multă atenție mi-am zis c-o fi cineva de la revista „Moda” în sală. Nimeni nu-mi spunea nimic, iar Zina şuşotea cu câte unele mai mult şi le aranja pe celelalte.

La sfârşitul prezentării, alerg ca de obicei pe scări, după ce mi-am scos genele false şi un pic din fardul de pe obraz. Doamne, în ce hal ne machiam pe-atunci!.. Eram nişte măşti oribile, doar Genia se salva cu machiajul. Nemachiată n-ai fi recunoscut-o, devenea cea mai fotogenică, era o apariție din altă lume pe podium. Îşi făcea cu creionul fiecare fir din sprânceană, îşi prindea genele false, una câte una, dar rezultatul depăşea spectaculosul. Ajunsesem la mezanin, când mă aud strigată. Mă întorc şi văd venind în grabă după mine un grup de persoane, în frunte cu Zina, care nu mă mai băgase de mult în seamă. Un tip micuț, fâşneț şi cu fața toată numai un

zâmbet se apropie şi începu să mă măsoare din ochi dar, cum purtam tocuri de 12 cm, nu prea-mi ajungea la capăt.

- Adriana, stai dragă, unde fugi aşa? aruncă Zina dezinvolt, de parcă am fi fost cele mai bune prietene. Dânsul e Iulian Mihu, regizorul, dânsa e asistentă de regie. Tot Adriana o cheamă, iar ceilalți fac parte din echipa de filmare.

Îi priveam de la înălțimea mea impunătoare şi nu pricepeam ce vor de la mine.

- Da, asta e, am găsit-o! se bucură Mihu, vorbind cu asistenta lui de parcă eu n-aş fi fost de față.

Aruncându-mi o privire care voia să spună „uite-o şi pe proasta asta ce norocoasă e!”, Zina catadicsi, în cele din urmă, să-mi explice pe un ton care-mi zgârie timpanele:

- Dragă, dânşii fac un film şi caută persoana potrivită pentru personajul principal.

- Al doilea personaj principal feminin, pentru primul am găsit, de aia e aşa de greu, trebuie să fie un mare contrast, da, sunteți exact ceea ce ne trebuie, unde vă putem contacta?

M-au chemat la „probe” în Piața Dorobanți, nu ştiam cum să mă îmbrac, cum să mă machiez, începusem să fiu deja conştientă de norocul care dăduse peste mine.

Aveam de interpretat o scenă alături de Cezara Dafinescu, nevasta lui George Motoi, care era şi el de față. M-am intimidat, ea era aşa de frumoasă şi a dat o probă perfectă, din câte mi s-a părut mie. Era puternică, plină de viață, în vreme ce eu, eu eram ca o mâță în ploaie, dar mi-am turuit replicile ca să nu mă fac total de râs. Tare mi-aş fi dorit să mă mişc şi eu precum Cezara. După ce am mai învățat câte ceva, mi-am dat seama că era exagerată, prea era toată numai un zvâcnet. Asta nu înseamnă că eu am fost bună, dar „cu tine se poate lucra” zicea Mihu.

Filmul a fost o experiență splendidă pentru mine. Mari actori, Petrică Gheorghiu, Toma Caragiu, Motoi şi alții. Iar lângă ei, eu care în prima zi m-am umplut de ridicol, venind ca la o prezentare de modă, adică machiată, cu tocuri şi elegantă nevoie mare. M-au privit zâmbind înțelegători şi am pornit spre locul de filmare, o fermă din Mogoşoaia. Nici n-am ieşit din maşină cu pantofii mei cu toc, mi-au dat „efectele” să mă schimb şi mi-am dat seama încă o dată ce înseamnă haina pe om. M-au pus să mă demachiez şi m-au machiat ei ca să par, de fapt, nemachiată. Eram gata şi stăteam pierită în fața regizorului.

- Scoate-ți cerceii, inelele, brățara! Aşa!

- Dinții, nu? încerc eu să glumesc.

- Nu, ăia nu, acum vom vedea dacă îi ai pe toți, râse Mihu. Nu-i aveam, în fundul gurii era o măsea lipsă care se vedea la prim-planuri.

- Stop! Du-te şi fă-ți dintele!

Începusem sau nu? Nu mai pricepeam nimic. Ştiam doar că, pentru zece zile de filmare, luam vreo douăsprezece mii de lei, sumă pe care n-o visasem eu niciodată. Până la urmă, s-a dovedit a fi mai mult pentru că filmările s-au prelungit peste plan.

Filmul se numea *Marele singuratic*, o ecranizare după romanul omonim al lui Marin Preda. Scriitorul venea şi el din când în când pe la filmări. Echipa era extraordinară, toți erau simpatici şi dornici să mă ajute, nimeni nu-şi dădea importanță, atmosfera era alta decât lângă Silvia Fotino, Nuți şi dragele de manechine, nemaipunându-le la socoteală pe Zina şi pe Pia.

Am trăit din plin zilele de filmare, erau pline de peripeții şi părea că toată lumea se distrează. Într-o zi nu aveam eu dintele, într-una nu erau vacile (cel mai frică mi-a fost în viață de gândaci în general şi de vaci în special), în alta eram şi eu şi Motoi şi vacile, dar ploua, şi toți făceau haz de necaz.

Într-o zi, Mihu a venit cu o prietenă, să-i arate locul filmărilor; era o doamnă de o eleganță fără cusur şi de o frumusețe calmă, gen „eu am ajuns, ştiu şi mi-e bine". Mihu m-a chemat şi m-a prezentat râzând.

- Ah, ce-mi place! Am luat-o de pe podium cu gene false, cu o tonă de machiaj şi am aruncat-o printre vaci!

- Eşti nebun ca întotdeauna, Mihu.

Era Dana, cea care avea să devină cea mai minunată prietenă a mea, îngerul păzitor al casei noastre.

În general, Mihu a scos cam ce voia de la mine, până când am ajuns la o scenă pe care a lăsat-o la urmă, ca să mă obişnuiesc, a zis el.

Eu eram ingineră agrozootehnistă şi trebuia să-l fac pe eroul principal să iasă din apatia în care se cufundase după moartea prietenei lui, o pictoriță faimoasă. Între timp, eu aveam viața mea plină de probleme la fermă, cauzate de o adunătură de trântori, toți bărbați, cu care trebuia să mă lupt în scena cu pricina. Dar luptă adevărată. N-am să uit niciodată ziua aceea. Pe o parte stătea echipa, pe partea cealaltă erau hangarele şi dormitoarele lucrătorilor, îi găseam dormind după o altă seară de beție, trebuia să-i trezesc cu şuturi şi să-i trimit la treabă.

Cioc-cioc! Intram, urlam, îl luăm pe unul de umeri, îl ridicam, țipam la el şi dădeam cu piciorul în altul. Au tras douăzeci de duble spre adânca disperare a mea şi a echipei, bineînțeles.

- Fir-ar a dracului de treabă, femeie, n-auzi că trebuie să dai în el? De-aia stă acolo, ca să-l loveşti tu. Îl plătesc pentru asta! Şi urlă, să văd că eşti turbată, înțelegi? Supără-te pe cine vrei, numai supără-te odată!

Începusem să mă bâlbâi, nu-l mai văzusem pe Mihu aşa de supărat până

atunci.

- Nu, nu se poate, nu înțelege, nu vrea să înțeleagă şi pace!

La a douăzeci şi patra dublă, cu plânsul în gât şi cu lacrimi în ochi, am intrat ca o fiară, am dat cu piciorul de l-am înnebunit pe săracul om şi m-am repezit la celălalt cu o forță de părea o cârpă în mâinile mele.

- Uită-te la cameră, la cameră! Ia-i ochii, ochii cu lacrimile! Aşa!

Replicile curgeau cu ură, ori eu, ori ei, eram convinsă că după scena aceasta plecam acasă concediată. S-a lăsat o linişte mormântală după „Stop!" şi „Bună!". Am început să plâng şi am ieşit să mă ascund de ruşine. Toți au sărit pe mine să mă felicite.

- Aşa, bravo, asta am vrut! îmi spuse Mihu cu vocea lui calmă de zi cu zi, şi îmi zâmbi.

- Ce mi-ați făcut, eu credeam că sunteți supărat.

- Păi, dacă nu urlam aşa, te mai făceam pe tine să joci, eh ?

Şi râse la unison cu ceilalți.

*

*   *

După ce Sandu şi-a revenit, după anii negri lipsiți de căldură, în care am dus totul în tăcere, fără să mă pot destăinui cuiva, inima-mi tânjea atât de tare să văd lume în jur, încât apariția doamnei Delia Balaban, în viața mea, m-a amețit ca un fum de țigară.

Se mutase de curând în blocul nostru, dar pentru mine nu era o străină. O văzusem adeseori la televizor şi-o admiram. Avea un aer misterios care te incita parcă să afli mai multe despre ea. M-a invitat prima dată la ea, la o cafea, când ne-am întâlnit întâmplător pe scările imobilului: eu mă duceam la expoziție, la Wella, pentru o demonstrație şi eram îmbrăcată în ultima mea achiziție de la doamna Sonia, un costum din trei piese. Ea m-a privit gânditoare în timp ce urca şi-apoi, ca trezită dintr-un vis, a exclamat:

- Da' ce apariție în blocul ăsta din Floreasca!

Eu m-am înroşit şi i-am zâmbit.

- Acelaşi lucru îl pot spune şi eu.

Aşa a început o prietenie care avea să mă decepționeze amarnic. O dată în plus dăruiam fără să primesc nimic în schimb. Dar atunci nu ştiam. Eram atât de bucuroasă că aveam în sfârşit o prietenă.

„Ce noroc pe mine că stă atât de aproape, doar două etaje mai sus!", îmi ziceam eu. Mi se părea că aveam multe lucruri în comun, îi ascultam păsurile, ne sfătuiam, o

chemam la mine când găteam, făceam totul împreună de, până la urmă, nu se mai ştia bine care la cine stă. Aveam aproape aceeaşi măsură şi aceeaşi înălțime. La început îi împrumutam haine de-ale mele, apoi ea a venit cu o idee, care la vremea aceea mi s-a părut genială.

„De ce să nu cumpărăm juma-juma lucrurile, am ieşi mai ieftin şi oricum tot le purtăm împreună, nu-i aşa?”

Zis şi făcut. Delia avea însă un mare handicap. Se îmbrăca numai pentru prim plan, se înzorzona, se aranja, gulerașe de dantelă, totul dichisit, dar numai de la talie în sus, în rest, o tragedie! Intrase atât de tare în rolul crainicei, încât nu-i mai păsa de ceea ce nu apărea pe ecran. Ajungea uneori în papuci la Studio, nişte papuci oribili cu care mergea țanțoş, fără să-şi dea seama de ridicolul situației. Am încercat, în cel mai delicat mod, să o fac să se aranjeze complet şi am reuşit.

Ne cumpăram lucruri minunate de la Arta Modei şi le țineam la ea „că-i mai mult loc”. Teribil de naivă mai eram! A plecat odată la mare pentru o săptămână şi „a uitat” să-mi lase şi mie ceva de îmbrăcat, drept care, după aceea, am mai luat câteva lucruri şi la mine.

Mi-a mai făcut şi alte figuri care ar fi trebuit, într-un fel, să-mi dea de gândit. Dar eu nu le dădeam importanță, îmi spuneam întruna că nu le face în mod intenționat, n-aveam nici cea mai mică bănuială că prietena mea ar putea să-mi facă rău cu bună ştiință.

Aşa încât, nici povestea cu americanul nu m-a trezit. Îl cunoscuse, după îndelungi strădanii din partea lui, şi mi-a relatat încântată cum „milionarul” american se îndrăgostise de ea numai văzând-o la televizor. M-am bucurat pentru ea, îi doream din tot sufletul să fie fericită, mai cu seamă că ştiam că, pînă aunci, nu prea avusese noroc în dragoste. Cu prima ocazie, când mi l-a prezentat pe american, care era de fapt un român stabilit în SUA, mi s-a părut firesc să-i invit pe amândoi la noi acasă, în seara aceea. A fost pentru prima oară când Delia a reacționat negativ, ba chiar ostil la o invitație de-a mea. Mă simțeam jenată, aveam sentimentul că am făcut o gafă. M-a scos el din încurcătură, acceptând cu multă naturalețe invitația. Seara a ieşit minunat, băieții s-au plăcut, Delia a fost aşa cum o ştiam, aşa c-am dat uitării episodul.

La câteva zile după plecarea lui din țară, Delia m-a rugat să-i permit americanului să o sune la telefonul meu, „ştii tu, să nu-mi stric dosarul”. „Da, cum să nu!”, am răspuns eu, săritoare ca de obicei. Nu m-am gândit nici o clipă că şi Sandu lucra în Televiziune, că avea şi el un dosar. Trăiam cumva în afara lumii şi nu-mi era teamă. Din fericire, nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta. Însă telefonul zbârnâia la ora unu sau la două noaptea, într-o casă cu doi copii mici, trezindu-ne pe toți şi mai

ales pe Sandu, care trebuia s-o cheme pe Delia, de la etajul trei, pentru convorbiri interminabile la care noi asistam picotind! Eram complet nebună, Sandu se uita la mine cu milă, el o cunoştea mult mai bine, dar nu voia să mă necăjească şi, oricum, numai pe pielea mea învăţam. A încercat, de pildă, să-mi spună că Delia nu-l saluta la Studio, dar, când am sărit ca arsă replicându-i: „Ştii că e visătoare, poate nu te-a văzut!”, s-a lăsat păgubaş, văzând că nu avea cu cine vorbi.

În perioada aceea intrasem într-o stare de apatie cu Sandu - nu mai erau scandaluri, copiii creşteau, munceam amândoi şi sentimentele păreau îngropate sub problemele de zi cu zi.

Tot atunci, într-una din zile, mă întâlnesc cu Sanda Balaban, regizoare de montaj la Televiziune şi despre care se zvonea c-ar fi iubita oficială a lui Vornicu. Ea, scundă, el, înalt, făceau un cuplu de-a dreptul hilar, dar lumea îi adora. Şi pe bună dreptate. Sanda era cea mai veselă persoană pe care am cunoscut-o vreodată! Avea o faţă luminoasă, ochi mari, albaştri, cu gene lungi şi foarte, foarte expresivi. Râdea tot timpul, iar eu şi ceilalţi râdeam de râsul ei. O îndrăgeai imediat ce o vedeai: mignonă, întotdeauna pe tocuri exagerat de înalte - acum mă întreb cum de reuşea să meargă pe cataligele alea, nu avea şi ea rinichi, ovare, ca toată lumea? Da, aşa era Sanda. O mână de om, dar foarte veselă, energică şi, după mine, foarte sexy. Eu o poreclisem „sexuluţa” din pricina formelor ei apetisante.

Aşadar, Sanda mă opreşte şi-mi transmite complimente de la cumnata ei. M-am bucurat s-o întâlnesc şi am invitat-o la mine, la o cafea, care s-a prelungit până la 11 noaptea, când a venit Sandu. Ei doi lucrau de mulţi ani împreună şi cred că a fost printre puţinele dăţi când Sandu a acceptat cu uşurinţă ca lumea lui să devină şi a mea.

Se făcuse târziu şi ne venea greu să ne despărţim, aşa c-am invitat-o să vină şi a doua zi. A acceptat bucuroasă, zicând c-o să-l aducă şi pe Vornicu, dacă-l primim.

- De fapt, eu l-am pus să te sune, după ce te-am văzut la Mamaia, mi-a mărturisit Sanda. Ştiu că te chemase la o probă şi-am aflat că n-ai mai venit. N-a înţeles nici el de ce.

M-am uitat pe furiş la Sandu, care tăcea mâlc, cu un aer vinovat, şi-am ieşit s-o conduc pe Sanda.

A doua zi, când prietena mea Delia a venit să-mi ceară uscătorul de păr, i-am spus că în seara aceea îi aşteptam pe Vornicu şi pe Sanda. Am văzut-o schimbându-se la faţă.

- Aici, la tine, Vornicu? Dar nu-ţi dai seama că n-ai condiţii? Cum îl inviţi tu pe Vornicu la tine?

O priveam cred cu gura căscată, nu-mi venea să-mi cred urechilor! Într-adevăr,

la noi nu era luxul de pe lume, dar cu puținul ce-l aveam creasem o ambianță caldă, unde puteam oferi ospitalitate şi prietenie, iar ei nu veneau pentru altceva... Nu i-am răspuns, dar am simțit cum ceva se rupe în mine şi cred că acela a fost începutul sfârşitului prieteniei noastre.

Spre disperarea „prietenei” mele, Vornicu a venit a doua zi şi a continuat să vină ani la rând, în casa mică din Floreasca, iar Sanda mi-a devenit cea mai dragă prietenă, după Dana. Şi, tot datorită lor, casa ni s-a umplut de oaspeți în anii aceia. O grămadă de lume din Televiziune a venit la noi, „în casa fără condiții”, când s-a auzit de ciorba de fasole şi spaghetele pe care le făceam.

Dar grupul nostru de bătaie era format din Tudor, Sanda, Besoiu şi soția lui, Miki, prietenă şi ea cu Dana. Când ei veneau la noi, Delia ne ocolea - abia mai târziu am înțeles de ce.

Vornicu avea un scaun de plastic pe care îi plăcea să stea, rotund, mic, un scăunel pentru copii - era al lui! Şi el şi Sanda îmi adorau copiii şi mă certau groaznic de fiecare dată când nu cedam rugăminților insistente ale fetițelor de a mai rămâne un pic cu ei. Eram de neînduplecat. Copiii n-au ce căuta în fum şi la discuții mult prea... lejere! Şi-apoi ele aveau ore fixe de culcare. Sanda mă făcea în toate felurile şi, până la urmă, mă dădeam bătută, pentru că lupta era oricum inegală.

Pe-atunci plecam des în deplasări prin țară. Tocmai mă întorsesem dintr-una şi Sandu, care de obicei era foarte direct, a început să-mi vorbească pe un ton oarecum jenat:

- Sper că dacă-ți spun ceva, încerci întâi să pricepi sensul şi după aia sari în sus, promiți?

- Da, sigur, măcar încerc.

Îl priveam curioasă imaginându-mi tot felul de grozăvii. Că mă părăseşte sau c-o fi iar gelos, oricum, numai la ce avea să urmeze nu m-am gândit.

-Când ai fost plecată, am avut o discuție cu Delia şi am cam stricat prietenia, dacă prietenie se putea numi.

- Despre ce-ați discutat?

- Despre ce s-a întâmplat cu o seară înainte, când m-a trezit din somn, la 12 noaptea, şi m-a chemat sus la ea. Ei bine, m-am dus.

- Şi?

- Păi, mi-a zis ca a auzit nişte zgomote şi că să mă uit sub pat.

- Şi? Parcă nu reuşeam să mai scot altă vorbă.

- M-am uitat, nu era nimic, m-am întors în hol şi ea m-a pupat.

- Şi ce-i cu asta, doar te-a mai pupat şi până acum, nu? reuşesc eu, în fine, să articulez o frază, răsuflând uşurată.

- Da, femeie, dar m-a pupat pe gură!

Am rămas tăcută, privindu-l în timp ce mintea mea refuza să priceapă că vorbele lui au un sens. Un sens pe care şi acum, după atâția ani, îmi vine greu să-l accept. Dar atunci am reacționat ca un copil căruia i se ia jucăria preferată. M-am înfuriat pe Sandu, îmi venea să-l bat. Nu, mi-am zis eu, Delia nu poate să-mi facă una ca asta, doar e prietena mea! Nu există aşa ceva. I s-a părut.

L-am lăsat fără o vorbă şi am alergat sus pe scări, roşie la față.

- Ce-i cu tine? mă primeşte Delia.

- Sandu mi-a spus că l-ai chemat într-o seară la tine.

Stăteam în hol. Îi spusesem totul dintr-o suflare şi aşteptam răspunsul, cu inima în gât. A rămas o clipă cu mâna pe clanță, apoi s-a întors foarte calmă şi a închis uşa.

- Ce ți-a spus Sandu?

- Ce-ai auzit. Mi-a spus de ce l-ai chemat şi că s-a uitat sub patul tău, unde nu era nimeni.

- Da, aşa-i, într-o noapte m-am speriat, am auzit zgomote şi l-am sunat, nu aveam pe cine să chem. Am făcut rău? Iartă-mă, nu m-am gândit c-o să te superi.

Mă uitam la ea uluită.

- Nu, nu m-am supărat, dar el spune că l-ai sărutat pe gură!

Doamne, cât eram de proastă şi cât de mult îmi doream să nu fie adevărat, mă durea trădarea femeii la fel ca şi cea, posibilă, a bărbatului.

- Hai, vino în bucătărie, vrei o cafea sau altceva?

- Nu.

- Atunci stai jos şi calmează-te, ai înnebunit? Cum adică l-am pupat pe gură? I-am mulțumit omului că a venit şi l-am pupat pe obraz, poate o fi alunecat şi mi-a atins buzele, dar Sandu… hai să fim serioase, nici nu mi-a plăcut vreodată. Ce vrei să insinuezi?

În loc să mă supăr că nu-l plăcea, mă bucuram că nu era genul ei… în loc să mă înfurii pe Delia, continuam să-l fac pe Sandu vinovat de insinuări jignitoare la adresa prietenei mele, care, sărmana, era nevinovată. Cât trebuie să fi râs pe seama mea! Cum naiba să nu-i par proastă? Chiar eram.

Prietenia mea cu Sanda se lega pe zi ce trecea. Mi-am dat seama destul de repede că ea şi Delia se antipatizau, fără să înțeleg de ce şi cred că atunci am învățat că prieteniile trebuie trăite separat, chiar dacă a mea cu Delia începea să alunece spre sfârşit.

Vornicu venea des la noi în casă şi se tot mira cum de reuşesc să duc şi casa, să mă împac şi cu alergăturile serviciului şi să le mai şi gătesc atât de bine.

- Te-am văzut într-o înregistrare făcută la Sala Palatului, cum ai ajuns tu acolo?

- Aa! Aia cu mexicanii. M-am distrat grozav. Cei de la ARIA m-au chemat, aveau nevoie de o prezentatoare pentru turneul mexicanilor în România. Am fost şi prin țară cu ei, sunt foarte simpatici.

- Bine-bine, simpatici, dar cum ai reuşit să te înțelegi cu ei?

- Mai ceva ca în esperanto, adică disperant. Mâini, ochi, sprâncene, un pic de spaniolă şi... multă bunăvoință. Nici nu ştii câte se pot face!

Am râs împreună cu Sanda şi mi-a propus ceva ce m-a uimit peste măsură:

- N-ai vrea să vii să dai totuşi o probă şi la noi, la Studio? Mai câştigi nişte bani şi, cu multă, da' multă bunăvoință, nici nu ştii câte se pot face!

Sanda m-a încurajat şi mi-a promis că mă va ajuta.

Din păcate, l-au luat operator pe Sandu, crezând că mă voi bucura. Nu ştiau că noi mai trecuserăm prin experiențe de genul ăsta şi fusese groaznic. Eşec total!

- Nu vezi cum vine rochia asta pe tine? mă luă el tare. Eşti prea machiată, părul ăla-ți stă ca la căței, te mişti ca o scândură.

Acum eram de două ori inhibată. De el şi de Vornicu. Ca să-mi dea curaj, Sanda m-a păcălit că nu-i nimeni în regie în afară de ea. S-a dat startul. Sandu nu mai contenea cu criticile şi, până nu l-au îndepărtat, am fost îngrozitor de crispată. În sfârşit, după plecarea lui, reuşesc să mă relaxez şi, când mergea cel mai bine, aud vocea lui Vornicu.

- Mai încet şi mai rar că nu te grăbeşte nimeni!

Sanda îl apostrofează imediat.

- Ți-am spus să nu te bagi?

Bineînțeles că m-am bâlbâit vreo cinci minute şi am redevenit bățoasă şi falsă.

- Lasă, dragă, că eşti bine aşa, arăți tare bine!

Îmi spuneam că fac totul pentru bani şi încercam să învăț cât mai mult.

A doua zi, Vornicu m-a sunat acasă. Nu m-aşteptam şi-am tresărit, când i-am auzit vocea în receptor:

- Auzi, dacă o mai văd pe mironosița aia la tine, nu ştiu ce-ți fac! Cine m-o f pus să mă bag între muieri? Prietenă, parcă ziceai că ți-e prietenă, nu? Şi când mă gândesc că tu îi dai şi cămaşa de pe tine! Futu-i... Să n-o mai văd în fața ochilor şi cred că nici pe tine n-am nici un drag să te mai văd curând, că prea eşti bleagă!

A închis, înainte ca eu s-apuc să întreb ceva, lăsându-mă perplex.

„E nebun!"

Sun la Sanda şi-i povestesc. Izbucneşte în râs, râsul ei inimitabil, în cascade, care mă molipseşte şi pe mine.

- Lasă, că mă duc eu să aflu ce-i şi te sun, mă linişteşte ea.

Mă sună peste un sfert de oră:

- Păsărică, am adoptat şi eu după ani de zile modul personal de alint al Sandei. Păsărică, îmi spune ea înecându-se de râs, Vasile a chemat-o pe prietena ta şi-a şutuit-o. Ha, ha.

- Sanda, Sanda, nu înțeleg nimic, care prietenă şi ce are asta cu mine?

- De Delia e vorba, a chemat-o Vasile la el, îi găsise lui Tudor un nume conspirativ, pe care să-l poată folosi oricând, şi i-a explicat că vrea să vă pună pe amândouă să prezentați emisiunea de sâmbătă.

- Aia de la Craiova? De care îmi spusese deja?

- Da, aia. Are două părți şi s-a gândit că oricum crainicele se mănâncă între ele ca hienele, atunci cu cine să te pună dacă nu cu vecina şi prietena ta Delia. Ha, ha, ha, ce față avea Vasile, dac-ai şti. Stătea să bată pe cineva. Delia, draga de ea, i-a răspuns foarte înțepat.

„Cu cine să mă pui?"

„Cu Adriana", i-a zis el, crezând că n-a fost destul de explicit.

„Am înțeles foarte bine despre cine e vorba, dar cum crezi c-o s-apar eu lângă aia, la televizor?" Asta l-a lăsat mască pe Vasile!

„Adică, dacă ştie să-şi plimbe fundul pe scenă, gata, o şi vezi în stare să prezinte cu mine o emisiune?!"

-Imaginează-ți că asta l-a scos din minți. S-a ridicat de la birou şi s-a repezit la ea ca un taur furios.

„Ieşi afară! O sun pe Sanda Țăranu, ambele părți o să le prezinte Sanda." --Ce rău îmi pare că nu l-am văzut.

M-am aşezat pe scaunul de lângă telefon şi am închis! Desigur, povestea avea haz, dar sufletul meu plângea. Plângea o prietenie care, din momentul acela, pentru mine a încetat să mai existe.

*

*   *

„Marele singuratic" rula acum pe ecrane. Din păcate, filmul pierdea mult din pricină că fusese psihologizant. Cât despre mine, nu m-am plăcut nici o clipă în el - de fapt nici după scenariu nu pot să spun că m-am înnebunit. Totuşi, când am citit cronica scrisă de Ecaterina Oproiu: „...şi inginera zootehnistă, mult prea pieptănată şi prea dichisită..." m-am simțit luată în seamă, am râs cu poftă. Să fi văzut de unde m-a luat Mihu şi cum am apărut eu la probe! Eh, bine măcar că mă remarcasem şi eu cu ceva în film. Cu „pieptănătura"!

Mihu era un visător adorabil. Țin minte că m-a apostrofat la început:

„Să nu-ți permiți niciodată să crezi că țăranii sunt proşti sau că nu merită

atenție! Ei sunt seva pământului şi nu am văzut inteligență mai sclipitoare ca a lor.”

Aveam o replică în care spuneam „țăranii” şi pare-se c-am spus-o pe un ton de subestimare, deşi nu asta fusese intenția mea. M-am gândit mult la vorbele lui şi i-am dat dreptate. După cum a avut dreptate şi în privința Danei. Mi-a spus, când mi-a prezentat-o: „Voi trebuie să fiți prietene, vă asemănați în unele privințe”. Şi, într-adevăr, Dana a fost pentru mine cea mai sinceră şi mai iubitoare prietenă, iar eu, la rândul meu, am iubit-o nespus.

Dana era o persoană calmă, dulce şi frumoasă, cu ochi albaştri dați cu Kohl bleu care sublinia strălucirea şi expresia lor. S-a împrietenit imediat nu numai cu mine, ci şi cu Sandu şi stăteam ore în şir toți trei, acasă la noi, unde ea ne povestea cum e pe tărâmurile pe care le vizitase. Fusese de multe ori în țările arabe, mai ales la Beirut, pe când era linişte în Liban. Erau țări de basm pentru noi, iar Dana punea suflet în impresiile şi povestirile ei, totul era plin de frumusețe şi bunătate. Încerca să ne explice cum trăiau arabii şi femeile lor în lumi total separate şi cum a găsit ea acolo femei cu totul deosebite. Dana trăia cu un arab, de care era îndrăgostită. Era un mare curaj, în vremurile acelea, să te expui într-o poveste de dragoste de genul ăsta. Era de-a dreptul periculos. Însă Danei nu-i păsa, îl adora pe Samir şi nu ținea cont de riscuri, erau împreună de zece ani şi îl iubea la fel ca la început. Călătoriseră mult împreună, el avea destule relații de vreme ce putea să o scoată din țară, de câte ori pleca şi pleca destul de des. Îl ajutase şi ea, fie în pornirea unor noi afaceri, fie calmându-i patima jocului. Cu el ne vedeam mai rar, mergeam la Inter, închiriase un apartament, şi mâncam acolo unde şi astăzi el continuă să fie un alintat. Dana mă asasina cu cele trei kilograme în plus ale ei care de fapt erau cinci, mă lăuda pentru cât de slabă sunt şi-mi dădea din când în când rochii şi compleuri care nu-i mai veneau.

„Am aşteptat destul să slăbesc, ia-le tu, nu vezi că nu mai dau jos cele trei kilograme?”

Nu judeca pe nimeni, nu vorbea pe nimeni de rău, nu-mi aduc aminte să fi auzit vreo vorbă rea din gura Danei, aveai impresia că plutea, era deasupra tuturor şi am aflat şi de ce, ea se detaşase deja.

Nu s-a întâmplat o dată să nu vină la noi plină de cadouri pentru copii, şi mai ales fără ceva pentru mine - o cremă, un şampon, un balsam sau un parfum. I-am spus de nenumărate ori că ține locul amantului pe care nu-l aveam. Aşa era Dana, o apariție de basm, o visătoare care se retrăgea încet-încet, într-o lume a ei.

Într-o zi, avea de făcut o vizită undeva, pe lângă Sala Palatului şi m-a rugat să vin cu ea.

„Vino, sunt nişte prieteni dragi, or să-ți placă”.

Am rămas uimită în prag când l-am văzut pe Ion Besoiu, era casa lui şi aşa am

cunoscut-o pe Miki.

Trăiau într-o lume boemă care mi-a lipsit mult după aceea. Casa lor n-am s-o uit niciodată. Plină de flori uscate, ghirlande, divane acoperite cu fulare imense de caşmir, tivite cu franjuri, un câine şi câteva scaune acoperite cu perne imense.

Ne-am aşezat şi Ion se făcu nevăzut, revenind după câteva minute cu un castron din care ieşeau aburi.

- Dana, să nu-mi spui că nu vrei o ciorbă de fasole, a făcut-o soacră-mea pentru Miki, a poftit.

Ion se îndreptă cu castronul spre masă, unde nu găsi un colţ liber pe care să-l aşeze, adică loc liber era, dar cu mult praf. Făcu atunci un gest, care i-a amuzat pe toţi, iar pe mine m-a făcut să mi-l simt aproape: fără să lase castronul jos, a şters praful cu cotul şi-apoi ne-a îmbiat:

- Hai, fetelor, faţă de masă nu mai pun că ne grăbim.

M-am uitat la Miki şi-abia atunci am observat că aştepta un copil. M-am înfiorat, aş fi vrut şi eu.

N-apucasem să gustăm din ciorbă, când se auzi soneria.

- Ah, e Sandu Tatos, îi deschid eu, zise Miki.

Ni s-a alăturat şi el, apoi am mâncat cu toţii din castron, făcând haz unii de alţii, ca şi cum ne-am fi cunoscut dintotdeauna. Totuşi, parcă nu erau din lumea mea. Mi s-au părut foarte speciali şi erau într-adevăr oameni deosebiţi.

M-am împrietenit cu Miki, de fapt mie-mi plăcea, era vulnerabilă cu burtica ei, care începuse să se rotunjească şi m-a cucerit cu aerul ei de „fată bună". O căutam şi ne întâlneam des, am insistat mult să facă acel copil, ea nu era convinsă, iar eu îi tot explicam că n-o să-i pară rău. Era înconjurată şi alintată de o armată de oameni care toţi de abia aşteptau să vină pe lume copilul: bărbatul ei Ion, mama ei, fostul ei soţ, Sandu Tatos, care, spre marea mea uimire, rămăsese cumva „în familie". Copilul s-a dovedit a fi o fetiţă minunată, care a schimbat-o total pe Miki. Dar a schimbat şi viaţa celor din jurul ei pentru că Miki a devenit o mamă exagerat de pedantă, a schimbat casa, aerul boem a dispărut, totul trebuia să fie perfect şi de o curăţenie exagerată.

Eram la ei şi tocmai mă uitam la camera copilului, superaranjată,încercând să-mi dau seama ce anume nu-mi plăcea, când apăru o colegă de-a lui Ion să vadă copilul. Era Gina Patrichi.

Pentru mine era un star. Am rămas timidă şi stângace pe un

fotoliu, Gina m-a măsurat şi m-a ignorat în momentul următor. Aşa am cunoscut-o eu pe cea care mi-a devenit mai apoi prietenă şi mi-a dăruit atâta fericire, în ultimii ani ai săi. Dar, în ziua aia, m-a făcut să plâng, cu toate că n-am judecat-o pentru asta. La cât de mare actriţă era ea, putea să-şi permită.

Dana ne speria tot timpul că va pleca din țară. Până la urmă chiar a plecat la Paris şi n-am mai văzut-o. Îmi scria scrisori duioase, dar pline de tristețe. Era singură şi simțea că a fost îndepărtată, se simțea trădată. Ne-am trimis dragostea prin scrisori, dar nu m-am dus s-o văd şi m-am simțit cumplit de vinovată în 1980, când Dana a fost găsită moartă în bucătăria ei din Paris. A murit fără un suflet prin preajmă, tristă şi singură, la numai 37 de ani, vârstă la care ea ne-a spus, nu o dată, că se va sfârşi viața ei.

Purtam pentru prima dată doliu după cineva drag, am suferit enorm şi am plâns-o mult timp, încă o mai plâng şi acum, pentru că nimeni nu o va putea înlocui vreodată în sufletul meu.

Mi-au stat aproape Geta şi Toma - prieteni dragi, trecuți prin bune şi rele, fără de care şi astăzi mi-e greu să mă bucur sau să plâng. Tomiță făcea parte din Bucureştiul monden, era machiorul Televiziunii şi-l cunoşteau toți, Geta lucra la „Contemporanul", şi rar mi-a fost dat să văd oameni să se comporte şi să se înțeleagă ca ei doi. Şi totuşi atât de diferiți. El, bun cunoscător al lumii mondene (şi azi, dacă-l întrebi de o tipesă îți poate spune ce număr avea ea la sutien şi la pantof acum treizeci de ani) ne povestea o dată de o damă, astăzi bine situată, cu care s-a întâlnit la o premieră: „Ce faci aici?" strigă el, uimit peste măsură. „Sst, nea Tomiță!" zise ea printre dinți. „Tomiță, să ți-o prezint pe soția mea..." spuse marele personaj pe care-l sărbătoreau cu toții. „Auzi, mă, ce dobitoc, să nu-mi țin gura, săraca fată, s-a reabilitat complet, nu mai avea nici o legătură cu cea care făcea trotuarul la Lido. Doar în gustul la îmbrăcăminte mai lasă de dorit." Nici în gaură de şarpe nu puteai să te ascunzi de Tomiță.

Geta, în schimb, om de litere, iubitoare de pământ şi tradiții, reuşise să-l facă cel mai bun „om de casă" pe nea Tomiță. Cu ei am împărțit sărăcia şi bogăția, cu ei împărțeam şi făceam cârnații şi cozonacii, puii şi cartofii, pe timpul când deveniseră articole de lux. Şi... cu ei făceam haz de necaz.

Geta avea o mare fixație şi o mare disperare. Fixația era baticul, nelipsit de pe cap, iar disperarea era că n-aveam suficientă mâncare de sărbători! Baticul am reuşit cu timpul să-l fac să dispară. Dar disperarea ei o împărtăşeam şi eu, cu toate că nu o manifestam ca ea.

Aveam la parterul blocului câteva puncte de aprovizionare şi, după îndelungi strădanii, am reuşit să-i intru în grații lui Mitu, măcelarul. E adevărat că lui îi dădeam sticla de whisky în loc s-o bem noi, de sărbători, la el mergeau şi țigările după care Sandu suspina o lună, ca, de altfel, tot ce puteam agonisi mai bun. Schimb de mărfuri, ce mai! Mitu mi-a spus odată despre Delia, fără să ştie că suntem prietene.

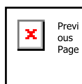
„Nu pot s-o sufăr, doamna profesoară, e neîngrijită!"

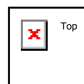
„Doamna profesoară” era apelativul prin care el îşi manifesta respectul. Eu, când mă duceam la cumpărături, mă aranjam, îmi puneam cercei şi-mi dădeam cu un pic de parfum. Geta se holba la mine:

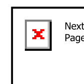
- N-ai zis că te duci doar la carne?

- Ba da, dar crezi că lor nu le face plăcere să vadă un zâmbet şi o faţă îngrijită? Sunt şi ei oameni, nu?

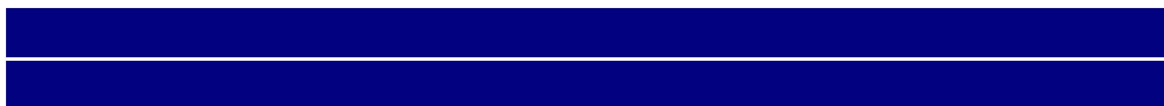
Un alt furnizor era domnul Lazăr, care-şi dădea mult mai multe aere decât Mitu, pentru că el avea mai multe produse: pui, ficat, ouă. Ouăle care, ani de zile, nu s-au găsit niciodată înainte de Paşti... încă mai aud cum zornăie zarurile... bărbaţii jucau table toată noaptea, stând la coadă la ouă, înainte de Paşti.

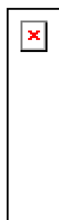

\-

Plecaţi? De tot?

-Plecăm! De tot!

Bucureşti, 1981.

Primul şoc.

Funcţionarul mă privea de după geamul ghişeului. Lăsă capul în jos, verifică din nou paşaportul, ridică ochii şi mă privi încă o dată, parcă mai iscoditor.

În faţa oricărei uniforme, deveneai întotdeauna mic şi un tremur nervos te încerca, nu pentru că te simţeai vinovat, ci pentru că ei te tratau ca atare.

„Noi ştim, tovarăşe, noi decidem!”

De fapt, aşa fuseserăm educaţi, la toţi ne era frică. De copil te speria mama cu „Vezi că-l chem pe nenea miliţianul”, iar ei niciodată nu zâmbeau, erau urâţi şi încruntaţi, asta le era meseria, să înfricoşeze. Şi le reuşea.

- Dumneavoastră nu puteţi părăsi ţara!

Funcţionarul mă privi bănuitor şi îmi înapoie paşaportul.

- Cum adică? Ca „inamicul public numărul 1 ”? am încercat să glumesc, cu uimire şi nelinişte în glas.

- Asta e, vă rog, nu depinde de mine, eu ştiu doar că nu puteţi părăsi ţara.

Încerca, răţoindu-se, să fie amabil.

- Bine, atunci de cine depinde?

Vocea îmi era calmă, calmul meu nedezminţit, care mă însoţea în momente tragice. Doar tiroida mi-o simţeam ticăind ca un ceasornic.

Funcţionarul se uita mirat la mine, neînţelegând ce vreau.

- Vă rog să chemaţi pe cineva care poate să-mi răspundă de ce nu pot părăsi ţara!

Îi vorbisem clar şi răspicat, fără urmă de emoţie în glas. Nu era obişnuit cu aşa ceva. Ieşi din cameră, fără o vorbă, cu paşaportul în mână şi dispăru. Am rămas pe loc împietrită, cu mintea golită de gânduri, până a reapărut însoţit de un tip înalt şi impunător, care mă luă protector de braţ şi mă trase mai la o parte.

- Aş vrea, dacă nu vă supăraţi, să-mi spuneţi şi mie ce se întâmplă? Nu puteţi întoarce un om din drum în felul ăsta fără nici o explicaţie.

Mă uitam fix în ochii lui care spuneau clar că se poate, de altfel o ştiam şi eu.

- N-am ce face, eu primesc ordine de la Biroul „Paşapoarte”, fără explicaţii.

- Cine sunteţi dumneavoastră? mi-aduc aminte să întreb.

- Colonelul Neagu şi răspund de frontieră.

- Dragă tovarăşe Neagu, din moment ce nu ştiţi nimic, atunci am să vă rog să-mi recuperaţi bagajele ca să mă pot duce la Biroul „Paşapoarte”, să-i întreb pe cei de acolo ce ştiu!

Eram şi eu uluită de calmul cu care vorbeăm, doar mâinile mi le simțeam tremurând.

- Ah, asta nu se poate, bagajele vor veni înapoi cu următorul avion, v-o promit!

- Ați fost cumva la aeroportul Fiumicino, de la Roma?

- Nu, răspunse, privindu-mă contrariat.

- Ei bine, eu am fost, aşa că vă rog să faceți bine şi să-mi aduceți bagajele chiar acum, pentru că eu ştiu că de acolo nu mai vin nici mânerele înapoi! La urma urmelor, nu e vina mea că nu m-ați anunțat dinainte că nu pot părăsi țara. Dacă nu, vedeți fusta pe care o port? Mă duc lângă soldatul acela cu baionetă şi desfac simplu funda din față. E petrecută şi nu are nici o cusătură… Da, şi mai şi țip în timpul ăsta!

Eram atât de serioasă şi de dură, că am reuşit să-l fac şi pe colonel să plece!

Rămasă din nou singură, am început să mă mişc de colo-colo, cu gândurile care începeau să revină în golul pe care-l lăsase vestea cea nouă, „Nu puteți părăsi țara!” Cine să fi fost „turnătorul”? Cine mi-a făcut pustiul de bine? În ultimul timp cercul prietenilor se restrânsese şi mai mult. Asta era! Trebuie să fi fost ceva prieteni!”

Colonelul se întoarse cu o tipă mică, grăsuță şi nervoasă care, de cum mă vede, începe să țipe, să dea din mâini şi să arate în direcția mea.

N-am auzit nimic din ce-a spus, o priveam cu acelaşi calm şi când s-a oprit o clipă să respire, i-am spus:

- Mi-ați adus bagajele? Altceva nu mă interesează.

Ceea ce i-a uimit şi i-a făcut să acționeze totuşi a fost faptul că nu m-am apucat şi eu să urlu. Era un dat: toată lumea urla la toată lumea!

Mi-au adus bagajele şi m-am urcat cu ele într-un taxi, conştientă că n-aveam un ban la mine. Nu-i nimic, o să-l plătesc când ajung acasă.

- La „Paşapoarte”, în Nicolae Iorga, vă rog!

Şoferul îmi aruncă priviri speriate în oglindă, se pare că arătam ca o fiară şi chiar simțeam cum încep să mă dezlănțui.

Am intrat ca o nebună la „Paşapoarte”. Nu ştiu nici azi cum de m-au lăsat să intru, la cine le-am spus că merg şi ce motiv am inventat. Ştiu doar c-am ajuns în fața biroului de unde-mi luasem paşaportul în urmă cu două săptămâni. Acum veneam să întreb ce nu era în regulă cu paşaportul meu. Aveam o furie în mine împotriva tuturor, nu am fost niciodată de acord cu violența, dar, în momentul acela, am înțeles că ea există în oricare dintre noi. Am deschis uşa cu piciorul. Toți s-au uitat la mine consternați. Am întrebat cu cine pot vorbi despre faptul că nu pot părăsi țara cu paşaportul eliberat de ei. În acel moment am văzut o expresie de uşurare pe fețele lor, ba chiar o umbră de zâmbet. Îmi iertau furia, o înțelegeau. Au dat din umeri nepăsători. M-am întors cu spatele, am deschis altă uşă cu piciorul, nu era nimeni.

Nu eram satisfăcută de furia mea dezlănţuită, am încercat celelalte uşi. Închise. Nu mai era nimeni. Cu cine să te iei la ceartă, pe cine să omori? Din primul birou a ieşit un tip mai tânăr. Mă apropii plângând de nervi, îi explic şi lui de ce-am venit şi-l întreb cu cine pot vorbi într-o situaţie ca asta? De ce nu stă nimeni de vorbă cu mine? Înţelegător, îmi explică rar că nu există altă cale decât în scris.

- Dacă aveţi ceva de reclamat, scrieţi!

De pe culoarele „Paşapoartelor", simţeam cum mă urmăresc zeci de ochi şi zâmbete sarcastice, în timp ce eu mă frământam total neputincioasă. „Ai văzut? Bravo! Intră-n rânduri! Calmează-te şi acceptă, noi suntem cei care decidem". Cu lacrimi în ochi, cu capul vuind şi-abia ţinându-mă pe picioare, m-am întors la taxi şi cu el acasă. În clipa aceea am realizat că Sandu şi fetele care plecaseră cu două ore înainte de la aeroport vor avea un şoc la fel de mare ca al meu. Am încercat să alung fiara din mine şi să-mi compun o altă mină, ca să nu-i sperii şi pe ei.

Copiii erau jos, în curte, când Sandu mi-a deschis uşa.

- Ia nişte bani pentru taxi şi adu-mi, te rog, bagajele, eu nu mai am putere.

N-a scos o vorbă, a făcut totul ca un robot, după care s-a aşezat lângă fotoliul meu aşteptând! În sfârşit, după ani de zbucium, de probleme, eram prieteni, era omul care-mi stătea alături.

- Mi-au spus că nu pot părăsi ţara, m-am săturat de fraza asta, am auzit-o azi de atâtea ori! Am fost şi la „Paşapoarte" şi nu m-au lămurit cu nimic. Au zis că, dacă am vreo problemă sau vreo nemulţumire, să scriu! Am spus totul dintr-o răsuflare, oftând cu greu la sfârşit.

- Asta-i tot!

Sandu mă privea fără să spună un cuvânt, înţelegea mult mai bine ca mine, el fiind mai „educat" şi mai „pregătit". N-am vrut niciodată să accept ceva impus şi am crezut că nimic şi nimeni nu mă poate obliga în viaţă să renunţ la principiile mele. Am crezut tot timpul că, nebăgându-mă în nimic, de fapt strecurându-mă printre reguli şi rânduri, voi putea să trăiesc liberă şi să-mi cresc copiii cum vreau eu. Cu două luni în urmă, când Suzana a venit acasă cu vestea că va face de trei ori pe săptămână ore de „politică", avusesem totuşi o bănuială că n-am cum să-mi feresc copiii de „îndoctrinare". Suzana nu ştia bine ce vrea să însemne „politică", dar pe mine m-a speriat.

În clipa aceea fetele dădură buzna în casă.

- Angela zicea că a văzut-o pe mama, i-am spus că am dus-o la aeroport şi că e probabil în avion, dar…

Fetele s-au oprit în uşă transpirate, roşii în obraji şi cu părul în ochi, erau atât de frumoase, mi-au încălzit inima şi am sărit la ele să le iau în braţe.

- Ce-ai făcut, mamă? Ce s-a întâmplat?

M-am uitat în ochii Iuliei, uimită de întrebarea ei, „Ce-ai făcut?”

- Nu am făcut nimic, iubito, mi-au luat paşaportul.

- De ce ți l-au luat?

Îmi veneau în cap tot felul de „motivații” care să le liniştească, dar nu voiam să le mint.

- Au spus că n-am voie să plec din țară, că eu nu pot pleca şi mi-au luat paşaportul.

- Deci te-au pedepsit. Ei cred că tu ai făcut ceva, zise Suzana şi mă îmbrățişă. Noi te iubim, mamă, chiar dacă tu ai făcut ceva.

Am început să plâng, aplecată peste capetele lor, şi nu mai voiam să le dau drumul, voiam să mă încălzesc de la sufletele lor. Am înțeles dintr-o dată ce-aveam de făcut. Fetițele mele îmi arătau noua cale de ales. Sandu ne privea tăcut şi cu tone de tristețe în ochi.

Am convins copiii să plece afară, la joacă, şi m-am întors spre Sandu împărtăşindu-i gândul care-şi făcea loc în capul meu.

- Eu m-am hotărât! Plecăm definitiv! „Legal”, aşa cum am avut prostia să susțin totdeauna! Nu vreau să-mi cresc copiii în minciună şi nu vreau să fiu învinovățită de „păcate” pe care nu le am, mi-ajung ale mele.

- Dacă spui tu, dar n-o să fie uşor.

Fața lui era luminată de zâmbet, mă strânse la piept mângâindu-mă…

Îmi spusese, încă de când ne-am cunoscut, că ar vrea să plece din țară, aproape toți colegii şi prietenii lui erau plecați, care încotro, eu nu eram de acord, nimeni nu ne-a făcut nimic direct, de ce să plecăm, e greu peste tot să trăieşti. Este greu peste tot!

Bucureşti, 1984

Plecarea

Frânturi, imagini care se apropie, altele care se depărtează. Aveam paşapoartele şi, mai ales, aveam vizele!!! Ca întotdeauna, am luat taurul de coarne: biletele, trebuia să mă ocup imediat de biletele de tren, să plecăm cât mai repede, să nu ne oprească cineva sau ceva. Pe urmă, eram în preajma lui 23 august… mă obseda ideea să fim liberi până atunci. Nu ne obişnuiseră „ei” să sărbătorim „Eliberarea”?! Deci, trebuia neapărat să plecăm pe 22!

Foarte repede, totul făcut în grabă, să nu simțim, să nu suferim, să nu ne dăm seama! N-am fost legată de lucruri, nu mi-a fost greu să las mobila, surplusul… oare cât surplus avem în viața asta modernă? De fapt, totul este un imens surplus.

Îmi era greu să nu mă gândesc, îmi era greu să nu-mi fie deja dor, îmi era greu să mă despart de... blocul în care am venit din spital cu primul meu copil, prima mea casă! Îmi era greu să las atâta lume, rude, prieteni... Am plecat la coafor. I-am lăsat pe toți în casă şi am plecat. Să-şi împartă lucrurile, să aştepte să-mi fac bagajele, să plecăm!

Am urât instinctiv făcutul şi desfăcutul bagajelor, pentru că tot timpul am prea multe, pentru că n-am nevoie de toate şi nu pot renunța la „dacă totuşi am nevoie”... M-a bătut Dumnezeu să-mi fac bagajele, de două-trei ori pe lună, de-atunci încoace!

Dar atunci, stând pe jos cu prietenii, nu mai aveam scaune, le däduserăm, împărțeam mormanele de boarfe. Hotărâserăm să nu facem cufere. Aşa nu mai trebuia să ținem cont de lista de la „Paşapoarte”: ai voie patru rochii, doi chiloți... parcă erai la închisoare!

Trenul, valizele, noaptea, mama, rudele, prietenii, Geta, mai ales, care plângea, convinsă fiind că era ultima dată când ne mai vedeam. Eu îi priveam şi parcă pluteam undeva, deasupra pământului. Zâmbeam şi-i îmbrățişam, nu puteam să le arăt cât de frică îmi era. Nu puteam să le spun că mă simțeam ca înaintea unui salt în întuneric. Trebuia să fiu tare, trebuia să mă prefac a crede că mă pot lăsa pe brațe nevăzute, care mă vor trece dincolo. Dincolo! Care dincolo? Câte prăpăstii ne despărțeau?!

Dimineață. Se făcuse dimineață. Vameşii trăgeau de noi cu răutate, speriind copiii şi pe noi o dată cu ei. Bagajele la control.

- Nu ştiați că n-aveți voie cu toate lucrurile astea?

- Nu, dar noi n-am trimis cufere, avem doar valizele astea, asta-i tot ce avem!

- În cazul ăsta, trebuie să plătiți vamă.

- Dar n-avem bani!

- Câți aveți?

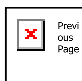
- Cinci sute de dolari, dar ne trebuie, suntem patru persoane, nu vă dați seama?

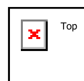
- Şi ce ne priveşte pe noi, trebuia să vă gândiți dinainte! Plecare ați vrut, plecare vă dăm! Dacă nu plătiți, vă dăm jos din tren...

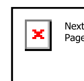
M-am uitat la ei, trei bărbați şi o femeie. Câtă răutate în priviri, câtă batjocură în fapte! Oare ce nație suntem? Privindu-i, mi-am zis că fac bine că plec. Nu sunt ca ei şi nici nu vreau să devin.

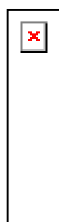
- Cât trebuie să plătim? Nu, nici vorbă, n-aveți decât să luați bagajele, noi jos din tren nu ne dăm!

Marşul meu pentru Eliberare începuse!!!

Începutul unei alte vieți

Italia, decembrie 1989

Ani, zile, nopți, griji, reveniri, bucurii, cunoaştere şi... taci, n-ai voie să te gândeşti - te simți un renegat, fericit totuşi că nu ai pielea neagră şi poți să te ascunzi în mulțime.

- Întrerupem programele noastre pentru o ştire importantă: lupte de stradă, mişcări revoluționare în România.

Radioul maşinii zumzăia. Dusesem copiii la munte şi mă întorceam la Milano. Am oprit la primul telefon public şi-am format numărul mamei. Un tremurat mă împiedica să țin receptorul la ureche. „Liniile telefonice cu această țară sunt întrerupte”.

De ce atâta spaimă în mine, sentimentul că se întâmplă ceva... încă nu uitasem? Eram acceptată, integrată, de ce mă simțeam speriată, îngrijorată?

Am sunat-o pe Anca, la Paris.

- Da, se pare că Ceauşescu a fugit.

- Cum adică, a fugit?

- Era un miting în piață, a început să se tragă şi Ceauşeştii au fugit cu un elicopter. I-a luat de pe acoperiş, aşa s-a spus la Europa Liberă. Tu ce ştii?

- Nu ştiu nimic, mă duc acasă, te sun când ajung.

Ce curioasă e viața! Stăteam acasă cu telefonul în mână şi televizorul deschis… singură în casă… pe lume, în fața unui început de schimbare în care nu mai credea nimeni… Domnul Lazăr! Eu mă gândeam la domnul Lazăr de la magazinul din fața casei din Bucureşti, magazinul cu pui, ficat, ouă… Cu domnul Lazăr discutam politică, pe vremuri. „De ce nu face nimeni nimic, domnule?” întrebam eu. „Păi, uite eu, unul ies în stradă, dacă ieşiți şi dumneavoastră înaintea mea!”… Eu am plecat, n-am aşteptat.

Mă trezeşte sunetul aspru al telefonului, nu vreau să vorbesc cu nimeni, nu vreau să vorbesc în italiană! Eram apatridă, însă în momentele acelea îmi simțeam originea țipând! Aş fi vrut să merg pe jos înapoi… să fiu acolo!

Am reuşit foarte greu să prind o legătură cu Bucureştiul. Am vorbit cu Gina.

- Nu te alarma aşa, nu-i atât de tragic cum pare, suntem bine, nu, nu prea ştiu amănunte… au ocupat Televiziunea… noi suntem bine.

- Te rog, sun-o tu pe mama… eu nu reuşesc, spune-i că sunt lângă ea, aveți grijă!

*

* *

S-a declarat peste tot: Revoluția a reuşit în România!

Erau zile în care convulsiile îmi strângeau stomacul… nu mă mişcam din casă, eram legată de televizor… am văzut scene… nu recunosc pe nimeni… pe urmă nişte oameni de pe stradă care apar la televizor, e şi Pino cu ei… se anunță că puterea e în mâinile poporului. Se auzeau focuri de armă!

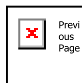
Apoi filmul cu Procesul, cu execuția… Îmi venea să-i omor pe italieni şi pe francezi. „Nu e drept, nu trebuia să-i omoare… judecați pe furiş… sărmanii oameni!” Au vociferat un pic, au mai polemizat o vreme, după care au uitat… Dar noi?!! Noi, care priveam interogatoriul şi, printre sughițuri de plâns nestăpânit, ne ciupeam să fim siguri că se întâmplă aievea…

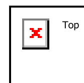
Dacă ar fi existat o mică, o infimă „posibilitate” de revoluție, câtă lume ca mine ar mai fi plecat din țară? Eu nu! N-am crezut! Tot timpul îmi spuneam: „Dacă pleacă el, rămâne ea… dacă pleacă amândoi, rămân copiii, şi frații, şi cumnații, şi nepoții”… Erau toți acolo, în Guvern, deasupra noastră! Cum să-i schimbi? Cu cine?! Erau peste tot!

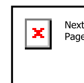
Acum îi priveam şi plângeam în hohote. Nu moartea lor, ci moartea celor

nevinovați și... viața, viața chinuită și resemnată pe care am fost nevoiți s-o ducem din cauza lor. Plângeam pentru că nu putusem să plâng până atunci! N-aveam voie, trebuia să supraviețuiesc! Ce senzație să-i vezi speriați după ce i-ai văzut și auzit țipând și dând directive! Ce senzație să vezi corpurile lipsite de viață, lângă peretele murdar. Nu-mi venea să cred, îmi părea o farsă și iar o vedeam... și iar... Cred că am văzut scena morții cu un sadism și cu o oroare incredibile, cu frică și disperare, disperarea anilor în care n-am putut s-o arăt! Disperarea omului gonit dintre ai săi, plecat dintre ai săi pentru că nu se mai recunoștea în ei.

Dar acum... acum îi simțeam aproape, îi iubeam pe toți și voiam să fiu cu ei!

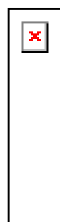

Globusz® **P**ublishing

Oare printre ai tăi te vei regăsi?

Oare vei regăsi locul în care să spui: aici eram, şi vreau să mă întorc?

Daniela se lupta cu mine demult. Visa să mă scoată din buimăceala în care trăisem după revoluţia de acasă. Trecusem de la spaimă la fericire, mă liniştisem, apoi începuseră îndoielile. Ziarele şi Televiziunea ne bombardau cu informaţii contradictorii, uneori aveam impresia că le căutau anume pe cele mai cumplite, oscilam între un sentiment de jenă şi altul de furie. De ce atâta voluptate a răului, mă întrebam, de ce se scormoneşte numai în ce e urât şi mizerabil, oare binele chiar să fi dispărut?

- Du-te! Du-te să vezi cu ochii tăi, insista Daniela.

Îmi găsise şi un argument convingător: Ronconi, director pentru ţările din Est în probleme de investiţii şi marketing al postului de televiziune Canale 5 din Milano, o întrebase de câteva ori dacă prietena ei, romånca, nu ar fi dispusă să lucreze pentru ei. România începuse să-i intereseze ca partener de afaceri.

- Te plătesc foarte bine, plus toate cheltuielile de deplasare, e un job bun, Adriana, e păcat să nu-l accepţi!

- Îmi pare rău, dar nu pot încă. Mi-e frică de ce pot găsi acasă, nu sunt încă pregătită sufleteşte pentru reîntoarcere şi-apoi m-au chemat din nou la Roma pentru un film. Nu-mi vine să renunţ la el.

- Nu-i nevoie să renunţi. Du-te totuşi la *dottore* Ronconi şi stai de vorbă cu el, n-ai ce pierde. Îi spui că deocamdată eşti ocupată şi că poţi fi liberă abia peste câteva luni. Cine ştie, poate iese ceva bun, nu?

M-am dus. Birourile erau în Piaţa Conciliazzione, o zonă veche şi frumoasă din Milano, într-o vilă impunătoare, înconjurată de o grădină imensă, n-avea nimic din tipicul clădirilor de birouri, părea mai curând reşedinţa unui miliardar şi, în fond, cam aşa şi era. Berlusconi este BERLUSCONI! Toată lumea este împotriva lui, îl sfâşie, îl ia peste picior, invidie, nu?, dar el îşi vede mai departe de treburi, şi adună, adună, ca şi cum ar fi nemuritor. Directorii lui sunt care mai de care mai arătoşi şi mai tineri, îmbrăcaţi la patru ace, strălucind de prosperitate.

Aşa era şi cel în faţa căruia mă aflam acum.

- Am înţeles că veţi fi ocupată în următoarele luni, dar asta nu ne deranjează. Noi oricum pregătim între timp proiectul pentru România. În celelalte ţări din Est, Rusia, Ungaria, Cehoslovacia, am început să funcţionăm, avem deja birourile noastre. Încercăm să facem societăţi mixte ori chiar să investim, despre asta este vorba.

- Şi eu... eu ce-aş putea face pentru dumneavoastră?

În timp ce Ronconi vorbea, simțeam cum starea mea inițială de nesiguranță se risipeşte, întoarcerea acasă nu mi se mai părea imposibilă şi ideea începea să mă câştige.

- Înțeleg că n-ați plecat demult din România şi mai cunoaşteți poate persoane care ocupă acum funcții importante.

- Nu, vă înşelați, eu nu am mai fost acasă de şase ani, nu-i ştiu pe cei de la putere, nici nu am aflat încă exact cine sunt.

- Bine, ştiu, dar cei pe care-i cunoşteați nu au dispărut de pe fața pământului, nu?

Zâmbetul care-i apăru pe chip îl schimbă total, părea un bărbat de optsprezece ani care a luat locul tatălui său la birou. În clipa aceea m-am liniştit, simțeam că am un oarecare ascendent asupra lui, începuse să se comporte ca un bărbat în fața unei femei atrăgătoare, dar altfel decât în întâlnirile mele de lucru, unde aveam mereu impresia că mi se numără dinții şi mi se ia măsura bustului, că mi se apreciază vârsta şi culoarea părului, că se ia în considerare super-înălțimea mea. Acum nu mai eram măsurată „pe dinafară”, acum mi se cerea să gândesc, să inițiez o afacere, să-mi folosesc creierul „adormit”. Acest june Ronconi să fie el oare deja *dottore*? Chiar, ce față ar face dacă l-aş întreba câți ani are? Dar m-am auzit întrebându-l:

- Sunteți căsătorit?

Tânărul se înroşi, dar îşi reveni repede.

- Vreți să ştiți dacă am plecat de la mama? Da, sunt căsătorit, am un băiat de patru ani şi sunt unul din consilierii politici ai lui Berlusconi. Mai doriți să ştiți şi altceva? glumi el.

- Sigur, o mulțime de lucruri, de abia acum mi-ați stârnit interesul. De pildă, aş vrea să ştiu care sunt structurile cu care lucrați în fiecare țară, cum e organizată munca pe care mi-o propuneți.

- Avem o legătură directă, mai bine zis un responsabil pe care, de obicei, îl alegem dintre persoanele plecate din țara respectivă şi stabilite în Italia. Şi care va cerceta piața, ne va stabili zonele de interes şi întâlnirile cu persoanele cunoscute, după care ne vom trimite specialiştii să studieze situațiile. Dacă găsim ce ne interesează, deschidem birouri şi mai angajăm oameni.

- De fapt, ce vă interesează?

- Sunteți toți suspicioşi, voi, cei din țările din Est, râse el. Fiți liniştită, nu facem spionaj, de asta se ocupă alții. Pe noi ne interesează tot ce poate constitui o bază sigură pentru afaceri în televiziune, dar, în primul rând să cumpărăm, să avem majoritatea, asta e foarte important, pentru că suntem dispuşi să investim o grămadă

de bani, să vindem aparatură de televiziune „second hand”, să cumpărăm produse compatibile cu piața italiană. Să producem pentru Standa, ştiați cred că lanțul de magazine Standa aparține grupului nostru!? Şi, oricum, aşteptăm şi propunerile românilor... Ce ziceți? Noi am purtat deja câteva discuții, dar avem nevoie de un om al nostru, nu atât pentru a ne înlesni întâlnirile, cât pentru a ne ajuta să înțelegem mentalitatea de acolo, asta e vital pentru noi.

- Interesant, chiar excitant, aş spune.

Mi-am dat seama că termenul putea fi interpretat drept ambiguu şi l-am privit speriată.

- Înțeleg, râse tânărul director, este exact reacția pe care speram să o aveți. În cazul acesta, se poate spune că ați fost prinsă de propunerea noastră, nu? Vorbiți foarte bine italiana, doamnă, complimente.

- Mi-au spus-o şi alții, dar nu m-au convins. Tragedia e că nu mai vorbesc corect nici româna, sau cel puțin aşa mi se pare. Cât priveşte italiana, se pare că am ajuns să o ştiu totuşi mai bine decât napolitanii.

- Mă iertați, dar pentru asta nu e nevoie de prea mult. Oricum, italiana dumneavoastră e bună, ca şi cea a ex-soțului dumneavoastră, aruncă el privind fix în ochii mei.

- L-ați cunoscut deci pe Nemeş.

- Ne interesează subiectele cu care avem de-a face.

Am tresărit, amuzată. Nu ştiam că ajunsesem un „subiect”.

-Iar dumneavoastră sunteți o plăcere de descoperit. Mi-a plăcut cum i-ați spus „Nemeş”. Se pare că e foarte bun profesionist.

- Da, este.

Tonul meu închidea discuția pe această temă.

În acel moment, un bărbat a intrat în încăpere fără să bată la uşă, iar Ronconi se săltă din scaun şi se grăbi să-l întâmpine cu mâna întinsă, zâmbindu-i cu toată fața:

- Te-ai şi întors, Pierquinto? Iartă-mă, sunt într-o discuție de afaceri, dar pe sfârşite, hai, intră şi spune-mi că ai reuşit!

L-am privit pe noul venit făcând ochii mari: părea un mafiot coborât dintr-un film american, freza lucioasă, o cravată Versace strident colorată, numai ghetrele albe cu nasturi îi lipseau.

- Vreau să-l văd pe Silvio, m-am lămurit că se tutuia cu Berlusconi, şi să-i cer Pallatursardi pentru septembrie. Pe data de 15 am nevoie de cea mai mare sală de spectacole din Milano.

Satisfacția şi mulțumirea de sine îi transpirau prin toți porii. Mafiot de-a

binelea, numai faţa albicioasă, uşor puhavă, părul blond şi ochii de un albastru decolorat contraziceau imaginea clasică.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, încântaţi, iar eu mă întrebam ce-i putea oare face atât de expansivi.

- Scuzaţi-ne, doamnă, făcu amfitrionul. Vi-l prezint pe Pierquinto Cariaggi, impresarul european al lui Frank Sinatra. Doamna Adriana Ichim, o posibilă colaboratoare a noastră pentru România.

Ochii spălăciţi se umplură de un zâmbet onctuos şi o mână albă, moale, se întinse spre mine: eram sigură că e umedă de transpiraţie, dar aerul condiţionat din încăpere îl salvase.

- Oh, dar ce prezenţă maiestuoasă, ce farmec... Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Când începeţi să lucraţi cu Ronconi?

- Nu m-am decis încă.

- Doamna trebuie să facă un film la Roma şi vorbim după aceea.

- Actriţă, deci am intuit bine. Cu un chip ca acesta trebuie neapărat să participaţi la *Viva Hollywood*. Lăsaţi-mi adresa să vă trimit invitaţie. Ce-aţi zice dacă v-aş ruga să oferiţi dumneavoastră pe scenă premiul unuia dintre actorii americani? Ne-aţi onora, doamnă, şi ar pica bine: o actriţă româncă oferind un premiu unei vedete de peste ocean. E de efect!

- Staţi, staţi, am încercat eu să-i potolesc entuziasmul. Nu sunt actriţă, am un rol mic pe care trebuie să-l fac la Roma, nu sunt nici un personaj notoriu. Până acum am făcut mai mult publicitate...

Se aşeză pe un scaun în faţa mea şi, cu un aer calm, total schimbat, mă privi în ochi:

- Pentru mine sunteţi un personaj, pe mine m-aţi impresionat! Şi ce înseamnă un personaj? Noi creăm personajele, doamnă, noi le construim, noi alcătuim povestea vieţii lor şi tot noi o vindem. Nu sunteţi încă? Puteţi deveni! Aţi devenit acum!!

Continuă să mă privească adânc şi, în liniştea care urmă, am înţeles că am fost acceptată. Era ca la dentist: dacă ţi se spune că mişcarea următoare te va durea, eşti pregătit şi durerea devine acceptabilă.

*

*   *

Cariaggi era el însuşi un personaj prefabricat: cu costumele lui excentrice, cu cămăşile sale galbene sau verzi, cu cravatele asemeni penajului de papagal, cu jovialitatea lui gălăgioasă şi chiar cu o soţie pe care şi-o fabricase singur: o cântăreaţă somaleză, cu un trup mai flexibil decât vocea. Ea a fost „piatra de temelie” a noii lui construcţii. Bântuia atunci furia aerobicului şi a sălilor de gimnastică, toate femeile

erau obsedate de mişcare şi, ceea ce a făcut Jane Fonda în America, au realizat Lara Saint Paul şi Cariaggi în Italia. Au cumpărat un lanț de săli de gimnastică, au înregistrat o linie de casete video cu programe de gimnastică şi succesul a fost răsunător. Convertibil în bani mulți, fireşte. Apoi, cu un instinct sigur al afacerilor, el a devenit agentul exclusiv în Europa al marilor actori şi cântăreți americani şi producător al spectacolelor de varietăți *Viva Hollywood*, care se încheiau cu premii ce se doreau a fi un fel de Oscar european. La un moment dat, a pregătit şi produs spectacolul, dacă spectacol se putea numi întâlnirea de la Denver dintre Papa şi tinerii creştini din toată lumea. Cariaggi devenise celebru, avea relații importante, dar, să mă ierte Dumnezeu, mie îmi dădea întotdeauna impresia unui balon de săpun, care se umflă, îşi schimbă culoarea, se mişcă, dansează în aer, dar nu se sparge, aşa cum ar fi de aşteptat. A rezistat. Dar nu prea mult. La cinci ani după ce l-am cunoscut, a făcut un atac de cord şi s-a prăpădit. Avea doar cincizeci şi şase de ani: fusese prea mult, chiar şi pentru el.

N-am să uit niciodată biroul în care m-a primit atunci când m-am dus să-l vizitez, după întâlnirea noastră de la Ronconi: avea opt telefoane, dintre care vreo trei pe birou, două mobile, unul direct cu Monte Carlo. Vorbisem deja cu două secretare şi cum eram încă nouă în „business" m-au rugat să trec să îmi iau eu invitațiile la spectacol.

- Nu poți să treci pe la biroul meu să-ți iei biletele? m-a rugat el. Mă şi tutuia, devenisem, deja, o achiziție a lui.

- Sigur, o să vin acolo.

Trebuie să recunosc că am învățat o mulțime de lucruri de la Cariaggi. În fond, era un om simplu care îşi găsise drumul în viață şi propria cheie a succesului şi care mă simpatiza pentru că nu trebuia să se obosească să facă pe importantul în fața mea. Pentru mine el chiar era foarte important. Când am ajuns la sediul lui Cariaggi, nu mi-am putut crede ochilor. Am fost întotdeauna impresionată de grandoarea birourilor din străinătate, era cartea de vizită a ocupanților lor, nu-şi permitea nimeni un ambient modest, le-ar fi stricat firma. Acum, am pătruns într-o cămăruță în care eu abia încăpeam, şi Doamne fereşte să fi încercat să mai fac câțiva paşi la dreapta ori la stânga! Nu mai era loc. Un birou potopit de dosare, cărți, hârtii, afişe, postere imense, toate unele peste altele într-o dezordine înfricoşătoare, iar în spatele lui o secretară care vorbea la două telefoane deodată şi care mi-a făcut semn cu cotul să intru dincolo, la boss. Am respirat adânc şi m-am liniştit, biroul lui era deci altceva. Care altceva? Dacă se putea imagina o încăpere şi mai mică, şi mai înghesuită, şi mai dezordonată, asta era.

- Intră, intră, te rog, şi lasă uşa deschisă, poate mai pătrunde ceva aer.

„De unde, Doamne, de unde?„m-am întrebat eu.

-Iartă dezordinea, ştiu că nu se prea poate respira, dar eu vin rar aici şi stau puţin, folosim spaţiul ăsta doar pentru legăturile telefonice şi ca pe un fel de depozit. Eu mă întâlnesc cu clienţii mei prin hoteluri sau chiar acasă la ei, ce sens ar avea un birou mai mare?

Mi-a citit pe chip întâi uimirea, apoi înţelegerea. M-am liniştit: în faţa mea, nu era necesar să-şi construiască o imagine, eu eram cea care trebuia transformată în personaj. Am zâmbit, totul era faţadă, învăţasem lecţia. A hotărât pentru mine. Urma să mă prezint la spectacolul *Viva Hollywood* dat în sala din Cazinoul Campione peste câteva săptămâni.

La Milano se afla atunci Parvin, „prietena mea, miliardara din Los Angeles", aşa o prezentam eu şi nu minţeam deloc. Parvin e o frumuseţe de femeie, de origine iraniană, îndrăgostită de Italia şi de italieni, „pentru că-i consumi în doze mici" îi ziceam eu, dar ea nu se lăsa convinsă. Are trei copii extraordinari, un bărbat american care e la polul opus, supărat tot timpul pe viaţă şi pe oameni şi pe care l-am bănuit mereu că-şi foloseşte secretarea ca amantă: ăsta e tipul. Parvin trăieşte în Los Angeles într-o casă de vis, în care s-au făcut multe filmări pentru Hollywood. E situată într-o zonă în care trebuie să mergi cu maşina foarte încet, pentru că privirea îţi este atrasă de o parte şi de alta de vile magnifice, tipice pentru miliardarii americani. Când o vezi, îţi vine să exclami: „Ah, să am eu o casă ca asta şi nu-mi mai trebuie nimic altceva!" Pe naiba! Îţi trebuie o maşină, la fel de arătoasă, ca să ajungi la ea şi o mulţime de bani ca s-o întreţii. Mai e nevoie şi de un grădinar pentru a se îngriji de flori, şi, nu în ultimul rând, o grămadă de relaţii cu oameni importanţi, pentru că, dacă n-ar avea în faţa cui să se fălească, la ce şi-ar face miliardarii americani reşedinţe atât de fastuoase?

Parvin era fascinată de lumea actorilor şi a cântăreţilor, înnebunită după petreceri şi cunoştinţe noi. Ca orice pui fugit de acasă… Nu ştiu cum de se împrietenise cu mine, dar mie îmi plăcea grozav: mai întâi pentru că era un om de omenie, în adevăratul sens al cuvântului, şi apoi pentru că aveam în ea o prietenă loială care nu m-a dezamăgit niciodată. Am invitat-o să meargă cu mine la *Viva Hollywood*, care se înregistra şi pentru televiziune: era tot ce puteam să-i ofer mai special la Milano, şi pe ea a încântat-o ideea. Să vii din SUA ca să vezi la Milano vedete americane, mi se părea cam caraghios, dar dacă ei îi făcea plăcere…

- Şi cu ce ajungem acolo? m-a întrebat.

Am oftat furioasă pe mine.

- Ce să fac? Când mi-e lumea mai dragă, îmi iese la iveală handicapul cu condusul maşinii. Dar tu, tu nu conduci?

- Da, o maşină automatică, zise Parvin cu jumătate de gură.

- Crezi c-ai să te descurci cu Austin Martin-ul meu?

- Tu ai un Austin Martin? Şi-l ţii jos în curte?

Uimirea din vocea ei m-a adus cu picioarele pe pământ.

- Stai, stai un pic, e o maşină mică, nenorocită, de ce n-aş ţine-o în curte? Da, cred că nu-i Austin Martin, cum s-o fi chemând oare? Poate Aston Metro, ce zici?

Râdem amândouă.

- OK! N-avem maşină. Doar dacă-mi fac curaj şi conduc eu maşina ta nenorocită de „nu ştiu cum se cheamă”. Pe riscul tău, Adriana!

Problema mea era însă alta: cu ce mă îmbrac? Ca orice femeie în faţa unei ocazii speciale, descopeream că n-aveam nimic potrivit. Cu dulapurile ticsite, eu oftam că sunt pur şi simplu dezbrăcată. O adevărată tragedie! Cum să urci pe scenă şi să oferi premiul unei vedete americane, fiind îmbrăcată ca o Cenuşăreasă? Trebuia să-mi cumpăr urgent ceva, dar care n-avea voie să mă coste prea mult. Am găsit la Upim, un magazin general despre care doamnele din lumea bună nici nu au auzit probabil, o rochie neagră, „neagră” bineînţeles, din *stretch*, moda *stretch*-ului abia se lansase, care-mi era însă cam scurtă. Pe drum mi-a venit o idee genială. Aveam acasă o fustiţă din tul negru cu buline albe,

în volane mari, oare n-aş putea să o combin cu rochia de *stretch*? I-am telefonat Giulianei, impresara mea, spunându-i că nu mă pot prezenta la ultima întâlnire programată: oricum, aveam trei spoturi publicitare pe posturi, aşa că n-aveam şanse să mă ia la o a patra. „Prea cunoscută”, mi se spunea. Fir-ar să fie ! M-am săturat până peste cap de alergătura asta prin tot oraşul, cu adevărat trebuie să-mi schimb meseria, să-mi văd serios de cursurile de la REC (specializare), să devin agent economic.

M-am închis în camera mea, cu foarfeci, bolduri, ac şi aţă, am renunţat la unul din volane, le-am ataşat pe celelalte două la rochia *stretch* şi m-am pomenit cu o spectaculoasă toaletă lungă de seară, prin al cărei tul mi se vedeau picioarele, bronzate şi un pic cam groase. Cum erau oare când făceam reclama pentru ciorapi? Bustul, care se ţinea în două breteluţe, mi se părea cam golaş, deşi mă salva şi aici bronzul, întărit la drept vorbind cu un pic de cremă autobronzantă. Aveam un lung colier de perle pe care nu-l purtasem niciodată; l-am cusut de bretele, lăsându-l să atârne şi pe decolteul adânc şi în spate. Efectul era grozav, se asorta perfect cu bulinele de pe volan, mergea şi cu cerceii mari cu perle. Numai de nu s-ar apuca Salvatore, coaforul meu, să-mi facă vreun breton de caniche, cum are el obiceiul.

În noaptea dinaintea spectacolului, am avut un coşmar, mă vedeam plângând pe şosea, îmbrăcată în rochia mea nouă, nu era rea, nici în vis, aşteptând ca Parvin să

repare maşina mea cea albă, care acum era toată mânjită de păcură. Şi tot în vis o aud pe Parvin spunându-mi să o iau înainte pe jos fără ea, să nu pierd spectacolul.

M-am trezit a doua zi hotărâtă. Învățasem ceva de la lumea în care mă învârteam: dacă joci, joacă tare, nu te încurca cu fleacuri! Miza era mare, spectacolul mare, înălțimea mea la fel, îmi trebuia deci o maşină pe măsură: mare şi cu şofer! Am decis s-o închiriez. Cartea de telefon era plină cu astfel de furnizori şi, fără să le spun o vorbă fetelor mele, de ruşine că voi face o cheltuială atât de nesăbuită, am început să caut. M-am aşezat pe jos, cu cartea în poală, cu telefonul în mână şi-n clipa aceea am realizat că „mafiotul” de Cariaggi nu-mi plătea nici un ban pentru prestația mea. Am început să râd de una singură: dacă m-ar vedea Giuliana, impresara mea, pe care, de câte ori îmi găsea un job, primul lucru cu care o terorizam era „Cât ne plăteşte?”. Formidabil Cariaggi! Nu numai că nici nu a adus vorba de remunerația mea, dar m-a făcut să mă simt flatată şi obligată că mă invită, deşi el avea un buget serios pentru spectacol şi ar fi trebuit să mă plătească bine. I-am zis în gând „Bravo!” şi nici nu m-am supărat că mă băgase la cheltuieli pentru a face față situației. Chiar, cât ne costa maşina închiriată cu şofer cu tot? Când am aflat, m-am liniştit: mi s-a părut o nimica toată. Am sunat-o pe Parvin.

- Am găsit soluția, *cara*!

- Ai descoperit vreun prieten dispus să ne ducă?

Parvin avea o idee fixă. Prieteni disponibili în orice moment să o servească. - Splendid, Adriana, plătim juma-juma. De ce nu mi-a venit mie ideea asta, nu ştiu.

Nu închid bine, că şi sună telefonul.

- *Ciao, bella*, eşti gata? Ai grijă să fii superbă, eu mă mândresc de pe acum cu tine, să nu mă faci de râs.

Era Cariaggi, care voia să se asigure că totul e în ordine.

- M-am tuns, mi-am vopsit părul negru, mi-am pregătit toaleta, i-am răspuns râzând, totul e în regulă!

- Tu eşti bine oricum, îmi replică el, fără să fi înregistrat măcar ce i-am spus. Vreau să te anunț că astă seară o să ți-l prezint pe Garry, avocatul lui Sinatra, are nevoie de tine. Să nu-ți faci alt program pe mâine, mergem împreună la Vila d'Este. Fără să mă cunoască, fără să mă fi văzut? Se pare că e serioasă treaba, gândii eu. Cariaggi îi dădea mai departe: sunt o groază de oportunități în România. Garry are planuri mari, iar tu îl poți ajuta. Râse mânzeşte: şi nu o să pierzi nimic în afacerea asta!

- Bine, vorbim mai târziu, oricum ne vedem diseară.

- O să stai de vorbă cu el, dar vezi, fii atentă! Soția e cu el şi ai grijă să n-o faci geloasă!

Ah, ce bine, mi-am zis: asta mă fereşte de un posibil atac. O să vorbim în linişte de afaceri, perfect. Am respirat uşurată.

Drumul cu maşina închiriată a meritat toţi banii. Limuzina elegantă, şofer tânăr şi chipeş. Parvin era gata să-i facă avansuri, am lăsat-o să-l întrebe de unde e şi cum îl cheamă. Se numea bineînţeles Salvatore şi era din Sud. Parcă-s făcuţi la matriţă italienii aştia!

- Ce bine că nu conduci şi că ai doar o rablă de maşină, oftă ea. Dar, spune-mi şi mie, de ce ţi-ai cumpărat-o?

- A fost un chilipir, am luat-o cu bani puţini sperând că o să învăţ să conduc. Da' de unde, nu m-am putut hotărî. Doar când mă vin la Los Angeles şi te văd pe tine în Rolls-Royce-ul tău alb, numai atunci mă apucă regretul că nu pot să mă sui la volan. Acum, aştept să-şi ia Suzana permisul.

La Campione, o localitate vestită pentru sporturile de iarnă şi pentru cazinoul său, am ajuns după o oră şi ceva. Am coborât, maiestuoase, şi ne-am îndreptat spre intrarea specială, în timp ce maşina şi şoferul se făceau nevăzuţi la parcarea pentru invitaţii VIP. Înăuntru am fost luate în primire şi instalate la una din mesele de lângă scenă.

Secretara lui Cariaggi mi-a adus programul şi textul pe care trebuia să-l rostesc când înmânam premiul. Am început să citesc instrucţiunile. Cât pe ce să cad pe spate, nu alta! Înmânam premiul, împreună cu Ben Gazzarra, lui Jacqueline Bisset! În program erau anunţate vedete una şi una: Lauren Bacall, Zsa Zsa Gabor, Donald Sutherland, Rod Huston, Amanda Lear. Parvin era în culmea fericirii, eu în culmea emoţiei. Regizorul s-a aşezat o clipă la masa noastră, să-mi explice cum decurg lucrurile şi ce am eu de făcut, pe urmă m-a luat de mână să-i salutăm pe Ben Gazzarra şi pe soţia lui, nemţoaica. Amândoi sunt simpatici, îi cunoscusem la Giorgio Narrone şi, spre bucuria mea, îi găsesc la masă cu Mantegazza si Carmen, prilej de regăsire plăcută şi de saluturi amicale. Alături de el, Kassoggi, marele magnat arab care face ziarele să vorbească despre el fie şi numai dacă strănută pe puntea vasului, ca să nu mai vorbim de ce se întâmplă când apare cu ultima dintre achiziţiile lui în materie de neveste. Acum era cu cea italiană, îmbrăcată cu o rochie bleu pe care erau aplicate petale aurite sau, poate, erau chiar din aur, ce conta pentru ei! Mi-am aruncat o privire la perlele mele şi-apoi m-am întors spre prietena mea Carmen, purta un colier de diamane, care cred că o va ţine trează pe Parvin o săptămână.

- Arăţi minunat, mă complimentă Carmen. Mă uitam la rochia ta, de cine e?

- Ah, un tânăr designer din Roma, Carlo Caputo, abia s-a lansat, i-am pozat pentru câteva dintre primele lui toalete de seară (de-ar şti amicul meu că i-am atribuit rochia încropită de mine!).

- Să mă duci şi pe mine la el, neapărat!

Asta e Carmen, tot ce e nou o atrage.

Spectacolul a fost fastuos şi, când mi-a venit rândul, m-am strecurat în culise unde Ben, deja uşor pilit, o îmbrăţişa de zor pe Jacqueline.

Prezentatorul anunţă la microfon numele participanţilor, iar eu eram gata să mă poticnesc când am auzit: „Tânăra actriţă română Adriana Ichim”. Nu ştiu ce m-a făcut să râd mai tare, „tânăra” sau „actriţa”, dar oricum m-am mai destins. I-am cerut iertare în gând prietenei mele Gina Patrichi pentru gratificaţia de „actriţă”. Aplauze, îmbrăţişări, felicitări. Îmi aud numele rostit americăneşte de Donald Sutherland şi nu mi-l recunosc, zâmbesc intimidată în faţa lui Lauren Bacall când se termină totul, încerc să ajung la Parvin.

- Cum a fost, cum arăt? o întreb neliniştită.

- Splendid, de ce ţi-ai făcut atâtea griji, nu ştiu. Ai fost ultra sexy în rochia ta nouă de la Upim, îmi şopteşte ea la ureche râzând.

Îi ofer buchetul imens pe care îl primisem pe scenă şi o anunţ că suntem invitate la Cazino. Pe masă, lângă cartonaşul cu numele fiecărui participant la spectacol, italian sau american, se afla câte o pungă cu fise în valoare de cinci sute de mii de lire. Măcar din politeţe trebuia să mergem să jucăm la Cazino, deşi eu nu îmi doream decât să mă arunc pe bancheta din spate a maşinii şi să-mi azvârl pantofii din picioare: trei ore de spectacol îmi fuseseră de ajuns.

Nu ştiam ce pierdere ar fi fost să nu mă duc.

Mai fusesem la cazinouri, dar era prima dată când jucam. Ce să fac cu fisele din mâna mea? Erau două mese de ruletă în faţa mea şi trăgeam cu coada ochiului la cei din jur, în primul rând la Kassoggi, fireşte, care juca la ambele mese o cantitate mare de fise. Pune el pe o masă, pun şi eu. Pune pe a doua, pun şi eu, dar pe alte numere. Nu le mai ţin bine minte, unul parcă era şapte, dar nu sunt sigură. Rămân perplexă: câştig cu amândouă. Sutherland îmi adună fisele şi mă întreabă: „E prima dată?” Tonul era identic ca acela folosit pentru o virgină. L-am privit fericită şi i-am răspuns cu acelaşi ton, făcându-l să izbucnească în râs. „Atunci cred că-ţi ajunge pentru astă seară!” îmi spuse el, protector.

Nu eram capabilă de nici un gest - m-au luat pe sus şi m-au dus într-o sală specială unde se serveau, după uzanţa italiană, *spaghetti olio e pepperoncino*. M-am repezit să-mi umplu o farfurie: eram moartă de foame, nu mâncasem şi nu băusem nimic toată ziua, de frică să nu fac burtă, prin rochia *stretch* mi se vedeau şi coastele.

- Adriana, vino la masa noastră, mă invită Carmen Mantegazza, numai zâmbet şi bunăvoinţă.

Am simțit pe loc diferența. Devenisem „un personaj”, aveam acum altă greutate în ochii lor. Cele câteva minute pe scenă îmi schimbaseră statutul.

- Vino, Adriana, să te prezint lui Garry şi soției lui! zise Cariaggi, ivit ca din senin lângă mine. Dar, mai întâi, trecem pe la masa lui Kassoggi, a tot întrebat cine eşti.

Mi-a pierit pofta de mâncare. Foame de lup să fi avut şi tot mi-ar fi pierit, când am întâlnit ochii nevestei.

- Deci sunteți româncă. Cum e acum în țara dumneavoastră? mă întrebă Kassoggi.

Privirea nevestei era ca un fascicol laser. Ca să nu mă pulverizez, mi-am făcut de lucru cu farfuria adusă de chelner.

- Nu v-aş putea spune prea multe acum, nu am fost încă acasă. Dar s-ar putea să plec curând.

Nu mi-a luat în seamă răspunsul. Puteam să nu zic nimic. Ca încheiere, văzând că nu-i fac ochi dulci, că nu mă dau peste cap şi nu înnebunesc după locul privilegiat pe care l-am avut, magnatul îmi spuse ca într-o doară:

- Oricum, dacă veniți la Nisa, poftiți pe vasul nostru să ne faceți o vizită. Vă aşteptăm...

Am rămas cu furculița în mână, văzându-mă alergând la Nisa în fața vasului, vorbind cu prima „gorilă” şi povestindu-i cine sunt şi de ce am venit.

- Oh, vă mulțumesc, făcui eu, adresându-mă mai ales soției, sper să am plăcerea asta.

Ochii, două cercuri de fier înroşit, clipiră des şi frunzele rochiei se mişcară amenințător, parcă toate odată.

M-a salvat Parvin, care mi-a comunicat că sunt căutată. Ea mă căuta, fireşte. M-a luat deoparte şi m-a întrebat moartă de curiozitate:

- Tu ai câştigat ceva? Cei mai mulți au pierdut, ştiai?

- Am câştigat, dar habar n-am cât. Geanta mea e plină de fise.

- Norocul începătorului, mi-a zis Sutherland, zâmbind cu subînțeles.

- Hai să schimbăm fisele şi vedem noi cât.

Parvin, cea plină de bani, voia să afle în cifre valoarea norocului meu. Americancă adevărată!

Cariaggi ne-ajunge din urmă şi-mi spune:

- Ne vedem mâine cu Garry, la Vila d'Este. Acum a trebuit să plece. De acord?

- Sigur, numai că mâine n-am şofer, arunc eu cu nonşalanjă informația, făcând pe nepăsătoarea, aşa că nu uita să-mi trimiți o masină.

- Bine, bine, o s-o rog pe fiica mea să treacă să te ia, oricum eşti în drum.

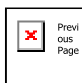
Ce să fac, pe Cariaggi nu-l puteam păcăli aşa uşor. Ne-am făcut cu ochiul ca doi complici: ne înțelegeam perfect unul pe altul.

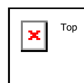
Depun fisele şi capăt în schimbul lor banii: două milioane trei sute cincizeci de mii de lire italiene.

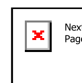
Parvin era şi ea radioasă, se bucura pentru şi cu mine.

- Continuu să mă minunez pentru ideea ta cu maşina, o idee genială, să-ţi cumperi Austin Metro!

A doua zi am aflat ce vor de la mine Garry şi Cariaggi: o cercetare de piață pentru producerea unor filme cu costuri reduse. Făcuseră deja prospectări în Ungaria şi Bulgaria, dar îi interesa şi România. Ideea mi-a plăcut: mi se plăteau toate cheltuielile, mi se dădea o documentație precisă cu toate cerințele şi întrebările lor. Mă întorceam în România având de făcut o treabă serioasă. De ce mă stăpânea totuşi un fel de nelinişte la gândul întoarcerii?

Globusz® **P**ublishing

Cu frică, bucurie şi multă emoție.

Berlin-Bucureşti, 1991.

- V-aş ruga ca biletul de întoarcere să mi-l luați prin Bucureşti, nu direct Milano.

- Cum adică prin Bucureşti?

Mă aşteptam la reacția directoarei de producție. Am jucat tare, ştiam că-i forțez mâna, dar n-aveam încotro.

- Da: Berlin-Bucureşti-Milano. Am de lucru în România şi deja sunt în întârziere cu două zile. Pentru voi e acelaşi lucru, nu?

I-am zâmbit cât puteam de dulce şi-am obținut biletul dorit. Eram aproape gata cu filmările: opt zile, un milion şi jumătate pe zi, meritase! Interpretam, într-un serial de televiziune, rolul unei spioane rusoaice. Jucam în câteva scene tensionate, împreună cu Michele Placido, echipa era simpatică, o mână de tineri veseli şi plini de viață, care au început să râdă de mine când au auzit povestea cu biletul.

- Păi, dacă treci prin România, trebuie să-ți schimbi originea în film. Te facem romăncă, ce zici? Dacă nu te mai primesc ăia înapoi?

Am râs cu ei, dar, numai la gândul c-o să dau iar ochii cu autoritățile de la granița română, mi s-a strâns stomacul. Nu, nu-mi trecuse teama! Eram foarte obosită, zilele de filmare fuseseră extenuante, trebuia să mă scol zilnic la şase dimineața, să stau cu ceasurile la machiaj, la coafor, apoi, în aşteptarea scenei mele, muream tot timpul de somn. Beam cafele după cafele şi tot picoteam. Michele stătuse toată noaptea cu băieții din echipă prin discoteci, dar lui îi convenea: venea mort de somn la locul de filmare şi se trântea în cabina de machiaj, unde dormea dus până la douăsprezece. Eu trebuia să fiu tot timpul proaspătă, cu machiajul şi coafura intacte, cu textul ştiut perfect, gata să intru sub reflectoare. Şi, ca să fie tacâmul complet, pe mine nu mă mai interesa nimic altceva decât întoarcerea în România.

Am sunat-o la Bucureşti pe Rodica Gamsievici, o prietenă de-a mea, singura care ştia că voi veni. Voiam să le fac tuturor o surpriză, iar mamei oricum nu i-aş f spus până ce nu-mi aranjam unde să locuiesc. Ea ar fi dorit să stau cu ei, „acasă”, fără să ştie că, de când plecasem, nu mai aveam un „acasă” în adevăratul sens al cuvântului, că pentru mine „acasă” însemna locul, mereu altul, unde eram împreună cu copiii mei.

La aeroport m-a condus Hans, cum putea să-l cheme altfel?, un tânăr din echipa de producție. Serialul era realizat în colaborare cu Helga-Film, de aceea o bună parte din secvențe se turnaseră la Berlin. Hans îmi arunca în oglinda retrovizoare

nişte ocheade languroase de mă temeam că o să intre în vreun stâlp de pe marginea şoselei. Îmi părea rău că acceptasem să mă conducă el, ca pe urmă să-mi dau seama cât de folositor mi-a fost, căci „aventura întoarcerii”, cum i-am zis eu, a început de pe aeroportul din Berlin, mai devreme decât mă aşteptasem.

În fața mea, la controlul biletelor, era un grup de români potopiți de valize, sacoşe şi sacoşele, pe care funcționara le cântărea fără milă. Fiecare pasager a trebuit să-şi plătească excedentul de greutate. Circulasem destul prin lume, cu diverse companii, dar la nici una n-am văzut o rigoare la kilograme atât de exagerată ca la Tarom.

Mi-am privit valizele: mai elegante, dar multe şi ele. Cum naiba de nu reuşesc şi eu măcar o dată să-mi reduc bagajele la strictul necesar? Cred că nu prea ştiu ce e aia strictul necesar, asta o fi. Întind paşaportul meu cu o grămadă de vize şi timbre străine pe el, în timp ce vorbesc cu Hans în engleza mea stâlcită, împăcată cu gândul că voi plăti. Îl văd că se întoarce şi începe să-i explice pe îndelete vameşei, foarte sensibilă la farmecul lui, cum că el e reprezentantul studiourilor Helga-Film şi că eu sunt o actriță italiană sau, în orice caz, cam atât am înțeles eu cu puținul cât îl ştiam după „săptămâna” mea de germană. Am primit înapoi paşaportul şi tichetul de îmbarcare de la vameşă, care era toată numai un zâmbet, adresat bineînțeles lui Hans. Nu trebuia să plătesc nimic! Am aruncat o privire vinovată spre bieții români, m-am înroşit uşor şi am plecat. Tarom!

Eram deja cuprinsă de febra călătoriei şi nu l-am luat în seamă pe sărmanul Hans care încerca insistent să-mi explice unde-l pot găsi dacă mai vin în Berlin şi ar fi vrut să ştie unde mă găseşte dacă vine la Roma. Roma? Îmi venea să-i zic că eu locuiesc la Milano, dar nu i-am spus şi l-am lăsat pe bietul băiat privind lung în urma mea, în timp ce mă îndreptam spre avion.

Când am văzut aparatul ăla mic şi pricăjit, m-a luat cu rău de la stomac, chiar înainte de a păşi în el. Ani de zile am avut rău de avion şi cred că asta mi se întâmpla pentru că, prima oară când am zburat cu avionul, eram la o vârstă când ştiam ce-i frica. Acum m-am obişnuit. Dau să păşesc pe culoar şi mă împiedic de mocheta dezlipită de la un cap la altul. Mă prăbuşesc pe un scaun şi-mi dau seama că picioarele mele sunt mult mai lungi decât spațiul rezervat mie în avion: era o vechitură de avion rusesc, din acelea care au circulat decenii la rând pe la noi. Oare rabla asta zboară, oare nu cade? Stewardesa simte că e ceva în neregulă, îmi vede paloarea şi mă întreabă dacă nu doresc ceva. Da, doresc un pahar de vin roşu, îl beau, mai cer unul, şi încep să mă relaxez. Vecinul de scaun intră în vorbă cu mine, eu îi răspund şi sunt mulțumită că nu mă lasă singură cu gândurile mele, el mă descoase şi eu răspund la tot. N-am mai vorbit atât de mult româneşte cu un străin de un car de ani.

Cobor din autobuzul care ne-a adus până la clădirea aeroportului, văd soldații care împânzesc incinta şi tresar. Nu, încă n-am uitat vechile spaime. Noroc că Rodica mă vede şi vine să mă salveze din zona minată. E cu un prieten care înțeleg că-i o persoană importantă şi cunoscută la aeroport, sunt chiar doi, ce primire VIP! Mi se ia cu amabilitate paşaportul, mi se cer banii pentru viză, nu ştiu când îi dau, vorbesc între timp cu Rodica şi mă uit, sorb totul cu disperare, mă uit la fețele oamenilor şi văd aceeaşi curiozitate ca a mea, şi ei se uită la mine. Tresar la cel mai mic zgomot, îmi dau seama cât sunt de nervoasă, încerc să-mi spun că n-are rost, că mă comport ca un copil cretin. Nu reuşesc să mă calmez. Oricum, momentul fatal în care trebuie să mă uit în ochii militarului de la controlul paşapoartelor, moment pe care l-am visat de atâtea ori în coşmarurile mele, trece fără să-l simt. Oh, zâmbesc şi mă destind un pic, recunosc ceva. Maşina infernală de adus bagajele! E infernală într-adevăr, cum mi-o aminteam. Încep să râd nervos.

Afară plouă şi e frig şi degeaba-mi zic că parcă aş fi la Milano, nu ține. Rodica mă conduce, împreună cu amicul ei, la hotel, mândră că a reuşit să-mi rezerve ceea ce îmi dorisem: un hotel liniştit în care să nu întâlnesc multă lume, în care să mă pot retrage şi odihni în voie. Intrăm în zona Primăverii, zonă altădată rezervată exclusiv Ceauşeştilor şi valeților lor şi aflu că mi se face „onoarea” de a fi găzduită la un fost hotel al nomenclaturii. Ajungem în camera rezervată, intru eu prima şi rămân consternată. E la fel de rece şi de umed ca afară, evident că nu a fost încălzită demult. Şi eu care sufăr atât de tare de frig! Mă aşez pe unul din cele două paturi, instalate față în față, şi-mi dau seama că, degeaba, picioarele n-or să-mi încapă în pat, oricâtă bunăvoință aş avea. Paturi roşii, roase, înfăşate cu cearşafuri umede, pe măsuță o veioză spartă care răspândeşte o lumină chioară, nişte geamuri murdare, acoperite cu perdeluțe încrețite. Am intrat în baie. O faianță mătuită şi cu dungi galbene de bătrânețe. Dau să iau un prosop, să-mi şterg mâinile, şi descopăr o gaură în mijloc. Îl împăturesc repede, ca o hoață, şi ies afară ca din puşcă. Aveam lacrimi în ochi. Nu, nu eram pregătită să mă întorc acasă! De ce am venit? Ce pot eu să fac aici? Rodica îmi simte frământarea, îmi vede lacrimile şi mă împinge afară.

- Nu poți să stai aici! Hai la mine!

- E cald la tine? întreb cu o jumătate de gură.

- Da, e cald. Haide!

N-am să reuşesc să-i mulțumesc îndeajuns Rodicăi pentru gestul ei. Atât am suferit din cauza sărăciei, încât n-aş mai fi putut-o suporta. Să nu fi fost Rodica, aş fi luat primul avion şi m-aş fi întors rapid „acasă” la copiii mei. După ce te-ai bucurat de binefacerile civilizației occidentale, ți-e groaznic de greu să renunți la ele şi să accepți iarăşi sărăcia pe care o cunoşti şi, cu atât mai puțin, când ai o altă alternativă.

Casa Rodicăi este extrem de luxoasă, plină de obiecte de artă, totul de un bun gust desăvârşit şi de mare valoare. În plus, locuința e dotată cu toate facilitățile civilizației moderne. O minune, nu alta! Ce să mai vorbim de căldură! Am încetat să mai tremur şi simt că mi se încălzeşte în sfârşit sufletul. Iar mirosurile... ce bine miroase peste tot a parfum, a săpun, a detergent! Până să ajung la Rodica, mă chinuiseră mirosurile, n-am avut timp să-mi dau seama, mirosul de stătut era pregnant, puternic şi esențial, un miros inconfundabil, „necontaminat" de deodorante, detergenți şi săpun, care-ți ințepa nările mai ales când treceai pe lângă un WC. L-am recunoscut, cine nu l-ar recunoaşte dintre cei care au trăit aici? Sunt mirosuri care rămân în tine, chiar şi după ani rămân în tine. Eşti complet neputincios! Mă simțeam vinovată, mă durea sufletul pentru ceilalți, mă simțeam vinovată că nu-l suportam. Dar asta nu înseamnă nimic, îmi spuneam. Treci peste, nu te opri la nimicuri! Sunt oare nimicuri? Mi-am dat seama că fac parte dintr-un tot şi sunt importante. Dar se pot schimba, oh, da, se pot schimba. Mă simțeam mai bine, pentru toate trebuie să ai răbdare, trebuie să fie şi lucruri bune, nu numai griul unui oraş în care plouă, noroiul care-mi aducea aminte de Rusia şi de băltoacele pline de noroi din marile magazine, lipsa de căldură care îngheață şi sufletele şi care m-a urmărit toată viața. Mi-e frig tot timpul, tremur şi, la o briză de vânt, mi-e frică să nu îngheț, murdăria are valoare de simbol. De toate mi-am adus aminte, n-am suferit înainte cât sufeream acum! Nu mi-am dat seama înainte de a pleca cât nu-mi plăceau şi plâng acum! E o descărcare, plâng pentru toate lucrurile care m-au făcut să plec, pentru toate suferințele refulate în mine, pentru toate motivele pentru care nu mi-am permis să plâng până acum. Plâng pentru că, de fapt, aici e „casa mea"! Pot să n-o accept, poate să nu-mi placă, dar de aici mă trag!!! Şi acum pot să plâng pentru că sunt fără fetele mele, nu trebuie să mă mai abțin, să nu le arăt că sufăr, pot să mă las în voia lacrimilor.

*

*   *

Am fost la mama. Niciodată n-a interesat-o ce-i aduceam ei, important era să-i aduc „lui" ceva care să-l bucure. Acum mi s-a părut totul atât de mic, şi mama parcă s-a micşorat, sărmana. Am fost nevoită s-o mint, i-am spus că stau la hotel cu clienții mei. Mă doare sufletul că nu ne înțelegem, poate e din cauza mea, din cauză că-s geloasă, pe mine nu m-a iubit niciodată ca pe el. N-o să las niciodată nici un bărbat să se interpună între mine şi fetele mele, am suferit prea tare!

Am sunat-o pe Geta. „Din Milano te sun", am mințit-o eu. I-am spus că îi trimit un pachet cu cineva şi-o să-l primească chiar în seara aceea. E obişnuită cu telefoanele mele, când mă copleşeşte dorul de țară o sun să-i aud vocea şi să mai aflu ceva noutăți. Am scurtat convorbirea, abia mă stăpâneam să nu mă dau de gol, şi i-

am cerut din nou adresa exactă. Nu mai recunoşteam locurile. Oare şase ani pot să schimbe atât de tare un oraş sau aşa fusese şi înainte, dar eu nu-mi dădusem seama?

Blocurile erau decolorate sau înnegrite, cu tencuiala căzută, cu găuri în ziduri, cu ferestre mici ce păreau că n-au fost demult spălate. Continua să plouă şi bătea un vânt de Bărăgan, dar nu-l mai simțeam, eram fericită ca un copil de surpriza pe care le-o voi face.

Sun la uşă şi-mi deschide Geta îmbrăcată cu un pulover imens peste blugi. Încremeneşte în prag, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Apoi izbucneşte:

- Tomiță, hai repede, c-a venit Adriana, Doamne, e chiar ea, nu-mi vine să-mi cred ochilor! Apoi rectifică: de fapt am simțit eu ceva, toată ziua m-am gândit la tine.

Plânge, mă îmbrățişează, vorbeşte, mă priveşte.

- Nu te-ai schimbat deloc, ba nu, te-ai schimbat, arăți mai bine. Tomiță, uite ce bine arată!

Şi iar ne îmbrățişam. Nu ne mişcam din hol, şi eu, tot cu pachetele în brațe, mă țin tare să nu-mi scape lacrimile din ochi.

- Îți aduci aminte, atunci, la gară? Ți-am promis că o să ne revedem şi, uite, nu ne-am pierdut, ce zici?

- Haideți în casă, ce stați în uşă? ne trezeşte Tomiță, cu spiritul lui practic.

- Trebuie s-o chemăm şi pe Miki, chiar ieri am vorbit cu ea şi mă întreba de tine. Hai, spune-i chiar tu că eşti aici, pe mine nu mă crede. Tomiță, tu du-te jos şi ia ceva de mâncare.

- Oh, schimbări mari la noi! Cum, chiar fără coadă? Stați liniştiți, am adus eu de-ale gurii. Tot ce mi-a ieşit în cale. Dar cum vine asta: „Mă duc jos şi cumpăr?"

Aflu că aşa e. Jos, în garajul de sub bloc, vecinul şi-a făcut magazin. Vinde de toate. Şosete şi chiloți, brânză telemea, papuci de casă şi vodcă, măruntaie de porc, ba şi nişte cârnați de casă, o bunătate. Ce mai, instinctul negustoresc al românului s-a trezit peste noapte şi banii au început să curgă. Să mă mir? Nu, mai curând mă bucur.

Ne liniştim pentru moment, după ce o îmbrățişez încă o dată pe bunica şi mă uit la Valerică plină de încântare. Doamne, cum mai cresc copiii, în şase ani s-a făcut o splendoare de băiat. În bucătărie ne împărțim treburile, ne cuprinde, ca odinioară, frenezia pregătirilor pentru masă şi discuțiile care se încingeau în jurul ei. Mă duc să-i dau telefon lui Miki.

- Nu-mi vine să cred! Chiar tu eşti? Când ai venit?

- Ieri. Hai, vino, îți spun totul când ne vedem. Ia un taxi şi vino.

Vocea lui Miki părea ezitantă.

- Să ştii că nu vin singură...

Nu mai era împreună cu Ion, ştiam. Câte nu se pot schimba în viața omului în câțiva ani?

- Foarte bine, abia aştept să-l cunosc pe Făt-Frumosul tău.

Respiră parcă uşurată şi-i ghicesc zâmbetul din vorbe. Geta îmi spune ce s-a întâmplat, dar eu ştiam încă dinainte de plecarea mea că nu se mai înțelegea cu Ion. Erau ca pisica şi câinele, se certau întruna, ea îi reproşa că bea prea mult, el bea pentru că ea îl bătea la cap. Ce rost ar mai fi avut să rămână împreună?

- Să ştii că au părăsit-o mulți prieteni şi a suferit din cauza asta.

- Gina a părăsit-o?

- Nu, ea nu. Dar cred că Miki trăieşte un sentiment de culpabilitate, mai ales din cauza copilului. Şi, pe urmă, ştii cum e: nu poți fi niciodată sigur că ai ales calea cea bună.

- Spune-mi, Tomiță, cum e cel nou? Sandu, parcă Sandu Dabija îl cheamă, nu? Cum e, ce face, tu-l cunoşti doar. Ce fel de om e?

- Ce să-ți spun? E un tânăr regizor venit de la Cluj, însurat şi el, cu copil, a lucrat împreună cu Miki la acelaşi teatru şi uite aşa s-a întâmplat. Cum se întâmplă în viață. S-au îndrăgostit, asta-i.

- Îl iubeşte? E cu el? E fericită? Atunci e-n ordine! Crezi că putea obține toate astea fără plată? Eu am învățat demult că totul se plăteşte în viață, indiferent dacă merită sau nu prețul.

Au apărut mai repede decât ne aşteptam şi mi-am dat seama că meritase.

Miki arăta superb, subțire, ca să nu zic slabă, dar respira mulțumire. La Sandu m-au izbit ochii, deosebit de vii şi de pătrunzători. Tuns scurt şi cu un aer extrem de juvenil, era prea tânăr pentru gusturile mele şi chiar pentru ale lui Miki, după părerea mea.

Ne-am aşezat şi am tăcut brusc cu toții, aşteptând să spargă cineva gheața. A durat un minut, apoi am izbucnit în râs. Am început eu, dar am terminat rapid cu ale mele, le-am promis că le voi povesti totul mai târziu, cu amănunte, dar acum voiam să ştiu ce s-a întâmplat aici, cum a fost, prin ce au trecut. Eram avidă ca un burete uscat, vroiam să aflu, să descopăr, să înțeleg. Vorbea Sandu şi în ochii lui se aprinsese o scânteie, vocea îi tremura, iar obrazul i se împurpurase, era ca în transă.

- Noi am stat pe străzi ca bezmeticii, nopți întregi am petrecut în Piața Universității, cu studenții, am ascultat discursurile de la balcon, a fost o stare de euforie şi o solidaritate extraordinară. Lumea era mai bună, toți se salutau şi vorbeau între ei, parcă eram la țară unde fiecare îl ştie pe celălalt. Iubeam şi uram la fel de frenetic.

- Bine-bine, dar unde erau „răii”?

- Acum, că a trecut, când privesc în urmă, mă gândesc că eram tot noi, oftează Miki. Nu ştiu cine erau, dar ştiu că eu nu mai intru într-o biserică în viața mea. Eram pe Calea Victoriei, se trăgea nu ştiu de unde către nu ştiu unde, şi am vrut să ne adăpostim în Biserica Albă. N-ai să crezi, dar nu ne-au lăsat înăuntru. Am fost revoltată.

Tomiță încercă să schimbe vorba, ca să destindă atmosfera.

- Pe asta trebuie să ți-o spun, e grozavă! Unde crezi că am văzut-o pe prietena ta Delia Balaban? Da, s-a dat pe post. Era urcată pe un tanc şi ținea discursuri revoluționare.

- Sindicaliste, îl corectă Geta, nu exagera şi tu, Tomiță.

- Cum, gingaşa Delia pe post de Jeanne d'Arc, anticomunistă? Nu-mi vine să cred! Şi arăta ca pe micul ecran, turnai bust, în prim-plan?

- Iar în preajma ei se aflau destui dintre cei care bătuseră înainte mai abitir din palme. Jocurile istoriei, ca să nu zic farsele ei.

Sandu se întunecă la față.

- Acum, ne-am pierdut speranța că se va mai schimba ceva. Ăştia au pus mâna pe putere şi or să ne distrugă, îşi împart totul între ei, a ajuns țara lui Papură-Vodă.

Geta simte că bucuria revederii începe să se destrame şi nu e dispusă să-şi vadă casa devenind câmp de luptă. Intervine la timp, cu zâmbetul ei vesel care-i transformă ochii în două liniuțe:

- Măi copii, am o țuică ardelenească cum n-ați băut voi de când sunteți. Ce zici, Adriana, îți mai place țuica sau ai început să preferi finețurile italiene?

- Eu?!

În vocea mea se îngrămădise tot disprețul din lume. Oricum, Geta mă înțelesese din priviri. Am sorbit o înghițitură şi am simțit cum sângele îmi ia foc.

- Bine ai venit acasă! spune Tomiță.

Ce naiba, chiar nu mai suport țuica asta tare, de mi-au dat lacrimile?

Tensiunea s-a mai domolit.

*

* *

- Vreau să vă spun că în Italia e la fel! A început marea nebunie, mafia contra mafia, se bat între ei precum chiorii şi între timp țara se duce de râpă.

- Ah, tu vrei să spui că-n Italia e ca aici, ripostă nervos Sandu Dabija. Tu-ți imaginezi ce spui? Trebuie să mai stai, să vezi cum e, au schimbat doar câinii, ei sunt tot ăia.

- Bine, dar şi noi, noi suntem tot ăia, de unde alții? Trebuie să treacă timp, să se schimbe oamenii, educația, mentalitatea, trebuie să aveți puțină încredere în ei.

- Hai, nu vă mai enervați, mai bine spune-ne cu ce treburi ai venit, că nu te văd eu să vii fără nici o treabă, încearcă Tomiță să facă pace.

- Uite cine mă cunoaşte, am acceptat eu bucuroasă să schimb subiectul. Am venit cu un grup de avocați din Los Angeles în legătură cu posibilitățile de producție de film. În America au depăşit orice imaginație, prețurile sunt prea mari, aşa că se caută locuri mai ieftine. Am o mulțime de „teme", e un „job" pentru o săptămână, zece zile, însă, dacă găsesc ce caută, abia de-atunci începe munca. Pe de altă parte, în Italia mi s-a propus să mă ocup de relațiile publice pentru Canale 5, aşa că... mai vin.

- Canale 5, unde lucrează Nemeş, nu? întrebă Geta.

- Da, dar el lucrează la platouri, nu la birouri unde am eu treabă, îți dai seama că n-aş fi acceptat să mai am vreo relație de lucru cu el.

- Tot aşa se comportă? continuă Geta interogatoriul.

- Da, numai că acum eu sunt cea care s-a schimbat, cu ajutorul fetelor care judecă mai bine ca mine. Ştii, Geta, într-o zi m-a enervat groaznic la telefon, nu mai ştiu, cred că le promisese fetelor că le scoate la plimbare sau aşa ceva, şi m-a sunat să-mi spună că nu poate, am trântit receptorul şi am început să plâng. Suzana a venit şi m-a mângâiat spunându-mi ceva ce nu înțelesesem singură până atunci.

„El a fost tot timpul aşa, tu eşti cea care acum îl vede aşa cum e cu adevărat, tu te-ai schimbat, nu el! Nu trebuie să te superi!" Am încetat să mai plâng şi nu m-am mai supărat, sper să mă țină!

- Hai, mai spune-ne de tine, ai mai fost la Sanda Balaban, cum e?

- Ah, am fost, e minunată, şi-a revenit complet, arată nemaipomenit, e o altă persoană, cred că s-a împăcat şi cu moartea lui Tudor. Ne-am distrat ultima dată, deşi cam scurt, am stat numai două zile cu ea, dar a fost tare bine.

- Doar nu te-ai dus la Los Angeles doar pentru două zile? întrebă contrariat Tomiță.

- Nu, nu! Amintirea mă făcu să râd. E povestea cea mai minunată şi mai hazlie care mi s-a întâmplat în ultimul timp, sper că n-o să-l şochez pe Sandu. La Milano am cunoscut un tip minunat, prietena mea Cindy m-a luat pe sus să mă prezinte acestei persoane speciale, care vine des în Italia. E directorul canalului de televiziune L.B.S.-New York şi e despărțit de nevastă. L-am plăcut imediat, Cindy nu-mi spusese cel arătos e. Tipic american, sportiv, înalt, perfect. Începem să vorbim şi-mi dau seama că engleza mea stâlcită, cu el, nu-mi mai dă atâtea probleme. Cindy mă întreabă dacă am luat ceva lecții de engleză, tipul mă inspira. La sfârşitul a două ore de conversație disperată şi de neluat ochii din ochii celuilalt, Cindy îl întreabă de copii, de frate... Cindy, m-am împăcat cu Susan, m-am gândit în primul rând la copii". Eu am rămas cu gura căscată, n-am mai scos o vorbă în engleză, mi-am luat rapid la revedere de la

Cindy şi-am plecat. Fir-ar să fie, îmi plăcea şi mie un tip şi... s-a găsit să se împace cu nevasta! A doua zi de dimineață mă sună, apucasem să-i dau numărul de telefon, se scuză că pleacă la Bruxelles şi mă roagă să-i spun cu ce m-a supărat, de-am plecat aşa, ca din puşcă. Atunci mi-am dat seama ce nesimțită am fost. Am ținut legătura prin telefon vreme de trei luni, timp în care eu mă amăgeam că-mi foloseşte pentru engleza mea stâlcită, nu vroiam să recunosc cât de mult îmi plăcea. În august trebuia să merg la Miami şi-n Panama, nu-mi ajungea cât de lung era drumul, aşa că m-am oprit în New York pentru două zile. Ne-am revăzut cu o plăcere nebună, alimentată şi de cele trei luni de telefoane. Ne atrăgeam ca nişte magneți. După un prânz la restaurantul chinezesc, preferat de el, am vrut să ne luăm la revedere în fața restaurantului şi ne-am trezit într-un sărut nesfârşit şi electrocutant. Am plecat la Miami uşoară ca un fulg şi zâmbind ca proasta. Dimineața, la prânz şi seara, iar alte telefoane interminabile. A fost cea mai puternică iubire telefonică pe care am avut-o în viața mea!

- Bine, şi cum ai ajuns la Los Angeles? întreabă nerăbdătoare Geta.

- Dacă vă plictisesc, mai scurtez.

- Nu, nu, dar mă tem că nu mai ajungi.

Râsul general ne umplu de bine pe toți.

- Mi-am modificat brusc toate planurile, n-are rost să vă împui capul, am hotărât să nu mai plec în Panama şi mi-am schimbat biletul pentru Los Angeles, o sunasem pe Sanda, era şi Cornelia acolo, de-abia mă aşteptau. Ajung şi le spun că nu stau decât două zile cu ele şi pe urmă mă mut la Beverly Hills Hotel. „Da' ce, ai înnebunit?”, m-a apostrofat Sanda. „Nu, dar vine Făt-Frumos”, i-am zis povestindu-i toată istoria cu tipul şi cu telefoanele. „Numai tu poți să faci una ca asta, zice Sanda. Dar nu puteai, dragă, să te culci cu el înainte de a alerga prin juma' de lume, măcar ştiai dacă merită!” Am început să râdem în hohote. „Dacă nu merită, am camera ta, nu? Mă mai primeşti înapoi?”, i-am zis eu în încheiere.

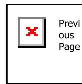
Nu numai că nu m-am întors, dar am petrecut cele mai frumoase zile în L.A.! A fost sublim! Un singur lucru m-a deranjat. După ce că noaptea nu dormeam mai deloc, dimineața se trezea la 8, punctual mai ceva ca un ceas elvețian, îşi deschidea televizorul pentru ştiri şi-şi comanda o porție mirositoare de ouă cu şuncă. În asta era tipic american. Au fost singurele momente în care l-am urât.

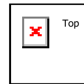
În râsetele generale, Geta mă întreabă:

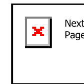
- Şi... s-a terminat?

- Nu, de ce, în sfârşit reuşesc şi eu să am o relație cu un bărbat însurat fără să-mi fac probleme şi vrei să se termine? Vorbim ore în şir la telefon şi ne vedem din an în Paşti. Mă face să mă simt bine, nu mă gândesc la nimic, trăiesc clipa, atât!

- Atunci, chiar că te-ai schimbat, era şi timpul! zâmbi Tomiţă cu drag.

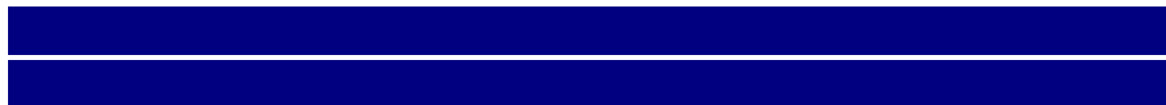

Previous Page

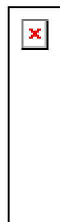

Top

Next Page

Globusz® **P**ublishing

Un Paris de început ...

Paris, 1998.

Aveam emoţii! Am călătorit mult în ultimii ani, am aşteptat şi am fost aşteptată în tot felul de aeroporturi, dar acum, pe aeroportul din Paris, aveam emoţii!

Întâlnirea fostelor manechine la Paris suna frumos, era un eveniment inedit, chiar excitant. O adevărată aventură să reuşim şi, în plus, să ne regăsim cu atâta lume din trecut.

Sosisem cu câteva minute în urmă de la Milano. Avionul Tarom avea însă întârziere şi, de unde trebuia să ajung după Rodica, mă trezesc în faţa ieşirii 27D şi realizez că avionul ei de-abia aterizase. Feţele celor ce treceau pe la controlul

paşapoartelor erau pentru mine de neconfundat. Mă aflam printre români.

Rodica Feher şi-a dorit toată viaţa să vadă Parisul. Trăiam cu ea bucuria de a ajunge să-şi vadă visul împlinit şi emoţia de a-i putea arăta, în sfârşit, Champs Elysées. Era ca şi când nici eu nu-l mai văzusem. Nu mai fusesem de mult la Paris şi mai ales ca turist, venită fără nici o treabă, într-o vacanţă de o săptămână. Oare încep să am aere de snoabă? Voiam să impresionez pe cineva?

Aş fi vrut să stăm în „buricul” Parisului, la un hotel elegant, cu o intrare enormă, să avem o cameră imensă cu o baie superbă. Aş fi vrut să mă bucur împreună cu Rodica de confortul şi frumuseţile unui hotel, la Paris!

Dar am nimerit la un hotel mic, cu intrare mică, într-o cameră mică, având o baie şi mai mică şi unde micul dejun se servea într-un subsol.

Ce-i drept, totul era foarte curat şi ne aflam oarecum în „buricul” oraşului. Fir-ar să fie! Mi-au trebuit două zile să mă obişnuiesc cu ideea de a rămâne pe loc, şi asta numai pentru că Rodica insista cu disperare să nu ne mutăm, „cine ştie cât poate să coste, dacă ăsta e aşa de scump?” Aş fi putut găsi la acelaşi preţ un hotel mai bun, dar mi-era şi mie groază de imensele mele valize. În fond, vorba Rodicăi, „eram la Paris!”

M-am autoeducat să mă adaptez la diverse condiţii, aşa că m-am adaptat şi la acestea, dar ce păcat că n-am reuşit să-i arăt că a fi la Paris, doar aşa, româneşte vorbind, nu înseamnă mare lucru, pe când a fi cu adevărat la Paris a te bucura de luxul, de splendorile acestui oraş, e ceva extraordinar!

Eram emoţionate, ne făcea plăcere, eram curioase, de abia aşteptam să ne vedem reacţiile.

- Vine Puşa să vă ia, stă lângă hotel, ne-a spus Domnica la telefon.

Nici eu şi nici Rodica n-o cunoşteam pe Puşa. Fusese manechin înaintea noastră, locuia la Paris de treizeci de ani şi arăta ca o adevărată franţuzoaică. Trăgeam cu ochiul la faţa ei de porţelan şi mă întrebam câţi ani poate să aibă... am surprins privirea Rodicăi şi mi-aş fi dorit să nu fie atât de impresionată. În ultimul timp mă simt protectoare faţă de Rodica, o simt mai aproape şi mai adevărată, a renunţat la snobismul ei înnăscut, la aerele ei de „madame Kennedy”.

- Vreau să văd Chanel-ul la Paris, era refrenul ei, şi la Ritz mă duc, a stat acolo şi Chanel, nu-i aşa?

Oare ce voia să vadă? Unde se creau rochiile, magazinul sau... ce-şi imagina? A acceptat cu greu că e normal să îmbătrâneşti. Mă doare sufletul pentru ea când văd cum îi „vorbesc” ridurile din cauza disperării cu care vrea să le ascundă. Ar vrea s-arate tot ca la treizeci de ani. Are cincizeci şi trei şi arată superb, fără a fi conştientă de splendoarea vârstei ei. „Lasă, o să ai şi tu patruzeci!” îmi spunea ea pe vremuri.

Acum, a văzut că nu-mi pasă, aşa că nu mai insistă şi se pare că a acceptat realitatea. Nu mai aşteaptă reacția mea.

În jumătatea de oră în care ne-a învârtit prin Paris, Puşa ne-a făcut să vedem cât e de zănatecă. Aeriană şi deloc interesată de starea noastră euforică, ea căuta disperată țigări, înjurându-i pe francezi, care sâmbăta închid toate tutungeriile.

Sărmana Domnica era la fel de emoționată ca noi. Locuia într-un cartier rezidențial foarte elegant, situat departe de centru, şi ne aştepta cu casa plină de oaspeți. Stăteam față în față şi ne uitam lung, în timp ce încercam să ne-ascundem emoțiile sub fraze plate, de genul: „ce bine arăți", „ai aceleaşi trăsături", rostite pe un ton ce se voia degajat.

Domnica are patruzeci şi nouă de ani, deşi nimeni n-ar crede. Este o femeie superbă, de o clasă fără vârstă şi o finețe cizelată de cei aproape douăzeci de ani petrecuți la Paris.

Mă aşteptam la ceva mai melodramatic, dar totul decurge normal, iar eu rămân mută în fața Manuelei Ghica, sora Domnicăi, despre care auzisem atâtea. E cu un an mai mare ca Domnica şi arată ca de treizeci şi cinci. Părul scurt îi subliniază fața de copil. Mi s-a întâmplat şi mie să fiu întrebată: „Da', chiar atâția ani ai? Şi doi copii?" Acum mă simt eu ridicolă, nu pot să-mi ascund uimirea când văd ce bine arată Manuela... şi celelalte.

Vorbeam cu fiecare şi cu nici una în mod special.

Casa Domnicăi era minunată. Priveam în jurul meu, încercând să înmagazinez totul. Rodica era în brațele lui Moț care „avea aceleaşi trăsături", aceleaşi splendide picioare, şaizeci şi nouă de ani şi foarte puține kilograme în plus față de cea pe care n-o mai văzusem de un sfert de veac.

Puşa nu reuşea să deschidă gura în mijlocul nostru, părea din alt grup. Noi eram dezlănțuite. Lângă minipateurile calde, Domnica reuşeşte cu greu să deschidă şampania. Însă doar cu prima sticlă a fost mai complicat!

- Îmi pare aşa de bine că ați reuşit să veniți, spuse Moț aşezându-se.

- Ah, eu nici acum nu cred! Fata asta, zise Rodica arătând spre mine, e ca un tăvălug, trage totul după ea.

- Taci, te rog! Dacă ți-ai fi scos paşaportul când trebuia, ai fi primit invitația mai din vreme şi nu te-ai mai fi dat atât de ceasul morții, înnebunind pe toată lumea, inclusiv pe mine.

- Şi pe mine şi pe noi, adăugă Domnica. De fapt, Rodica n-a crezut c-o să se poată şi e de înțeles! Noi suntem învățate, pentru noi e o excursie, pentru ea e o schimbare de viață!

Întâlnirea o puseserăm la cale astă-vară, în grădina Vernescu, când Domnica a

venit la Bucureşti în săptămâna ei de libertate românească. „Doamne, cât mi-aş dori şi eu să văd Parisul!” spusese atunci Rodica, oftând din rărunchi. „Hai!” i-am răspuns într-un glas Domnica şi cu mine.

- Manuela, ți-aduci aminte când ai rămas tu? râsete generale şi Moț continuă, ne era aşa de frică! Eram în Germania, la Munchen, cu Romartizana. Ne însoțea, ca de obicei, Petrovici, securistul, şi nu puteam lipsi de nicăieri. În mine avea încredere, şi, bazându-mă pe asta, i-am spus că suntem bolnave. Oricum, n-a prea contat, că tot l-a trimis pe Sandu Marinescu să ne controleze.

- Oh, Doamne, ştiți că l-am tot întâlnit la Operă, evident, mereu în rândul întâi, în costum cu papion. Să vă spun cât a îmbătrânit sau să trecem peste asta?

Toată lumea râde, mă uit în jur şi văd că nimeni nu se simte jenat, doar Puşa face notă discordantă pentru că aici n-are cum să fie vioara întâi şi se vede clar că nu-i obişnuită. De fapt, după un alt pahar, a şi plecat. Urmăream curioasă reacția celorlalte şi mă bucura naturalețea cu care ne priveau şi se comportau.

Am dat timpul înapoi şi eram din nou în fumul de la UCECOM. Şi pe-atunci fumau ca turcii şi vorbeam toate odată. Dar acum erau alte mirosuri şi... alte vremuri.

- Şi ce-a făcut Marinescu? întrebă Rodica. Eu nu ştiu povestea.

- Ce să facă? A venit, i-am deschis, noi tocmai ne spălaserăm şi ne pregăteam să ne machiem, ne-a văzut, m-am plâns un pic de cât îmi era de rău şi s-a întors la masă. A doua zi, nu l-am privit în ochi. Manuela nu se întorsese şi Paula urla de mama focului. „Ne-a făcut de râs!”, „Ce ruşine!”, „Cum o să mai plecăm noi?”

- Da! În schimb, ți-aduci aminte că securistul, om normal, a potolit-o pe Paula şi a zis: „Asta-i alegerea Manuelei!”, dar că el e convins că „nu-i va fi uşor.” Uşor nu i-a fost, dar bine, da!

Şampania curgea în pahare, iar noi nu mai pridideam să răspundem la câte întrebări ni se puneau.

- Şi cu viza cum a fost? zise Moț.

- Ah, foarte asemănător cu trecutul. E greu să scapi de tarele trecutului, am zis eu cu năduf. Nici nu ştiu cine-i de vină, dar, cu restricțiile astea, s-a ajuns ca viza să se cumpere cu 200$ sau mai mult; legal cer dolari în bancă, cer o mie de chestii de care după aia nu au nevoie. Nimeni n-are nevoie de ele, ca apoi, după ce le dai ce-ți cer, să zică: „Păi, asta nu-i valabil pentru excursii personale, numai organizate!”

- Cum adică, organizate? interveni Domnica.

- Aşa am întrebat şi noi. Adică „în grup”. Îți dai seama? Din nou, peste atâția ani, nu se poate! Pe Rodica abia am convins-o cât de simplu e să lupți şi să rezolvi ceva. Nu, nu se poate! Atunci, te duci la o agenție care are relații cu ambasada, dai o sumă şi nu-ți mai trebuie nici voucher de hotel, nici cont în bancă şi aproape că nu-i

mai interesează nici biletul de avion. Îmi pare rău că Rodica se întoarce înapoi!

- Ei bine, şi cam ce-ai vrea să fac?! Aşa-mi trebuie, dacă n-am rămas pe vremuri, ca voi. Sunt trenuri care trec pe lângă tine, nu-i aşa?

Se uitau una la alta şi se vedea că nu se gândiseră până atunci. Ele au prins trenurile.

- Hai, Moț, spune! Ce faci, cum o duci?

- Bine, acum bine. Vlăduț e în România, s-a însurat... E bine! Sunt nişte drăguți, s-au apucat de afaceri şi vin tot timpul pe aici... Fetele tale?

- Sunt minunate! Iulia mai are un an de facultate şi e cu capul pe umeri, dar Suzana... seamănă prea mult cu mine.

Voiam s-o dau pe glumă, dar tristețea din sufletul meu nu mă lasă să fiu prea convingătoare.

- De fapt, fetele mele nu mi-au creat niciodată probleme şi am avut o relație extraordinară cu ele, poate exagerată şi prea ombilicală, iar acum sufăr pentru că nu reuşesc să „corespondez" cu fiica mea cea mare. Nu mai avem dialog, cred că s-a rupt ceva. Ea ar vrea să aibă şi Luna de pe cer, iar eu am fost obişnuită să fac totul singură şi să apreciez tot ce mi s-a dat.

- În general nu prea ți s-a dat! interveni Rodica. Uitați-vă la mine, costumul pe care îl port e lucrat la fabrica ei, din România. V-ați gândit vreodată că Adriana va ajunge să şi producă haine, nu numai să le prezinte? Sunt uimită de ce-a putut să facă femeia asta, în ultimii ani! „Bellissima" a ajuns un nume de marcă foarte apreciat în magazinele de lux din Bucureşti. Şi nu numai. Toată lumea se întreabă cine se ascunde în spatele firmei „Bellissima". Dacă ar şti, ar sfâşia-o din nou.

- Hai să schimbăm subiectul că mă ruşinez! Domnica, ție cum îți e?

- Mi-e foarte bine! Jacques e un scump, îi sunt fidelă de optsprezece ani, mă adoră, şi eu pe el numai că... mi-e un dor cumplit de Romînia!

- Asta vreau să înțeleg eu, zise Rodica, cum e posibil ca, având condițiile astea, încă să-ți mai fie dor? De fapt, îmi spuneai la telefon că eşti disperată să vii măcar o dată pe an!

- Păi, da, trebuie să-mi încarc bateriile! Ştii, eu n-am vrut să plec, dar Manuela m-a tras, a insistat. După plecarea ei nu-mi găseam locul şi am făcut-o, dar eu n-am vrut şi... o simt. Apreciez tot ce am, sunt fericită fără să fiu înnebunită, dar nimic nu mă va face să cred că n-aş fi fost mai fericită acolo.

- Bucata ta de neîmplinire, de nefericire, crezi că n-ar fi existat dacă erai acolo.

- Fetelor, suntem prea serioase! O bârfă, ceva? Prea cuminți, prea frumoase, prea deştepte. E plicticos!

- Stai, stai că vine acum Aurelia! Eu n-am vrut s-o chem, dar ați insistat atât de

mult.

- Eu mi-o amintesc teribil de sinceră, de deschisă. Ia spune, cum e acum?

- O să vedeți, oricum nu face parte din lumea mea, asta-i sigur. Şi nu prea avem ce discuta. Nu contest că e o persoană plăcută, dar eu nu prea am avut feeling-uri cu ea, ca, de altfel, nici cu Giani sau cu Rodica Lazarovici.

- Ah, chiar, ele ce fac?

- Giani mi-a spus acum vreun an că e asociată cu tine sau cam aşa ceva… zise Moț curioasă.

- Mă măguleşte, răspund uimită, dar nu-i aşa! În `91-'92 am fost la un pas să mă asociez cu ea într-o afacere şi mulțumesc Cerului că m-a îndrumat. De fapt, eu am mult simț practic şi cred că asta m-a salvat. Pe scurt, n-am încheiat afacerea. Mi-a părut rău de Rodica Lazarovici, ea m-a tras de mânecă să vin la IMOD, „să facem ceva”. Asta trebuie să v-o povestesc! Am făcut primul concurs național de manechine în `93, n-ați auzit?

- Nu, eu nu, tu ştii ceva? o întrebă Domnica pe Moț.

- Oricum România a vuit! A fost una dintre cele mai mari reuşite, una dintre cele mai mari greşeli totodată, experiența din care am câştigat cel mai mult. Am pierdut şi ceva „prieteni” pe drum… Un palmares întreg!

- Stai, că ne-ai amețit, ia-o de la cap.

- Era oful meu. Lucrând în Italia cu o groază de agenți, am învățat multe de la ei şi m-am întors dornică să-mi împlinesc un vis: voiam să fac ceva pentru noi, voiam ca meseria de manechin să fie apreciată la valoarea ei şi manechinul să nu mai fie socotit „muncitor necalificat”, cum eram noi. Adică m-am trezit, plină de mine, să-i educ pe români! Eh… m-au educat ei pe mine! Era mult prea devreme! Pentru presă, care era la început „şi de genul eu pot face!” De la strung la mingi de fotbal, pentru Televiziune care era pe muchia de cuțit a schimbării şi care avea tot spectacole din alea cronometrate la secundă, cu texte sacadate şi fără nici o greşeală, cu aplauzele de după sârbă! Vă dați seama ce-a urmat! Eu, venită de la italieni, unde eram obişnuită cu emisiunile în direct şi cu simpatia pentru o naturalețe plină de greşeli. Rezultatul, incompatibilitate totală. Şi nu numai aici, în tot!

- Dar, de unde ai început, cu cine? întrebă Moț.

- Direct de la Televiziune, nu se putea fără Televiziunea Română, nu ştiu dacă voi cunoaşteți cum stăteau lucrurile în `93. Era totul la început, iar eu, în inconştiența mea, m-am aruncat în luptă cu toate forțele. Am vrut primul concurs-spectacol de manechine la nivel național şi… l-am făcut! Că n-au înțeles pe moment nimic, e adevărat! Dar după, au învățat şi au început să facă acelaşi lucru, în mod frecvent. Oricum, spectacolul făcut de mine a rămas cel mai mare, cel puțin până

acum. Acceptat sau nu, ”istoria”, dragele mele, ne va arăta.

Ne întrerupe soneria şi apare Aurelia, zâmbitoare şi perfectă. Am rămas la urmă s-o îmbrățişez, măsurând-o din cap până în picioare. Perfectă! Totul de un gust desăvârşit. Costum gri cu fustă lungă pe bie, bordat cu gri închis, o pereche de cercei fini, diamante pure, pe fiecare mână câte un inel care-şi spunea singur proveniența, Cartier, cizmulițe gri închis, din piele întoarsă. Mi-a venit în gând un film rusesc, care m-a impresionat în copilărie. La începutul filmului, eroina, tip Anna Karenina, aşteaptă afară în frig, dârdâind, sărăcăcios îmbrăcată, operatorul făcând stop cadru pe cizmele vechi cu care bătea zăpada din fața casei iubitului, şi, după ani, scena se repetă în fața aceleiaşi case stătea tot eroina noastră, dar elegantă şi încălțată cu cizmulițele cele mai fine, însă... tot dârdâind de frig.

Nimic nu reamintea de Aurelia de altădată. Doar vocea îi rămăsese neschimbată, uşor hârâită de la tutun.

- N-ai îmbătrânit deloc, ba „au contraire”! Pot să spun că arăți al naibii de bine! am zis sărutând-o cu zgomot.

- Mi-am dat toată osteneala, ştiind că voi fi măsurată cu milimetrul.

Am simțit o uşoară tensiune care, după realul nostru interes şi uimirea cu care i-am ascultat răspunsurile nonşalante, s-a spulberat.

- Da' trebuie să ne spui ce faci, dragă, şi, mai ales, ce faci să te menții aşa de tânără! o îndemnă Rodica.

Aurelia se uită întrebătoare la Domnica şi la Moț şi începu să râdă.

- Adică, ele nu ştiu, nu le-ați spus încă? Ei, în cazul ăsta, o să fie distractiv! Ce să fac, dragele mele? Minunat! Fac ce vreau, cu cine vreau şi mai ales fac o grămadă de bani!

Se lăsă o linişte totală, plină de aşteptare.

- Adică... ce-i răspunsul ăsta? Spune odată!

- Ați reuşit să mă puneți în încurcătură, parcă simt o uşoară jenă, mă priviți ca de pe altă planetă. Fac lucruri pe care şi voi le-ați făcut probabil, doar că eu le fac plătită, în vreme ce voi v-ați implicat sufleteşte. Se uită de jur împrejur şi, văzând ochii curioşi, îşi recăpătă siguranța. Am ajuns la vârsta asta să lucrez pe cont propriu. Am un apartament la Paris, unul la Monte Carlo şi unul la New York, peste un milion de dolari în bancă şi folosesc cele mai bune produse cosmetice. Mi-am refăcut sânii, țineți minte ce „bătături” aveam, şi-mi petrec viața cu o agendă plină de întâlniri.

- Teribil, al dracului de interesant! Toată viața m-am gândit că asta era o alternativă, dar îmi lipseau atâtea s-o fac. Cred că era şi lenea şi, mai ales, trebuie să fii teribil de ordonată, am zis eu dintr-o suflare.

- Da, curios mod de a pune problema, râse Aurelia, făcându-mi cu ochiul.

- Hai, povesteşte-ne cum ai început! o îmboldi Rodica. Părea că noi două eram cele mai dezinvolte.

- Am țintit tot timpul cât mai sus. Însă aici prima mea experiență, una de amor nebun, a fost foarte dură. Vreme de şase luni am plâns aşteptând milă, fără să am ce mânca, muncind fără un ban în restaurantul lui şi zicându-mi că dacă-l iubesc mi-ajunge. Făceam tot ceea ce ar fi trebuit să facă bucătăreasa, femeia de serviciu şi barmanul la un loc, culminând bineînțeles cu satisfacerea nevoilor lui sexuale. Ei bine, nu mi-a ajuns! A urmat un altul care, în trei luni de iubire, m-a învățat o grămadă de lucruri şi-apoi m-a prezentat prietenului lui.

Se opri şi se uită în jur, mai ales spre Domnica şi Moț, care în sfârşit se înmuiaseră.

- Poate ați crezut că asta mi-am dorit? Nici pe departe, dar eram proastă cât cuprinde! Acum fac exact ceea ce îmi doresc, vedeți ce minte contorsionată avem? Trebuie să suferim sau să fi trecut prin tragedii. Nu, acum vă spun că asta e ceea ce-mi place să fac şi sfidez pe oricine încearcă să-mi replice!

Toate înghițeau în sec, neîndrăznind să rupă tăcerea. Însă eu simțeam că mai avea multe se spus, aşa că am intervenit:

- Bine, acum că te-ai făcut înțeleasă de toată lumea şi ştii că nouă nu ne pasă, pentru că altminteri cu siguranță n-ai fi venit, acum povesteşte! Cine-s clienții tăi, cum e viața ta? E al naibii de interesant! Exact înainte să vii, ne plângeam că suntem prea aşezate şi plicticoase. Răzbună-ne, te rog!

Toată lumea râde, atmosfera s-a destins şi, în sfârşit, i-am făcut un loc Aureliei între noi, vechile manechine de la UCECOM.

- Ce să vă spun? Am, de ani de zile, câțiva clienți foarte bogați şi credeam că îmbătrânind mă voi simți dată la o parte de tinerele „proaspete”, dar, în meseria asta, când cineva vrea să petreacă o săptămână sau două cu tine - precum clientul meu elvețian care zice că-s ca vinul: cu cât timpul trece, cu atât am un gust mai bun, ei bine, acel cineva ştie pentru ce plăteşte. Aşa că... mă duc în croazieră cu clientul meu arab, în voiaje lungi în Europa cu avionul particular al clientului din Los Angeles, îmi cumpăr colecțiile private la Milano cu nebunul meu de italian care vrea să mă aibă în cabinele de probă închiriate pentru mine şi voiajez în maşini atât de elegante, încât micul meu Peugeot nu mă deranjează cu nimic în puținul timp în care-l folosesc!

Se făcu linişte.

- Dar asta e o viață de vis, eşti nebună! Îți dai seama, nu trebuie să suporți hachițele nici unuia care trece prin „vârsta critică”. Tot timpul ceva nou, o viață excitantă. Ce ciudă mi-e! aruncă Rodica cu năduf.

- Şi cu amorul, cu amorul adevărat, cum e? N-o să-mi spui că nu îți doreşti

sentimente, căldură, copii.

- Ah, nu, copii nu! Nu mi-am dorit niciodată. Acceptaţi şi voi că sunt femei care nu-s făcute pentru a fi mame, şi eu sunt una din astea. Căldura?... Am îngheţat şi am suferit atât, când îmi permiteam să mă las, încât acum mă încălzesc cu alte lucruri. Iar iubirea... ei, în capcana asta mai cad.

- Ei nu, asta-i şi mai şi! Zi, că mor!

- În lumea de clienţi în care mă învârt este imposibil să te îndrăgosteşti, aşa că singurii bărbaţi adevăraţi sunt din „malavita”.

- Adică... ce-s? o întrerupe Rodica.

- Adică sunt de toate! Cum să vă spun, mafia... dar ce bărbaţi... ultima dată am înnebunit. Doi ani n-am mai putut lucra, eram căpie. Am mulţumit Domnului că mi-a trecut.

- Da' de ce să-ţi treacă ? Nu înţeleg, ce anume nu mergea?

- N-ai cum să înţelegi! Trebuie să trăieşti lângă ei ca să-ţi poţi da seama. Când iubeşti un bărbat ca ăsta, trebuie să aştepţi firimiturile vieţii lui, pentru ei sexul este o mică pauză şi te fac să te simţi unică, minunată. Dar îţi spun, fără ocolişuri, că altceva nu eşti pentru ei. Aşa-s adevăraţii masculi, iar tu te mulţumeşti cu ce ţi se oferă, spunându-ţi că ei măcar nu te mint şi nu te amăgesc. - Şi zici că n-ai mai lucrat, nu te lăsa sau...

- Sau ce? Doar ţi-am spus că-l iubeam! Crezi că, dacă-i fac să-mi plătească favorurile, pentru mine s-a schimbat noţiunea de femeie îndrăgostită? Mă comport ca oricare altă nenorocită de femeie, când iubesc nu mai reuşesc să mă las atinsă de nimeni altul, decât de el.

Rămânem toate tăcute un minut şi parcă gândul suferinţelor din dragoste ne uneşte şi mai mult.

- Deci eşti, oricum, şi tu umană, adică a rămas ceva uman în tine.

- Zici că numai suferinţa mă mai poate apropia de voi, femeile neprihănite, încercă Aurelia să ne ia peste picior.

- Nu, cred că eu mă simt îngrozitor de proastă şi sunt invidioasă! Acum, la vârsta mea, pot s-o recunosc, concluzionează Rodica, aranjându-şi părul.

- Important e să fii sinceră cu tine şi cu ceilalţi, zise Moţ care ascultase tăcută până atunci.

- Şi voi, ce-mi povestiţi? Asta în caz că-i permiteţi unei păcătoase ca mine să afle câte ceva despre voi, ne plesni Aurelia cu delicateţe.

- Ne-ai uluit, zic eu, care ascultasem cu sufletul la gură incredibila-i poveste. Să rezumăm. Tu ai relaţii de ani de zile, cu care te-ai obişnuit. Iar eu cred că n-am mai avut o relaţie care să dureze...

- N-a fost tot timpul aşa, ripostă Aurelia, tipi nebuni, nu-i simplu...

- Îmi imaginez, dar noi vorbim despre ceea ce se întâmplă acum. După o relație pe care eu am crezut-o relație. Suferințe, disperări, el, marțian, eu cretină, mi-a spus după opt ani, când l-am văzut ultima oară.

- Asta nu ştiam, zise Rodica, încă îl mai vezi, n-ai zis că s-a terminat?

- Despre cine vorbiți, cine este? întrebă curioasă Domnica.

- Oh, despre „EL", despre cel care a întruchipat pentru mine bărbatul ideal, adică s-a apropiat cel mai mult de piedestal, dar care, desigur, în timp...

- Cum îl cheamă? Spune-ne şi nouă cine e, trebuie să fie un personaj interesant, interveni Moț zâmbind cu subînțeles.

- N-are nici o importanță cum îl cheamă! Din păcate iubirea e un sentiment bazat pe puterea noastră de dăruire şi alimentat de imaginația fiecăruia. În ce-l priveşte s-a terminat... iar eu, eu am iubit bărbatul din imaginația mea, pe EL al meu... cui îi pasă de nume?

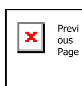
- Hai, spune mai departe, mă îmboldi Rodica. Deci v-ați văzut din nou şi?...

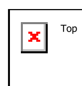
- Şi nimic, doar ți-am spus că s-a terminat! De altfel, de câte ori nu s-a terminat... Nici acum nu înțeleg ce mai vrea. Mi-a mărturisit odată, într-un moment de melancolie, că, în afară de mama lui, pentru el n-a existat nici o altă femeie pe care s-o respecte atât de mult cât mă respectă pe mine.

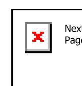
- Ei, ce frumos! Vezi? spuse Domnica râzând.

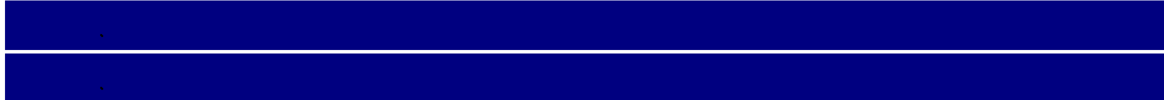
- Ce să văd? M-am adunat, am clipit şi i-am răspuns că nu asta aşteptam de la el. Am vrut să-l rănesc şi am regretat mai târziu. De fapt, respectul înseamnă pentru el foarte mult şi am înțeles că era pentru totdeauna.

Mă gândeam la destinul fiecăreia dintre noi. Am crescut, am trăit, am iubit, însă viața rămâne tot un mister. Ştim oare mai multe acum, ce-am alege, ce-am vrea? Le-am privit, erau ca mine, în ochi aveau întrebări şi în suflet nelămuriri.

Nu, hotărât! Nu m-am regăsit printre ai mei.

Bucureşti, 1992

Din nou la Casa de Modă .

Am descuiat împreună cu portarul uşa grea, din spatele căreia aşteptam să mă împresoare amintirile. Nu s-a întâmplat aşa! Rămân impresionată doar de îmbătrânire. Pot să-i spun îmbătrânire? Mă uit instinctiv în oglindă. Femeia elegantă şi rece care-mi întoarce privirea mi se pare străină, venită de departe. Ascunsă în spatele ei sunt eu! Îmi aduc aminte că nici în trecut nu se lucrase prea mult în sala de prezentare. Era... da, era rece, fără viață, o simțeam ostilă, nu ne primise şi noi nu ne acomodaserăm cu ea nici un moment. Simțeam frigul şi vara şi iarna, era un cadru maiestuos, măreț, dar făcea parte din altă lume şi-şi menținea distanța, iar noi, oricât ne-am străduit, nu ne-am simțit niciodată bine acolo.

Oglinda imensă de pe peretele din dreapta pare ea însăşi un personaj. Ca şi balconul, inutil şi plin de mister, un balcon interior cu ieşire la etajul I, un fel de lojă care nu-mi amintesc să fi avut vreo întrebuințare.

Podiumul a dispărut, de fapt au transformat sala într-o magazie rece. Aceleaşi perdele de pluş lila, grele şi triste. Încerc să-mi aduc aminte cum erau prezentările. La fel de întunecate, aş fi vrut să-mi amintesc de lumini, nu, nu erau şi-n general era puțină lume, de obicei numai pe o parte a sălii.

Bulboacă, Răileanu, Lungu. Directorul Lungu nu se uita niciodată la noi, nu ştiu dacă vedea ceva din „creațiile vestimentare”, era aşa de timid că se uita la pantofi, pantofi groaznici, tari şi scofâlciți chiar înainte de a-i purta. Uite de unde disperarea mea după pantofi! În cele două case ale mele, am câte douăzeci de perechi pe sezon.

Ştiu! E o boală, dar acum îmi aduc aminte cât am suferit din cauza pantofilor şi nu numai.

- Domnule director, doamna Bulboacă mi-a spus că nu are fonduri pentru ciorapii şi fardurile noastre şi că trebuie să ni le cumpărăm noi. Din 2000 de lei salariu ne e imposibil. Ca să nu mai vorbim de noi, astea care avem şi copii, mă aud vorbind repede, să nu mă oprească cineva.

Eram în timpul prezentării „de lucru" cu Ministerul şi Lungu era director general. Probabil că m-a inspirat timiditatea lui. Bulboacă şi Răileanu făceau fețe-fețe, furioase nevoie mare! şi eu, care credeam că le ajut, doar îmi spuseseră că n-au bani.

- Dragă, cum îndrăzneşti să-l deranjezi pe domnul director, astea-s problemele noastre.

- Da, dar dumneavoastră ne țineți fără farduri de doi ani şi ați spus că Ministerul nu vă dă, continuu eu neclintită.

- Doamnă Bulboacă, de ce nu luați din banii alocați pentru publicitate şi alte cheltuieli? întreabă Lungu privindu-mă speriat, pe furiş.

- Da, putem, sigur, domnule director.

În sala goală, cu draperii pline de praf şi mobilată pestriț, cu scaune de toate tipurile, imitații de stiluri vechi, vocile lor mi-au răsunat în urechi din amintire. Nu m-au mai agreat niciodată după aceea, dar, imediat după ce am primit bani pentru farduri şi ne-am cumpărat ciorapi, colegele mele m-au ales în secret, aşa, un fel de şefă. Colegele mele, încerc să mi le amintesc. Aurora... Ce-o mai fi cu ea? Ce spirit liber şi ce „nebună"! Îmi stătea aproape în momentele grele şi încerca să-mi dea lecții: «Tu nu înțelegi, nu trebuie să te aperi, sunt femei şi sunt lucrătoare, tu trebuie să te ridici, să te distanțezi şi să ataci. Uită-te la mine. Mă bârfeşte cineva, se bagă cineva peste mine? Toată lumea mă lasă în pace, te-ai întrebat vreodată de ce? Ştii ce-am făcut pentru asta? Am trecut prin ateliere şi, la întrebările lor false, gen „Ce mai faci?" am răspuns cu „Minunat! Eu fac tot timpul minunat, îmi plac bărbații, barurile de noapte şi whisky-ul bun." Nu mai au fantezii pe care să mi le pună în cârcă, le-am spus eu tot ce era mai rău în imaginația lor».

M-am trezit din visare şi-am plecat să văd şi restul încăperilor. Erau mai jalnice decât sala, pline de pânze de păianjen, apa prelinsă din țevile sparte desenase pe pereți oribile pete, scările de lemn din interior aveau găuri mari, dar, deasupra celor două etaje pe care le ştiam, printre nori de praf şi spărturi în zid, am dat peste o mansardă plină de lumină şi tristețe, pe care am îndrăgit-o imediat. Ce mă atrăgea în locurile astea? Amintirile?... Nu, nu cred, prea erau triste! Poate singurătatea, singurătatea şi nepunerea în valoare, da, era un loc superb, strălucitor, lăsat să moară într-un regim care n-a iubit frumusețea, culoarea, lumina.

Când revin în sala de prezentare, prietena mea Rodica Lazarovici împreună cu directorul Albu mă aşteptau nerăbdători.

- Unde te-ai pierdut, eram îngrijoraţi, vezi că sunt şi şobolani, zise Rodica zâmbind.

- Tu ştiai că există şi o mansardă?

- Nu, unde?

- Păi n-ai văzut-o? Doar ai zis că mai lucrezi aici?

- Adică iau şi eu un salariu, cine mai lucrează? De-aia te-am chemat, aici nu se mai face nimic de ani de zile, ba chiar de când ai plecat tu şi, nu ştiu, poate ai vreo idee.

- Să înţeleg că se vinde, se poate închiria sau ce? întreb nedumerită, uitându-mă la director.

- Domnul Albu e un prieten bun, l-am adus să discutăm.

- Nu, nu se poate vinde, ştiţi, suntem toţi într-o confuzie generală. S-ar putea face o societate cu noi, IMOD-ul.

Am închis ochii o clipă şi mâini nevăzute au atins vechiturile şi au mângâiat draperiile, au aprins luminile şi au dat drumul la muzică.

Se *putea*! Sigur că *trebuia* să se poată!

Cine poate descrie cum mergeau lucrurile după Revoluţie? Era foarte uşor la prima vedere să faci ceva, dar totodată era foarte, foarte greu ca acel ceva să meargă. Aveam senzaţia că lucrurile depăşesc capacitatea mea de înţelegere. Când te aşteptai să meargă ceva, ei bine, nu mergea, iar când te aşteptai cel mai puţin să meargă, culmea, mergea!

Cam aşa s-au întâmplat lucrurile când am venit pentru prima dată în ţară, la un an şi jumătate de la Revoluţie.

Am început tratativele pentru „Şcoala de manechine" cu Albu, directorul de la IMOD. Nu ştiu de ce i se mai spunea director câtă vreme era total dependent de Ministerul Industriilor,la fel cum fusese şi înainte. Oricum, statutul IMOD-ului fiind destul de nebulos, până când să realizez că pierd timpul cu discuţii „inteligente", trecuse o jumătate de an. Îmi vine să râd şi acum de naivitatea directorului atunci când mi-a vorbit prima dată de „holding-uri". Folosea termenul fără să-i înţeleagă semnificaţia şi mă întreba pe mine dacă ştiu ce-i aia holding. Era un început!

Am încercat să tratez afacerea în cazul unei asocieri, cât ar reveni fiecărei părţi, procentual bineînţeles. Nimănui nu-i trecea prin cap să spună „Hai să muncim!" sau „Hai să dăm de lucru ori să facem ceva împreună!" Nu am văzut pe nimeni dispus să-şi suflece mânecile şi să zică „Uite, pentru că tu faci atâtea şi aduci bani, ai 70%, noi, nu se ştia niciodată cine sunt aceşti „noi", având 30%, facem asta sau cealaltă." În

acele timpuri, de altfel mentalitatea nici azi nu s-a schimbat, parcă toți deveniseră peste noapte proprietari a cine ştie ce comori. Comorile astea aveau „obligația” să le rezolve toate problemele legate de viața de zi cu zi şi, eventual, să-i scutească în viitor de orice fel de muncă sau sforțare.

Eu eram chiar mai uimită decât ei de formele contractuale şi mai ales de maniera incredibilă în care se făceau „afaceri”.

Deci am continuat să-mi văd de treburile mele şi am lăsat tratativele contractuale în grija Rodicăi Lazarovici şi ale prietenei ei Giani. Mi-am spus că ele, fiind la Bucureşti, se vor ocupa să rezolve ceva. Când mă întorceam din Italia, constatam că nu s-a făcut nici măcar un pas înainte, ci, mai degrabă, vreo douăzeci înapoi.

A trecut un an întreg până când mi-am conturat cât de cât în minte ce anume voiam să fac. Am început să mă consult în stânga şi în dreapta, să citesc câte ceva care m-ar fi putut lămuri şi să mă consult cu Bizu - dragul de el - care mă certa şi mă bruftuluia pentru că: „Uite, ditamai avocatul pierde timpul cu nimicuri!” Însă, mai târziu, tot el avea să-mi spună: „Extraordinar, până la urmă ai reuşit!” Venită din partea lui Bizu, marele avocat Anagnoste, care-mi era prieten de o viață, această recunoaştere a fost pentru mine cel mai mare compliment pe care putea să mi-l facă cineva.

Țineam cu orice preț să fac un concurs național de manechine, mi-l doream mai mult ca pe o confirmare a meseriei noastre, iar pentru asta era nevoie de o şcoală şi de o agenție de manechine. Cu IMOD-ul nu se mişcase nimic! De câte ori mă întorceam, mă întâmpina aceeaşi replică a Rodicăi:

- Ce să fac? La cine să mă duc? La Minister pe dreapta? Nu, nu! Nu mă pricep. Eu renunț!

Actele erau făcute şi returnate, a nu ştiu câta oară, de către „reprezentanții” Ministerului, întotdeauna alții, şi de către AGA, sperietoarea contractelor, a tuturor dorințelor de schimbare. Dacă ai fi căutat un expert în înăbuşirea oricărei dorințe de muncă, nu puteai găsi ceva mai potrivit decât AGA. Totul se discuta cu miile ei de reprezentanți, se discuta şi se explica pe îndelete. Ce însemna şcoala de manechine, ce nevoie e în lumea asta de ele. Apropo! Ce nevoie e de manechine? Păi, țara asta a trăit în ultimii zece ani fără aşa ceva şi... ăăă... ce-i aia o agenție? Ei, aici era problema! Doamne, am şi uitat! Câte discuții aprinse şi distrugătoare n-am purtat. Pentru că, oamenii care încercau să-ți pună piedici, voiau să te mai şi convingă. Nu numai că nu vor, că nu înțeleg, că pur şi simplu nu-i interesează, dar că, de fapt, nu sunt ei cei care decid, aşa că...

După întâlniri peste întâlniri în birourile Casei de Modă, m-am enervat începând

să duc dorul doamnelor Răileanu sau Bulboacă din timpurile „comunismului nostru”.

M-am dus la Minister „pe dreapta”, cum spunea Rodica. Într-adevăr, n-a fost uşor! Încă de la intrare, aveai senzaţia că te aflai cel puţin în Casa Albă. În clădirea aceea impunătoare şi rece nu prea ştiam de unde să încep. Aşa că, la Minister „pe dreapta”, am început prin a deschide uşi, luând birourile la rând. Cererea mea era atât de neobişnuită, încât, până la urmă, am ajuns la directoarea care răspundea de IMOD. Din nou explicaţii, eram sătulă de ele, repetasem povestea de-atâtea ori... aşa că am dat drumul la „bandă” şi exact în momentul în care nu mai speram să se rezolve ceva vreodată, lucrurile au început „să se mişte”. Cu o cerere de „ceva” încoace, cu un deodorant dincolo, mă rog, mai toate erau de fapt o solicitare voalată.

Eu eram ca turbată. Nu ştim niciodată câtă energie avem fiecare de cheltuit. Spunem întotdeauna „Sunt la capătul puterilor!” pentru ca mai apoi să ne dăm seama că, de fapt, nu am ajuns nici măcar la jumătatea lor.

Puţin mai încrezătoare, mă întorc la Rodica acasă şi începem să discutăm despre distribuirea procentajelor şi despre ce anume avem de făcut pentru a rezolva începutul coşmarului. Îi spun coşmar căci pentru mine aşa era, dar cred că asta era realitatea pentru toţi cei care încercau să facă CEVA. Rodica şi prietena ei Giani erau pregătite de luptă şi acum încercau probabil să mă facă să mor.

- Eu vreau 20% şi Giani tot atât!

IMOD-ul avea deja 30%, deci eu nu mai înţelegeam nimic.

- Bine, e-n regulă. În cazul ăsta trebuie să daţi câte 10.000 de dolari fiecare, am zis eu.

- Stai să vezi că aici e problema! Aş vrea să dau doar 5.000 pe care oricum nu-i am şi mi i-ai împrumuta tu, iar Giani o să-i aducă pe ai ei de la Paris.

- Rodica, ai înnebunit? Mă chinuiesc disperată să înţeleg ceva din toate „afacerile” astea şi încerc să-ţi explic că aici nu-i nici un milionar în joc şi trebuie să facem o societate ACUM! Deci banii trebuie depuşi în bancă ACUM, iar, dintre noi două, eu sunt singura care are doi copii la şcoala din Milano şi zău, nu văd cum aş putea să vă sponsorizez şi mai ales nu văd de ce-aş face-o.

- Ah, eu fără 20% nu intru în afacere.

- Bine, dar pentru ce vrei tu 20%? Ce faci pentru aceste procente? Am înţeles că trebuie să plătim în stânga şi în dreapta, lucru cu care nu sunt de acord, dar, făcând abstracţie de faptul că bani n-aveţi, vă întreb ce aveţi de gând să faceţi?

Am înţeles din privirile pe care mi le-au aruncat că nu considerau atât de important ce anume aveau să facă ele. Poate pentru ele o fi fost doar un „mic amănunt” lipsit de importanţă, dar nu şi pentru mine. Cât de mult ţinusem la Rodica ! Aş fi trecut peste toate, dar îmi era imposibil să înţeleg de ce trebuia s-o mai tragă şi

pe Giani în afacerea asta, fără să facă nimic.

A doua zi am deschis contul pentru societate şi am semnat actele. A urmat inventarul sălii de prezentare, sala o închiriasem, dar asta e altă poveste. Am intrat să facem curat şi încet-încet, sub ochii mei şi ai celorlalţi, a început să se contureze, din ce în ce mai clar, Şcoala şi Agenţia de modele Flash Top Model.

În Italia, agenţii importante erau foarte interesate. După boom-ul polonez şi cel rusesc, erau aşteptate fete noi. Prietenul meu Zevianni, care-mi dădea sfaturi preţioase, m-a sfătuit să fac şi la Bucureşti concursul New Model Today, concurs internaţional a cărui exclusivitate o avea. Mi-a dat o casetă cu concursul şi m-a sfătuit s-o vând Televiziunii Române. Abia de acum începe adevăratul bâlci...

*

*   *

Televiziunea Română şi oamenii acelor timpuri .

Am pornit prin a reînnoda vechile legături cu cei pe care-i cunoscusem şi cu care avusesem contacte strânse înainte de a pleca. În mod special, am încercat s-o conving pe prietena mea Miki să vină să lucreze cu mine. Tot ce s-a întâmplat atunci a fost doar fructul imaginaţiei mele. Eram convinsă că am în Miki o prietenă adevărată, aşa cum eu îi eram ei. Abia mai târziu am realizat că, în oarba mea iubire, EU eram cea care o căuta mereu, EU eram cea care insista ca ea să încerce să facă şi altceva. Divorţase între timp de Besoiu şi era teribil de fericită cu Sandu Dabija, iar eu continuam să mă bucur pentru ea. Dar, greşeala mea a fost că am uitat complet că, într-o relaţie de prietenie, e nevoie de reciprocitate.

Cu multe reţineri, l-am căutat pe Tudor Mărăscu, care conducea pe-atunci Departamentul de Teatru din Televiziune. El m-a dus să vorbesc cu Moroşanu, directorul Departamentului de Divertisment. Am intrat pe străduţa mică de care mă legau atâtea amintiri şi, la poarta neschimbată, în cabina cu geamuri nespălate, ziare lipite... vopsea cojită, dau peste poliţistul care-mi cere buletinul, un pic cam ca la „Paşapoarte”. Mi-au revenit iar în minte secvenţe trecute. Cu stomacul strâns dintr-o dată, am aşteptat să fie anunţat Tudor Mărăscu, pentru a trimite pe cineva să mă conducă înăuntru.

Era oare frumoasă Televiziunea pe vremea mea sau doar aşa mi se părea mie? Treceam prin curtea neîngrijită şi întâlneam feţe cunoscute, fie personal, fie de la televizor. Eram emoţionată, mă legau de locul ăsta atâtea amintiri. În faţa ascensorului, l-am revăzut cu ochii minţii pe Vornicu, iar, pe holul etajului, parcă i-am auzit vocea puternică. În Televiziune şi mai ales pe platoul de filmare, Tudor Vornicu mă înspăimânta şi nu am putut înţelege niciodată cum de acasă putea fi un prieten atât de minunat cu care puteai discuta o groază de lucruri. Mă puteam

număra printre prietenele lui bune şi totuşi la lucru îmi inspira teroare. Regretam că nu l-am mai putut vedea înainte de moarte, de fapt, după plecarea Sandei Balaban, nu l-am mai văzut.

Gândurile şi amintirile m-au urmărit până în biroul lui Moroşanu, poate de aceea nici nu prea am auzit ce vorbea Tudor Mărăscu.

Am încercat să-i povestesc lui Moroşanu despre intențiile mele şi să-i dau să vadă caseta cu concursul New Model Today. N-aş putea să spun dacă a înțeles exact ce voiam, dar, oricum, era singurul care ştia, în sfârşit, ce însemna o agenție de modele şi necesitatea unei colaborări cu noi. M-am mai destins un pic. Să vezi fețe nelămurite în urma unor discuții atât de simple şi cu subiecte atât de bine cunoscute în alte țări, asta trebuia să-mi dea de gândit. Dar eu n-aveam timp de reflecții şi m-avântasem deja, cu capul înainte.

Toată lumea fierbea din cauza pregătirilor pentru Cerbul de Aur. În biroul acela mic, lumea intra şi ieşea întruna.

Dat fiind că lucrasem puțin cu Vornicu şi mai ales pentru că Nemeş, fostul meu soț, lucrase în Televiziune, cine nu mă cunoştea, putea cere date despre mine. În atmosfera aceea de vechi şi de lume care nu prea arăta ca şi când ar fi lucrat în Televiziune, eu păream o pată de lumină.

Moroşanu a ieşit la un moment dat din birou rămânând singură cu Tudor Mărăscu, l-am întrebat ce părere are.

- Cred că, dacă-l ai pe Moroşanu, poți să faci ce vrei, dar trebuie să-i pui şi pe ei producători, trebuie să le dai o anumită putere.

- Dar nu mă deranjează deloc, ba chiar dimpotrivă. În cazul ăsta, va fi şi Televiziunea interesată să facă publicitate concursului, care, trebuie s-o recunoşti, nu are nici o şansă fără! Am nevoie de un regizor, spun ridicând ochii întrebători spre el.

- Sigur, sigur, nu-ți face griji, mă ocup eu, doar am la Institut o grămadă de studenți şi...

- Ah, chiar! Ai accepta să dai lecții la Şcoala de manechine? Ar fi minunat! Ştii, îmi trebuie nume răsunătoare pentru profesori.

- Cum să nu?! Aş fi dispus să plătesc eu ca să stau între fete frumoase.

- Nu te aştepta la cine ştie ce salariu pentru că, ştii, la început trebuie să vedem întâi cum merge. Nu ştiu nici eu.

- Nu-ți face nici un fel de griji, te ajut fără nici o discuție. Pe urmă, dacă merge, mai discutăm.

Eram fericită de cursul pe care-l lua proiectul meu şi începeam să cred că, dacă voi găsi adepți, o să meargă. Moroşanu intră însoțit de o tipă mică, blondă, care era toată numai un zâmbet.

- Nu cred că mă mai ții minte, am lucrat mult cu Sanda Balaban, sunt Mariana Şoitu.

- Este regizoarea „Cerbului de Aur” şi mi-a venit o idee, de fapt îți cerem părerea. Toto Cutugno a acceptat să dea un recital la Braşov, ştii ce succes are la români. Vrem să facem în aşa fel încât să fie totul perfect. Am văzut un recital pe care l-a avut la bulgari. Era tot timpul cu el pe scenă o tipă superbă care-l prezenta, traducea şi îl susținea în concert. Cred că am avea nevoie de tine, ce zici? Băieții au avut ideea. Te-au văzut şi au spus că eşti exact ce le trebuie.

Acestea fiind zise, Moroşanu termină, lăsându-mă cu ochii aproape ieşiți din orbite de uimire. La aşa ceva chiar că nu mă aşteptasem.

- Nu ştim ce anume va trebui să faci, dar ar fi excelent să fii acolo atunci când vine Toto şi... vedem noi, împreună cu el, o să găsim o soluție, îmi zise Mariana.

Într-o clipă îmi trece uimirea şi revin cu picioarele pe pământ.

- Nu, nu, stați un pic! Din păcate, încă mai lucrez câte ceva în Italia şi am două agente, deşi pot trata şi singură, dar nu mă bag în orice, trebuie să vă decideți ce anume doriți de la mine, dar eu, ca simplă prezență zâmbitoare, pe scenă... nu! Îmi pare rău! În Italia, aceste prezențe se cheamă „valete”, iar eu am alt statut.

- Atunci să-l prezinți, să traduci ce spune, e nevoie de cineva care să traducă, nu ştiu cum vrea el concertul, încheie Moroşanu.

- Cred că dacă vreți să-l prezint, atunci... da, e o ocazie şi pentru concursul meu, îmi trebuie „o fată cunoscută”. Da, da, îmi place ideea. E mană cerească pentru concurs. Oricum, pe mine nu mă cunoaşte nimeni, sau aproape nimeni, aşa că pică foarte bine, când e Braşovul?

- În 2 septembrie şi spectacolul lui Toto e programat pentru 3.

- Fir-ar să fie, eu plec pe 30 august, dar dacă facem un contract îmi iau alt bilet. Până atunci, hai să mai discutăm puțin despre concurs şi să-mi spuneți ce-ar mai trebui să fac.

- Ah, nu, nu-mi cere asta, răspunde Moroşanu, acum, cu pregătirea „Cerbului”, lucrăm zi şi noapte. Îți promit că mă uit la casetă, dar, în principiu, sunt de acord... mergi mai departe. Te ajută Tudor Mărăscu, el e mai liber.

- Şi contractul pentru Braşov? Eu nu-mi schimb biletul dacă nu ştiu o chestie sigură.

- Nu, nu! E sigur! Mariana, ia-o dincolo şi faceți contractul!

Cu asta, timpul dedicat mie a luat sfârşit şi, trebuie să recunosc că totul a mers mai bine decât mă aşteptam. Am intrat în alt birou şi am dat peste primul hop, contractul.

Mariana scria cu prea mare dezinvoltură tot ce-i spuneam eu. „Îl voi prezenta pe

Toto Cutugno şi voi sta la dispoziţia lui dacă va dori să fac şi altceva în timpul concertului.”

- Trebuie să punem un onorariu, ştii, noi nu plătim foarte mult. Putem să-ţi dăm cam 100.000 lei. Pentru Miki, care era actriţă la Nottara, unde avea un salariu de 35.000 lei, ar fi fost o plată bună, dar pentru mine care luam 1.500.000 de lire în Italia pentru ziua de filmare...

- Nu, n-aş vrea bani, îmi pare rău, dar n-am cădea de acord asupra sumei, aşa că ce-ar fi să-mi daţi un minut de publicitate pentru concurs?

Am văzut în ochii Marianei că schimbul era foarte binevenit pentru ea. Bani nu prea aveau, în schimb, cu minutele de publicitate la Televiziune făceau ce voiau. Pe-atunci încă nu se înţelegea ce înseamnă publicitatea.

Eram aşa de mândră de mine, de ideile strălucite care-mi veneau şi se înfăptuiau, încât nu-mi dădeam seama de anacronismul meu şi al celorlalţi. Luam în drum ce puteam, învăţând din mers. Diferenţa era că eu aveam un pic de experienţă, în timp ce ei nu aveau deloc. Am plătit pentru asta cu vârf şi îndesat.

Între timp am publicat anunţurile pentru Şcoala de manechine şi am pus bazele Agenţiei noastre. Adunam profesori aşa cum am dorit, adică nume importante şi oameni care urmau să mă ajute. Prietenul meu Tomiţă, machiorul Televiziunii, as în materie, alerga ca o sfârlează de la serviciu la Casa de Modă, unde se chinuia cu fetele care deveneau din ce în ce mai numeroase. Nu a acceptat niciodată nici un fel de discuţie despre bani. „Mai aştept, mai aştept”, zicea.

Coregrafa, draga mea Malu, căreia din cauza evenimentelor nu am reuşit să-i mulţumesc îndeajuns, a muncit, a luptat şi, dacă s-a reuşit cu fetele ceva, cât de cât, a fost pentru că ea a pus tot sufletul. O artistă adevărată şi extrem de inimoasă. Eu încercam să avansez cumva în paralel cu Şcoala şi cu Agenţia şi mi-am dat seama că greşesc. Nu voiam să amăgesc mame disperate şi copile pline de visuri. Mi-am dat seama că, în general, lumea cunoştea conceptul de manechin, de şcoală şi agenţie de manechine mult mai bine decât Ministerul, AGA, „persoanele competente”, într-un cuvânt, factorii de decizie şi, mai ales, mult mai bine decât presa românească. Drept care, am încercat să conving câteva mame pline de speranţe că o şcoală de manechine poate da un anumit fel de educaţie fiicelor lor, care vor avea astfel posibilitatea să câştige mulţi bani, făcând o muncă mai specială, dar tot o muncă.

Era greu, totul înainta ca împinsul la deal. Luasem o contabilă care habar nu avea de legislaţia de ultimă oră, de noile tipuri de contabilitate şi, mai ales, de controlul riguros pe care-l voiam eu. Văzând cât de mult greşesc, dar neavând timp să dau înapoi, m-am apucat să învăţ. Ziua lucram şi noaptea învăţam. Învăţam ce trebuie să-i cer contabilei, ce anume trebuie să-i impun directoarei şi multe alte

lucruri.

Directoare am numit-o pe Miki. Ea mi se părea destul de potrivită. Am constatat însă, cu regret, că anii lipsiți de responsabilități o apăsau greu. Uita să anunțe fetele pentru ore, uita să-i anunțe şi pe profesori, iar eu începeam, încet-încet, să fierb. Adunându-se prea multe, la un moment dat am sfârşit prin a mă închide în mine.

Între timp, Tudor Mărăscu mă duce la directorul tehnic Săndulescu - cu contractul meu de spectacol cu tot. Contractul fusese aprobat şi semnat de Moroşanu. Eram destul de nemulțumită de mine şi de acest contract pentru că simțeam că, pe undeva, nu era nici corect, nici infailibil. Poate că tocmai de aceea am reuşit. Orbecăiam în orbecăiala lor.

Săndulescu era un personaj teribil. Ceva între un ofițer de securitate şi un director AGA. Totul îi puțea, era superior tuturor, tăia şi spânzura fără a pricepe cu adevărat ce putere avea în mână. Vindea minute de publicitate în Televiziunea Română pe criterii personale şi cu semnătura lui Moroşanu. Eu eram deja amețită şi începusem să cred că nu voi reuşi.

Îi explic că Zevianni mi-a acordat în exclusivitate dreptul de a realiza în România concursul New Model Today şi că-i invit să facă parte din producția spectacolului împreună cu mine. Sunt două ore de spectacol, reluat în direct, făcut pe criteriile casetei pe care i-o dădusem lui Moroşanu, adică totul se făcea după nişte reguli bine stabilite, urmând ca fiecare parte să vină cu contribuția proprie. Cu alte cuvinte, eu făceam concursul național, mă ocupam de pregătirea fetelor, de pregătirea spectacolului în sine. Invitații îi puteam discuta împreună.

- De sponsori cine se ocupă? mă întrerupse Săndulescu.

- Tot noi. Am contactat deja câteva firme interesate. Nu era adevărat şi, din cauza asta, mi s-a făcut brusc un gol în stomac.

- Şi cine plăteşte până acum? mă biciuieşte, parcă, întrebarea.

- Eu, adică Agenția de modele. Voi trebuie să preluați spectacolul, să-l transmiteți în direct la o oră de maximă audiență, adică seara, şi să nominalizați sponsorii. Nu cer altă plată, decât publicitatea pe care o veți face spectacolului.

Erau nişte tratative oribile, nu-mi asiguram nici o protecție pentru viitor şi nici celelalte puncte nu-mi plăceau. Simțeam cu toată ființa mea că nu era în regulă şi că mă băgasem în ceva pentru care va trebui să plătesc o groază de bani!

De ce o făceam?! Voiam acest concurs pentru noi toate, pentru umilințele îndurate înainte ca „muncitoare necalificate” şi manechine de cârpă, voiam să fie recunoscută meseria de manechin, să înceteze denigrarea ei. Am lucrat în Vest şi am văzut cât de mult se muncea şi cât de serios şi toată munca asta nu avea nimic, dar absolut nimic în comun cu a fi sau a te comporta ca o femeie uşoară, aşa cum eram

considerate, fără drept de apel, pe vremea noastră. Eu una mi-am crescut copiii având meseria de manechin şi, opt ani, nu m-am uitat la alt bărbat decât la al meu. Ştiu însă că în lumea celor treizeci de manechine, câte eram pe atunci în țară, se vehicula clar ideea unei vieți uşoare cu beții, amanți şi alte rele de genul ăsta. A, şi să nu uităm, bineînțeles, de „obligația" oricărui soț de a fi „gelos" pe nevastă-sa pentru simplul motiv că practică o „meserie" ca asta!

Nici urmă de respect!...

Voiam să arăt cât efort şi câte sacrificii trebuie să facă o femeie pentru a învăța meseria asta şi ce drum lung are de străbătut un manechin până să ajungă pe coperta unei reviste, pe un podium sau până să devină „un splendid subiect".

Mi-aş fi dorit aşa de mult să găsesc oameni cu adevărat interesați, oameni cu care să pot face toate acestea. Erau bineînțeles sentimentalismele „româneşti" de care nu mă putusem dezbăra în anii petrecuți dincolo, dar, la naiba!, era ceea ce simțeam şi gândeam şi țineam foarte mult la asta.

Toate astea mi s-au perindat prin minte în biroul lui Săndulescu, printre telefoane confidențiale, răspunsuri evazive, lume care intra şi ieşea în continuu. Mă gândeam la propunerile mele, mult prea prieteneşti şi îmi dădeam seama că interlocutorului meu îi era imposibil să priceapă toate astea, dar n-aveam încotro. N-aş fi avut nici o şansă dacă aş fi început să tratez direct o afacere.

Asta am priceput foarte clar în momentele acelea şi i-am dat dreptate prietenei mele Geta Toma care mi-a spus cu groază: „Dacă te bagi în rahat, o să te umpli şi tu din cap până în tălpi!"

- Ați înnebunit? Ce-i tâmpenia asta şi ce interes am eu să semnez o astfel de afacere? se rățoieşte la mine „securistul", aducându-mă brusc la realitate.

- N-ați vrea să-i telefonați domnului Moroşanu? Cred că el ar putea să vă explice mult mai bine decât am făcut-o eu, spun, încercând să-l calmez.

În sfârşit o frază inteligibilă pentru el. Asta se citeşte în ochii lui care parcă atunci m-au văzut pentru prima oară. Pune mâna pe telefon. După cinci minute de „Dacă zici tu!", „Dacă ai văzut tu!", „Dacă-ți iei răspunderea!", „Cum? Douăzeci de minute de publicitate?! Eu i-aş da douăsprezece şi gata. Eu nu aprob decât douăsprezece minute!" termină el dur discuția cu Moroşanu. Fără nici o bază concretă, târguindu-se cu propria-i conştiință şi arătându-şi superioritatea prin tăierea numărului de minute acordate unei emisiuni din care, oricum, nu înțelesese nimic şi, de altfel, nici nu-l interesa, în fine, a semnat. O, chiar a semnat? Nu-mi venea să cred!

- Acum mai trebuie să-l convingem pe directorul general, a zis Tudor Mărăscu.

Din nou simt acut un pumn în stomac, încă unul căruia n-o să-i pese de ceea

ce-i propun, încă unul care va trebui convins. Dar mai era ceva. Simțeam că, pe undeva, acesta din urmă trebuie să fie diferit de ceilalți.

Totuşi, între timp, se apropia „Cerbul de Aur" şi eu încercam să rezolv o grămadă de probleme cu Şcoala, cu lecțiile, cu Agenția şi mi se părea că nu se leagă nimic. Nici unul dintre cei cu care colaboram nu-şi dădea câtuşi de puțin osteneala pentru proiectul nostru, nimeni nu credea în el. Până la Sorina, nimeni nu m-a ajutat sau nu a încercat să mă lămurească, dar, stai, asta a fost după Braşov. De fapt, totul a luat după Braşov o întorsătură fericită.

După acel contract semnat cu Mariana Şoitu, n-am mai fost contactată pentru spectacol.

Spre sfârşitul lunii august, îl sun pe Radu Popescu, vechiul meu amic din Televiziune.

- Ştii ceva de Braşov? Tu lucrezi?

- Da, o să fiu şi eu acolo. Toată lumea a plecat deja, dar eu încă nu ştiu când o s-ajung. O să trec pe la Studio să mă interesez când ne-au luat bilete.

- Bilete la ce?

- La tren. Cu ce vrei să mergi acolo?

- Bine, şi dacă nu mă sună nimeni, eu ce fac? Am un contract semnat pentru data de 3 septembrie?! Ce-s nebuni?

- Oh, nu, ai uitat tu! Aşa au fost tot timpul! Dar adevărul e că sunt foarte ocupați. Sunt puțini şi probleme, cu miile. Eu zic să iei trenul şi să te duci acolo în septembrie.

Aştept şi, ca un copil cuminte, îmi iau bilet şi ajung la Braşov, în după-amiaza zilei de 2 septembrie, pe un frig şi o ploaie rău prevestitoare.

Oraşul era pregătit de sărbătoare şi, în plus, l-am găsit frumos şi curat, plin de verdeață şi de oameni surâzători. Dar asta, până la hotel! Ca să intri acolo, trebuia într-adevăr să fii cineva sau să ai un ecuson. Mă simțeam inutilă, mică, insignifiantă, dar mai ales profund nedorită. Nu mai înțelegeam nimic. Dacă mi s-ar fi întâmplat aşa ceva în străinătate, i-aş fi trimis la naiba demult, numai că ei erau români de-ai mei şi le treceam cu vederea.

Noroc cu Lia Mărăscu, care mă vede şi mă trage spre birourile din spate ca să-l căutăm pe Moroşanu. Trece pe lângă noi unul dintre directorii de producție, dând nervos şi neputincios din mână. Lia îmi şopteşte că sunt probleme cu camerele, se părea că nu aveau suficiente. Moroşanu ne întâmpină, uşor mirat că mă vede şi mă trimite la recepție cu celălalt director de producție.

- Îmi pare aşa de rău, dar, ştiți, nu putem să vă plătim camera, nu avem fonduri, iar dumneavoastră nu aveți cazarea în contract…

Închid gura care mi se deschisese fără voia mea, mă uit la el, zâmbesc şi, de fapt, mi se ia o piatră de pe inimă. Ăsta e motivul, de aia se comportă toți aşa ciudat.

Discuția se purta la recepție, de față cu personalul hotelului care era la fel de uimit ca şi mine.

- Nici o problemă! Chiar dacă nu mi s-a mai întâmplat, o voi plăti eu.

Am avut vaga impresie că era ca şi când mi s-ar fi făcut o favoare, dar, în vremurile acelea, totul era atât de anormal, că mă calmam singură şi mergeam înainte.

Clanul Mărăscu era invitat pe spezele Televiziunii, ca şi mulți alții din jur, dar asta aveam s-o aflu mai târziu.

Holul era plin de o lume pestriță prin care mi-am făcut cu greu loc spre ascensorul de lângă intrarea hotelului. Nerăbdătoare şi obsedată de ideea că trebuie să-mi onorez contractul semnat, îmi las bagajele şi, cât mai sportiv cu putință, aproape imposibil la mine, pornesc spre Piața Teatrului. Voiam să întreb sau să vorbesc cu cineva, să mă lămuresc. Aveam nevoie să mă sfătuiesc dacă trebuie să știu ceva şi dacă mă va prezenta cineva lui Cutugno.

Ajung la teatru şi starea de confuzie mi se accentuează. Refuzul pe care-l simțeam în jurul meu persista, nimeni nu mă băga în seamă. Toto Cutugno era pe scenă şi repeta. O văd pe Mariana Şoitu şi dau să-i vorbesc, dar ea mă priveşte cu un aer absent, de parcă nu m-ar fi văzut şi nu m-ar fi cunoscut niciodată. Mă trezeşte din uimire Radu, care mă strânge în brațe şi mă sărută printre picăturile de ploaie, dându-mi un pic de căldură. Gestul lui reuşeşte să şteargă pentru moment starea de confuzie pe care mi-o provocase indiferența lor.

- Radule, ăştia-s nebuni!

Mai iau o dată contractul.

- E pentru anul ăsta, nu? Nimeni nu vorbeşte cu mine, nimeni nu mă bagă în seamă, ba, mai mult, toți se poartă de parcă aş fi ciumată.

- Nu ştiu ce să-ți spun. Doar mă cunoşti, nu mă trag de şireturi cu ei, aşa că nu prea sunt la curent cu ce se întâmplă. Nu-i lua în seamă! Dacă ai contract şi dacă Moroşanu te-a cazat, ce probleme ai?

- Păi am, al naibii, că n-am făcut nimănui nimic, de nu-mi dă unul măcar bună ziua! Şi-n afară de asta, aş vrea să ştiu şi eu ce am de făcut. E aşa de absurd?

- Nu, nici gând, dar ăştia-s nebuni, dă-i naibii! Du-te şi odihneşte-te că diseară e deschiderea oficială şi acolo o să-i întâlneşti pe toți.

O tipă cu părul scurt, roşcat, se îndreaptă de lângă scenă, spre mine.

- Ce faci, Adriana, ce bine arăți, eşti neschimbată! Ce mai fac copiii, Sandu… Nu mai ştiam cine e şi mă uit la Radu, strigând din ochi „ajutor!” Tot ea rezolva situația.

- Nu mă mai recunoşti, e normal, au trecut atâţia ani... Sunt nevasta lui Alioşa. Acum lucrez şi eu la Studio, fac regie de platou.

- Ah, atunci o să lucrăm împreună, încerc eu să o trag de limbă.

- Lucrăm împreună? Nu ştiu nimic. Să-mi spui şi mie. Pa, ne vedem mai târziu.

Recunosc că m-am lăsat purtată de val, în general sunt obişnuită să iau atitudine, însă atunci m-am dus în cameră, mi-am pus o mască şi-am dormit până când zbârnâitul telefonului m-a întors la realitatea care nu-mi plăcea deloc.

- Ce faci? Sunt toţi în hol, ne pregătim să ieşim pentru deschidere.

- Fir-ar să fie, Răducule, bine că m-ai trezit! Vin imediat!

Câteodată, ca acum, îi mulţumesc Domnului că am fost manechin. În zece minute eram îmbrăcată, machiată şi mă priveam critic în oglindă. Costum negru din trei piese - pantalon, blazer din stofă brodat pe mâneci, vestă brodată cu acelaşi motiv. Dacă la Monte Carlo a făcut impresie, sper să facă şi aici, la Braşov.

Cobor singură în ascensor, mi se părea pustiu hotelul până când s-au deschis uşile şi am văzut aceeaşi mare de oameni ca şi după-amiază. O singură diferenţă. Acum erau doar două-trei femei, în rest numai bărbaţi, iar culoarea predominantă era negrul.

Dacă mi-aş fi aranjat intrarea, aş fi făcut-o ca acum, numai că eu eram la fel de uimită ca ei. În momente ca acestea, îmi dau seama că de fapt sunt o fiinţă timidă şi foarte naturală. Dar în viaţă nu e nevoie de aşa ceva! Viaţa te transformă! O tăcere molipsitoare se lăsă în hol şi capetele se întoarseră spre spre mine, ca la tenis. Mă pregăteam să cobor cele câteva trepte, dar m-aş fi prăbuşit bucuroasă într-o apă adâncă să mă ascund. Cum însă nu se putea, mi-am îndreptat toată atenţia spre singurul grup care mai vorbea încă. Au răzbătut până la mine câteva aprecieri flatante, rostite în italiană, care mă recompensau pentru toată lipsa de atenţie din după-amiaza aceea! M-am dus glonţ la Toto Cutugno şi m-am prezentat. Nu de aia venisem?

- Eu sunt Adriana Ichim, prezentatoarea dumneavoastră.

- Ce plăcere! Eh, aşa primire mai zic şi eu! Mă cam speriau feţele din jur. Să ţi-i prezint pe băieţii din formaţie: Vittorio, impresarul meu, ea e Marinella, prietena mea.

Din acel moment, sorţii au fost de partea mea. Dacă românii nu mă băgaseră în seamă, italienii m-au acceptat fără rezerve, ba chiar m-au adoptat.

Cu toate astea, se simţea în aer că era ceva în neregulă, eu nu înţelegeam ce şi nimeni nu-mi spunea. Cu cât românii erau mai reci, cu atât mai drăguţi erau italienii, acceptându-mă ca pe o compatrioată de-a lor. Totul a culminat cu conferinţa de presă din dimineaţa zilei concertului, când Toto, pe jumătate adormit, ascunzându-se după

ochelarii negri ce-i acopereau aproape toată fața, se agăță de mine cerându-mi parcă ajutorul. M-a rugat să-l însoțesc la întâlnirea cu ziariştii. Moroşanu, pe care l-am întrebat din ochi, părea fericit că nu-l rugase pe el. Ce dracu' se întâmplă?

Când m-am adresat ziariştilor şi le-am spus că sunt prezentatoarea lui Toto Cutugno, ei au tras concluzia că m-a adus cu el din Italia să-i prezint concertul, dar asta am înțeles-o de-abia a doua zi.

Mergem să mâncăm împreună şi Toto mă ia din nou „ca ajutor”. Plecăm împreună cu translatoarea care se vedea de la o poştă că este îndrăgostită lulea. Eram un fel de translator pentru Toto, care avea totuşi propria lui translatoare. De fapt, eram paravanul după care se ascundea de iubita lui care se agita de colo-colo. Ca s-o potolească, el i-a explicat că e ocupat cu mine, că discutăm despre spectacol. „Discuția” am terminat-o în câteva secunde. Singura mea părere de rău a fost că n-au auzit şi cei din regie schimbul de replici.

- M-ai văzut în emisiunile de la prânz de pe RAI?

Îl văzusem.

- Ei, te adaptezi! Eu dau tonul şi vedem împreună cum merge. Îți convine?

Am zâmbit şi am dat din cap, el era artistul, ştia ce să facă.

Ne-am dat întâlnire înaintea spectacolului, ei hotărând că vom merge împreună în maşina lor. Nimeni din echipa de televiziune nu s-a apropiat de mine în acest timp, de parcă aveam contract cu echipa lui Toto, nu cu ei.

Totuşi, am surprins şi nişte priviri curioase, mai bine decât nepăsare totală, nu?

M-am aranjat, m-am machiat şi între timp am văzut prima parte din spectacol la televizor. Mi-au plăcut scenografia, luminile. Ce muncă au făcut băieții, eram gata să-i iert şi să-i scuz, mi-au plăcut şi prezentatorii, erau Ricki Dandel şi Manuela Hărăbor, ți se umple gura de numele ei! Rochia ei era foarte scenică. O văzusem deja în preajmă pe Levintza care nu dăduse semne că m-ar cunoaşte, aşa că m-am ținut departe şi eu. Ştiam că toaletele de pe scenă sunt create de ea. Mă uitam la rochia mea făcută de Dima, o rochie neagră care excela prin simplitate, şi la blazerul de mătase neagră aruncat deasupra. E mai bine să nu încerc să eclipsez prezentatoarea concursului, mi-am zis încheind nasturele de la decolteu.

Am ajuns în spatele scenei şi, văzând într-o cabină coaforul şi fetele pe care le ştiam de ani, am intrat să arunc o ultimă privire în oglindă. Mă întâmpină şi aici aceeaşi atmosferă ostilă. „Da' tu de unde ai apărut, ce cauți aici?!” Ochi care vorbesc, mâini care refuză.

Cu sufletul trist, dar cu fața nonşalantă, mi-am aruncat cu dezinvoltură pletele pe umeri.

În cabina lui, Toto m-a luat de mână şi mi-a dat câteva instrucțiuni de ultimă

oră.

- Te rog, la început trebuie să anunți că tot ceea ce voi cânta este compus de mine. Sunt multe bucăți pe care le-am compus pentru diverşi cântăreți, bucăți de care lumea nu ştie, aşa cum sunt sigur că nu ştii nici tu.

Avea dreptate, am rămas uimită ascultând în seara aceea cântece îndrăgite de mine, pe care n-am ştiut că le-a compus el.

Ieşind, dăm nas în nas cu prezentatorii care încep să-l felicite şi să-i spună cât de mult îl apreciază. Iar eu, ca proasta, mă prezint zâmbitoare, un comportament normal în orice alt loc din lumea asta.

- Numele meu este Adriana Ichim şi sunt prezentatoarea lui Toto Cutugno.

În următoarea clipă, cu doar câteva minute înainte de deschiderea recitalului invitatului de onoare al Televiziunii, în spatele scenei încep nişte urlete de nedescris.

Prezentatoarea spectacolului şi-a ridicat cu amândouă mâinile splendida rochie roşie şi a început să urle la mine:

- Noi suntem prezentatorii spectacolului, ce cauți tu aici? Noi, care îl apreciem atâta pe acest cântăreț... dar nici nu mă gândesc... n-ai ce căuta pe scena noastră! Unde e Mariana?

Nici gând să apară regizoarea spectacolului. Aş fi vrut şi eu să-i pun câteva întrebări, poate nu chiar în acele minute, dar, oricum, aveam s-o fac.

Apare în schimb soția lui Alioşa, care mă salutase după-amiază, şi-mi spulberă în sfârşit misterul, în mijlocul acelor țipete.

- Nu te-a chemat nimeni, de ce a trebuit să apari, prezentatorii spectacolului nu sunt de acord cu implicarea ta, ai un contract care nu ne interesează. Cutugno n-a cerut prezentator!

Asta era! Şi, oricum, eu ce căutam!?

Toto nu înțelegea nimic şi, astupându-şi urechile cu mâinile, mă îmboldea să-i traduc.

Am făcut-o, cuvânt cu cuvânt, sfârşind cu „tu nu ai cerut prezentatoare, iar eu eram de umplutură, dacă ai fi cerut, probabil, cu sau fără voia prezentatorilor...”

Mă priveşte ca pe o nebună şi mă trage cu forța spre scenă.

- Eu pe scandalagioaica aia care țipă şi-şi ridică poalele în cap ca o țigancă n-o vreau!

În timp ce noi ajungem în spatele scenei, cei doi prezentatori îşi fac intrarea şi îl anunță pe Toto Cutugno.

Publicul, extrem de numeros, răspunde prin urlete şi aplauze, iar Toto, după ce a vorbit cu băieții din formație, se postează în fața mea şi declară:

- Dacă nu ne prezinți tu, nu iese nimeni!

- Te-au prezentat deja, du-te!

Zâmbetele de pe fețele italienilor mi-au redat calmul pierdut.

Privind în jur, căutând cu disperare ajutor, realizez că suntem în direct. Simt dintr-o dată că mi se taie picioarele, educația noastră fiind total diferită de cea a italienilor. Uitându-mă la ei mi-am dat seama cât de tare îi amuza situația.

Apare Mariana, regizoarea, făcând semne disperate, fără să urle de data asta deoarece eram în direct. Translatoarea lui Toto îi explica Marianei că italienii vor ieşi pe scenă numai dacă sunt prezentați de mine. Privirea pe care mi-o aruncă regizoarea mi-a adus aminte de desenele animate, unde m-ar fi aruncat pe celălalt perete, răutatea ei acoperind o scenă imensă.

- Ieşi!

Am rămas neclinită, privind-o reprobator şi ea a adăugat printre dinți:

- Te rog!

Am ieşit aproape împleticindu-mă, privind la cei doi prezentatori care arătau ca figurinele de pe torturile nupțiale şi am mers la microfon spunând singura replică ce-mi venea natural.

- Nu sunt Toto Cutugno! Sunt Adriana Ichim şi vi-l voi prezenta pe Toto...

Nervii mei erau la capăt. N-am bănuit niciodată ce succes şi nici câți ani mă va urmări popularitatea creată din ostilitatea unor oameni! Cât a ținut concertul, Toto, ca pentru a le da peste nas „urâților”, cum îi numea el, m-a prezentat, a fost drăguț şi curtenitor cu mine, ba chiar mi-a dedicat un cântec pentru a-i da peste nas Manuelei Hărăbor care tot încerca să fie băgată în seamă. Nimeni nu ştia, ca mine, cât a suferit Toto din cauza colegilor lui, cât de dureroasă a fost pentru el lipsa de apreciere în Italia şi cât pot lovi lucrurile aceastea. Dacă ceilalți l-ar fi cunoscut mai bine, nu l-ar fi instigat în halul ăsta să mă ajute. Dar mai ştiam şi cât de mult şi-a îmbunătățit Toto jocul scenic datorită emisiunilor în direct. Din timidul care nu scotea o vorbă a devenit omul de spectacol pe care-l vedeam.

Până la trei noaptea, când s-a terminat concertul, simpatia şi respectul, pe care Toto le-a manifestat în mod constant față de mine, m-au făcut să nu-mi mai pese de frig ori de oboseală.

A fost o seară de care îmi voi aminti toată viața.

La închiderea transmisiei, după al nu ştiu câtelea bis, la ora trei şi cinci minute, toată lumea din jur mă privea de parcă Toto Cutugno cântase numai datorită mie. Scandalagiii au dispărut pe furiş simțind povara vinovăției, iar „şefii”, care până atunci nu-mi spuseseră nici bună-ziua, încercau să mă felicite. Pentru mine era totul nou, amar şi nedrept.

De fapt, nu înțelegeam ce făcusem. I-am mulțumit lui Toto şi nu doream decât

să iau primul avion, să ajung acasă la copiii mei, în brațele cărora mă regăseam singură, fără patrie şi a nimănui.

În holul hotelului, m-a întâmpinat o mulțime de fețe necunoscute şi zâmbitoare şi, ca la un semn, toată lumea a început să aplaude. Am strălucit datorită lui Toto şi uitasem că asta am vrut când am acceptat să-l prezint. Eram mult prea plină de resentimente şi de tristețe, era ca şi când mai plecam o dată „definitiv".

Când m-am întors la Bucureşti, totul se schimbase. Încercam să fiu realistă şi să-mi fac „spălături interioare", să profit de calea deschisă de soartă. Numai mama m-a înduiosat cu adevărat, cu mama n-am fost niciodată în termeni buni, prea multe diferende, gelozii, neînțelegeri, care de fapt izvorau mai toate din convingerea mea că mama nu m-a iubit pentru că nu m-a dorit. Însă, după concert, mama era aşa de entuziasmată, încât am simțit valuri de iubire din partea ei. O sunaseră prietenele, rudele şi, dintr-o dată, se simțea teribil de mândră de fiica ei. De-abia îmi puteam stăpâni urletul: „Mamă, dar eu n-am făcut nimic!", însă nu i-am stricat bucuria, dimpotrivă, chiar m-am bucurat împreună cu ea.

Am avut dreptate: mi-a fost mult mai uşor să-mi urmez proiectul după ce am fost văzută alături de o vedetă atât de apreciată şi îndrăgită, cum era Toto Cutugno. La Braşov, abia reuşisem să schimb două vorbe cu directorul general al Televiziunii şi-mi dădusem întâlnire cu el la Bucureşti. Era un bărbat pofticios, îi văzusem ochii mijiți, drept care, în ziua întâlnirii, mi-am pus o fustă cu nasturi de sus până jos şi o bluză mulată pe pielea al cărei bronz era subliniat de albul compleului. Cine ştie dacă însăşi conştiința de a face ce vrei din persoanele din fața ta nu e egală cu fapta în sine?! Încercam să mă amăgesc cu ideea că uzez de armele flirtului în favoarea inteligenței mele şi în defavoarea slăbiciunii bărbaților, dar nu eram sigură. Am intrat în biroul directorului după o anticameră de vreo zece minute, timp în care secretara m-a tratat ca pe o prostituată plină de bani. Dar, când am ieşit, m-a privit ca pe o stea de cinema.

Înăuntru, am reluat povestea de la cap cu Tudor Mărăscu lângă mine şi cu contractele semnate practic de toată lumea în afară de cel din fața mea, care-şi plimba ochii de la proeminențele sânilor voit provocatori, până la ultimul nasture încheiat delicat şi prea cuviincios deasupra genunchiului. Ca şi când un val de căldură mi-ar fi izbit genunchiul, l-am dezgolit, eliberând un nasture. A ridicat privirea, ruşinat şi, luând contractul în mână, exclamă:

- Da' e semnat de toți, ce mai vreți de la mine?!

Şi-a revenit repede, amintindu-şi de adevărata lui menire. Eu mă lăsasem dusă de plăcerea puterii şi, zâmbind, am mai desfăcut un nasture care a descoperit mult mai puțin decât dacă aş fi purtat o simplă fustă scurtă. Dar efectul era extraordinar.

Îmi plăcea la nebunie. Directorul semna ștergându-și colțul bărbii în timp ce eu, întorcându-mă spre Mărăscu să-i arăt cât de bucuroasă sunt, îi surprind uimită privirea plină de dorință. Pisici! Efectul întrecuse așteptările. Din acel moment, puteam să acționez, se dăduse startul pentru concurs și eram în culmea fericirii pentru că, logic vorbind, nici eu nu înțelegeam prin ce miracol am reușit. Școala începea să meargă cât de cât, iar eu alegeam deja manechinele care aveau să fie scutite de taxe pentru că luau parte la concurs.

Cu contractul Televiziunii în mână, încep să caut sponsori în disperare, iar disperarea se accentua pe măsură ce aflam noutățile, una mai neplăcută ca alta. Prima și cea mai supărătoare dintre toate m-a făcut să înțeleg că, de fapt, sponsorizarea nu era legalizată, cu toate că unele firme mari făceau deja sponsorizări.

Încercam de toate. Telefoane, întâlniri, relații. Mă loveam de ziduri.

Cineva îmi dă telefonul lui Viorel Cataramă, proprietarul uneia dintre cele mai înfloritoare firme din România acelor ani.

- Știți, aș avea nevoie de o întâlnire. Aș vrea să vă vorbesc de o posibilitate de publicitate, fac un concurs cu Televiziunea Română, în direct, cu spoturi publicitare înainte.

- Nu mă interesează pe mine publicitatea, don'șoară!

Vocea îi era dură și fără drept de replică, eu insist incitată de răspunsul ilogic.

- Toți au nevoie de publicitate, știți, în străinătate...

- Aici nu suntem în străinătate, iar eu vând foarte bine și fără publicitate.

Și, zbang! telefonul. Nu tu scuze, nu tu... Și când te gândești că obținusem numărul de la cineva din Guvern, un prieten de-al lui.

Am continuat cu căutările, iar surprizele au continuat și ele. Unul dintre marii proprietari privați ai vremii m-a primit în biroul lui luxos. Totul era nou și teribil de țipător, gen „Eu am bani, eu am bani." Mi-a oferit băuturi de tot felul, în timp ce el mânca semințe.

- Vreau să mă las de fumat. Fetelor frumoase nu le place mirosul de tutun, încercă el să glumească insinuant.

- Depinde de țigări, contracarez eu și m-apuc să-i explic de-a fir-a-păr pentru ce venisem la el.

Mă ascultă cu prefăcut interes, iar la sfârșit îmi spune zâmbind cu gura până la urechi și făcându-mi cu ochiul.

- Da', sunteți prea drăguță să vă munciți cu probleme din astea, considerați-le ca și rezolvate! Vă dau eu câți bani vreți, așa că, diseară, la ce oră ieșim să mâncăm?

M-am ridicat şi i-am aruncat fraza pe care-o folosesc în Italia, în cazuri similare:

- Şi soțul meu? Îi cade fața. Cât despre amanți, şi acolo totu-i ocupat. Îmi pare rău. Dacă se eliberează vreun loc, vă anunț.

Asta era limita. Fremătând de draci mă întorc la Şcoală, cu toate speranțele „plecate pe alte meleaguri”. Pe la douăsprezece şi jumătate ajung epuizată la mine în birou, unde, în jurul mesei imense, rămasă de la „răposați”, Miki împreună cu contabila, cu Alina pe care voiam s-o transform în secretară, şi cu alte două fete stăteau cu cafelele în față, cu semințe, se vede că asta era moda, şi cu un morman de coji tronând în mijloc. Am văzut negru în fața ochilor.

- Da' mai dați-o naibii de treabă! Nu-i prima dată când vă rog să nu mai stați la cafele şi țigări, este însă ultima oară când vă atrag atenția că aici nu e cafenea! Cam ce impresie credeți că-şi face cineva care intră aici, dorind să se înscrie la şcoală, şi vede că biroul direcției arată ca o cocină de porci? Şi mai ales că îl întâmpină un fum să-l tai cu cuțitul, nu alta!

I-am cerut contabilei să-mi arate ce a făcut în cele două luni de când era la noi şi, ceea ce bănuiam, s-a adeverit. Nimic! Îmi scoate dintr-un sertar două plicuri mari, pline de bonuri, facturi şi hârtii, toate amestecate bine, fără registru de casă, fără ceva notat sau înregistrat, nimic! Mă înfior. Urăsc atmosfera încărcată în relațiile de lucru, dar am ajuns la concluzia că oamenii ăştia, care au fost dominați într-un mod sau altul atâția ani, nu ştiu decât de frică. Mi-am făcut socotelile cu contabila şi i-am mulțumit pentru încurcăturile făcute. Acum, aşteptând „numeroşii” sponsori, aveam nevoie de cineva care să mă ajute cu adevărat. Miki a sărit ca arsă, aşa cum făcea întotdeauna când se simțea vinovată:

- Te-am rugat de nenumărate ori să nu mă mai certi de față cu lumea, se răsti ea, neagră de furie.

- Da, sunt de acord cu tine, Miki, şi, în calitate de prietenă, te rog să mă ierți, dar, în relația de serviciu, nu mă ajuți deloc. Eu nu te-am rugat să-ți pierzi timpul pe aici povestind ce-i faci de mâncare lui Dabija, nici să vii numai pentru ca lumea să vadă că exişti. În afară de lamentările cu care mă întâmpini, „Vai, Adriana, în ce te-ai băgat! De unde o să iei atâția bani?”, ce faci tu pentru mine? Tu crezi că-ți vine ceva gratis? Încearcă să mă înțelegi, iar dacă te depăşeşte momentul sau situația, spune-mi-o! E mult mai cinstit. Dar tu mă încurci, în loc să mă ajuți, mă deprimi în loc să-mi dai forța să merg mai departe. Asta-i cruda realitate! Şi tu eşti prietena mea de douăzeci de ani!

Şi-a luat haina şi a plecat, fără să-mi spună dacă mai vine sau nu. Când şi când mai făcea câte ceva, totul însă numai prin telefon, fără să se mişte de acasă, iar eu, fiind atât de prinsă cu problemele de rezolvat, nu mi-am dat seama că ea hotărâse

deja că va fi un mare dezastru şi nu voia ca mânuţele ei să fie murdărite şi nici marele ei nume de actriţă să fie pângărit. Eu, ca prietenă, nu am existat niciodată, pe mine nu dădea doi bani.

Acum, privind în urmă, regret că nu i-am acordat lui Ion Besoiu încrederea pe care o merita, tocmai lui care mi-a rămas prieten devotat până la capăt.

Îl cunoscusem pe Cornel Nistorescu căutând o editură şi un ziar pentru nişte clienţi italieni, pe când făceam cercetări de piaţă. Îmi plăcuse, mi se părea un tip deştept, cu picioarele pe pământ, chiar dacă un pic prea negativist pentru gusturile mele, deşi acum parcă începeam să-i dau mai multă dreptate. Am auzit, culmea e că pe vremea aia erau toate zvonite, din gură în gură, auzeai de aia sau de ailaltă, am auzit că-şi făcuse între timp şi o societate de publicitate. M-am dus să-l văd.

- Te rog, Cornel, găseşte o soluţie! Tu, cu agenţia ta, poţi să găseşti sponsori! M-am săturat s-alerg din uşă în uşă şi să înghit toate avansurile noilor îmbogăţiţi, de fapt, m-am exprimat greşit, pentru că şi cei vechi se poartă la fel. Nu mai rezist, după toată povestea cu Televiziunea, după problemele pe care le am de întâmpinat, la care se mai adaugă şi lipsa de orizont a celor din jur. Clachez!

- Eşti complet nebună! În ce te-ai băgat? Aşa ceva trebuie pregătit, trebuie timp. Trei luni, asta e nebunie curată!

- Nu ştiu, dar pe mine mă scoate din sărite faptul că nimeni din ţara asta nu are noţiunea timpului, poate pentru ei timpul nu contează, eu, în schimb, sunt îngrozitor de grăbită. Tu uiţi că de un an şi ceva mă lupt să fac societatea asta.

- Şi, până la urmă, n-am înţeles, cum ai pus mâna pe sala de prezentare? E una dintre cele mai spectaculoase din Bucureşti.

- Vezi, de-aia m-am luptat! Eram acolo când au refăcut-o ultima oară, de la tapet până la perdele, am aşezat scaunele împreună cu arhitecţii acum şaisprezece ani. Ţin la locul ăsta! Am luat sala cu chirie, dându-le şi lor dreptul de folosinţă şi m-am ales cu un birouaş de câţiva metri pătraţi ca sediu pentru firmă. Intenţia mea era să colaborăm, dar nu văd nici un interes, ba, dimpotrivă, simt o ostilitate incredibilă de la numărul 2 la numărul 6 al străzii, mai ales acum, de când a venit la mine madam Teodorescu de la Institutul de Modă în locul fostului director. Mi s-a spus că tună şi fulgeră împotriva mea. „Ce? O manechină fără minte să pună mâna pe sala noastră de prezentare? I-arăt eu!”

- De ce nu te duci să vorbesti cu ea?

-Tu crezi că n-am fost? E de o falsitate nemaiîntâlnită. M-a primit surâzând la sediul celălalt, pe Vulturi, şi mi-a vorbit ca unui copil cretin. „Îţi aminteşti tu, cum veneaţi la probe la tricotaje la noi?” „Sigur, i-am răspuns, erau nişte vremuri grele.” Nu voiam să-i spun ce-mi trecea prin cap, cum între timp am lucrat cu adevărat ca

manechin, că am fost în ateliere adevărate şi în show-room-uri splendide unde eşti respectat de toată lumea aşa cum şi eu îi respect pe toți, de la director la femeia de serviciu. I-am cerut colaborarea, i-am oferit posibilitatea unor contracte pentru *lohn*, i-am arătat oportunitățile pe care le puteam avea dacă vom colabora, am invitat-o chiar în Italia la prezentări, aveam o invitație la care eu nu mă puteam duce şi aş fi trimis-o în locul meu. Nimic! Lemn! Nu înțelegea limba asta. Ea voia să facă teste de materiale, avea desene

„superbe", probabil, la fel ca mine, avea visuri reprimate de ani de zile!, o să se mute în centru şi va face din Casa de Modă ceva răsunător. Aşa mi-a spus. N-a făcut nimic. Ba da. O ruşine azi în centrul Bucureştiului. Iar pe mine m-a împiedicat cu toate forțele să fac ceva.

Cu Nistorescu am încheiat un contract de colaborare în care el se angaja să facă rost de sponsori, iar noi să edităm tot materialul publicitar pentru concurs, prin firma lui. Mi se părea că-mi luase o piatră de pe inimă. În sfârşit, mergeam pe drumul bun.

M-am întors la ceea ce trebuia să fie munca mea, pregătirea spectacolului, a personalului şi a fetelor. Îmi plăcea, mi se părea că ajut, că explic ceva despre care nu se ştiau nimic. Stăteam la discuții interminabile până seara târziu.

Țin minte tineri talentați, ca Adrian Oianu, care venise împreună cu două studente „Să vadă despre ce e vorba!", care mi-au fost de un real ajutor. După aceea, cu toată simpatia care se născuse între noi, am pierdut legătura cu ei. Pe fete le-am convins că meseria de manechin trebuie să fie pentru ele un hobby şi că, în situația lor de studente, acest lucru e ideal. M-am oferit să le primim gratuit la şcoala de manechine, unde învățau cum să se îmbrace, să se machieze şi să se mişte. Încercam să le învăț pe mame să nu-şi lase fetele „oriunde" fără să întrebe un avocat sau pe altcineva care putea să cunoască astfel de lucruri. Nu ştiu dacă am reuşit ceva, dar acum, după atâția ani, unele dintre ele, astăzi manechine, mă opresc pe stradă şi-mi spun că fără ajutorul meu nu ar fi ajuns acolo unde sunt. Una dintre ele, Lili, după mine cea mai bună manechină a noastră, era un copil minunat şi acum a devenit o femeie superbă. Cînd mă văd cu ea mi se umple sufletul de admirație, dar şi de mândrie.

Cei de la agenția lui Nistorescu pregăteau caseta de publicitate şi urma să ne întâlnim cu primul sponsor care, după spusele lui Cornel, intenționa să fie „sponsorul principal".

Întâlnirea are loc la ei la sediu. Staff-ul lui Cornel mi s-a părut foarte eficient pe lângă al meu care scârțâia, dar mi-am zis că, în fond, ăsta era jobul lor. Vine şi sponsorul, un arab mic şi firav, de la firma Niran. Nistorescu mă anunță că este clientul lor, că-i fac campanie publicitară şi că l-au convins să ne sponsorizeze,

întrucât firma lui se ocupa de produse cosmetice.

- Şi cât ați planificat să dați ca sponsor principal?

-Ah, cinci mii de dolari şi fardurile pentru manechine, zise domnul privindu-mă galeş.

- Şi dumneavoastră, domnule Nistorescu, ați fost de acord? întreb eu. Ştiți bine că nu este suficient, doar planificarea cheltuielilor am făcut-o împreună şi am căzut de acord asupra cifrei de treizeci de mii de dolari, aşa încât domnul nu poate fi socotit sponsor principal!

Am atacat voit folosind pluralul de politețe pentru că eram într-o discuție de lucru. El însă nu mi-a răspuns la fel.

- Da, dar nu te preocupa. Mai discutăm noi despre asta. Acum, noi trei o să mergem la masă şi o să-i lăsăm pe oamenii mei să se ocupe de programarea afişelor şi a biletelor. A, să nu uit! Va trebui să tratați voi direct cu cei de la Sala Palatului pentru contractul de închiriere, că noi nu avem timp.

- Stai, nu schimba vorba, aş vrea şi eu să ştiu acum, pentru că suntem cu toții de față, ce anume doreşte domnul pentru ceea ce oferă. Mi se pare că aşa se procedează, nu?

Se opresc vădit intrigați şi redeschid iritați dosarele. Nistorescu vorbeşte în numele clientului său:

- Bineînțeles, ca sponsor principal...

- Nu am căzut încă de acord asupra acestui lucru, punctez eu.

- Nu prea ai multe alternative, din câte ştiu eu, se rățoieşte Nistorescu la mine.

- Ei bine, te înşeli. E drept că pentru asta v-am angajat. Era treaba voastră să-mi găsiți sponsori şi să-mi oferiți alternative. Dar, dacă voi nu vă puteți face meseria, atunci o să mă descurc singură. Eu am câțiva sponsori, însă aşteptam mai întâi propunerile voastre. Aici bravam în disperarea mea.

- Păi, să mi-i dai pe ăia pe care îi ai, să-i pot contacta şi să vorbim. Nu?

- Scuză-mă, dar dacă vi-i dau eu pe ai mei, voi cu ce veniți? Cu un sponsor „principal” de cinci mii de dolari? Eu nu fac parte din breasla voastră, dar ştiu că un sponsor devine principal în momentul în care acoperă cu suma respectivă toate ofertele celorlalți. Mă poate contrazice cineva? E ridicol să vină cu pretenția de a fi sponsor principal, după ce mi-a făcut o astfel de ofertă.

Nervozitatea creată este imediat stinsă de Cornel, care-şi calmează clientul şi încearcă să mă îmbuneze şi pe mine.

- Nu e nimic bătut în cuie, suntem aici ca să discutăm şi vom lămuri lucrurile.

- Bine, atunci să reluăm de la ceea ce doreşte domnul sau ce i-ați oferit voi.

- Am notat câte ceva, dar, ți-am mai spus, nu-i nimic bătut în cuie. Vrea ca

numele sponsorului să fie scris mare, cât mai mare pe afiş, pe bilete şi pe invitația de spectacol, să fie menționat în spotul publicitar, la radio şi... mai vedem.

Mă uit la ei şi mă ridic zâmbind:

- Sper că oricum asta-i prima şedință pentru prezentarea de sponsori, aşa încât.

Cornel se apropie şi-mi şopteşte disperat:

- Ai idee ce greu e să-ți dea cineva ceva, în ziua de azi?

- Eu nu vreau să mi se dea ceva! Eu vreau sponsori şi v-am luat pe voi ca să se facă distincția între „a da ceva" şi „a sponsoriza", adică a face o afacere.

Pornim toți trei nervoşi spre restaurant. Eu cu Nistorescu şi clientul cu maşina lui.

- Nu pricep de ce trebuie să merg şi eu cu voi la masă, Cornel. Sunt mult prea supărată ca să vă mai suport şi la masă.

- Lasă, c-o să-ți treacă! zise el. Vrea omul să mai discute cu tine, poate găsim nişte soluții.

Ajungem la „Julia", un restaurant de care nu auzisem şi ne aşezăm la o măsuță unde am ca de obicei probleme cu înălțimea mea. Mă străduiesc să mă adun sub masă fără să bată la ochi. Încercăm să ne destindem şi, pentru început, ciocnim pentru concurs. Mă chestionează amândoi despre fete şi, la un moment dat, simt un genunchi împingându-l pe al meu. Mă strâng şi mai mult, dacă aşa ceva mai era posibil, şi nu dau importanță până când nu simt o mână care-mi caută, fără echivoc, acelaşi genunchi. În mijlocul frazei, rămân cu ochii holbați la cel din fața mea, care-mi zâmbeşte subliniind intențiile mâinii. Îl privesc furioasă pe Cornel şi-l văd că lasă capul în jos, de parc-ar fi înțeles şi acceptat. Dacă n-a înțeles, cu siguranță că acum o să priceapă, îmi zic eu şi, scuzându-mă pe un ton sec, ies ca un fulger din restaurant. Nistorescu vine alergând după mine.

- Ce naiba faci? E un client foarte important pentru mine!

- Pe dracu'! Atunci n-ai decât să te laşi mângâiat tu pe sub masă. Crezi că de aia ți-am cerut să cauți sponsori? Fir-ar al naibii să fie! Crezi că-mi trebuiau libidinoşi susținuți de tine? Păi, iartă-mă, dar cu armele astea te sfidez de o mie de ori! Ți-aduc nişte sponsori de te cumpără şi pe tine şi rahatul tău de agenție.

Îmi venea să-i sar la beregată. M-am urcat însă în taxi bombănindu-mă în gând pentru „splendidele" idei avute.

Şcoala şi agenția începeau să fie cunoscute. Ne căuta tot mai multă lume - o lume complet nouă pentru mine. Fetele aveau între şaisprezece şi douăzeci şi trei de ani şi veneau însoțite de fel de fel de adoratori.

După cearta cu Nistorescu, lucrurile au mers mai departe şchiopătând. El a ținut supărarea lui, iar eu pe a mea.

Am luat-o de la capăt cu căutarea sponsorilor şi am găsit, ceea ce era cel mai important, o firmă de computere cu proprietari tineri, doritori de viață occidentală, manechine şi, mai ales, plini de bani. Eu i-am considerat sponsori principali. Mi-a crescut inima când am întâlnit şi un sponsor care, nefiind interesat de manechine, şi-a dat totuşi seama că-i propuneam o afacere serioasă şi a tratat-o ca atare. Oh, m-am refăcut cu domnul Copos şi cu Samsung-ul său! La capătul tratativelor, mi-a spus că este plăcut surprins de capacitățile mele de negociere a unui contract, aşa că am plecat de la el şi mai bucuroasă.

În acelaşi timp, am dat O.K.-ul în Italia, lui Tino Silvestri, care urma să-mi invite câteva „personaje”, în afară de prietenii care veneau de dragul meu, ca Enrico Ruggieri. Românii erau înnebuniți după Sabrina Salerno, care în Italia era o „stea căzătoare”, iar aici părea a fi o invitată de succes. Am chemat-o, chiar dacă mi-a cerut un onorariu de „mare artist”, subliniind chiar că vrea să primească jumătate din bani la aeroport, din mâna mea. Nu mai era timp pentru alți invitați.

Mulțumită sponsorilor imaginea publică era creată şi, cum ştiam că nimic nu vine fără plată, am uitat amărăciunea, punând-o la plăți în avans.

Încet-încet, se contura totul. Lecțiile mergeau cu oarecari dificultăți, mai ales orele lui Tudor Mărăscu, care ocăra fetele şi le vorbea oribil. Iubea sau ura femeile acest ex-fante? Surprize mă mai aşteptau oricum.

Orele lui Malu erau adevărate spectacole. Aveam nevoie de recuzită, costume de operă, haine sport, tenişi. Au venit toate şi împreună cu ele bărbați eleganți, tineri, aşa-zisa „cremă”, dar pe care eu nu-i cunoşteam pentru că nu frecventam discotecile sau restaurantele în vogă. Eram teribil de ocupată, aşa încât nu-mi aduc aminte cum au apărut Răzvan Păunescu şi fratele lui, care mi-au fost sprijin neprețuit în toate momentele grele. M-am bazat pe ei şi n-am greşit. M-au ajutat într-adevăr extraordinar de mult, fără a pune nici un fel. Sigur că erau tineri şi le plăcea şi lor ambientul de fete splendide, dar n-au deranjat niciodată, n-au îndrăznit să fie obraznici şi, mai ales, când spuneau că fac ceva, făceau!

Între timp, au mai venit şi alte oferte, de la firme care produceau compleuri sportive. Spre sfârşit veneau sponsorii la noi, nu-i mai căutam eu, dar nu mai era nici măcar Miki să vadă asta. Reprezentantul firmei era tânăr, foarte elegant, dar care nu era deloc interesant pentru mine. Nu mi-au plăcut niciodată tinerii. Nu prea cădeam la învoială cu termenii contractului şi la un moment dat el a renunțat spunându-mi:

- O.K., că doar nu pentru asta-s aici!

- Ei bine, ştiu, normal că sunteți aici pentru fetele frumoase care vă vor prezenta compleurile.

- Nici gând!

- Ei, nu faceți pe delicatul! Că doar nu sunteți pentru mine! Aruncasem replica în glumă, nu mă așteptam să fiu luată în serios. Cu o voce abia șoptită și lăsînd ochi în jos, răspunse:

- Ba, da, chiar așa!

Parcă m-am trezit din somnul din Pădurea Adormită. L-am privit și m-am regăsit femeie. Punându-mi mâna în păr, mi-am amintit că nu-mi mai refăcusem machiajul de dimineață și m-am gândit că probabil acum arăta jalnic. O privire aruncată rapid în oglindă mi-a înapoiat imaginea necunoscută, a unei persoane obosite. Atâtea luni uitasem de mine complet și, mai ales, uitasem plăcerea de a f femeie. Mă întorc la tânărul din biroul meu care parcă se aștepta să-l pălmuiesc, ș mă las pradă unui hohot de râs.

- Nu pot decât să vă mulțumesc! M-ați trezit la viață, dar cred oricum că fetele de dincolo sunt mai adaptabile situației.

- Poate ieșiți cu noi într-o seară, îngăimă el.

- Cum să nu, cu mare plăcere, chiar am nevoie să mă destind un pic și să vă cunosc și altfel decât ca perfecții „băieți de bani gata".

Am ieșit, în grupuri mari, compuse din băieți care aveau prietene la școală, alți fiind persoane importante ale societății mondene pe care eu n-o cunoșteam. Asta m-a ajutat un pic să cunosc mai îndeaproape persoanele cu care lucram, chiar și pe câteva fete, dar mai ales m-a făcut să înțeleg ce muncă de sclav duceam și câte lipsur aveam.

Spoturile publicitare începeau să-și facă efectul. Era foarte frumoasă caseta cu prezentarea, vizibil occidentală. Însoțită de Alina, cu nelipsita videocameră și aparatele de fotografiat, am început să alerg din oraș în oraș, în cinci centre importante, la preselecția concursului, dar rezultatele n-au fost pe măsura așteptărilor. Mai multe fete au venit din țară direct la București.

Înainte de preselecția de la Brașov, primesc un telefon de la un regizor din Televiziune. Pretindea chiar că mă cunoaște, dar eu nu-mi aminteam de eI. Mă roagă să am grijă de o „protejată" de-a lui. Era normal să mă caute lumea, fie pentru a mă ruga să le accept în concurs pupilele ori, pur și simplu, numai ca să le fac cunoștință cu fetele. Și într-un caz si în celălalt, nu țineam cont de nimic. La telefon am spus doar că nu-i nici o problemă, să vină la preselecție. N-am știut ce mă așteaptă. Eu sunt și acum convinsă că, dacă afișele care, de altfel, erau superbe, ar fi ajuns ma repede în orașele respective, am fi avut mai multe concurente. Ajungem în teatru ș organizăm vizionarea. La un moment dat, mă pomenesc cu o tipă de vreo treizeci de ani sau cel puțin așa arăta, cu două sacoșe și o vestimentație care nu-ți lăsa dubi asupra genului.

- Ştiţi, eu sunt prietena.., ştiţi, Televiziunea...

Îi tai elanul, aducând-o scurt, la obiect.

- Da, câţi ani aveţi?

- Douăzeci şi patru, zice.

„Pe naiba”, îmi vine-n gând.

- Şi ce înălţime?

- Un metru şaizeci şi opt.

- Şi nu ştiţi care-s regulile? Doar scrie şi pe afiş, fete peste un metru şaptezeci.

- Da, dar eu am prieteni, ştiţi... şi v-am adus sacoşele astea...

M-am uitat la sacoşe şi regret că n-am aflat cu ce încerca să mă mituiască - tare sunt curioasă. Pe scurt, am refuzat-o. S-a supărat teribil şi a plecat ameninţând.

Alta, foarte supărată în timpul preselecţiei, nu voia să se dea la o parte din rând, întrebându-mă cu un tupeu extraordinar:

- Dar pe ce criteriu sunt dată afară?

Am privit-o lung şi mi-am zis că nu e rea întrebarea. Nici unul dintre jurnaliştii care fuseseră la conferinţa de presă nu mi-o pusese.

- Criteriile mele personale, din păcate pentru tine. Concursul e al meu şi criteriile la fel. Ţi-e clar acum?

Nu părea prea convinsă.

Încă înainte de ultima preselecţie de la Bucureşti, vuia tot oraşul. Publicitatea era minimă după părerea mea, dar cea de la Televiziune era cea mai importantă. Afişele erau încă sub tipar, biletele nu erau gata. Noroc cu Sorina, care a apărut la timp să-mi dea o mână de ajutor, că altfel mă prăbuşeam.

Deschiderea oficială a Şcolii de manechine făcea parte din vastul meu plan de publicitate. Una dintre salariatele trimise de agenţia lui Nistorescu ca să se ocupe de „public relations” s-a oferit să lucreze pentru mine, evident, cu condiţia să o plătesc mai bine.

În ziua preselecţiei, la ora opt, Sorina mă anunţă că strada este luată cu asalt de peste două sute de persoane, mame şi fiice. La sfârşitul zilei veniseră în total patru sute. Un adevărat triumf!

Juriul era format din profesori, alături de care participam şi eu. La un moment dat, apare Gino Iorgulescu însoţit de Viorel Cataramă. Ies afară curioasă: oare ce putea să caute aici unul care îmi închisese telefonul când i-am cerut o întâlnire pentru a discuta o eventuală sponsorizare?

- Am venit şi noi să vedem câteva fete. Se poate?

Îi invit înăuntru să vorbim, pentru că pe hol era imposibil.

- Scuzaţi-mă, dar noi lucrăm aici şi numai juriul este admis înăuntru, zic eu

uitându-mă fix la Cataramă.

- Noi nu deranjăm, insistă Gino.

- Dar ce plăcere să vă văd interesat, domnule Cataramă! Evident că nu pentru publicitate aţi venit. Mi-aţi explicat cât se poate de clar că vindeţi şi fără. Aşadar vă interesează fetele! Sunteţi divorţat?

Voiam să-l iau peste picior, dar mă tem că n-a înţeles şi-apoi am fost întreruptă de ziariştii de la „Evenimentul zilei”, cotidianul cel mai citit, deci cel mai influent şi cu cea mai mare putere la vremea aceea. Sunasem la redacţie, cu câteva zile înainte, să-i întreb dacă nu erau interesaţi de preselecţia concursului. Nu, nu erau interesaţi, „doar dacă vreţi să plătiţi”.

- Cu ce vă pot fi de folos?

- Suntem...

- Ştiu de unde sunteţi şi chiar am vorbit cu voi acum câteva zile! Cum de v-aţi schimbat părerea, că eu nu-mi amintesc să vă fi plătit?

- Totuşi, un eveniment care adună pe o stradă din mijlocul Bucureştiului atâta lume ne interesează.

- Mă bucur, numai că eu nu mai am nevoie de voi şi nu ştiu la ce v-ar folosi să fiţi înăuntru. Voi scrieţi şi sunteţi extrem de interesaţi de găini cu patru picioare, care fac ouă cu două capete sau invers, nu mai ştiu şi oricum n-are importanţă.

Ziariştii aruncară priviri rugătoare spre Iorgulescu şi Cataramă, care încercă imediat să mă calmeze, dar, fiind mult prea supărată, îi dau afară pe toţi. Cred că am făcut o dublă greşeală. Una pentru că „Evenimentul”, ca să mă pedepsească, a anunţat concursul după venirea Sabrinei Salerno, o sosie a ei, după cum au spus, indicând că va avea loc la Sala Polivalentă şi nu la Sala Palatului unde era programat, de fapt. Cealaltă greşeală a fost cu Cataramă care, după concurs, mi-a făcut reclamă negativă, lovind în tot şi în toate, fără nici un câştig şi fără logică, poate în ideea de a mă învăţa „să nu mai fac aşa niciodată”!

După ani şi ani, ne-am lămurit. De fapt fusese o încurcătură. Gino l-a adus păcălindu-l că l-am invitat eu, pentru că, în felul ăsta, putea şi el să vadă fetele. Pe de altă parte, Viorel nu-şi mai aducea aminte de telefonul meu, după ce a uitat şi ce luptă a dus împotriva mea, poate tocmai pentru că a fost inutilă.

Primii invitaţi la concurs au venit. Chemasem vreo douăzeci de persoane. Enrico şi Tino, fiind printre primii. Închiriasem Sala Palatului pentru două zile, iar repetiţia generală din 6 noiembrie a fost un dezastru. Avionul în care se aflau Sabrina Salemo, prezentatorul italian şi restul invitaţilor nu putea ateriza, fiind singura zi, de când mă ştiu, cu ceaţă la Bucureşti. Răzvan Păunescu m-a ajutat enorm. Nimeni nu ne spunea unde a aterizat avionul, dispăruse fără urmă. Eu n-am avut timp să repet cu fetele şi,

când ne-am întors la Sală, după ce aflasem în sfârşit că invitaţii erau la Istanbul, le-am găsit plângând de oboseală, de foame, dar şi de umilinţă pentru că regizorul le făcea în toate felurile. Tâmpite, vaci, cretine...

La zece şi jumătate seara, Răzvan Păunescu împreună cu fratele lui s-au dus, fără să-i roage nimeni, să aducă de mâncare pentru toată lumea, iar eu am adunat fetele lângă mine, le-am povestit ce s-a întâmplat şi le-am rugat să treacă peste ce şi cum se comporta Tudor Mărăscu, pentru că el e bătrân şi needucat, iar noi îi suntem superioare şi aşa mai departe. De unde mai aveam forţă, nu ştiu. Fiicele mele, Suzana şi Iulia, veniseră şi ele şi n-am mulţumit îndeajuns lui Dumnezeu pentru cât m-au ajutat! A doua zi, trebuia să revină avionul Tarom-ului cu puţinii oaspeţi care mai rămăseseră. Carlo Massarini, prezentatorul, nu putea risca să nu fie luni seara în Studiourile italiene, aşa că nu mai venea. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu El Charo.

Eu parcă intrasem într-un soi de transă. Nu mai vorbeam, nu mâncam, răspundeam monosilabic şi nu mai credeam că voi ajunge la capăt.

Dimineaţă la ora zece şi jumătate, Televiziunea nu trimisese încă pe nimeni la Sala Palatului. Întreaga echipă de filmare ar fi trebuit să fie acolo cu o zi înainte. Tudor Mărăscu făcuse toate aranjamentele. La carul de televiziune era fratele lui, pentru ilustraţia muzicală o adusese pe cumnată, iar de prezentat, prezenta nevastă-sa. Tocmai când eram în pragul unei crize de nervi, apare Tudor Mărăscu şi mă întreabă, plin de zel, cu ce mă poate ajuta şi dacă nu m-am gândit la plăţile pe care le aveam de făcut, pentru că pe băieţii de la car trebuie să-i plătesc mai mult, altfel decât pe ceilalţi. Îl ascultam şi mi se părea că vorbeşte în altă limbă. Unde dispăruse Televiziunea care era producător împreună cu mine şi care trebuia să facă o transmisie în direct? Eram uluită. Toţi aşteptau bani. Bani înainte şi bani după, iar eu, eu aşteptam ca ei să-şi facă treaba pentru care toată lumea era plătită deja.

Am adus coafeze şi macheuze. Până la urmă clientul lui Nistorescu, „marele sponsor” n-a mai venit nici cu produsele şi nici cu banii promişi. A venit în schimb directoarea Sălii Palatului. În ziua aceea, toţi veneau disperaţi la mine. Nimic nu mergea, toată lumea voia ceva de la mine, să-mi spună că holul este împânzit de cartoane şi afişe Niran Company. Eram la capătul puterilor, aşa c-am rugat-o pe ea să interzică orice fanfaronadă de genul ăsta şi am trimis-o pe Sorina să scoată tot, dar absolut tot ce era legat de Niran. Nu există limite.

Fiul lui Moroşanu, pe care îl luasem să lucreze cu mine, adică îl plăteam numai pentru a ţine legătura cu tatăl lui, trece pe acolo şi eu îi şoptesc cât sunt de disperată. Unde naiba e Televiziunea? Ah nu, el nu ştie! Pe toate a pus mâna familia Mărăscu, aşa că... să-l întreb pe el! Cine era directorul şi a cui era Televiziunea asta care făcea ce voia?

Mi-am amintit atunci de „apropourile” pe care mi le strecurase fratele lui Tudor Mărăscu. „Fratele meu e om de mai mult de un milion pe lună, sper că-l plăteşti cum trebuie şi vezi că te-au scăpat de bădătia aia de nevastă a lui Moroşanu, care voia să facă muzica, nu era ea în stare!” Şi eu unde naiba eram? Ce sfori au tras ăştia din jurul meu? Şi unde mai pui că marele Tudor Mărăscu fusese ca şi inexistent. Mă duc spre el, încercând să mă calmez şi-l rog să facă totul ca să ieşim din nebunia asta.

- Da' cu cei din juriu ce să fac?

- Ce naiba crezi că se poate face? Ai în faţă nişte plăci cu NU şi DA! Arată-le cum să le ridice când le place şi când nu. Atât au ei de făcut şi tu trebuie să le explici şi vezi, te rog, ce se întâmplă cu carul.

Tocmai intraseră cu cablurile şi erau gata-gata să strice scenografia absolut splendidă a Teodorei Dinulescu, singura persoană care nu mi-a cerut bani. Aşteptam să merg la aeroport şi între timp, probam compleul făcut pentru mine, când şi-a făcut apariţia Miki!

Zâmbind, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, mă întreabă dacă poate face ceva. Era deja ora două, iar la şase începea concursul. O privesc ca pe una picată de pe altă planetă, am sufletul greu şi mii de întrebări în ochi, dar amân totul şi o rog să împartă biletele prietenilor noştri. Măcar atât! O rog să aibă grijă, în mod special, de Gina Patrichi şi de soţul ei, Anagnoste. Cu mâna mea, îi dau biletele pentru cele două rânduri rezervate mie. Al treilea rând din faţă pentru invitaţii mei şi altul, mult mai în spate, pentru cei care eventual îmi scăpaseră din vedere. Suzana e de părere că Miki a făcut-o înadins. I-a dat Ginei, ca din partea mea, loc pe rândul din spate. Gina s-a întors acasă, era deja bolnavă şi aş fi vrut-o lângă mine, aşa cum mi-a fost sprijin moral şi în alte clipe grele ale vieţii mele. Poate mi-ar fi purtat noroc! Miki pretinde că aşa i-am dat eu biletele. De fapt, ea venise numai ca să toarne gaz pe foc.

Timpul zbura. Trebuia să merg la aeroport. Cu o seară înainte, îl invitasem şi pe Sergiu Nicolaescu. În juriu, lângă oaspeţii străini, invitaţi de la cele trei agenţii de modele, mai aveam o manechină de origine română din Milano adusă de Zevianni şi câţiva români, printre care „marele meu prieten” Pino Caramitru şi „duşmanca mea” înverşunată, Manuela Hărăbor. O invitasem pentru a-i arăta că nu-i port pică. O mare doamnă a teatrului românesc, Carmen Stănescu, acceptase şi ea invitaţia mea de a face parte din juriu.

Nici unul dintre oamenii aceştia nu ştia prin ce treceam noi cu ceaţa, cu oaspeţii, cu Televiziunea. Mărăscu, marele regizor care înjura de zor fetele, se plimba prin culise fumând.

Alerg, tot nemachiată, s-o întâmpin pe Sabrina Salerno, care între timp crescuse şi nu mai era deloc „fătuca proastă” pe care o ştiam. Apoi mă întorc pe scenă unde,

Doamne!, toată lumea întreba ce să facă. Eram cu fusta într-o mână şi cu rimelul în cealaltă, când îl văd pe Pino intrând cu o falcă-n cer şi una-n pământ.

- Eu lângă asasinul ăla nu stau, ai înnebunit?!

- Scuză-mă, Pino, întâi bine ai venit, dar nu înțeleg. Nu ştiu despre cine vorbeşti.

- Cum, eu lângă Nicolaescu, animalul ăla, nu stau!

Mi se pune un nod în gât şi simt că-mi fuge pământul de sub picioare. În ce m-am băgat? Unde-s oamenii civilizați? Îl împing pe Pino spre locul lui.

- Te rog, du-te la locul tău pentru că într-un sfert de oră începe spectacolul în direct. O să încerc să rezolv. Eşti preşedintele juriului. Eu... o să rezolv...

Oare dacă încep să urlu, să plâng, să mă tăvălesc pe jos, ar fi un sfârşit mai bun decât cel care va veni? N-am timp.

O rog pe Lia Mărăscu să-l ia pe Nicolaescu cu ea în lojă explicându-i că a fost invitat prea târziu şi nu mai sunt locuri în juriu, dar că-l vom întreba mai târziu ce părere are. Acum realizez că nu l-am mai întrebat şi regret că nu l-am pus pe el în locul lui Pino, marele actor şi prieten al meu, care mi-a fost oaspete la Milano. Merita să-l fi trimis în lojă. Poate aşa ar fi învățat să se comporte! Nu ştiu ce a făcut fiecare în alte timpuri, dar aici eram la un concurs de manechine, un lucru complet nou în România, la care participau multe persoane şi personalități diverse. Domnul Nicolaescu, asasin sau nu, înțelegând situația, s-a dus civilizat în lojă, arătându-mi astfel respect şi mie şi celorlalți. În schimb, domnul Caramitru... Mi-am amintit cu câtă emfază a acceptat invitația mea. „Da, dragă, cu mare drag! Pentru tine! Cum să nu, oricum, nici n-am apucat să-ți mulțumesc pentru ospitalitatea ta. Ce moment mai bun ca ăsta să-ți dau o mână de ajutor?!"

Sărmanele fete! Ele erau subiectul şi nimeni, nici măcar eu, nimeni nu le trata ca pe nişte vedete, cum erau de fapt. Cincizeci de fete, una mai frumoasă ca alta, toate peste un metru şaptezeci, emoționate şi, din cauza asta, nefăcând caz de ce se întâmpla în jurul lor.

Biata Sorina, alergată de toată lumea, era încântată că s-au vândut toate biletele. Sala era arhiplină, toate locurile ocupate şi multă lume în picioare, peste patru mii de persoane. Toate acestea ar fi trebuit să mă electrizeze, dar la mine au avut efect contrar, cufundându-mă parcă şi mai adânc în hăul disperării.

Lipsea regizorul care să-mi spună cine şi când trebuie să intre pe scenă, nu se vedea nimeni prin jur care să mă ajute, când mă pomenesc din senin c-o aiurită nervoasă, vânturând nişte hârtii în mână şi care vine glonț spre mine, precum ciocănitoarea Woody, să mă anunțe că mai sunt doar cinci minute. Renunț să mă mai uit o dată în oglindă, fiind sigură că mai rău decât era, nu putea fi. Eu care zi de zi

sunt atentă la cele mai mici detalii, eu care mă coafez o dată la două zile, abia am reuşit să mă pieptăn, încercând să salvez ce se mai putea salva.

Ies pe scenă unde decorul era minunat, dar publicul... publicul era o hoardă dezlănțuită de parcă venise să asiste la o coridă, nu la un spectacol cu manechine. Simt cum forța mea interioară se luptă cu ostilitatea lor.

În sfârşit, văd o față cunoscută. Operatorul de scenă, zis Țeavă. Mă îndrept spre el şi-l întreb cine ne anunță când intrăm în emisie. Țeavă e un profesionist. M-a privit cu disperare: „Nu mai pricep nimic, nu ştiu!” Se auzea o voce de femeie care anunța la microfon nişte numere. Ce se întâmplă? Sus, la cei care se ocupau de muzică, doar nişte umbre care se mişcă şi nu dau nici un semn. Publicul începe să simtă că e ceva în neregulă şi eu simt la fel. Senzația de linişte de dinaintea furtunii! Când am văzut înregistrarea am înțeles ce s-a întâmplat. Eram în emisie, dar cum toată lumea primea bacşişuri de peste tot, „principalul” nostru sponsor, care rămăsese aşa numai în mintea lui, a reuşit, mituind prezentatoarea, să-şi anunțe invitații şi locurile pe care stăteau. Eram la sârba din sat unde cine prinde microfonul, ăla-şi face strigările! Bine că n-am fost de față la momentul începutului când Țeavă urla „Suntem în emisie de două minute!”

Eu încep să vorbesc cu mintea aiurea, complet blocată de situație, cuvintele par să-mi vină de undeva, de departe, le rostesc cu o voce care nu e a mea şi-n fața unui public care simt că nu mă place. Am învățat să simt publicul în anii de prezentări, de spectacole. Simți când îți vine valul de apreciere. Publicul trebuie câştigat, spectacolul e pentru el, trebuie să fii sclavul lui şi să-i arăți că tot ceea ce faci pe scenă, faci pentru el.

În momentul acela, atât eu cât şi ceilalți nu respectam publicul din fața noastră. Ne preocupa mai mult cel din spatele ecranelor, pe care îl socoteam mai de temut, dar greşeam. Celălalt trebuia ignorat, nu ăsta. Şi totul a început pe picior de luptă. Greşit!

Au apărut fetele şi am început prezentarea juriului. Reprezentanții celor două agenții de la Viena şi Paris, după care trimisesem de o oră să fie aduşi de la hotelul Bucureşti, aflat la cinci sute de metri de Sală, încă nu ajunseseră. Lumea nu ştia pe unde să intre, iar eu, eu nu ştiam de unde vor apărea.

Cineva mi-a pus în mână fişele cu numele şi numerele concurentelor. Încep să le prezint pe rând la microfon. Termin cu numărul 19, dau pagina şi vocea îmi rămâne în gât. Următorul număr era 33. Nu, n-am voie să leşin! Nu-i nimic, „se poate şi mai rău!” Cine naiba a scornit cretinismul ăsta?

- Ca să nu vă plictisesc, le poftesc să se prezinte singure. Deci, de unde vii şi câți ani ai... concurenta cu numărul 20.

Singurii care se distrau de minune erau invitații mei din străinătate. Apar în

fine şi agenţii din Viena şi Paris şi începe concursul care, după douăzeci de minute, este întrerupt din transmisiunea în direct, fără comentarii. De fapt, ce trebuia să fac? Şi regia Televiziunii, platoul, carul, ilustrația muzicală, s-a greşit de vreo două ori şi aici, lumina şi... eu colaborând cu mine! Mi s-a spus: „Ai vrut să le faci pe toate!" „Nu, am răspuns eu, am fost nevoită să fac de toate pentru că nimeni nu voia să facă nimic!" Toţi erau la nivelul „Ce bine e să stai şi să nu faci nimic la umbra salariului, aşa că, dacă vreţi să muncim, plătiţi !"

Concursul era pe la jumătate când, bunul meu prieten Pino Caramitru se ridică şi pleacă, explicând că el n-a înţeles cum se procedează şi că toţi străinii ăia nici nu-l băgau în seamă. După el, fina şi delicata Manuela Hărăbor pleacă şi ea. Pe scenă, eu continuam cu invitaţii, cu probele de concurs. Când am ajuns la capăt, îmbătrânisem cu zece ani, mâini invizibile îmi frământau pielea şi faţa, mi le adunau şi le lăsau să atârne împreună cu membrele care nu mă mai ascultau.

Ziariştii erau toţi nişte belele adunate împotriva mea. Şi au ţinut-o aşa timp de o săptămână. Într-un ziar s-a scris: „Târg de fete la muntele Găina", în altul „Cerem anchetarea de către Parchet a concursului Flash Top Model Today".

Asta era prea de tot! M-am dus să-i cer sfatul lui Anagnoste.

- Ei, tu, lasă-i în pace! Tu crezi că Parchetul poate fi apelat pentru toate prostiile şi de către oricine?

Străinii nu mă înţelegeau deloc, pentru ei era un succes inimaginabil.

- Nici Papa nu are prima pagină pentru o săptămână în toate ziarele! Eu o să păstrez articolele astea, mi-a spus Tino mândru.

Agenţiile din străinătate încercau să ia legătura cu mine. Faxuri, telefoane şi propuneri de lucru. Eu mă simţeam ca într-o imensă maşină de spălat în funcţiune, câteodată mă opream un minut, priveam în jur şi din nou porneam în valuri de cald şi rece, totul săpunit bine.

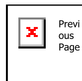
Oare am fugit şi m-am retras? Am lăsat Şcoala de manechine să-şi termine cursurile. Brusc, Miki se întorsese şi avea grijă de fete. Nu-mi amintesc nici ce discuţii am avut cu ea, nici ce mi-a motivat, ştiu doar că am plecat cu sufletul împovărat de mâhnire, ferm hotărâtă să închid totul, după ce am plătit coafeza, machiajele, hotelurile, telefoanele, totul şi pe toţi până la ultimul trepăduş. Exceptând bineînţeles sumele, după mine aberante, pe care Tudor Mărăscu le aştepta peste cele cu care căzuserăm de acord, „fără asta nu-ţi vine nimeni!" mi-a zis la început, fără să sublinieze că era doar începutul. La sfârşit am ridicat eu mâinile şi i-am spus: „A fost un dezastru! Închid totul din cauza asta, aşa că... n-am un ban!"

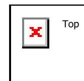
După mult timp, toată lumea a uitat. Poate şi eu. Dar mult mai puţin. Când am vorbit cu Nistorescu pentru prima dată după trei ani, mi-a zis:

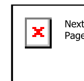
- Dacă te-ai ridicat după „lovitura” aia, ai tot respectul meu.

Nu, nu cred că aveam nevoie de respectul lui. Aşa cum am mai spus-o cuiva, în circumstanțe total diferite, nu de respect duc eu lipsă!

Păcat de cele cincizeci de fete de pe podium, care erau de fapt personajul principal, de care toată lumea a uitat, chiar şi eu care m-am lăsat purtată de val în confruntarea dureroasă dintre lipsa de experiență şi noua foame de bani. Ce se va alege oare de ele şi cum vor creşte? Nimeni nu ştia, ca mine, cât de greu le va fi.

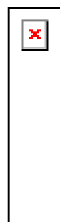

Durere, sfâşietoare durere, cât de neputincioşi,

cât de egali suntem în fața sfârşitului!

Bucureşti, 1994

Moartea a venit de două ori în aceeaşi săptămână.

Mama a murit! Oh, Doamne, mama a murit! Nu, nu se poate! Nu accept, nu vreau, mama a murit! Nu am mai avut morți în familie până acum. Când a murit, Dana era deja departe, iar doliul din suflet l-am alinat purtând haine cernite şi jelind-o... Dar mama ?!! Abia de puțin timp deveniserăm mai apropiate, de-abia o cunoscusem şi eu mai bine! Mă acceptase după moartea „lui” şi făcusem pace cu trecutul. M-am simțit vinovată că ea era singură, mi se rupea inima gândindu-mă că avusese poate nevoie de ajutor. Era aşa de veselă în ultimele luni! Se terminase anul de doliu şi parcă îşi plătise datoriile, devenise o alta! Plecam doar de câteva zile din țară şi ea a venit, ca întotdeauna, la apartamentul meu din Primăverii, să ne luăm rămas bun. O, mamă, niciodată n-am crezut că pot râde cu tine aşa de liber, că putem împărți şi altceva decât tensiune şi neînțelegeri. Nu e drept să se întâmple tocmai acum!

Sorina spune că nu mai făcea eforturi să trăiască, era delăsătoare, nici să-mi dea un telefon nu mai avea putere, o ruga pe ea să facă numărul. Oare chiar să fi vrut să-l urmeze pe „el” sau?... Mă măcina din nou cumplita gelozie din copilărie. Oh, nu, nu acum!

Plângeam pe dinafară şi pe dinăuntru, mă simțeam ruptă, frântă. Ea era tot ce aveam din trecut.

Am ajuns acasă, unde atmosfera de mort m-a înfiorat. Nu-mi plac „obiceiurile”: „aşa se face”, „aşa se zice”... Voiam să-i dau pe toți afară şi să rămân cu ea. I-am rugat să iasă şi am rămas suferind lângă coşciug, unde corpul mic, cu fața dulce a mamei era deja pregătit. Sărmanii vecini, au venit cu toții şi au ajutat, n-aş fi fost în stare ! O privesc şi nu înțeleg nimic, nu pot să leg două gânduri, ştiu doar că oamenii care au trăit aproape de ea au făcut totul ca s-o pregătească pentru ultimul drum. De unde vin eu, nimănui nu i-ar fi păsat!...

Mă aplec şi mângâi obrazul rece... oh, mamă, de ce ai plecat acum sau de ce n-am putut avea toată viața relația pe care am avut-o în ultimele luni? Cât mi-ai lipsit şi cât ai să-mi lipseşti de-acum înainte!.. Ce uşor ar fi să poți învăța totul din cărți, să existe un manual: *Cum să te comporți cu copiii tăi.* E aşa de greu să fii pe placul copiilor. Eu am zis că o să fiu mai grozavă decât tine, am încercat să-mi iubesc copiii şi să mă dedic lor, dar cine ştie dacă voi reuşi. Când o să am cu fetele mele o bucurie la fel de mare ca aceea pe care am avut-o cu tine înainte să plec?... Mamă, prin câte

va trebui să mai trec?! Iartă-mă, iartă-mă pentru tot, pentru ce am înțeles prea târziu şi pentru ce nu am înțeles, dar mai ales iartă-mă că nu am fost lângă tine, că te-am lăsat să înfrunți moartea singură…

Nu am crezut că voi suferi atât! Era ca şi cum aş fi pierdut o parte din mine. Dar, mai ales, înțelesesem cât de mult o iubeam!

Am încercat să accept prezența familiei, lume pe care n-am mai văzut-o de ani şi ani. Erau rudele ei, nu ale mele!

Au venit totuşi şi verii mei. Erau singurii pe care-i recunoşteam. Ceilalți, nişte străini. Eu eram străină, străină de oameni şi de tradiții. Nu-mi plac legile, iar tradițiile sunt mai rele decât legile scrise şi nu le înțeleg, dar ştiam că mama ținea la ele şi le-am respectat. O, nu! Pe mine să mă incinereze! N-o să-i las pe copiii mei să treacă prin chinul ăsta! Voiam să mă lase toată lumea în pace s-o veghez şi s-o duc să se odihnească fără tot bâlciul ăsta! Am rugat-o pe mătuşa mea să nu mai țipe. Venea de la bucătărie şi începea să urle. „De ce m-ai lăsat?…”, „Unde te duci?…” Mi-a răspuns supărată: „Lasă-mă, dragă, s-o plâng, că aşa se plâng morții la noi!”

Oh, mamă, ştiu că tu aşa voiai… o să tac, o să aştept, o să aştept să plece toți, să pot vorbi cu sufletul tău pe care îl simt în preajmă, să mângâi patul şi perna care au încă parfumul tău, să-ți umblu prin dulap şi să ghicesc ce ți-ai pus în ultimele zile, să mă uit prin scrisori… M-am uitat… Am găsit fotografii vechi. Eu, eu şi iar eu, mică, mare, eu cu alți copii, eu manechin, ziare vechi, reclame din Italia… O, Doamne, le uitasem, nu mi-au plăcut pozele, sufeream prea tare, cât m-au mai chinuit când pozam pentru revistele româneşti… Dar ea le ținea pe toate, articole din ziare, copiii, botezul… mica biserică… Mi-am adus aminte de preot, îl cunosc de când eram copil, e bătrân şi m-a înțeles ieri, când i-am spus că nu-mi place tot tam-tam-ul ăsta, că vreau să vină acasă să-i facă mamei o slujbă. Aveam atâta suferință în mine, toată lumea mânca şi bea în disperare. Bărbații s-au îmbătat toți, în afară de dragii mei veri pe care-mi părea rău că nu i-am întâlnit mai des. Acum mă simțeam legată de ei şi parcă eram şi eu a cuiva.

Suferința are nevoie de linişte, eu aveam nevoie de linişte să sufăr, să sufăr pentru toate, pentru mama, pentru tata, pentru mine… Oare poți numi „tată” pe cineva cu care te vezi o singură zi în toată viața ta? Mi se luminează fața. „Aşa a fost să fie!” Sună frumos „tată”. Nu m-a dezamăgit şi cred că mi-am umplut

inima de iubire, în ziua aceea cu el, pentru o viață întreagă.

Când am împlinit 16 ani, dubiile mele în legătură cu „tatăl”
pe care mama mă obliga să-l accept şi pe care după ea trebuia
să-l iubesc pentru că mi-a dat numele lui, s-au transformat
în certitudini. Nu putea fi tatăl meu! Nu puteam să mai accept întrebări rămase

fără răspuns, fraze întrerupte, cuvinte fără sens şi, mai ales, neputința de a mă înțelege cu „tatăl” dat de mama, hăul imens pe care-l simțeam între noi. Suferea cumplit, simțeam că din cauza lui pierdeam dragostea mamei, cu el nu exista dialog şi tot ce făcea era o palmă. Întotdeauna am avut bun simț şi m-am ferit de exagerările din filmele americane: „Nu pot trăi, dacă nu văd din cine mă trag!” Trebuie totuşi să recunosc că există o sămânță de adevăr în ele. M-am împlinit sufieteşte după ce l-am cunoscut pe cel cu care semănam.

Cu rugăminți, cu amenințări, am încercat să smulg adevărul, de la persoanele care aveau o slăbiciune pentru mine, surorile mamei în primul rînd. Cu frică am adunat firimituri. Mama era prea orgolioasă ca să-mi povestească totul, aşa cum s-a întâmplat.

Era tânără şi frumoasă mama pe-atunci. Adevărul parcă m-a lovit. Mama fusese şi ea o copilă, ca mine. O copilă frumoasă, care se descurca de una singură, lucra în Bucureşti, mergând şi la o şcoală de balet. Făceau spectacole la Casa de Cultură. L-a cunoscut acolo într-o seară, când ea se grăbea să plece acasă, nu cumva să afle soră-sa că-şi rupe din timp pentru o plăcere a vieții. Tare-i mai plăcea să danseze, era târziu, dar muzica, fetele... voia să fure măcar un ceas dintr-o viață care nu era a ei.

El era înalt, mama mititică, tipică atracție! Chipeş, cu ochi mari, căprui, care deveneau câteodată verzi, ca ai mei. Era o persoană educată, un mic burghez, dintr-o familie plină de bani, făcuse multe şcoli, iar atunci se afla la Bucureşti pentru actele de pilot. A mai rămas pentru mama, se vedeau de trei ori pe săptănână, după orele de la Casa de Cultură. Mama nu mai iubise până atunci, n-avusese timp: munca, sora pe care o ajuta acasă, părinții cărora le trimitea bani la țară.

A dus-o la el acasă, la Bacău, cu tristețea şi cu problemele ei, şi a acoperit-o cu iubire. Ea era atât de mică, el, aşa de frumos!

- Doar nu-ți închipui c-o să te ia de nevastă! Uite, vezi, ăsta-i pământul nostru, iar dincolo stau ai lui Cristache, Ana va fi nevasta fiului meu, aşa ne-am vorbit de când erau copiii mici, a răbufnit mama lui privind-o cu ură, într-o zi când el lipsea.

Nu-l văzuse de două săptămâni, era plecat pentru nişte zboruri la ruşi, iar ea se simțea singură şi părăsită, ca de fiecare dată când el lipsea. Locuiau într-o latură a casei, biata mama n-ar fi ieşit nici să-şi ia apă, dar zgripțuroaica n-o lăsa, venea peste ea.

- Ce mai cauți aici? Nu vezi că te foloseşte?! E tânăr, are şi el nevoie de femeie, doar n-o s-o ia pe Ana, e fată mare, o păstrează pentru noaptea nunții.

Şi ea a fost „fată mare”, dar n-a apucat noaptea nunții, nu i-a rezistat, era aşa frumos... şi-i spunea că e minunea lui, „lumina lui”.

- Nu mai pot, nu pot găsi înțelegere la mama ta, nu mă vrea! îi spunea ea,

ajunsă la disperare.

- Trebuie, te rog! Trebuie să găseşti o cale, e mama şi asta-i casa mea, treci peste tot şi zâmbeşte, rabdă şi tu până vin eu, ai văzut, de faţă cu mine nu îndrăzneşte.

Încet-încet, el a uitat sau aşa a crezut ea. Mama lui a început să nu se mai abţină nici când era ei de faţă. Era prea mult şi, în cele din urmă, când el a lipsit două luni, i-a pus valiza în braţe, aruncându-i batjocoritor drept scuză că băiatul ei n-are curajul să-i spună că s-a terminat.

Oh, mamă, cum te înţeleg ! Parcă te văd alergând strivită de povara amărăciunii.

S-a întors plângând în hohote la sora ei. După o săptămână a mers la doctor şi… a apucat-o plânsul din nou. „Ce mă fac?!"

Lui i-a scris doar două scrisori, pe ultima i-a trimis-o după ce m-a născut. I-a scris supărată pe viaţă, pe el, pe mine: „Ai o fată de 3,2oo kg, seamănă cu tine, e foarte frumoasă…".

Sărmana mama, nu puteam să-i arăt cât o înţelegeam, s-ar fi supărat groaznic dacă ar fi aflat că întreb de el. Fără nici o veste, a transformat dragostea în disperare, apoi în supărare. Uitare. Oare?

Pe moment, m-am liniştit, acceptam în sfârşit soarta şi surogatul de tată pe care-l aveam, dorind, din tot sufletul, s-o înţeleg pe mama şi toate eforturile ei de a-mi da un tată şi un nume. Voia să nu aflu, să nu-mi doresc altceva. Îmi venea greu acum, că ştiam adevărul era crunt şi crud, mă sfâşia pe dinăuntru, omora în mine felii de simţire şi sentimente, aruncându-mă în negura ascunzişurilor, a singurătăţii.

Bucureşti, 1981

Tatăl meu

Au trecut anii şi jur că n-am simţit nevoia să-l văd, să-l cunosc decât atunci când m-am întrebat, înainte să plec definitiv, ce-aş mai vrea. Îmi luasem rămas bun de la păduri, de la verdele copacilor, de la teii de pe străzi, de la parcuri… Voiam să le păstrez în amintire. Şi totuşi ceva îmi lipsea. Da! Aş vrea să-l cunosc pe tata, să-l văd măcar o dată!

M-am ascuns de toţi, de Sandu, de copii şi am început să-l caut. În cartea de telefon, la Bacău, erau patru Petrescu Gheorghe. I-am luat la rând.

- Sunt de la revista „Femeia" şi fac un reportaj despre anii `50. Eraţi cumva în Bucureşti, pe vremea aia?

- Nu!

Mă adusesem singură într-o stare de exaltare care se accentua cu fiecare telefon

dat, cu fiecare frază repetată. Îmi construiam în minte scenarii, transformam tonul vocii de la celălalt capăt al firului în viziune. Oare cum o fi?

Ajunsesem la ultimul. Şi, dacă nu e?

- Ah, stați puțin, cred că doriți să vorbiți cu tata. Un moment!

Îmi răspunsese o voce de bărbat. Un frate. Am un frate!

Oh, filme americane de rahat! Ce vârtej de sentimente, inima îmi bătea în gât, vocea îmi tremura.

- Da, spuneți, vă rog!

- Înțeleg că ați fost în Bucureşti, în anii `50...

- Da, am fost, mă duceam des, dar cine sunteți dumneavoastră?

- Spuneți-mi, vă rog, o cunoaşteți pe Constantina? Pauză.

- De ce întrebați? Da, am cunoscut-o.

Cu furie, cu frică şi cu ultimele fărâme de putere îngaim:

- Cred că sunt fiica dumneavoastră şi aş vrea să vă cunosc.

- Ce? Cum?

Vocea s-a poticnit, auzeam cum se îneacă în sughițuri, încercând să le stăpânească. Plângea! L-am găsit! Era tatăl meu!!!

- Pot să vă sun eu la un telefon?

I-am dat numărul şi m-a sunat după zece minute pe care nu le-am simțit trecând. Nu m-am dezlipit de lângă telefon, îl țineam cu mâna încleştată.

- Îmi pare rău, îmi pare rău că a durat. A trebuit să ies din casă, ştiți, familia.

- Câți frați am? am întrebat străină de mine.

- Doi băieți.

Vocea îi tremura.

- Aş vrea să vă cunosc, credeți că se poate? Nu vreau nimic. Doar să vă văd! «Şi să-mi umplu sufletul plin de amărăciune, să şteargă amintirea înlocuitorului care a pângărit locul.»

- N-am ştiut, n-am ştiut de tine... Mama a murit acum doi ani şi mi-a spus pe patul de moarte.

- Cum? Ce v-a spus?

- Mi-a spus că a primit două scrisori de la Constantina, în ultima scria despre tine. „Vezi că ai o fată, undeva, în lumea asta”, mi-a spus ea, cerându-mi iertare. Mi-a fost tare, tare greu să o iert, dar era mama mea.

Plângea şi am plâns şi cu el.

Apoi ne-am tot căutat cu telefonul, pe ascuns, ca nişte amanți. Sentimente puternice, renăscute.

- Vin duminică, m-a anunțat el într-o dimineață.

Mă gândeam cum o să ne recunoaştem.

Am început să râd nestăvilit.

- Tot timpul mă gândesc ce exagerați suntem sau dacă suntem… ai auzit de glasul sângelui… Şi eu! Acum avem ocazia să vedem dacă e adevărat ce se spune.

Am râs amândoi la unison, tatăl şi fiica. e potriveam.

În duminica aceea am pregătit toată casa. Copiii erau liberi să se joace toată ziua afară, Sandu era îngrozit de „nebunia” mea, dar îl vedeam cum zâmbea din colțul gurii.

Întâlnirea era la ceasul de la Dorobanți. Cred că mi-am numărat paşii până la piață, mergem târşâit, măsurând asfaltul, mă feream să gândesc, dar îmi simțeam inima uşoară. Făceam ceea ce trebuia să fac. Când am dat colțul şi m-am pregătit să trec strada, am zâmbit. Nu ştiu ce-mi spunea, glasul sângelui încă nu-l auzeam, dar lângă ceas era un bărbat înalt, cu față lată şi plină de lumină. L-am văzut şi m-am regăsit, mi s-a încălzit sufletul şi, în timp ce mă apropiam, i-am văzut ochii mari, bulbucați, ochii pentru care mă porecleau copiii, la şcoală, când eram mică.

Stătea să cadă. Oh, nu! Stătea să cadă, sărmanul, alerg să-l prind, se sprijină vlăguit pe gardul de piatră, privindu-mă fix, cu ochii măriți de parc-ar fi văzut o nălucă. Nu se bucură?!

- Iartă-mă, eşti copia surorii mele care a murit acum cinci ani.

Mă strânge la piept şi-i simt inima bătând înnebunită.

Mă aşez lângă el pe piatră, gândindu-mă la mătuşa mea moartă care arăta ca mine. Am rămas rezemați unul de altul, să ne tragem sufletul, ne țineam de mână făcând eforturi să nu ne spionăm. Câte cuvinte nerostite, gânduri, senzații care ne făceau să ne strângem mâinile. 28 de ani! Îi ceream înapoi, îi voiam acum, pe toți odată şi el mi-i dădea. Oamenii treceau pe lângă noi şi ne aruncau priviri curioase.

Ne-am ridicat, nu-mi găseam paşii, îl priveam întruna, eram aşa de fericită găsind mereu alte asemănări. Ochii, mâinile, avea mâini fine, cu degete lungi, le măsuram cu ale mele.

Am plecat, am umblat ținându-ne strâns, nu voiam să mă întorc acasă, mai voiam să stau singură cu el.

- Aş vrea să-ți fac un dar, nu ți-am adus nimic, am aşteptat să te cunosc, nu puteam să mi te închipui, aş vrea să-ți iau ceva să-ți placă.

Mă alinta pentru prima dată, ce mult îmi lipsise! Oare de asta îmi doream atât de mult un bărbat care să aibă grijă de mine? Pentru mine era mai mult decât un tată, era esența mea şi-a lui concentrate într-o singură ființă. Asta simțeam. Aveam amândoi lacrimi în ochi. Toată ziua am rămas cu ochii umezi.

O zi, doar atât am stat împreună! Dar sunt sigură că în ziua aceea ne-am

împărtăşit mai multe decât într-o viață şi că am fost mult mai apropiați decât pot f taţii cu fiicele lor în familiile normale.

- Când m-am întors atunci, de la ruşi, n-am mai găsit-o. M-am certat cu maică-mea, nu i-am vorbit ani de zile. Două luni am umblat ca bezmetic prin Bucureşti, fără să-i dau de urmă. Constantina se mutase, îşi schimbase şi serviciul, pe la Casa de Cultură nu mai dădea. Acum înțeleg de ce! Mă doare să-ți cer din nou iertare, mă doare că nu mai pot să repar nimic!

- Lasă, a trecut... Sărmana mama, nu ştiu de unde a avut forța să reziste, dar a rezistat!

- E bine acum? N-ai nişte poze, tare mi-e dor s-o văd!

M-am speriat. Nu, mama nu trebuie să afle, n-am nici un drept să-i redeschid rănile, a uitat şi l-a şters de mult din suflet. Aveam să aflu că u era aşa.

Ne-a fost cumplit de greu să ne despărțim, parc-am presimțit că n-o să-l mai văd. Mi-a rămas în minte desculț, în uşa bucătăriei mele, vorbind întruna şi privindu-mă, iar mie mi se părea că e acolo dintotdeauna. Până şi Sandu, care de obicei făcea haz de sentimentalismul meu exagerat, până şi el s-a ascuns în cealaltă cameră, să poată lăcrima în voie.

Îl revăd, stând în fața casei, trist, cu o privire chinuită de om vinovat în ochii înlăcrimați, în timp ce făcea cu mâna spre fereastra unde stăteam eu vărsând şiroaie de lacrimi, care în mod straniu erau pentru mine o uşurare... mă eliberau de povara atâtor ani de tristețe. Alături de mine, Sandu, spectator copleşit de senzațiile puternice pe care le trăiam amândoi.

M-a mai căutat de câteva ori la telefon în urma cutremurului sufletesc care ne zguduise pe amândoi. I-am spus că nu e bine să ne mai vedem. Nu vroiam să banalizez minunea de zi pe care o primisem cadou de la viață.

A sunat din nou, de ziua mea, şi a răspuns mama. S-a lăsat moale pe scaunul de lângă telefon şi mi-a întins receptorul, fără o vorbă. Privirea ei m-a înspăimântat. Era atâta suferință în ochii aceia împăienjeniți de lacrimi.

- Cine e? Ce s-a întâmplat? Alo!

- Era ea, nu-i aşa? M-a recunoscut!

Îl recunoscuse, nu mai puteam păstra secretul. A trebuit să-i povestesc mamei care stătea tăcută, fără putere, cu ochii pierduți.

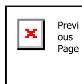
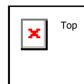
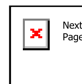
- N-a aflat, mamă... n-a ştiut...

- S-a dus! E trecut... Cum arată? E bine? Câți copii are?

Rostea cuvintele ca-n vis, încet şi rar. Nu s-a supărat pe mine, cum am crezut. Mă durea sufletul pentru ea!

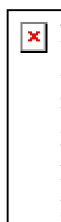
- Puteai să-mi spui şi mie...

Da, mamă, atâtea puteam să-ţi mai spun!

Globusz® Publishing

A doua zi după înmormântarea mamei

Bucureşti, 1994

Toată viaţa mi-a plăcut negrul, dar negrul de doliu e altfel, dureros, apăsător... Aveam avionul peste câteva ore şi-mi adunam fără vlagă ce era mai bun din relaţia mea cu mama.

Radioul mergea pe ştiri, din obişnuinţă.

-Întrerupem programele noastre să vă facem cunoscut că, la orele unsprezece, s-a stins din viaţă marea actriţă Gina Patrichi.

- Ginoi, nu! Ginoi?!

O cunoscusem, cum am spus, în casă la Miki. Eu o iubeam ca actriță, ea detesta persoanele noi, n-o interesau. S-a împiedicat de mine şi m-a privit întrebător, de parc-ar fi zis „Ce caută dânsa aici?”

Gina era o pasională şi arăta ce simte. Acum îmi dau seama că, în casa aceea, eram o intrusă şi aşa am rămas, numai pentru Gina am devenit „cineva drag”. Mi-a făcut cadou prietenia ei peste ani şi mai ales în ultimii ani ai vieții, cei mai grei pentru ea.

Era o mare actriță! O splendidă actriță! Juca cu ochii, cu mâinile, cu corpul şi mai ales cu sufletul.

Mi-o amintesc cum era la Milano, când a venit în vizită la mine cu soțul ei, dragul de Bizu. N-au fost mulți prietenii care au venit la mine, dar ei doi au fost cei mai minunați, nu-i simțeam şi-mi părea că stau întotdeauna prea puțin.

Bizu mai râde şi acum.

- Sunt singurul care a dormit în patul Adrianei. E adevărat că împreună cu nevastă-mea...

Stăteam cu ea la taclale după ce se linişteau toți, furând-o cu greu din camera fetelor unde juca jocul ei preferat, o portocală, două portocale. Părea un copil şi ea.

- N-ai dreptate, Gina, mă doare sufletul pentru Ion, dar nu pot să nu mă bucur pentru Miki, e atât de minunat să iubeşti! Dacă se iubesc, e singura cale. Suferea pentru Besoiu, el şi Miki tocmai se despărțiseră.

- Şi copilul? Doar are şi el un băiat, nu? Sunt două case sfărâmate.

- Şi? Mie-mi spui de copii?! Totuşi, dacă există dragoste, se rezolvă totul, iar copiii îşi vor reveni - or să-şi găsească drumul în viață.

- Tu nu l-ai văzut pe Ion cât suferă.

- Pot să-mi imaginez, dar suferea şi când erau împreună. E drept că suferea altfel, iar pe atunci sufereau amândoi.

- Cred că eşti singura care se bucură pentru ea şi cu ea. Poate ai dreptate.

- Nu ştiu câtă dreptate am, dar, însetată de iubire cum sunt, mă bucur pentru alții.

- Da, chiar, cum o duci, te văd mai tristă ca data trecută şi asta deja spune tot. Cum îți e?

- Of, ştii cât urăsc să mă plâng, supraviețuiesc, mă zbat, dar parcă sunt în nisipuri mişcătoare. Mă înec, viața trece, mă îngraş, de lucru găsesc din „întâmplare”, aşa-i aici, poți lucra săptămâni în şir, apoi se întâmplă să treacă şi trei luni până să găseşti ceva de făcut.

- Dar altceva-ți lipseşte ție! Cu amorul cum îți merge?

- Care amor? Decât să-l accepți pe ăla al italienilor, mai bine lipsă. Cu toate că

mai c-am început şi eu să-l accept, atât sunt de „obişnuiţi”. Aici, a spune „Du, te rog, papucii bărbatului meu în dormitor!” e un lux pe care nevestele şi-l doresc orice s-ar întâmpla, iar ei trăiesc adorând alte femei, „una la rând” după nevastă. Sunt convinsă că-şi iubesc mai tare amantele decât nevestele. Cât despre bărbaţii neînsuraţi, sunt foarte tineri. Am un succes nebun la tineri, care niciodată nu mi-au plăcut.

- Şi, cu lucrul, ce ai de gând să faci?

- Ce să fac, încerc, întreb, învăţ. Ca să creşti doi copii şi să-i ţii în şcoală nu-ţi ajunge un salariu normal. Nemeş, de exemplu, dacă ar fi trebuit să ţină casa, n-ar fi reuşit cu salariul lui, de-aia mi-era ruşine la început să-i cer ceva. Câştigam dintr-o reclamă publicitară salariul lui pe trei luni, dar am obosit. Muncă şi iar muncă, ştii câte spoturi publicitare se fac aici? E o nebunie generală. Zeci de zeci de zeci, dar mie mi se pare că împuşc cine ştie ce iepure, aşa şi cu filmul, întâmplări din întâmplare.

- Draga mea, viaţa toată e o întâmplare. Se întâmplă.

- Nu, ceea ce vreau eu să te fac să înţelegi e că m-am săturat, nu e o meserie, e prea nesigur totul, de fapt aici şi pentru actorii adevăraţi e totul nesigur, cunosc actori care mor de foame. Asta e. Vreau stabilitate! Aş vrea să zic şi eu ca tipa aia, Marina Lante della Rovere.

- Cine mai e şi asta? întrebă Gina.

- Un „personaj” tipic italian care a scris o carte de bârfă, *Primii mei 40 de ani*, la sfârşitul căreia exclamă fericită: „Ah, îmi voi plăti în sfârşit datoriile, în sfârşit voi avea o casă a mea, voi avea o viaţă!” M-a impresionat fraza asta, de fapt a fost singurul lucru care m-a impresionat în carte. Tare aş vrea şi eu s-ajung să pot striga acelaşi lucru în gura mare.

- În ce context a spus-o? Ce a făcut pentru asta?

- S-a măritat cu un conte. De altfel, istoria e captivantă, să vezi cum l-a cucerit: a mers acasă la el, neinvitată, ea fiind o splendoare de femeie. A trecut prin sufragerie, s-a dus direct în baie şi acolo a rămas. După un timp contele s-a dus după ea să vadă ce s-a întâmplat şi a găsit-o goală în cadă şi cu lumânări aprinse de jur împrejur.

- Da,ce curaj! Şi s-a măritat?

- Da, însă eu nu cred că aş vrea să mă mărit. Mi-aş dori o rezolvare a problemelor măcar pentru o perioadă, să mai respir. De fapt, n-ar trebui să mă plâng, ţi-am mai spus, mă gândesc cât de multă lume o duce mult mai prost ca mine, deşi nu pot să spun ca o prietenă de-a mea. „Altele o duc şi mai bine!” Aş fi nefericită de două ori.

- Trebuie să fii fericită pentru copiii ăştia minunaţi şi gândeşte-te la satisfacţia pe care ţi-o dau.

- De asta sunt mândră, Iulia şi Suzana au fost întotdeauna suportul meu moral

şi sunt într-adevăr minunate. Însă nu mă pot plânge lor, doar ştii, când sufăr mă închid în camera mea şi aştept să-mi treacă. Ce rost are să le înnegurez şi pe ele? Aş vrea să am numai subiecte de bucurie pe care să le împărtăşesc cu ele. Şi uneori am, erau mai multe la început, dar mai sunt şi acum.

- De ce, la început nu era mai greu?

- Da, Ginoi, era mai greu, dar era şi mai excitant, totul nou, totul de descoperit, ne bucuram mereu. Acum e... obişnuință şi reale valori. Mi-e greu, mi-e greu să fiu singură, ăsta e adevărul şi, după fiecare încercare de „legătură", oricum ar fi ea, mă întorc în mine şi mai secată.

- Ar trebui să faci mai mult efort, să accepți mai mult.

- Ştii ceva? M-am întrebat şi eu ce se întâmplă cu mine şi am rămas uimită, înțelegând crudul adevăr. Eu, de fapt, am ales. Nu pot chiar dacă aş vrea, am ales să nu mai bag nici un bărbat în casă! Între mine şi copilele mele nu trebuie să fie un „el" ca al mamei! Ții minte? Adică nu, ție nu ți-am spus. Pe vremea aceea nu eram chiar prietene. Atunci, la mare, când ne-am văzut înainte de plecarea mea.

- Atunci când făceai pe mama şi cu Oana? zise Gina râzând, strângându-mă la piept cu țigara în mâna cealaltă.

- Da, atunci am plecat din Eforie Nord cu fetele mele, după a nu ştiu câta discuție cu Nemeş şi le-am spus pentru prima dată de divorț, de plecare, aveam deja paşaportul.

- Ai dreptate, nu ştiam. Şi ce-au zis?

- Plângeau sărmanele, speriate, dar Suzana mi-a ripostat: „Mă aşteptam, prea erați ca şoarecele cu pisica". Îți dai seama, eu credeam că nu le-am dat nici o ocazie să vadă ceva, apoi, aia mică, aia a dracului, cum o numeam noi, vine cu o altă replică monumentală: „Da' acolo o să stăm cu altcineva?" „Adică alt bărbat, Iuli? Nu, mami, nici un alt bărbat, doar noi trei." „Sper, pentru că, dacă-l dăm afară pe ăsta, altu' nu vreau în loc!"

- Aşa ți-a zis? Măi, tipic Iulia!

- Cred că mi-am făcut o regulă a minții, care nu ține cont de inimă. De câte ori văd că o relație ar putea să fie, să devină altceva, fug, las, de teamă să nu ajungă casă. Ştii că n-am adus niciodată un bărbat aici? O dată, a fost cât pe ce să-mi încalc regulile, doar pentru că era teribil de comod. Jo, napoletanul de la etajul trei.

- Parcă m-ai lăsat să înțeleg ceva, dar cum de nu l-am văzut pe-aici?

- Nu, Doamne fereşte! Am reuşit să scap. A fost coşmar! E drept că a început frumos. Totuşi, trebuia să îmi dau seama că greşesc. A fost cea mai proastă alegere din viața mea. Tipul era țăcănit. Da', țăcănit rău! Totul a început cu vederi scrise în engleză şi semnate Jo. Una, două, mai treacă-meargă, dar în clipa în care devin

douăzeci începi să te întrebi „Cine, naiba e ăsta?" După trei luni, îți dai seama! Aveam un teanc întreg şi, deja primul lucru pe care-l făceam toate când ajungeam acasă, era să întrebăm „A mai venit vreo vedere?" A fost distractive. Pe urmă a apărut şi am început să ieşim la restaurant, el continuând farsa cu engleza, care, culmea, i-a ținut! I-am spus odată: „Numai cu o proastă totală sau cu una ca mine care nu înțelege bine accentele şi dialectele putea să-ți meargă!" Şi i-a mers. După două săptămâni, timp în care mă miram cum ajunge el aşa simplu acasă la mine, când nici un milanez nu reuşeşte, îmi dă, în fine, a şaptea carte de vizită cu adresa locuinței lui. Stătea la etajul trei, în acelaşi bloc cu mine. Începuse să-mi scrie în engleză, pentru că ştia că portarul citeşte vederile. Să nu mă facă de râs!

- Şi de ce trei luni, de ce a aşteptat atât de mult?

- Ah, tactica napoletană, să mă fiarbă în suc propriu. Şi chiar aşa s-a întâmplat, m-a făcut curioasă. După ce-am citit adresa, am râs juma' de oră, dar pe urmă ideea a început să-mi placă. De fapt ne despărțea un fel de pod între clădiri. Eu stăteam la patru. Era incitant să cobori în cămaşă de noapte, la amantul de la etajul trei.

- Nu era însurat?

- Care însurat?! Era şi mai mic ca mine. Trăia cu nevoia de scandal napoletan, îmi făcea crize de gelozie, controale după controale... La sfârşit, după ce ne-am despărțit, l-am întrebat „De ce? De ce mă chinuiai în halul ăsta?" „Dar erai aşa de frumoasă când te supărai. mai mare dragul să te împac!"

- Ce nebun! Cât a durat?

- O grămadă. Am încercat să-l las după câteva luni, n-avea cum să meargă, dar ți-ai găsit! „Tu vrei să mă laşi pe mine?!" Numai el avea dreptul să lase o femeie.

- Dar văd că totuşi zâmbeşti? observă Gina curioasă.

- Da, trebuie să recunosc că acum îmi vine să râd, când îmi amintesc. Dar mi-a ajuns! De-ai şti ce minunați sunt napoletanii! Ăsta însă era nebun, dar ştii, din ăla cu întorsături de minte!

- Tu chiar mă uimeşti!

- Eu, pe tine, draga mea dragă, cu ce?

- Mă uit la tine, mă gândesc prin ce-ai trecut în decursul anilor şi-mi dau seama că eşti o femeie puternică. În viața sentimentală, te-ai tot ridicat şi mergi mai departe. Eşti tare, eu n-aş avea forța ta.

- Tu? Glumeşti?

- Nu, deloc, eu o dau teatrului, vorbesc de forța mea de femeie. Teatrul e viața şi forța mea.

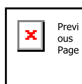
Oh, Ginoi! Poate ai mai fi putut lupta, dacă te mai lăsau să joci. Aveai forță, şi încă cum! În fața doctorului, când a spus că ai deja metastază, Bizu a fost cel care a

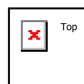
căzut pe scaun, tu ai întrebat cu mâna la gât, gestul tău inimitabil. „Şi chiar nu mai e nimic de făcut?” N-am să uit ultimii tăi ani, te-am iubit mai mult ca oricând, prin suferință deveneai mai aproape de oameni, de lucruri la care nu m-aş fi gândit niciodată. De Biserică. Tu care, când ți-am adus o icoană de la Roma, m-ai privit zâmbind şi ai aruncat-o într-un sertar. Am văzut-o reapărând în ultimele luni. Coborai de pe scenă fără voia ta, redevenind doar femeie. Ce păcat! Cât talent pierdut, câtă putere, câtă mândrie de a ascunde suferința şi mai ales umilința de a fi dată la o parte din teatru ca o haină veche. Cât trebuie să te fi durut! N-o să te uit, iubita mea, mulțumesc pentru că m-ai lăsat să-ți fiu prietenă şi mai ales pentru cât de bună prietenă mi-ai fost tu. M-ai acceptat. În mijlocul unei lumi în care titlul de manechin îl înlocuia pe cel de „persoană”. De pildă, prietena noastră, Irina Petrescu, care s-a trădat în timpul unei discuții înfocate la tine acasă. „Era o manechină fără nimic în cap...” şi-apoi, a pus mâna la gură, amintindu-şi că eram şi eu de față. O priveşte dacă cumva mă socotea şi pe mine „printre”, eu una n-aveam motive să roşesc, ea însă, da. Tu m-ai văzut înăuntrul meu şi m-ai iubit aşa cum eram. Ce minunat mă certai şi mă atenționai. „Să nu zici că nu ți-am spus!” Aveai dreptate. Dar cel mai mult m-a impresionat pofta ta de viață, lupta incredibilă pe care ai dus-o fără să arăți suferința imensă. Nu te-am auzit plângându-te niciodată. Slăbeai...”Ți-aduci aminte cât mă chinuiam să slăbesc înainte?”... Părul... „Noroc că am o

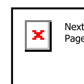
conformație bună a craniului, vezi ce bine-mi stă chealã? O minune!” Umorul tău... Ginoi, până în ultima clipă la spital. „Domnule doctor, m-ați văzut pe scenă? Bine ați făcut! Nici n-o să mai vedeți teatru bun de-acum încolo!” Ştiai că mai ai puțin. Mi-ai spus-o şi o arătai cu demnitate, dar să-mi răspunzi aşa la întrebarea mea pentru ziua ta.„Ginoi, ce cadou vrei de ziua ta?” „Să fii şi tu, nu pleca, mai rămâi, trebuie să fii şi tu!” Ai tăcut şi după câteva clipe ai mai avut putere să glumeşti cu glasul stins. „Da, şi vreau nişte material să-mi fac ceva frumos pentru primăvară.” M-am dus în baie să plâng. Eu plângeam, nu tu!

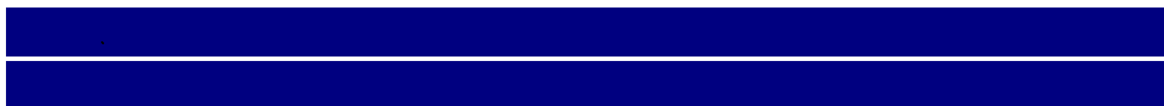
Doamne, câte femei îşi mai doresc „să-şi facă ceva frumos”? Nu să aibă deja, ci să-şi facă! Mai vroiai timp, draga de tine! N-ai mai avut. Totuşi, ne-ai mai dăruit şi nouă din puținul ce-l aveai. Ultima ta petrecere cu prietenii, erau toți şi tu zâmbeai obosită printre ei. „Vedeți, am învățat în sfârşit să gătesc. Cine ar fi crezut, ei?”

Ştiu că mă priveşti de undeva de sus şi mă cerți că-s aşa sentimentală, dar tare mi-e dor de tine - mai ales acum, când aproape nu mai am prietene. Parcă aş fi din nou printre străini, ca la Milano, când ai venit prima dată şi mi-ai spus că mă agit prea tare, să nu-mi las suferințele şi singurătatea să se vadă.

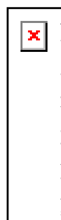

Globusz® **P**ublishing

„El”

Aş fi vrut să-l numesc ALESUL..., dar mai apoi ar deveni... un EL

Iubirea e povestea... mea, iar EL doar a inspirat-o, drept care nu merita nominat... pentru că nu a fost în iubire o dată cu mine... eu am trăit-o, eu am văzut-o...

EL...a pierdut-o ...

Eram în Brazilia când m-a căutat prima dată la telefon, acasă, la Milano. I-a răspuns Iulia. O voce de bărbat. Cineva care vorbea româneşte. A rămas oarecum surprinsă, dar ştia că avusesem în România multe întâlniri de afaceri. A rugat-o să-mi comunice că va sosi la Milano pe 7 februarie şi că spera să mă întâlnească.

- Atât? Altceva nu doriţi să-i transmiteţi?

- Nu. Anunţ-o doar că sosesc.

Am dat din umeri, a nepăsare, când mi-a spus. Îmi pare rău, dar nu voi avea

timp pentru el. Venea exact în „Săptămâna modei” la Milano, iar eu atunci sunt prinsă până peste cap.

Duminică dimineața, pe la opt şi ceva, telefonul începu să zbârnâie. Aş fi omorât pe oricine mă trezea din somn la acea oră. Nu-mi place să mă scol devreme şi, cu atât mai puțin, în singura mea zi liberă. I-am răspuns pe un ton acru. Mă anunță că soseşte spre seară la Milano, că are nişte întâlniri, dar că mă sună pe urmă, poate ne vedem. Şi pentru asta mă scoală la 8 dimineața?! Abia mai târziu mi-am dat seama că ăsta era stilul lui.

- Bine, dar n-aş putea şti mai exact când? întreb eu, făcând eforturi să-mi stăpânesc iritarea.

În România se purtase civilizat cu mine şi cu clientul meu, mă simțeam obligată față de el. Ne-a oferit atunci o seară care i-a făcut o impresie minunată lui Roberto Nava, numai că eu a trebuit să suport o masă de afaceri cu cinci bărbați şi m-am plictisit îngrozitor. Poate că, de unul singur, „marele boss” n-o fi chiar atât de plictisitor.

- Aş vrea totuşi să ştiu dacă eşti liber pentru cină, dacă să pregătesc ceva. Eu stau cam departe de centru şi trebuie să ştiu de pe acum. Astă seară eşti invitatul meu.

- Bine, râse el, dar nu-i nevoie să te oboseşti, ieşim undeva să mâncăm.

- Nu, iartă-mă, dar asta fac aproape în fiecare seară. Însă azi e duminică, fetele mele sunt acasă şi eu aş vrea să stau cu ele. De fapt, şi ele vor să te cunoască, mint eu bucuroasă că am reuşit să întorc mersul serii. Acum să sperăm că fetele n-or să aibă nimic împotrivă!

- Nici o problemă, ia-le şi pe ele. Te sun cum termin.

Să le iau şi pe ele! Era cea mai bună soluție. Perfectă chiar. Suzana conduce o rablă. Pentru marele boss al reprezentanței Mercedes din România, o să fie un şoc când o s-o vadă.

Îl sun pe Roberto Nava în Elveția.

- Ştii, domnul care ne-a invitat la masă în Bucureşti a venit la Milano şi întreabă de tine. Nu poți să te repezi până aici astă-seară? I-ar face plăcere să te întâlnească.

- Ce rău îmi pare! Nu, nu pot veni, am mâine dimineață o întâlnire la Geneva. Dar, te rog, du-te la „St. Andreus”, rezervă acolo o masă şi trece-o în contul meu! Fă tot ce trebuie ca să-l impresionezi, oricum nu va fi mai impresionat decât am fost eu la Bucureşti.

- Nu pot, sunt şi cu fetele mele, Roberto, nu, e prea mult!

- Nu fi copil, te rog, fă ce-ți spun. Dar, stai, mai bine sun chiar eu şi cer să vă

pregătească o masă de patru persoane. Nu accept refuzuri, te rog!

Am lăsat receptorul, zâmbind încântată. Mi-a ieşit exact cum dorisem. Ştiam că Roberto Nava este asociat la unul din restaurantele şic din Milano la care, de fapt, îmi spusese de nenumărate ori să mă duc.

Ei bine, a meritat!

Pe la şapte şi jumătate, sună telefonul. Pe-atunci nu ştiam că are mania telefoanelor. Eu de-abia reuşisem să le conving pe fete.

- O.K! M-am eliberat, spuse el fără altă introducere. Într-o oră sunt gata, de unde să vă iau?

- Nu, venim noi să te luăm, am reținut deja masa. Din câte am înțeles stai la hotelul „Principe de Savoia", nu?

- Da. Dar de ce ai reținut tu masa, eu vorbisem cu cei de la hotel să-mi găsească ei ceva, se pare că nu e uşor cu nebunia asta din „Săptămâna modei".

- Mie-mi spui! Nu-ți face probleme, e totul pregătit, venim la 9.00 să te luăm.

Surpriză! Am reuşit să-l las fără replică. M-am repezit în camera fetelor.

- Gata, fetelor, îmbrăcarea!

De-abia ne-a ajuns timpul, îmi părea aşa de bine că ieşim toate trei împreună, nu prea aveam ocazia, şi apoi eram sigură că restaurantul o să le placă la nebunie.

Dar cu ce să ne îmbrăcăm, aceasta-i întrebarea. Nu, asta nu-i bună, eşti prea babă. Şi nu la mine se refereau. Astălaltă merge parcă mai bine.

- Nu cu tenişii, te rog, e un restaurant elegant! Nu-i prea scurtă fusta?

- Şi tu, mamă?

M-am schimbat şi eu de vreo trei ori. Nimic nu mi se părea potrivit, nu-mi aranjasem părul, aşa că-l strâng sobru la spate. Eh, asta e! Totuşi... cu ce mă îmbrac? În cele din urmă m-am hotărât. Un body negru, „se vede, nu se vede?" Ca să fiu sinceră, prin ăsta chiar se vedea. Un blazer negru şi o fustă lungă, petrecută, care se desfăcea toată când mă aşezam. Sexy, sexy, super sexy!

- Da' ce-ai de gând? săriră disperate fetele.

- Nimic, doar sunt cu voi, nu? Am şi eu chef să fac pe provocatoarea, uite-aşa!

Am pufnit în râs toate trei şi ne-am îmbrățişat.

- Haideți, doamnelor, că şoferului nu-i place să aştepte, se dădu mare Suzy.

Maşina noastră era atât de amărâtă, că mă temeam că n-o să ne lase portarul să oprim în fața hotelului. Dar s-a făcut, cu multă naturalețe, că nu observă.

Restaurantul a fost într-adevăr o surpriză pentru toată lumea. Şeful ne-a întâmpinat cu mare pompă, şampania ne-a fost servită prompt. El nu înțelegea şi nici nu întreba ce se întâmplă, ştia să se stăpânească perfect.

M-am aşezat în fața lui ostentativ, nu ştiu de ce aveam chef să fiu ispititoare,

cred că îmi plăcea expresia inocentă pe care şi-o luase. Între timp, vorbea, vorbea.

- Şi fiul tău ce şcoală urmează? îl întreb.

- O şcoală specială de comerţ, îi plac foarte tare afacerile, afacerile şi maşinile.

- Oare cu cine o fi semănând? îl tachină Suzy. Alergaţi mult pentru afaceri în toată lumea, nu? Aţi venit cumva pentru turneul de tenis?

- Da, dar nu m-am implicat prea mult, de data asta am venit doar cu Boris Becker.

- Chiar, cum ţi-au mers la început afacerile în România? întreb eu curioasă.

- Greu, dar de fapt mă aşteptam. Rău e că n-ai cum să găseşti oameni specializaţi, iar cei de-aici te costă triplu. Asta e marea problemă cu România. Toţi cred că-i uşor şi că oricine poate să facă orice. Dacă şi-au transformat casa în magazin şi vând detergenţi, whisky şi ţigări la preţuri derizorii care nu se pot menţine, sunt convinşi că au şi devenit oameni de afaceri. Dar tu, tu nu începi nimic pe cont propriu? mă întrebă el, cu ochii proptiţi în decolteul meu.

- Nu încă, mai am nevoie să învăţ de la ceilalţi. Relaţiile publice mi-au dat până acum destulă bătaie de cap. Mulţi vin să facă afaceri, dar sunt puţini aceia care le fac într-adevăr. Cineva mi-a şi spus odată: „Ah, iarăşi italienii ăştia, vin, vorbesc mult şi nu fac nimic.” Da, cam aşa e. Încă se bâjbâie. Ştii, am fost cu o echipă de specialişti elveţieni care au făcut cercetare de piaţă în ţările din Est şi rezultatul a fost că România oferă cele mai bune condiţii de afaceri din punct de vedere economic. Cred că mai rămâne să se ştie şi de unde să se înceapă.

Ochii nu i s-au mişcat dintre sânii mei sau doar mi se pare?

- Şi vouă, fetelor, ce impresie v-a făcut România, cum v-aţi simţit acolo după o pauză aşa de importantă?

- La început a fost tare bine, i-am revăzut pe toţi, rude, prieteni, am fost fericite. Dar, după zece zile, cum zice mama, limita ei de suportare nu depăşeşte zece zile… după astea zece abia aşteptam să ne întoarcem, zâmbi Iulia cu ochii la ochelarii fumurii care păreau direcţionaţi spre acelaşi punct fix.

- Dar sunt şi lucruri pozitive. După ce am mers prin Bucureşti cu taxiurile, care, de altfel, circulă ca la Napoli sau chiar mai rău, ţinând cont şi de gropi, m-am întors acasă şi mi s-a părut că maşina mea e un Mercedes, şi doar aţi văzut-o, râse Suzana.

Aproape că uitasem de masă, mâncărurile apăreau fără ca nimeni să le comande, el privea uimit şi nu întreba nimic, nici nu avea ce, totul era minunat. Am terminat, şi-n timp ce îşi bea cafeaua noi suferеam că nu putem bârfi un pic în italiană între noi: ştie perfect şi italiana.

- Nota, vă rog! a cerut el chelnerului, întinzându-i cartea de credit.

- Totul e în ordine, răspunde chelnerul.

- Cum adică în ordine?

- Te rog, linişteşte-te, ai fost invitatul nostru, încerc eu să fiu fermă.

- Dar nu se poate, nu accept, aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat!

- Era şi timpul să ți se întâmple. Trei femei au fost prea mult pentru tine, încerc eu să glumesc. Am cont deschis aici, e restaurantul lui Nava, îl lămuresc eu.

În timp ce ne ridicam de la masă, m-a privit în ochi.

- Dacă ai vrut să mă provoci, ai reuşit!

- Recunosc că m-am străduit, îi răspund susținându-i privirea.

În drum spre hotel ne-a propus să ne dea bilete pentru meciurile de tenis din duminica următoare. Mi-a spus că, din păcate, el nu poate rămâne, dar, dacă vrem bilete, ne oferă cu plăcere.

- Te sun mâine când scap de întâlniri şi-ți dau biletele, numai să-mi spuneți câte doriți.

Deci mi-a făcut programul şi pentru a doua zi! Nu tu, „ce faci mâine?”, nici „când să te caut?” Nimic!

- Mâine am o zi groaznică, speram să nu mai fiu nevoită să trec pe-acasă înainte de cină, mă plâng fetelor, la întoarcere.

- E simpatic, nu mi l-am imaginat aşa, dădu Iulia sentința.

- Da, şi mie mi s-a părut la început un urs simpatic, am răspuns eu.

- Puteai să te îmbraci altfel, l-ai înnebunit pe bietul om, mă boscorodi Suzy cu un aer matern.

- Nu cred că e unul care poate fi înnebunit cu una-cu două. M-am distrat şi eu, deşi nu prea cred că are simțul umorului. Nu părea să se fi distrat, zâmbii eu, gândindu-mă la ce-o fi în capul lui.

*

*   *

Când ajung acasă după o zi de întâlniri, alergături şi prezentări de modă, precum cea de astăzi, îmi vine să mă bag în cadă şi să nu mai ies de-acolo pentru nimic în lume.

Tocmai mă gândeam ce motiv plauzibil să inventez, când Suzana vine şi-mi spune că are nevoie de patru bilete pentru finala de tenis şi mă roagă s-o ajut, pentru c-ar fi tare fericită să-şi poată invita nişte prieteni.

- Ştii bine că toate biletele s-au vândut! Du-te tu la hotel şi ia-le de la el, spune-i ce vrei, eu nu mai ies nicăieri, sunt frântă!

- Hai, mamă, fă o baie, îți pregătesc eu un whisky cu gheață, să vezi cum o să ți se pară viața după!

- Da, mi s-ar părea splendidă dacă m-aş întinde în voie în patul meu să dorm neîntoarsă până mâine.

Am plecat de data asta obosită, fără nici un chef, fără motive să fac pe nebuna şi fără să ştiu ce caut de fapt cu omul ăsta. Nici nu-mi plăcea măcar! Era amabil, dar câți tipi amabili nu cunosc, era simpatic, perfect şi... şi era român. Da, a fost tare drăguț cu mine la Bucureşti. Ei şi?

L-am dus la „Garibaldi”, restaurantul lui Bruno, un loc în care eram sigură că o să mă simt bine, plin de prieteni şi cunoscuți. Şi, dacă tot nu era rost de somn, am hotărât să merg şi la cele două petreceri, la care fusesem invitată.

- Am să te târăsc după mine la două petreceri, vor fi mai ales cunoscuți de-ai mei, din lumea modei, îmi pare rău, am încercat eu să mă scuz.

Când m-a văzut Bruno, m-a primit ca pe fiul rătăcitor, aşa cum mă primeşte întotdeauna. O masă liberă era o problemă la ora aceea, dar ştiam că pentru mine o va scoate şi din pământ.

- Bine măcar că n-ai venit cu zece persoane, cum obişnuieşti tu, mormăi Bruno, ursuz.

Ne-a aşezat la masa cea mai bună, la intrarea în sala mică, oricine intra dădea cu ochii întâi de noi. Şi, cum majoritatea celor care intrau mă cunoşteau, m-am mai trezit şi mi-am zis că ideea să-l aduc la „Garibaldi” n-a fost tocmai rea.

M-a uimit de cât de la îndemână se simțea, cât de bine se integra în orice fel de conversație, cât de strălucitor era şi, culmea, cunoştea şi el o mulțime de lume. Asta da, surpriză! M-a uimit însă şi mai mult când am văzut că se cunoştea chiar şi cu câțiva prieteni de-ai mei, care au venit imediat să-l salute.

Cred că abia în momentul acela am început să-l „văd”. Era elegant, ştia ce să spună şi cui, şi era deosebit de atent cu mine. Atunci mi-am dat seama că nu mă invitase numai pentru că nu avea cum să-şi folosească timpul. Eu sunt atât de obişnuită să am prieteni bărbați sau pur şi simplu cunoştințe masculine care nu mă interesează, încât n-am făcut caz, nu m-am gândit c-ar putea fi vorba de altceva.

L-am privit cu alți ochi. Eram în lumea mea, mă aşteptasem să-l pun în dificultate, dar n-am reuşit! Dimpotrivă, m-a făcut să-l văd eu, bravo lui! De mult nu mai „văzusem” un bărbat. Cred că există momente când răbufneşte ceva în noi sau în jurul nostru, poate acea *chemistry* cum o numesc americanii, de care noi n-avem habar! Nu mai eram obosită, nu-mi mai era foame şi brusc mă interesa tot ce spunea.

- Povesteşte-mi de soția ta.

M-a privit uimit. Ezită o clipă, dar îmi răspunse.

- N-am fost însurat decât câteva luni, cred că m-am trezit însurat fără să-mi dau bine seama. Eram prea tineri amândoi şi ea, ca orice femeie, a început să mă

cicălească. „Fă aia, nu face ailaltă”, până într-o zi când m-am întors acasă şi i-am spus „Dacă mai continui, divorţez”. Ea nu m-a crezut şi a continuat să mă bată la cap, aşa că am divorţat fără să mai stau pe gânduri. Acum suntem buni prieteni, cum are nevoie de ceva apelează la mine. A rămas bună prietenă şi cu mama mea.

- Bine, dar mama băiatului.

- Cu ea n-am fost căsătorit. A ţinut neapărat să facă un copil şi eu nu m-am împotrivit, pe urmă n-a rezistat vieţii mele complicate şi, încet-încet, lucrurile s-au terminat între noi. Când fiul meu avea cinci ani, a apărut tatăl ei, nu ne cunoscuserăm până atunci, nu-şi cunoscuse nici nepotul şi mi-a mulţumit pentru felul în care îl crescusem. I-am mulţumit şi eu, şi cu asta s-a terminat. Şi-a luat fiica la Los Angeles, eu am adus-o pe soră-mea la Paris şi asta-i tot. Însă, ce-i drept, viaţa mea a devenit mai complicată decât era deja. Dar nu pot să mă plâng.

Răspunsul lui, sobru, în care nu învinuia pe nimeni, nici măcar pe el însuşi, m-a făcut şi mai curioasă. Mă interesa tot mai mult bărbatul acesta dur, ursul acesta, cum îmi venea să-i spun, care şi-a crescut singur băiatul de când acesta avea cinci ani, dar n-am mai întrebat nimic. Am observat că se întunecase la faţă. Am tăcut amândoi.

M-a însoţit apoi la cele două petreceri date de lumea modei. Ca şi la restaurantul lui Bruno, s-a purtat dezinvolt. Adopta stilul italian de a fi deschis, spontan, prietenos, uitasem că venea destul de des cu afaceri în Italia şi cunoştea multă lume aici. Prietenii mei mă întrebau din ochi „Cine e?”, iar el, simţind curiozitatea celor din jur, mă cuprindea cu braţul pe după umeri sau mă lua de mână, ca pentru a răspunde în locul meu. Iar eu acceptam. Ultima petrecere era într-o discotecă imensă, o orchestră cânta hit-urile anilor ' 60 -'70, era o minune şi am rămas mută când m-a invitat la dans, nu mi l-aş fi imaginat niciodată în postura aceasta. Era o altă persoană. Din momentul acela a început să mă uimească şi n-a încetat s-o facă nici în ziua de azi. M-a uimit tot timpul, în bine sau în rău.

M-a strâns în braţe şi m-am simţit cuprinsă de fiori, m-am îndepărtat şi l-am privit drept în ochi cu o întrebare mută, m-a îmbrăţişat din nou, fără un cuvânt.

Ieşind din discotecă, mi-am dat seama că mă îmbrăcasem cam lejer sau poate simţurile mele trezite mă făceau să tremur. În taxi mă strânse lângă el şi mă întrebă:

- Vii la hotel, nu?

- Nu, nu! Nu m-am gândit la asta!

- Atunci te duc acasă, răspunse el sec.

- Nu, nu-i nevoie, stau prea departe şi acum suntem lângă hotelul tău. Nu-ţi face probleme, sunt obişnuită să mă întorc cu taxiul acasă.

Redevenisem eu însămi, vraja se evaporase.

- Mă suni când ajungi? mă întrebă el.

- Nu-i târziu?

- Nu, aştept să mă suni.

M-am adunat pe bancheta taxiului, zgribulită în pardesiul meu prea subțire, gândindu-mă la bărbatul care nu mă aşteptam să-mi provoace nici una din senzațiile pe care le simțeam. Cine e, de unde vine, ce vrea de la mine, ce nevoie am eu de el? Eh! Iar despicam firul în paisprezece! Altfel, nu se poate, nu? În loc să mă bucur că mai pot simți ceva, credeam că sunt un aisberg, că nici un bărbat nu mai reuşeşte să-mi transmită vreun fior şi uite că el mă înfioară toată, numai printr-o simplă atingere! Şi-n loc să mă las dusă de gândul „ce bine e", eu îmi pun tot felul de întrebări fără rost.

L-am sunat cum am ajuns. Era calm şi amabil, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, doar că, bineînțeles, uitase să-mi dea invitațiile pentru tenis.

- Or să mă mănânce de vie fetele! zic eu.

- Mâine plec, dar ți le las la hotel într-un plic, iartă-mă, eram obosit, am uitat. A propos, când vii la Bucureşti?

- La sfârşitul lui februarie, cred, dacă-mi pot aranja toate întâlnirile.

- Fă în aşa fel să poți! Ne vedem pe 28! Unde te găsesc? Sau, lasă, oricum te mai sun eu, în drumurile mele.

Şi s-a ținut de cuvânt. Am început să-i aştept telefoanele, de fete mă ascundeam pentru că nu ştiam ce să-mi spun mie, darmite lor. Mă bucuram de fiecare dată, îi ascultam vocea puternică, joasă, discutam despre fleacuri, nimic precis, nimic concret, ce am mai făcut, el ce-a făcut... sau, acum plec, acum sunt la Miami, e o furtună aici... Nu-mi spunea niciodată când mă mai sună, o făcea şi atât, iar eu începeam să am emoții cu cât se apropia data plecării la Bucureşti. De fiecare dată când puneam jos receptorul, îmi tremura mâna.

- Sună acasă la mine şi lasă, te rog, numărul unde te găsesc, mi-a spus la ultimul telefon.

Ce mecanism acționează oare adrenalina într-o biată ființă omenească, făcând-o să fiarbă în halul ăsta? De unde şi din ce a început totul, şi, de fapt, ce era? Nu spunea nimic special, nu spuneam nici eu şi totuşi aşteptam înfrigurată să mă sune. Iar el suna. Doar atât şi nimic mai mult.

*

* *

Parcă mă pregăteam de prima întâlnire. Am muncit în draci să-mi termin toate treburile, ca să fiu acolo când venea el. 28 pica într-o marți. Eram la Bucureşti. M-am conformat, am lăsat la secretară numărul unde mă găseşte şi am aşteptat.

A venit să mă ia chiar el, destul de târziu, avusese multă treabă. Mi-a zis că a încercat de trei ori să mă sune, dar telefonul meu a fost tot timpul ocupat. Mi-ar fi plăcut să fi fost un reproş, dar nu ştiu dacă era.

Semn rău! Mi s-a rupt ciorapul exact când el a sunat la uşă. „Schimbă-l şi mai controlează o dată dacă e totul în regulă, aşa cum ai vrut. Da, sunt gata, plecăm!"

Îl văd. Ăsta e omul care mă ține cu gândurile legate de mai multe săptămâni, aceeaşi voce care nu spune decât nimicuri şi nu trădează o emoție cât de mică. E pus pe glume, încearcă să fie simpatic, poate şi reuşeşte, dar eu nu-mi dau seama, pentru că-l privesc. Îl privesc şi mă gândesc că n-aş vrea să fiu nicăieri în altă parte. De fapt, nici nu ştiu unde mergem.

- Mergem la mine, ne-au pregătit masa acasă şi, de altfel, am venit cu fiul meu.

Băiatul lui... acasă... Ce caut eu acasă la el?!

Masa este pusă pentru trei persoane, durează puțin, e târziu, se simte tensiunea în aer, băiatul mă priveşte pe sub gene şi vorbeşte doar cu taică-său.

-Te scoli mâine devreme să mergem la Braşov, nu-i aşa? Doar mi-ai promis!

- Sigur că mă scol, sper să nu fie gheață pe şosea, ca astă-seară.

Eu făceam parte din mobilă, nimeni nu mă băga în seamă şi mă întrebam, o dată în plus, ce naiba caut acolo. Mă dezumflasem total şi îmi ziceam că sigur nu sunt în toate mințile, de m-am lăsat obsedată săptămâni la rând de omul ăsta. Nu ştiam că acesta e doar începutul, că aşa avea să fie mereu şi c-o să-mi mai pun de un milion de ori întrebarea „de ce?", la care nici acum n-am aflat răspunsul.

Băiatul a plecat la culcare, iar noi am trecut în sufragerie, după ce a rugat-o pe femeia de serviciu să-i scoale, pe el şi pe copil, la şapte dimineața.

- Vrei să bei ceva? mă întrebă. Am un coniac vechi, bei cu mine?

- Da. N-am multe vorbe astă-seară.

Coniacul mă mai linişteşte şi el se aşază foarte aproape de mine, pe canapea, încercând să mă sărute. Accept mai mult din uimire şi dintr-un fel de apatie. Dar mă simt dintr-o dată fulgerată din cap până în picioare, forța pe care o emană mâinile şi gura lui mă face să nu mai am nici un nerv care să asculte de mine, sunt toată dependentă de puterea lui.

Mă înfurii pe mine, mă retrag, încerc să mă smulg, dar el mă trage din nou în brațele lui puternice pe care parcă le-aş cunoaşte de-o viață.

- Stai, stai, opreşte-te, trebuie să vorbim.

- Să ce?! Să vorbim? Cine are chef de vorbă acum?

- Eu, eu am nu numai chef, dar am nevoie şi de explicații. Cu tine e simplu. „Hai la mine la hotel" şi acum „cine vrea să vorbească?"

- Şi ce e rău în asta?

- Nu e nimic rău, dar eu am nevoie de certitudini, am nevoie să înțeleg ce se petrece. Mă simt atrasă de tine şi lucrul ăsta mă uimeşte.

- Ah, te uimeşte?!

- Da. Nu mă aşteptam şi de fapt nici nu aveam nevoie de aşa ceva, nu faci parte din planurile mele actuale. Mă simt bine, muncesc, sunt liberă, n-am nevoie de un bărbat care să-mi zguduie simțurile şi mințile.

- Nu asta-i intenția mea! răspunse el, părând încântat că-l înfrunt.

- Şi care e intenția ta, mă rog?

Se uită la mine serios.

- Deci, tu chiar ai chef de vorbă!

- Da, chiar vreau să ştiu care e intenția ta pentru că pe mine o aventură de o seară nu mă interesează, n-o caut şi n-am nevoie. Ce vrei tu, de fapt?

- Nu ştiu, ştiu că-mi placi, că te vreau şi nu m-am gândit la altceva. Dar trebuie să-ți spun că eu nu sunt un bărbat pe care să pui bază, am o viață nenorocită, trăiesc mai mult în avioane, fugind de colo-colo, nu mai țin minte de când n-am mai stat două săptămâni într-un loc. N-am ce să-i ofer unei femei.

În timp ce vorbea, îl priveam şi mă gândeam că, oricum, măcar mi-a zis că mă place.

- Aş vrea să mă duci acasă, te rog!

Am încercat să mă ridic, el m-a privit mirat. Se vedea pe chipul lui că nu se aşteptase la una ca asta.

- Da, sigur, dacă asta vrei, pot să te duc şi-acasă, dar, de ce nu rămâi să dormi aici?

- Din motivele pe care abia ți le-am spus şi pe care le-au întărit răspunsurile tale. „De ce nu rămâi?", e ca şi cum n-ai altceva de făcut şi pentru că tot suntem aici. Nu, mulțumesc, mă duc să mă culc!

M-am ridicat şi m-am îndreptat decisă spre uşă. M-a oprit şi, luându-mi capul în mâini, mă sărută atât de puternic, încât mi-am simțit fremătând întreaga ființă. Mâinile lui mari mă căutau peste tot şi-mi transmiteau o dorință nestăpânită.

- Te rog, lasă-mă în pace!

- Hai, vino sus! Îți promit că nu-ți fac nimic, dacă tu nu vrei. Vrei să dormi, te las să dormi, dar stai cu mine în noaptea asta, lasă-mă să te țin lângă mine!

Era mai mult decât aşteptasem, aşa că l-am urmat în camera lui. Nici unul dintre noi n-a închis un ochi în noaptea aceea, până spre şapte, când femeia de serviciu a bătut în uşă să-l trezească.

Încercaserăm să dormim, am stat îmbrățişați, mângâindu-ne şi chinuindu-ne, dar şi-a ținut promisiunea. N-a insistat. Iar eu mă tot întrebam de ce m-am împotrivit

Îl simțeam al meu de parcă-l aşteptasem de când mă ştiam, fiecare parte a corpului său mi se părea cunoscută, fiecare fibră de-a mea tresărea la mângâierile lui. N-am mai îndrăznit să scot o vorbă. M-a făcut să mă simt ca o idioată care n-a spus decât prostii.

Dimineață, când s-a ridicat din pat, mi-am adus aminte de băiatul lui şi de plecarea la Braşov. Nu, nu vreau să mă gândesc, mă întind singură în pat şi mă pregătesc să adorm cu perna lui în brațe. A lipsit doar cinci minute, s-a întors şi mi-a spus că nu mai pleca nicăieri.

- Acum putem face dragoste? Ai văzut, mi-am ținut promisiunea.

Aş fi vrut să-i pot spune „Cum de mă întrebi?" Îl doream până în vârfurile degetelor, până în străfundurile pântecelui meu. Am adormit îmbrățişați şi terminați, am reuşit să ne ridicăm din pat la ora prânzului şi asta doar pentru că ştiam că e copilul în casă şi e cu siguranță dezamăgit că nu au mai plecat la Braşov.

Când l-am revăzut în sufragerie, l-am simțit deja altul, mi-l amintea pe cel rece şi dur dinainte de îmbrățişările din timpul nopții, mă mir că nu m-a întrebat „tu cine eşti?". Băiatul însă era mai vesel şi m-a întrebat, simțind, parcă, o oarecare simpatie pentru mine, ce se poate face în Bucureşti de 1 Martie. L-am privit de după ochelarii de soare, mulțumind Cerului că i-am uitat în geantă pentru că acum mă ajutau să ascund stările prin care treceam.

- Păi, eu, de exemplu, am nişte invitații astă-seară la Odeon, e o premieră cu „Richard al III-lea".

Nu îndrăzneam să continuu.

- Vrei să mergi? îl întrebă tatăl lui fără să mă privească.

- Nu ştiu, n-am fost niciodată la teatru în România, cum e?

- Cu ani în urmă, când mă duceam şi eu, actorii erau excelenți, acum nu mai ştiu. Ia zi, Ichim, cum e?

Pumn în stomac. Mi se adresa pe numele de familie, ca la şcoală. Era de-o răceală care întrecea orice duş înghețat.

- Vă dau invitațiile şi vedeți voi cum e, am răspuns eu, mai înțepată decât intenționasem.

- Cum adică, ne laşi să mergem singuri? Ce-o fi în capul tău? întrebă el.

- În capul meu nu mai e nimic, am zis eu cu jumătate de gură. Nu ştiam dacă vreți să merg şi eu.

- Hai, Ichim, că sunt un om ocupat, mai am încă treabă pe ziua de azi.Spune la ce oră să vin să te iau pentru teatru. Şi-acum grăbeşte-te, că te duc acasă!

M-am trântit în patul meu şi am dormit până la şase, fără ca vreun vis de orice fel să mă trezească. M-am pregătit în grabă şi de-abia am avut timp s-o anunț pe Miki

că vroiam o lojă pentru musafirii mei de seamă. A reuşit să rezolve în ultima clipă şi, într-un fel, a fost bine: era atât de uimită, că nu m-a mai întrebat nimic.

După cele câteva ore bune de somn, parcă-mi mai revenisem şi mi-am zis: „Ducă-se-n pisici dacă-i să se ducă, acum merg la teatru şi doar atât!”

Spectacolul le-a plăcut şi lor, nu numai mie. El a stat în spatele meu şi făceam eforturi disperate să mă prefac că nu simt efectele pe care le producea mâna lui care se lăsa din când în când, ori pe umărul, ori pe piciorul meu. Asta reuşise să facă din mine, în atât de scurt timp: o persoană copleşită de dorinţă şi nesiguranţă, care îşi pierdea orice urmă de control în faţa lui.

După spectacol am mers din nou la el acasă, de data asta doar eu nu eram în apele mele, ei doi erau mai destinşi decât cu o seară înainte. Am mâncat tot felul de delicatese, după care el m-a luat de mână şi, fără o vorbă, m-a dus în dormitor. M-am aşezat fără să mă dezbrac, pe partea stângă a patului, şi am aşteptat. Nu ştiu ce, dar am aşteptat sau poate că ştian. Aşteptam să-mi vorbească, să mi se adreseze mie, cea pe care „a pus-o pe pat”.

A ieşit din baie şi a încercat să zâmbească, întrebându-mă dacă dorm cumva îmbrăcată. Nu i-am răspuns. Îmi venea să plâng. Am stat aşa vreo zece minute, fiecare aşteptând ca prima mişcare să vină de la celălalt. Îl simţeam că se distrează, iar mie nu-mi trecea nodul din gât.

- Deci nu reuşeşti să te dezbraci singură? glumi el.

Am rămas inertă. M-a dezbrăcat pe întuneric, mângâindu-mi trupul cu mâinile lui mari, transmiţându-mi o căldură care-mi anihila şi tristeţea şi logica. M-a tras după el într-o pasiune plină de voluptate şi de forţă, a făcut dragoste cu mine de parcă numai pentru asta trăise până atunci şi „mâine” nu mai exista. Nu mai existam nici eu, parcă mă evaporasem şi pluteam.

Dimineaţa s-a trezit la 7, de data asta îşi ţinea promisiunea şi îşi ducea băiatul la Braşov.

- Tu dormi, te sun diseară când vin, îmi spuse şi mă înveli cu grijă.

Am adormit fericită. Cât de puţin îmi trebuia! Sau e foarte mult? M-am trezit refăcută şi bine dispusă, de când nu mă mai simţisem aşa? De mult, de foarte mult timp şi oricum senzaţia era total nouă. „Toate iubirile sunt noi”, zicea Gina. Acum era ca după furtună. O linişte şi o pace pe care îmi doream să le păstrez cât mai proaspete în mine. Aveam nevoie, erau o groază de răni, de fibre rupte care acum începeau să se refacă.

Trebuia să-mi găsesc o altă locuinţă şi, în acea dimineaţă, mi-am ocupat timpul cu căutările. La fabrică nu era anunţat nici un client în acea săptămână, terminasem tot ceea ce îmi propusesem să fac, dar n-aveam nici cea mai mică intenţie să mă

întorc în Italia.

- Am sosit, mă sună el pe la şapte.

Cu timpul am înțeles că la acea oră îşi separa ziua de seară şi-şi pregătea programul.

- Vino încoace, dacă vrei, eu mai am încă treabă, am multă lume la birou.

M-am strâns din nou, ca un arici.

- Nu, sună-mă când ai terminat, dacă vrei!

Era teama mea de a nu fi în plus, de a nu intra prea mult peste libertatea lui ori poate spaima de a o pierde pe a mea. Oare cum de reuşea omul ăsta să stingă tot focul din mine cu aceeaşi iuțeală cu care îl aprindea? Aş fi vrut să-i spun că m-am gândit la el, că mi-a fost bine toată ziua, că n-am mai simțit frigul şi n-am văzut zăpada de afară. Poc! Convorbirea s-a întrerupt şi eu am rămas vorbind singură.

M-a sunat pe la zece.

- Acum am terminat, ai mâncat? Nu, nici eu, trimit maşina să te ia în timp ce ni se pregăteşte ceva de mâncare.

Nu s-a dezmințit nici un moment. Era într-adevăr prea ocupat şi, văzând că nu-l deranjez, când termina mă chema la el. Existam fără multe vorbe, fără o umbră de apropiere umană, doar nopți de pasiune violentă. Dimineața, da, dimineața, avea grijă să nu mă trezească nimeni, parcă mă proteja.

- Mâine plec, mă anunță, brusc, la masă, într-o seară.

- Şi eu!

I-am răspuns prompt, încercând să parez, să nu par impresionată, să nu simtă valurile de teamă care se agitau în mine. Îmi venea să strig: „Şi cu mine ce faci?"

La Milano am ajuns şchiopătând sufleteşte şi cu impresia clară că cineva mi-a luat ceva. Eram golită şi nu mă regăseam. Nu-l sunasem să-i spun la revedere, am vrut să mă port ca el şi am realizat că m-am pierdut pe mine. Am încercat să mă arunc în muncă, lipsisem destul şi afacerea cu Standa trebuia lichidată; încă de la negocieri nu-mi plăcuseră directorii, iar acum aflasem că, pentru a lucra undeva şi cu cineva, primeau partea lor la negru, partea leului, cum se spune. Doctorul Ronconi era distrus, l-am sfătuit să-i explice lui Berlusconi cum stau lucrurile. N-avea sens să mai amân, erau mult prea multe interese în joc, iar Berlusconi trecea printr-un moment dificil.

Am cunoscut între timp o persoană deosebită, unul dintre directorii de la Coin, cu care cred c-am fost prea amabilă şi mi-a înțeles greşit intențiile. Până la urmă l-am lămurit. L-am făcut să înțeleagă că eu eram interesată de marile magazine Coin, explicându-i că în România se poate face producție de confecții la prețuri foarte bune.

- Ha, a râs el, cred că şi dumneavoastră ați înțeles greşit, eu răspund de

producția de confecții pentru bărbați.

- Şi ce dacă?

M-am hotărât brusc. Trebuia să intru pe filiera marilor magazine, excluzând Standa, care oferea prețuri ridicol de mici.

Ne-am împrietenit după un „Sunteți căsătorită?” la care i-am răspuns „Mai rău!”. Aşa era! Eram prinsă undeva, agățată într-un cui deasupra pământului şi lăsată acolo. Aşteptam, suspendată în aer.

„El” m-a lăsat vreo zece zile fără nici un telefon, apoi m-a sunat din Australia, plângându-se ca întotdeauna de lipsa de timp, de cât de obosit e şi de cât aleargă. Mie îmi pierise graiul, îmi simțeam palpitațiile în gât şi-l ascultam de parcă asta era tot ce-mi doream.

- Când ajungi în România? m-a întrebat el.

- Nu ştiu, cred că săptămâna cealaltă, nu e încă sigur, am răspuns eu sperând, cerşind în gând să-mi spună că vrea să mă vadă.

- Eu o să vin mai târziu acolo, aşa că te mai sun de la Munchen. Dacă vrei, te iau cu mine, în drum spre Bucureşti.

A spus-o fără nici o căldură în voce, trebuia să vreau eu, el nu avea nimic de cerut.

A sunat şi nu m-a găsit, a vorbit cu Suzana şi i-a spus că mă caută a doua zi, dar nici atunci nu m-a găsit. De data asta i-a răspuns Iulia şi el i-a zis, râzând, ca şi cum ar fi vrut să facă o glumă.

- Spune-i că, dacă vrea s-o duc cu avionul la Bucureşti, să vină la Paris şi o iau.

Se citea mirare în ochii copilului. Era o invitație?

În sfârşit am reuşit să vorbim la telefon. Eu făcusem un pact cu mine însămi. Nu sun decât în caz de forță majoră, îl las pe el să conducă ostilitățile. Cred că lucrul ăsta i-a plăcut şi nu i-a plăcut. I-a plăcut pentru că nu-l băteam la cap şi nu i-a plăcut pentru că nu mă arătam disperată să-l caut.

Acum eram fericită. Toată viața am visat să mă întâlnesc, la răscruce de drumuri, cu bărbatul pe care-l iubesc. „Ne vedem la Paris.” Eu, de la Milano, el, de la Nisa. Splendid! Sigur, nici o vorbă care să arate vreo dorință, vreo bucurie sau vreo emoție. Doamne fereşte! Iar eu îl urmam. E drept că mă războiam întruna cu mine însămi, îmi repetam că am nevoie de căldură, de emoții... şi tot atât de mult aş fi vrut să pot dărui şi eu cuiva toate astea, dar el era ca un zid. Nu primea şi nu dădea nimic. Cred că am ales calea cea mai greşită: mi-am zis că ăsta e el şi l-am acceptat ca atare.

M-a sunat să-mi spună cu ce avion venea, cerându-mi scuze că a dormit toată dimineața şi că, dacă e prea târziu şi nu sunt gata, el mă înțelege, nu crede că mai pot prinde avionul de trei şi jumătate. Era ora unu. Ce rost avea să-i spun că eram gata,

că aveam bagajele făcute de la unsprezece şi biletul luat? I-am răspuns că voi fi acolo, avionul meu ajungea cu un sfert de oră mai devreme decât al lui.

- Ai crescut în ochii mei, dacă reuşeşti, râse el încântat.

Avea un mic apartament la Paris.

- Dacă nu-ți place, ne mutăm la hotel, e un apartament de lucru, îl folosesc doar când sunt în trecere prin Paris, stau aşa de puțin în el. Arăți foarte elegant, doamnă! zâmbi şi mă îmbrățişă când ne-am văzut.

Era prima dată când îmi făcea un compliment. Bineînțeles că mi-au pierit toate întrebările din minte, nu mai aveam nimic de zis, un singur compliment mi-a fost de ajuns!

Am avut timp pentru noi până luni când îl aşteptau din nou întâlnirile de afaceri.

Trebuie să recunosc că a fost minunat. Parisul cu aerul lui romantic l-a făcut parcă şi pe el mai cald. Mâncam în bistrourile de pe stradă. Fructele de mare şi vinurile minunate i-au deschis pofta de vorbă. Subiectele au fost mai curând neutre şi tot timpul ghidate de el. O singură dată am riscat şi l-am întrebat:

- De ce m-ai chemat aici? Sau de ce pe mine?

Ştiam că întrebarea e incitantă, dar asta şi voiam. Mă intimida, în fața lui nu prea aveam curaj să fac sau să spun ce vreau.

- Oh, mă aşteptam să arunci tu ceva, odată şi odată, Ichim! În voiajul ăsta era prima dată când folosea din nou sportivul „Ichim". Tu de ce crezi? Oi fi avut eu motive să te caut sau crezi că nu aveam pe cine să invit? Hai să lămurim chestiunea asta. Îmi place, îți place, ne petrecem împreună puținul timp liber pe care-l avem. Atât!

Îl priveam amețită. Da, nu pot spune că nu era cinstit şi clar. Dar nopțile, cele două, e adevărat, în care la fiecare mişcare mă trezea din nou cu dorința lui violentă, mă forța să stau nemişcată în brațele lui şi mă uimea de fiecare dată cu puterea pasiunii. Nopțile tot din acelaşi discurs făceau parte? Da. După el, da!

Nu mă întreba nimic, nu ştiam nimic despre viața lui, dacă l-aş fi întrebat, mi-ar fi repetat imediat: „Eu n-am nici un fel de viață, muncesc, alerg, alerg şi nu am timp pentru mine, doar pentru alții."

Da. Şi mie mi se părea că aleargă, mai bine zis fugea de ceva şi încerca de fiecare dată să aducă motivații care să întărească ideea pe care ți-o oferea despre el.

L-am tras de mână la un film, „Erou din întâmplare", cu Dustin Hoffman, o comedie care m-a ajutat să mă deconectez. S-a lăsat cu greu convins, dar pe urmă a fost încântat.

- Nu-i rău, când o să vreau să văd un film la New York o să te chem. N-am mai fost la cinema de foarte mulți ani.

Se vedea!

Închiriase un avion şi, începând chiar de luni, şi-a pus încet încet masca de „ce
rău şi distant sunt eu”.

Am ajuns la Bucureşti, iar secretara lui parcă s-a împiedicat de mine, nu se
aştepta. După ce şi-a trimis clienții la hotel, m-a luat în maşina lui, dar am simțit că
ar fi preferat să nu mai fiu prin preajmă.

- Unde te las, Ichim? mă întrebă de față cu şoferul. Nu, aşteaptă, Mihai! Du-mă
întâi pe mine direct la firmă şi pe urmă o conduci pe doamna.

- Am un număr nou de telefon, i-am zis, m-am mutat între timp, mi-am găsit o
garsonieră, de fapt era la doi paşi de el. Ah, chiar te rog, sună-le pe fetele mele şi
spune-le că am ajuns cu bine, eu n-am telefon internațional aici unde stau.

- Ichim, nu ştiu dacă o să am timp.

Era vizibil deranjat de rugămintea mea. De ce n-oi fi tăcut oare? Nu voia să-şi ia
obligații de nici un fel.

Totuşi, le-a sunat.

Am intrat în iureşul treburilor mele şi el a continuat în acelaşi stil, ba chiar mai
rău. Ajungeam acasă pe la şapte seara, frântă de oboseală, înfometată, mă suna să-mi
spună că mai are lume şi că revine cu un telefon când va termina.

Iar eu aşteptam, continuând să mor de foame sau să mi-o astâmpăr cu fel de fel
de prostii, până când într-o seară am izbucnit.

- Nu mai pot! Tu de mine nu ții cont? Şi eu muncesc, fir-ar să fie, nu pot să stau
tot timpul lângă telefon, tremurând până ajungi tu să mă suni. La asta nu te-ai
gândit?

- Ichim, ascultă-mă cu atenție: ăsta sunt! Când te saturi, mă trimiți în aia
mamei sau unde vrei tu, O.K.?

De ce mi se părea că se distra din nou pe seama mea?

- Bine, astă seară mă duc la nişte prieteni să mănânc, oricum din cauza ta nu
m-am mai văzut cu nimeni.

- Din cauza mea, auzi la ea, din cauza mea! Sună-mă mai târziu!

A închis, înainte să-l pot întreba „de ce?”.

Asta era o altă manie a lui. „Sună-mă!” Şi, cu cât o spunea el mai des, cu atât
mă încăpățânam eu să nu-l sun. Mă întreb dacă-şi dădea seama pentru că, de făcut,
oricum făcea numai ce voia.

Acum eram încântată de mine că am pus piciorul în prag şi că i-am spus ce
gândeam, dar în acelaşi timp mă bucuram că mă duc la Geta şi la Tomiță, care se
plângeau că n-am mai trecut de-o viață pe la ei. Faptul că am decis eu ce voi face îmi
dădea aripi. Era pentru prima dată, nu avusesem curajul până acum, devenisem

dependentă de voința lui, de telefonul lui, înnebunisem oare? Aşteptam să mi se umple cada, să fac o baie şi sorbeam o gură de whisky, când cineva sună la uşă. Cine putea fi? Nu prea primisem musafiri în noua mea locuință. Deschid şi mă întâmpină şoferul, care căscă ochii de uimire, văzându-mă în halat.

- Am venit să vă iau, m-a trimis după dumneavoastră, bâigui Mihai.

- Dar nu sunt gata, eşti sigur? Zicea că are treabă, răspund agitată, cu paharul în mână, nedezlipindu-mă din uşă.

- Vă aştept afară, a zis să vă aştept, sunt la maşină, când sunteți gata.

Închid uşa şi mă lipesc de ea, nu ştiam ce să fac, să râd sau să plâng? În general cam asta era starea mea cu el sau în preajma lui. Oare cât a durat momentul meu de libertate, o jumătate de oră?

M-am pregătit şi m-am dus la el acasă. A ieşit din birou să mă întâmpine, m-a sărutat pe obraji şi m-a luat de mână conducându-mă în sufragerie. M-a aşezat pe un fotoliu, în fața televizorului şi mi-a întins telecomanda.

- Uite, fii matale drăguță, ai aici Canale 5, Italia 1, CNN, tot ce vrei, dacă nu ştii ceva, întreabă, altfel stai frumos aici şi, când am terminat, vin şi mâncăm, da?

M-a sărutat pe frunte şi s-a întors, zâmbind încântat, în birou. Eu eram atât de şocată, încât îmi venea să arunc cu telecomanda după el, dar buna creştere m-a oprit.

Era opt şi jumătate, m-am foit, m-am dus în bucătărie şi am furat două felii de salam, mi-am turnat un whisky şi m-am uitat la televizor. Când era să adorm în fotoliu, iese în sfârşit, frecându-şi mâinile.

- Nu cumva ai adormit? Mi-e o foame de lup!

Ne-am aşezat la masă în linişte şi, tocmai când mă pregăteam să răbufnesc, mi-a spus, zâmbindu-mi ştrengăreşte.

- Dar, rezişti, Ichim, rezişti!

Din nou mi-a închis gura, mă uit la el şi mă întreb: oare merită? Are dreptate. Rezist! Dar merită oare? Şi cât? Întotdeauna când simte că m-a adus la capătul răbdării, începe să vorbească despre munca lui şi-mi povesteşte, dar eu cred mai curând că-şi face un fel de rezumat al zilei de lucru, pentru că de fapt nu vorbeşte cu mine, vorbeşte pentru el. Însă, câteodată, când discutăm şi mă mai aprind, mă priveşte şi, cu prefăcută uimire, îmi zice.

- Eşti deşteaptă pentru o femeie, da...

Atunci îmi vine să-l iau la pumni şi cred că se şi aşteaptă la asta, pentru că imediat trece în defensivă. O luptă, da, asta-mi pare, totul e o luptă. Pentru el de dragul de-a se distra şi de-a mă pune la încercare, pentru mine plină de răbufniri, de pasiune, de emoții, de sentimente. Se joacă desigur cu mine.

- Dormi aici, nu? Hai, că-s mort de oboseală.

Avea tot timpul nevoie să-mi dea iluzia că aleg eu, ceea ce el alesese de fapt de la bun început.

În dimineața următoare, când m-am sculat, nu mai era în cameră, dar l-am auzit vorbind cu câinii din curte. M-am apropiat de fereastră şi am rămas perplex văzându-l pe omul acesta, mare şi dur, jucându-se cu câinii lui de vânătoare, pe care îi mângâia şi-i alinta cu miere în glas, o voce caldă şi plină de dragoste, pe care eu nu i-o auzisem niciodată. M-am întors cu spatele şi mi-am dat seama că în nici una din nopțile pe care le-a petrecut cu mine nu m-a iubit aşa cum îşi iubea câinii în clipa aia! Lacrimile îmi curgeau sub duş şi plângând am uitat unde sunt, până când un jet de apă rece mi-a adus aminte să ies.

Am plecat din casă fără să-mi beau cafeaua şi fără să salut pe nimeni. Parcă furasem ceva, voiam să mă fur pe mine înapoi, să mă recapăt cum eram înainte, sigură, pe picioarele mele, o persoană puternică în lupta cu viața.

Am alergat plângând până acasă şi mi-am zis că nu mă mai interesează nimic. Mă mințeam. Au urmat zile frenetice şi doar plecarea lui m-a eliberat de serile mele de disperare. Am ajuns în sfârşit la Geta şi am început să plâng.

- Hai, fii cuminte, lasă, că-i bine, aşa e el, tu uiți că e ardelean, ardelean de-al meu, cine ştie mai bine ca mine cum sunt ăştia? Nu ți-am povestit ce mi-a făcut băiatul din sat, în timpul şcolii, când m-a invitat la o serbare. Mi-a zis să-mi prind părul la spate, dar eu am uitat şi mi-am făcut două cozi. Află că n-a dansat cu mine nici un dans în seara aia, iar pe urmă mi-a reproşat luni de zile. „Ți-am spus să te piepteni cum îmi place mie, şi n-ai făcut-o!”

Am zâmbit, povestea ei m-a impresionat şi, din ziua aceea, de fiecare dată când voiam să mă răzbun, îmi tăiam părul sau îl vopseam. Răzbunarea o resimțeam tot eu. Ştiam că-i plăcea părul meu lung şi blond.

- Dacă tu l-ai fi văzut cu câinii, Geta, nu-ți poți imagina!... Şi eu care am crezut că nu e în stare să fie tandru cu cineva, tot timpul mi-am zis că aşa e „el”, că nici cu băiatul lui nu se poartă altfel, iar acum, acum mi se pare că sunt cu el doar pentru că eu am zis da. De fapt, am acceptat.

- Hai, stai un pic, gândeşte-te că el, care e un om atât de ocupat, totuşi te sună, te caută.

- Da, şi? Am ajuns să cred că are câteodată un gol pe care n-are cu ce să- umple. Tu nu ştii cum e când eşti disperat din lipsă de timp şi te trezeşti la un moment dat cu nişte ceasuri libere.

- Acum chiar că te prosteşti, mai bine te-ai întreba ce vrei tu de la el, interven Toma care tocmai intrase pe uşă.

- Tu, ca întotdeauna, direct la țintă, nu?

- Păi, ce s-o mai lungim? Ce vrei, de fapt?

- Cred că nici n-am avut răgazul să mă întreb, atât de încordată am fost în tot timpul ăsta. Şi s-a adunat ceva! Într-o dimineață m-am trezit pe la cinci, brusc, cum nu prea mi se întâmplă, m-am uitat la spatele lui puternic şi m-am întrebat: oare asta vreau? Cred că atunci am realizat cât de greu mi-ar fi cu un bărbat ca el. Oare asta aş vrea: să ascult, să nu suflu, să fiu cu el doar când şi cât vrea el? Spune mereu că femeile trebuie să stea în bucătărie sau că, mă rog, unde le pui, acolo să le găseşti. Oricât de modern s-ar da el în rest, când e vorba de „femeie”, ştii, eu sunt absolut convinsă că el chiar crede ce spune.

- Păi, vezi, aşa-s ardelenii, ai dracului, adăugă Geta, râzând.

- Ştii, mă uitam la spatele ăla lângă care eu mă simțeam mică, pierdută şi îmi inspira putere. E primul bărbat din viața mea pe care-l simt superior mie, nu numai mental sau fizic, ci pentru că e bărbat, în adevăratul sens al cuvântului. Am fost curtată de tot soiul de bărbați, dar, pentru că am suflet bun, nu i-am mâncat pe pâine, deşi aş fi putut. De-aia nici nu-mi plac aventurile. Ştiu că le pot avea oricând, dar nu-mi dau nimic. Cu ăsta, însă, nu te poți juca. Ori, ori! Şi ai dreptate în ce spui, Toma. Ce vreau eu? Eu ştiu ce-aş vrea, dar nu-l văd capabil de căldura de care am eu nevoie. M-am simțit trădată cu câinii, tocmai pentru că nu-l văd să-mi dea nimic din ceea ce visez eu, deşi până acum m-am tot amăgit. Aş vrea să-i pot arăta că-l iubesc şi aş vrea să mă iubească, am atât de mult de dăruit. Mi-e foame de iubire! Nu pot să fiu cum îmi impune el, fără nici o umbră de sentiment, fără cea mai mică emoție. *Eu vreau* să am un bărbat căruia să-i port de grijă, pe care să-l iubesc, să-i cumpăr ce are şi ce n-are nevoie, să fiu „femeia lui!” Ei, da! chiar şi în modul lui țărănesc. Da, cred că m-a făcut să descopăr în mine nevoia de un astfel de bărbat şi cel mai tragic e că eu, care toată viața m-am luptat pentru libertatea mea ca femeie şi ca persoană, am descoperit că sunt o femeie „de casă”. Dar pentru asta trebuie să ştiu că mă iubeşte, să înțeleg şi să-mi arate că-s „a lui”. Asta vreau *eu*, dar mă îndoiesc că *el* ştie ce vrea!

*

*   *

- Ce faci, Ichim, nu mai dai nici un semn de viață?

Aşa erau telefoanele lui, imprevizibile şi, dacă mă întreba ce fac, nu înseamnă că ăsta era sensul, aşa începea el convorbirea.

- Bine, dar tu?

Eram voit rece şi distantă, dar ticăiam ca un ceasornic la auzul vocii lui.

- Sunt la Munchen şi mă lupt cu italienii ăştia.

- Sunt şi la Munchen italieni?

- Nu, la Munchen sunt telefoane, mai faci cămăşi în România? Mi-a zis Agop că

faci cămăşi mişto. Mie de ce nu-mi faci?

Ridic ochii în tavan şi mă întreb ce pretext o mai fi şi ăsta şi, de fapt, de ce m-a sunat?

- Tocmai le-am terminat, dar încep din nou luna viitoare, n-am ştiut că n-ai cămăşi. Îmi spusese odată că are cămăşi de la Boss în toate hotelurile în care are apartamente.

- Bine, când te duci la Bucureşti? Eu trec pe la Monte Carlo şi pe urmă vin şi eu.

- Mă bucur, eu mă duc la Cannes poimâine, i-am aruncat sfidătoare.

- Da' te plimbi mai ceva ca mine, unde stai la Cannes?

- La Majestic şi nu mă plimb, mă duc să muncesc, îi explic eu, întrebându-mă de ce mă iau mereu după el şi devin sarcastică.

- Bine, eu sunt la Monte Carlo poimâine seară, aşa că sună-mă, dar sună-mă, nu cum faci tu de obicei. Lasă măcar numărul unde eşti şi te sun eu dacă n-ai bani de telefon. Pa!

Am ajuns la Cannes cu Pierquinto Cariaggi şi cu Garry, pe un timp superb. Mă întreb dacă la Cannes e vreodată timp urât. Garry ne însoțea pentru a ne face cunoştință cu câțiva directori de televiziuni private şi urma să plece a doua zi, eu trebuia să vând caseta Larei Saint-Paul, soția lui Cariaggi, iar Cariaggi rămânea şi el vreo două zile.

Erau zilele Festivalului de film pentru televiziune şi ştiam că voi întâlni acolo mulți cunoscuți din echipa lui Berlusconi. Am acceptat pentru că aveam nevoie ca de aer să schimb ambianța. Îmi lipseau atâtea lucruri, vechea mea ocupație, lumea televiziunii, a filmului, ambientul hotelier de lux şi... întâlnirile cu lume nouă.

O singură apăsare aveam. Cine mă pusese să-i spun „Lui” că vin pe Coastă? Sau voiam să ştie?

Oricum, ca să scap de grijă, am sunat şi i-am lăsat surorii lui numerele de telefon şi al camerei.

Uitasem cât de mult îmi plăceau bărbații îmbrăcați elegant care ştiau să se poarte. În primele clipe m-am simțit stângace, parcă devenisem împiedicată. M-am îmbărbătat zicându-mi că măcar ținuta era la înălțimea situației. Eram tot timpul bine îmbrăcată.

În seara aceea „m-am spălat pe creier”, cum îmi place mie să spun. Garry ne-a dus la masa unor prieteni americani plini de umor şi m-am simțit curtată, „văzută” şi tratată cu prietenie. Poate nu-i mai vedeam niciodată în viața mea pe oamenii ăştia, dar cât bine au făcut sufletului meu obosit şi creierului meu îmbibat de întâlnirile din Bucureşti, fabricile şi atmosfera lor, a fost o seară în care m-am simțit minunat.

Cariaggi a ținut să-mi dea vreo două indicații la sfârșitul serii, apoi s-a dus la Monte Carlo, unde are un mic apartament. Garry m-a invitat la o plimbare pe Corso, dar eram mult prea obosită, aşa că m-am dus să mă culc, la 7 trebuia să mă scol pentru că la 8 începeam deja conferințele. A doua zi la prânz am găsit la recepție un bilet în care „el" își anunța umbra existenței.

Seara, eram atât de obosită, încât l-am rugat pe Cariaggi să plece liniştit că eu n-am de gând să mai ies nicăieri, mănânc ceva în cameră şi mă culc.

Precis, ca un ceas elvețian, m-a sunat la ora 8.

- Ce faci în cameră la ora asta, Ichim?

- Mă pregăteam să ies la masă, mă aşteaptă oamenii jos, mint eu cu nonşalanță.

La ce bun să-i spun cât sunt de obosită, că tocurile cu care am stat de azi dimineață mi-au intrat în gât şi că nu mai ştiu să vorbesc în nici o limbă după atâta conversație?

- Bine, nu te țin, eu am ajuns şi mâine cred că vin şi eu pe acolo, trebuie să mă întâlnesc cu un tip.

S-a dus liniştea mea, parcă mi-a trecut şi oboseala. Of, Doamne!

- Când vii, că eu sunt înăuntru, în expoziție?

- Îți las la recepție un bilet până în ora 11.

- A... la prânz eu nu pot, sunt ocupată.

- Bine, atunci iau prânzul cu tipul şi vin după aia.

Cum puteam să mai stau calmă când ştiam că vine? Cum puteam să cred că o să-l văd liniştită?

Dimineață, nu-mi mai era capul la treabă şi-mi părea bine că Pierquinto nu venea decât după prânz.

La 11 mă întorc în hotel să mă schimb şi aflu că „El" îmi lăsase vorbă că va veni la 14.30. Şi dacă nu termin masa până atunci?! Intru bineînțeles în panică.

La 14.30 fix, îl văd în hol discutând cu americanii lui Garry, cei cu care luasem masa în prima seară. Ce mică e lumea!

Unul dintre ei îmi spusese că e proprietarul unor mari companii de publicitate şi-mi cam făcuse avansuri pe care eu m-am prefăcut atunci că nu le observ. Acum stătea lângă „El" şi mi-a venit să râd gândindu-mă că, uite, măcar o dată, îmi servesc şi mie avansurile la ceva.

Americanii se arată încântați să mă vadă şi-mi mărturisesc că m-au căutat, dar n-au dat de mine şi că sunt foarte bucuroşi că ne-am întâlnit. Ei, săracii, credeau că venisem să-i salut. „El" privea totul încordat pe sub ochelari, vădit nemulțumit!

Ne-am retras la o cafea. Momentul era încordat, eu eram încordată, el nu era „El"! Ne-am aşezat şi ne-am privit în tăcere, eu i-am spus o mulțime de lucruri în gând

în timp ce el mă privea fără să scoată o vorbă, oare înțelegea?

-Aici erai!

Vocea jovială a lui Cariaggi m-a lovit ca un pumn dat în moalele capului.

Oh, Doamne, nu! Nu tocmai acum, când îmi era aşa de bine şi mă simțeam din nou împăcată!

- Da, vino să te prezint!

Vocea mea repeta, ca un robot bine antrenat, obişnuitele politețuri.

- El e Pierquinto Cariaggi, ştii, impresarul lui Frank Sinatra în Europa.

- Ce bine-mi pare că vă cunosc, spune Pierquinto pe acelaşi ton jovial, în timp ce mie îmi venea să-l sugrum. Tare vreau să vin în România să fac ceva, dar doamna asta îmi tot spune că nu-i momentul şi, nu ştiu de ce, dar mie mi se pare că exagerează.

- Nu, nu cred, doamna e foarte la curent cu subiectele astea şi, dacă spune ea, aşa este.

Mi-am ridicat privirea uimită să-l aud că mă laudă. El m-a privit în ochi zâmbind, fără cinism, fără gânduri ascunse. Chiar îmi zâmbea.

- Unde stați? îl întrebă Pierquinto Cariaggi.

- La Monte Carlo. Chiar, ar cam trebui să plec, e un trafic de coşmar... Când terminați aici, duminică sunt finalele la tenis, nu veniți? întrebă el uitându-se la amândoi.

- Ah, eu plec astă-seară la Milano, dar, Adriana, dacă vrei, poți sta la mine, îți las cheile. Du-te, mi-ar face plăcere. Oricum, mersi de invitație! Acum însă vă las, că mă aşteaptă nişte clienți. Adriana, vezi că la trei ai întâlnire cu cei de la Bross.

- Ştiu, mulțumesc, Pierquinto, mă duc.

N-am mai putut reface nici atmosfera şi nici apropierea care se creaseră între noi înainte de venirea lui Pierquinto.

- Atunci când vii? mă întrebă el scurt, ridicându-se de la masă.

- Păi, mâine termin aici, aşa că după-amiază aş putea fi acolo.

- Sună-mă şi spune-mi unde eşti, îți pregătesc biletele, îmi spuse pe un ton aproape prietenos.

Era fericit că-mi dădea ceva de făcut, că-mi făcea un program.

Seara, la 11, m-a sunat în cameră. Eu eram aproape adormită.

- Aşa devreme te culci la Cannes, la cât vii mâine?

Să fi fost oare nerăbdător?!

- Ți-am spus, după-amiază, nu ştiu când termin, ultima întâlnire o am la 12.

- Bine, hai, culcă-te, te aştept mâine!

Nu speram să mă sune, de altfel nici nu îndrăzneam să sper la ceva. Vedeam

doar că mă aştepta. M-am ridicat din pat, îmi sărise somnul, din nou mă frământa vechea mea dilemă. Ce să fac? Ca un ecou vocea lui îmi răsuna în urechi. „Nimic, Ichim, nimic!”

Când am ajuns la Monte Carlo eram frântă, de căldură, de oboseală şi, ca să-mi pună capac, am găsit casa lui Cariaggi într-o dezordine incredibilă. Mucuri de țigări peste tot, căni de cafea nespălate, corespondență şi ziare aruncate la nimereală.

Asta era tot ce-mi lipsea, nu? Asta-mi trebuia mie acum, o locuință în dezordine! M-am aşezat pe un scaun şi m-am întrebat de ce nu m-oi fi dus acasă? Pentru că-l doresc, pentru că, aşa obosită cum sunt, aş fi în stare să-l primesc, să-l țin în brațe, să-i simt mirosul şi puterea brațelor. Ăsta era adevărul.

Mi-am adus aminte să-l sun.

- Da' unde eşti, dragă? mă ia sora lui la ceartă. A telefonat după tine de vreo două ori. Ai ajuns?

- Da, de-abia am sosit, uite, notează numărul meu, te rog!

- Ce faci, nu te duci la tenis? Te aşteaptă acolo.

- Ah, nu, sunt moartă, mai întâi vreau să fac un duş şi pe urmă mai vedem. Spune-mi, unde-l găsesc?

- Îți dau numerele lui de telefon. Eu o să-l anunț chiar acum c-ai venit, dacă vrei, sună-l şi tu.

- Bine, mulțumesc.

Am închis şi m-am aruncat sub duş, după care, zicând că stau doar puțin să mă relaxez, am adormit. Trezită de apelul telefonului, nu reuşeam să-mi dau seama unde sunt.

- Ce faci, Ichim, mai vii?

Vocea iritată mă trezi definitiv.

- Ciao, am adormit, cât e ceasul?

- E şapte, eu mă duc acasă să mă schimb, că trebuie să mă duc la „Hotel de Paris” să dau nişte premii, nu pot să lipsesc, credeam că vii si tu.

- Bine, şi atunci? l-am întrebat eu, neîndrăznind să zic „Cu mine ce faci?”

- Atunci aşteaptă acolo până te chem.

M-am uitat la televizor şi m-am pregătit. Pe la 10 mă sună să se scuze că mai durează, că ăştia se lungesc. Eu mă abțin să-i spun că deja m-am obişnuit.

La 11 mă sună iar să-mi spună că încă nu s-a terminat, dar că trimite o masină să mă ia.

Era în holul hotelului, cu multă lume în jur, lume care când am intrat s-a dat la o parte şi a amuțit. Ei, măcar cele cinci ore în care m-am tot pregătit au dat roade.

El vine fericit, râzând, şi mă sărută de față cu toată lumea care se jenează şi

pleacă.

- Ştii că n-am mâncat nimic? îi spun dojenitor, dar şi alintându-mă, neobişnuită ca el să fie aşa de drăguț.

- Hai, hai să-ți dau să mănânci, ia să vedem, ce vrei?

Se arătă grijuliu şi prevenitor, răspundea jocului meu. Ne-am aşezat la o masă şi, mâncându-mi supa, îl întreb:

- Care-i viața ta? Nu mi-ai spus aproape nimic despre tine până acum. E drept că nici eu nu te-am întrebat, dar asta nu înseamnă că nu vreau să ştiu.

- Ichim, ce vrei de la mine, eu te-am întrebat ceva?

- Nu, dar poți s-o faci, cine te reține?

- Nu vreau să ştiu nimic, vreau doar să mă bucur de momentul ăsta şi atât.

- Te bucuri tu de momentul ăsta? Nu-s cuvinte prea mari pentru tine?

- Nu, şi mănâncă-ți mai repede supa pentru că m-am gândit mult la tine şi mi-a fost dor.

M-am uitat în ochii lui şi m-a cuprins o fericire care m-a ameţit.

- Nu-mi mai e foame, am zis cu glas stins.

M-a luat de mână, a plătit şi m-a dus la el.

N-a încetat să-mi spună cât s-a gândit la mine şi nu cred că m-a iubit mai mult vreodată. Dimineață, mă ținea încă în brațe şi, înainte de a se ridica, m-a sărutat pe păr strângându-mă la piept. Am deschis ochii mirată. S-a ridicat grăbit şi mi-a spus că are invitați la micul dejun, dar eu să dorm liniştită, în continuare.

Cine să mai doarmă? Eu n-am mai putut, oricum. Aş fi vrut să păstrez îmbrățişarea lui caldă şi sărutul de pe păr, m-am uitat în oglindă sperând să le văd, dar n-am văzut decât chipul meu, strălucind, luminat de zâmbet.

Auzeam voci pe terasă şi, din păcate, eram îmbrăcată de seară, însă, cum nu aveam altă ieşire, trebuia să trec pe acolo. N-arătam rău nemachiată, dar cu costumul negru de seară.

- Ah, bună dimineața, mă întâmpină el voios, v-o prezint pe nepoata mea.

Mutra pe care am făcut-o a spus mai mult decât costumul meu de seară şi faptul că ieşeam din dormitorul lui la 9 dimineața.

- Te rog, vezi că-n sufragerie o găseşti pe sora mea, te descurci tu.

O găsesc, mă simt jenată, nu ştiu ce să zic, dar ea mă salvează din impas. Nu pare să fie pentru prima dată într-o situație de genul ăsta. Şi mă face să mă simt la largul meu. Mă invită la o cafea şi mă întreabă o mulțime de lucruri despre lumea din Bucureşti. Poate nu i-a spus că locuiesc la Milano.

Din vorbă în vorbă, ajungem la Gina Patrichi - se cunoşteau de mulți ani şi chiar erau prietene.

- Spune-mi că nu-i atât de grav!

- Aş vrea să-ţi pot spune, dar e grav, e deja la a treia operaţie şi se pare că nu mai e nimic de făcut.

- Dumnezeule! Şi ea ce moral are?

- Oh, uimitor! N-am auzit-o niciodată plângându-se, ea e cea care ne ridică nouă moralul, aşa cum a făcut de altfel toată viaţa. Se interiorizează şi joacă teatru, dar eu ştiu că suferă. O doare sufletul mai ales pentru Bizu şi Oana, ea...

- Te rog, când ajungi la Bucureşti, sună-mă şi pe mine de la Gina, vreau neapărat să-i vorbesc, vreau să simtă că sunt lângă ea.

La plecare am salutat lumea de pe terasă, iar el mi-a aruncat în treacăt un „Ne vedem mai târziu." Am dat din cap nedumerită şi am plecat ducând cu mine amintirile nopţii, şi încercând să le păstrez cât mai mult.

M-a sunat să se scuze că n-avea cum să plece de la tenis, dar că mă roagă să vin eu acolo, cu un taxi.

L-am găsit stând de vorbă cu un tip, un pierde-vară pe care-l ştiam de la Milano, şi cu alţi doi. Nici ăştia nu păreau să fie persoane importante, dar, mă rog, treaba lui! El într-adevăr îşi vede de treabă şi abia dacă mă salută. Mă mai plimb un pic printre corturi şi zăresc nişte cunoscuţi cu care mi-am omorât timpul toată după-amiaza.

Seara mă întorc acasă, fac un duş şi o sun pe sora lui.

- Ah, nu ştiu nimic, decât că e nervos, e turbat, nu ştiu ce nu i-a ieşit cum trebuia şi nu se poate vorbi cu el, unde eşti?

- Acasă, acum am venit. Păi, dacă-i aşa, ce-ai zice să ieşim amândouă în oraş şi să-l lăsăm pe el cu nervii lui?

A început să râdă.

- Îl pun să te caute când ajunge.

M-a sunat peste o oră.

- Ichim, sunt nervos, unde vrei să mănânci?

- Bună seara şi dumneavoastră, replic eu.

- Lasă bancurile că n-am chef. Peste o jumătate de oră vin să te iau, coboară, te rog!

N-a făcut decât să înjure toată seara, eu parcă nu existam, era de zece ori mai bine să mă fi dus cu sora lui, pe care n-am înţeles de ce n-a luat-o cu noi. M-a dus înapoi acasă într-o viteză uimitoare, dar şi eu eram nerăbdătoare să ajung. Înainte să ies din maşină, i-am spus, privindu-l în ochi:

- Să nu mai ieşi cu mine în viaţa ta, când ai draci, te rog frumos!

Momentele frumoase dispăruseră fără urmă. Unde s-or fi dus?

Bucureşti, o lună mai târziu

Venise cu o seară înainte şi m-a sunat.

- Astă seară sunt ocupat cu nişte clienți din Frankfurt, ne auzim mâine, bine?

De ce ne-om mai fi auzit azi?

A doua zi mă văd în sediul băncii cu Agop Kirmiziyan. La bancă, în afară de faptul că-ți rezolvi treburile, întâlneşti şi multă lume.

- Ce faci, Adriana? Am auzit că astă seară ieşim cu toții în oraş.

- Da? Îmi pare bine că aflu, eu nu ştiam nimic.

- Ei, mi-a zis mie omul că mergem la Elite. Cum îți merge treaba?

- Bine, ei, ştii tu, calitatea, mă înnebunesc italienii, dar au dreptate.

- O.K.! Pa, ne vedem diseară! mă expedie Agop, văzând că discuția lua o turnură prea serioasă pentru gustul lui.

La 8 seara m-a sunat Agop.

- Vin să te iau. El a zis că mai are o întâlnire şi vine direct acolo.

- Stai, Agop, eu n-am vorbit cu el nimic, mie nu mi-a spus, dacă vrea să mă invite, e la doi paşi de mine, poate să treacă să mă ia, nu?

- Bine, cum vrei, sună-l tu atunci şi spune-i.

Am sunat şi am vorbit cu secretara, i-am spus că sunt acasă şi aştept să treacă să mă ia în drum spre restaurant.

M-am pregătit, m-am schimbat de vreo trei ori, până am găsit o toaletă care să fie elegantă şi sobră totodată şi m-am aşezat la televizor.

Se face 9, se face 9.30, eu, cuminte, aştept şi aştept până la 10 când foamea mă încolțeşte şi-o sun din nou pe secretară.

- Mie mi-e foame şi mă tem că nu mai aştept.

- Cum, n-a venit să te ia?

- Nu, de ce, a plecat?

- Da, cred că a ajuns deja, stai că-l sun.

- Nu-l mai suna, spune-i mâine că l-am sunat la 10, după ce mi s-a urât aşteptând să vină să mă ia la restaurant.

Din nou, starea cunoscută, nu ştiu dacă să râd sau să plâng. Încep să mă dezbrac cu mişcări lente, parcă părându-mi rău de toată munca mea. Arătam tare bine.

- Ce faci, Ichim, vezi că l-am trimis pe Mihai după tine, îmi spune la telefon râzând.

- Nu mai e nevoie, eu nu mai ies, se vede că tare voiai să mă vezi, dacă m-ai şi uitat acasă.

- Nu, domnule, eram sigur că vine Agop după tine, el aşa a zis.

- Trebuia să zic şi eu, nu? Cine m-a invitat? N-am nevoie de tine să ies cu Agop, nu crezi?

- Hai, vino, nu mai face mofturi.

- Ah, pentru tine astea sunt mofturi? Nu vin nicăieri!

- Bine, cum vrei, Ichim, asta e.

*

* *

- Ce-ai făcut?!

- I-am scris o scrisoare! Ce e greu de înțeles?

- Şi ce i-ai scris în ea, pentru Dumnezeu? mă întrebă disperată Geta.

- Cam ce v-am spus şi vouă de multe ori, că nu e ceea ce-mi doresc, că am nevoie de iubire. De fapt asta ştia, i-am spus-o de la început, şi că, având doi copii pe care-i învăț cum e viața, nu-mi pot permite să trăiesc la discreția cuiva, fără să înțeleg măcar de ce.

- Eşti nebună? De ce n-ai mai aşteptat?

- Să aştept ce? Mă cheamă doar când are chef, nu-mi spune nici măcar la revedere când pleacă, mă uită acasă când mă invită la restaurant ! Ce să mai aştept?

- Şi ți-a răspuns în vreun fel?

- Asta voiam să-ți spun. M-a sunat după ce a citit scrisoarea pe care i-am lăsat-o pe birou. N-ai să crezi, se distra de minune, râdea de parcă ar fi citit un banc bun. „Ce-ți veni, Ichim, n-ai dureri de cap? Ce te-a apucat să te porți ca o copilă de optsprezece ani? Auzi, scrie scrisori acum!"

- Şi? întrebă Geta curioasă.

- Şi mi-a zis că mâine mă duce la Braşov. „Cum adică mă duci la Braşov?" Nici nu m-a întrebat dacă pot sau dacă vreau. Mi-a zis: Ichim, vrei-nu vrei, eu mâine vin să te iau!" M-a făcut să-l aştept toată ziua. Pe la două a sunat secretara să-mi spună că ia masa cu nu ştiu cine, pe urmă a sunat din nou pe la cinci să mă anunțe că încă n-a sosit, că mai întârzie. Pe scurt, m-a ținut în casă toată ziua, bineînțeles cu bagajul făcut, ca la opt seara să-mi spună că e urât afară, că e târziu şi „Vin să te iau la restaurant.". Eram gata de bătaie. M-am schimbat şi m-am pregătit, cu grijă, de atac. Era prima dată când ieşeam singuri la un restaurant în Bucureşti, de obicei mâncam acasă.

M-a întrebat de una-de alta, în stilul lui de verzi şi uscate, mi-a povestit alte verzi şi uscate, dar nici o vorbă despre subiectul mult aşteptat de mine. Am atacat eu:

- Nu-mi place să fiu a cincea roată la căruță!

Nu ştiu de ce i-am spus asta, dar aşa mi-a ieşit.

- Depinde de tine ce faci, ca să nu fii a cincea roată.

- Deci ai citit scrisoarea?

- Care scrisoare? mă întreabă zâmbind „inocent”.

Mie mi s-a urcat sângele în cap. Am tăcut. Nu are nici cea mai mică intenție să discute? Ei bine, eu da!

- Dar tu ai citit-o pe a mea? încercă el.

- Care scrisoare? am întrebat uimită, neînțelegând din primul moment că încerca să schimbe tonul discuției, dând-o pe glumă. Am insistat, acum de-a dreptul supărată.

- Ce-o fi în capul tău? Aş vrea tare mult să-nțeleg ce-i în capul tău.

- Şi eu aş vrea, dar nu mai ştiu nici eu.

A spus-o cu un ton care m-a făcut să-l privesc mai atent. Era adevărat.

- Ştii, odată mi-ai spus că atunci când nu te voi mai suporta, să te trimit undeva. A venit momentul. *Va fa'n culo*!

- Cu mare plăcere!

Îmi surâse şi adăugă:

- Am înțeles că ăsta e momentul. Văd că mi l-ai tradus şi în italiană.

Am mâncat şi a continuat să discute ca şi când „discursul” meu nici nu ar fi avut loc. La sfârşit m-a privit şi mi-a spus:

- Bănuiesc că acum vrei să te duci acasă, nu?

Nu, nu voiam acasă, voiam să mă strângă în brațe, să mă țină strâns la piept, mă simțeam atât de mică şi de protejată în brațele lui, voiam să facă amor cu mine, voiam să-mi spună că s-a hotărât, că mă vrea lângă el, orice ar însemna acest „lângă el”, voiam doar să exist, să am un loc al meu în viața lui prea plină.

- Da, du-mă acasă, am spus cu voce tare.

*

*   *

Ne-am întâlnit întâmplător la bancă după două săptămâni. Eu eram prinsă cu şcoala, cu concursul.

- Am auzit că faci o inaugurare super la şcoala ta de manechine! M-a întrebat Agop dacă nu vin şi i-am spus că nu m-ai invitat.

- Nu m-am gândit că vei fi aici, dar îți trimit o invitație imediat.

Mi se părea că sunt foarte degajată, dar îmi tremurau picioarele. Oricum, eram aproape sigură că nu va veni.

A venit! Îl ştiam plecat din țară şi mă împăcasem cu gândul că n-o să vină, când colo l-am zărit urcând scările în mijlocul uimirii generale. De data asta se pare că eu eram mai în apele mele decât el. Era străin, parcă se temea de lume, îmi spusese

odată că lumea se comportă altfel când e şi el de faţă, dar nu-i adevărat, el este un timid. Incredibil, abia acum mi-am dat seama cât de timid este.

- Sună-mă când mai ai invitaţii din astea, făcu el înainte să plece.

A stat foarte puţin şi eu nu m-am putut ocupa de el.

Două zile mai târziu, mă aflam într-un moment foarte dificil. Intrasem de-a dreptul în panică: sponsorizările pentru concurs se lăsau aşteptate, banii de care aveam nevoie nu intrau în bancă, mai era o lună şi jumătate până la concurs, iar eu nu mă mai puteam mişca, eram complet blocată financiar. Trebuia neapărat să fac rost de bani, cât mai repede. L-am sunat.

- Pot să vin până la tine? Am o problemă.

- Da, sigur, te aştept.

Mi se părea chiar bucuros.

Sigur că era uimit. Nu-i cerusem niciodată nimic şi consideram că acum, când eu credeam că nu mai era nimic între noi, puteam să apelez la el.

Îi spun esenţialul şi-i precizez că am urgent nevoie de 30.000 de dolari.

- Şi de unde vrei să-ţi dau?

Replica m-a amuţit. Îmi venea să intru sub masă, nu mă aşteptasem la aşa ceva. De ce oi fi venit la el?

- Dar e o afacere, ţi-i dau înapoi în şase luni cel mult.

- Eu nu am, iar banca mea nu te poate credita pentru că nu ai cu ce să garantezi împrumutul. Sau ai?

Era clar. Telefonul a sunat, el a răspuns, iar eu nu ştiam cum să-mi strâng mai repede lucrurile şi să dispar. Mi-a făcut semne disperate cu mâna să nu plec. M-am făcut că nu le văd.

Dacă nu l-aş fi iubit, nu m-aş fi simţit umilită. Ar fi fost doar o cerere ce mi-a fost refuzată, aşa cum se întâmplă uneori în afaceri. Dar refuzul lui m-a rănit. M-a făcut să înţeleg adevărul, m-a făcut să-mi dau seama că, în ceea ce-l priveşte, lucrurile stăteau cu totul altfel decât îmi imaginasem, în realitate, pentru el, eu nu am existat niciodată!

Peste câţiva ani, când mi-a povestit că un tip pe care eu nu dădeam doi bani i-a cerut 30 de milioane de lire italiene şi el i le-a dat fără să-i mai vadă vreodată înapoi, m-am bucurat. De mine ar fi putut fi sigur că i-aş fi înapoiat banii.

Am făcut drumul până acasă ca şi cum aş fi cărat o sută de kilograme în spate; îl lăsasem vorbind la telefon şi nu mai voiam să-l văd.

Am sunat-o pe Gina:

- Gina, ce-ai zice dacă am pleca noi două acum la mare, la „Rex" ?

- Acum? Ai înnebunit, dragă! Şi pe urmă ştii bine că eu nu am voie.

- Dar stai pe terasă şi ieşim numai după ce apune soarele. N-o să-ți facă rău trei zile de aer marin, iar mie îmi faci o favoare imensă. Îți povestesc eu după.

Am plecat. Am luat un avion şi ne-am dus la Rex, fără nici o rezervare, mizând doar pe renumele Ginei Patrichi. Nu m-am înşelat, ne-au dat bineînțeles o cameră.

Am petrecut cu Gina câteva zile minunate care mi-au umplut sufletul de căldură şi de bună dispoziție.

Ne-am dus la Constanța să vedem Cazinoul. Directorul era mort după Gina şi ne-a făcut un tur de onoare al Cazinoului. Apoi, ne-a aşezat la o masă pe terasă şi când a revenit cu icre negre ne-a întrebat dacă nu vrem să cumpărăm nişte aspiratoare - am început să râdem în hohote. Nu ne mai puteam opri şi bietul om a crezut că râdem de el, dar pentru noi era o descărcare, o nevoie de „spălare" a sufletelor. Gina, de drama bolii ei, eu, de problemele mele. Ginei nu-i puteam povesti totul, îmi era jenă, ea îl cunoştea de când erau tineri şi la început nu mi-a spus decât atât. „Ai grijă!" Ce să mă mai plâng acum, n-am avut grijă.

Am stat la soare şi ca întotdeauna rănile mele s-au mai închis sub razele lui. Soarele este micul meu amant, renasc de fiecare dată după ce stau în brațele lui.

Ne-am făcut de cap prin restaurante, am aruncat o privire prin baruri, dar am ieşit repede, râzând ca nebunele şi-apoi ne-am plimbat cu trăsura cu cai.

Dimineața cumpăram ziare şi i le duceam Ginei şi o dată am găsit nişte publicații ce se doreau pornografice. Ne-am prăpădit de râs. N-am văzut în viața mea ceva mai hazliu decât aceste reviste, aveau chiar şi nişte poezioare sexy.

Ne-am întors duminică seara, ca de pe altă planetă. O iubeam şi mai mult pe Gina, m-a învățat întotdeauna ce înseamnă să suferi cu demnitate şi în tăcere şi să trăieşti intens cea mai neînsemnată clipă.

Luni dimineață, foarte de dimineață, mă sună secretara lui. Era neagră de supărare.

- Te rog, altă dată când mai pleci, lasă-mi şi mie telefonul! N-ai idee ce mi-a făcut, m-a pus să te sun şi în Italia, din două în două ore te-a tot căutat.

- Dar ce vrea? Nu înțeleg! am răspuns mirată.

- Pe mine să nu mă întrebi, ştii că nu mă amestec, dar când mai dispari, te rog, lasă-mi vorbă unde pleci. Stai să ți-l dau, e foarte grăbit, ia avionul peste câteva ore.

- Ce faci, Ichim? Am crezut că te-ai întors în Italia fără să-mi spui nimic. Vezi că am vorbit la bancă să-ți dea banii. Eu plec, pa!

Am rămas din nou cu telefonul în mână, ca de atâtea ori, după ce vorbeam cu el. Însă, de data asta, nu simțeam nimic, mi se părea că sunt înghețată. Când m-am dus la bancă, directorul m-a invitat să vorbim în biroul său.

- Ştiți, mi-a dat ordin să vă rezolv problema, dar nu ştiu despre ce e vorba, vă

rog, povestiţi-mi!

Eram sigură că ştie foarte bine şi am înţeles că jocul era abia la început. Dar eu nu mai aveam nici cheful şi nici puterea să le fac jocul, suferisem prea mult pentru acel refuz.

- Dar nu ştiţi noutatea, domnule director, am rezolvat între timp totul, nu-mi mai trebuie banii. Vă mulţumesc, dar nu era cazul să vă deranjaţi atâta pentru mine. Când m-a anunţat să vin la dumneavoastră n-am apucat să-i spun că nu mai e necesar. Era, ca de obicei, foarte grăbit.

Mă ridic şi-l las pe director vădit uimit, dar şi eliberat de povara unei probleme pe care era evident că nu-i făcea mare plăcere s-o rezolve.

*

*   *

Ca întotdeauna când mă întorc la Milano găsesc mesaje telefonice de la Daniela. În cel de-acum mă ruga s-o caut de urgenţă. Nu ne mai văzuserăm de şase luni.

- Ciao, iată-mă, mă prezint eu la telefon.

- Bine că mai apari şi tu la timp câteodată. Hai, vino, te rog, să-mi dai o mână de ajutor, pregătesc o petrecere la mine acasă şi am o mulţime de lucruri să-ţi povestesc. De-abia aştept să te văd, nici nu ştii cât îmi lipseşti când eşti plecată.

- Pot să fac o baie sau nu mă laşi? glumesc eu.

- Te las, dar nu întârzia. Şi fă-te *bella, bella, bella*.

Am ajuns devreme şi am avut timp să şi pălăvrăgim mai înainte ca invitaţii să apară. Îmi plăcea locuinţa Danielei. Era o casă făcută mai degrabă pentru recepţii decât pentru locuit. Bucătăria e o minune. Întotdeauna mi-am dorit o bucătărie şi o baie cât nişte săli de bal, iar ale Danielei aşa sunt. La petreceri, îi place s-o ajut în ultimul minut, astea sunt puţinele momente în care ne putem povesti câte ceva.

Îmi fusese şi mie dor de ea, e o prietenă minunată.

- Nu voiam să-ţi spun, Adriana, ştiu că nu-i frumos. Dar ai o mutră! Ce-i cu tine, fată dragă? Ti s-a întâmptat ceva?

În ultimul timp avusesem numai stări proaste, aproape că mă săturasem şi eu de mine.

- Ah, nimic, nimic nou. Toate cum le ştii.

- Să nu-mi spui că tot la urâtul ăla ţi-e capul, că nu-l mai suport!

- Nu mai ai ce să suporţi: acum chiar s-a terminat. Recunosc, mie nu mi-a trecut, dar vegetez şi aştept să mă trezesc dintr-o dată în pielea altei persoane. Oftez toată ziua, cu ochii în tavan.

- Ai grijă, că-mi strici sosul, poftim de vezi, nici să găteşti nu mai eşti în stare!

Mă privi cu mirare şi schimbă vorba.

- Ce spuneai că ai făcut la Roma?

- N-a reuşit să mă găsească la telefon. „Când vine mama la Roma?” Îi era mai simplu să întrebe fetele decât să vorbească direct cu mine. Iar mie mi s-a năzărit că vrea să mă invite la ziua lui, cădea exact în timpul turneului de tenis pe care îl organiza el. M-am gândit că probabil vrea să mă invite şi că uite, săracul, n-are curajul să-mi transmită prin fete, la telefon. Proastă cum sunt, m-am şi repezit să-i cumpăr un cadou, să fiu pregătită.

- Şi? Suspansul ca-n filme nu-mi place.

- Îți spun imediat, deşi nici povestea n-o să-ți placă. La vreo două zile după, stăteam cu un grup de clienți, discutând posibilitatea unei afaceri cu *E1 Charro* şi mi-a venit ideea s-o rog pe secretara lui de la Roma să-mi facă rost de nişte invitații la meciurile de tenis. Ştii cum e, „face bine” să-ți poți invita clienții la un asemenea eveniment.

- Şi?

- Ai răbdare, îți spun imediat. Dar stai să mă aşez, că mi se taie picioarele.

- Ce naiba ți-a mai făcut? zise Daniela speriată ştergându-şi degetele de sos.

- M-am dus cu clienții să iau invitațiile. Secretara ne-a însoțit amabilă în saloanele VIP, ne-a arătat programele expoziției şi deodată s-a oprit să discute cu o fată tânără, brunetă, înaltă, o apariție, trebuie să recunosc! „Apariția” era însoțită de o negresă. Ne prezintă, schimbăm câteva vorbe şi, după ce pleacă, o întreb pe secretară cine e. Mi-a şoptit, la ureche, zâmbind: „E prietena boss-ului meu.” Dani, am simțit că se rupe ceva înăuntrul meu, îmi tremurau genunchii, mă clătinam pe picioare, biata secretară nu ştia ce se întâmplase cu mine.

Daniela se aşeză lângă mine şi mă luă cu brațul pe după umeri.

- Îmi imaginez ce ai simțit, care femeie nu a trecut prin aşa ceva? Acum, gata, e momentul să te trezeşti! Oricum, n-am înțeles niciodată ce ai găsit la el.

- Până atunci crezusem că e omul cel mai integru şi mai serios, că nu m-a mințit niciodată. Pentru mine, era foarte important că spunea adevărul, chiar dacă o făcea cu brutalitate, ştii cât urăsc minciuna. Afirmase odată că nu-i plac tinerele, că n-are ce să-şi spună cu o fată cu caş la gură, şi uite, m-a mințit şi cu asta...

- Bine, dar nu te-a mințit. Atâta doar că a tăcut, că ți-a ascuns această legătură.

- Şi asta nu se cheamă minciună? Am întrebat-o pe secretară, aşa, ca fapt divers, de când e prieten cu tânăra aia. Vrei să-ți spun de când?

- Prefer să nu ştiu.

- Ei bine, de un an şi ceva. Înțelegi, Daniela? În timp ce era cu mine adică, pardon, se culca cu mine, la Nisa, la Paris, la Bucureşti, când eu eram toată numai întrebări, iar el nu avea nimic de răspuns. E groaznic să iubeşti un om, să-i atribui

atâtea calități şi să-ți dai brusc seama că e un laş. Un laş, ca toți bărbații. Aş fi băgat mâna în foc că el e în stare să spună în față orice adevăr, oricât de brutal, numai ca să nu mintă. Ştii cât urăsc relațiile cu bărbați însurați sau, mă rog, încurcați, şi uite peste cine am dat! Tocmai eu care îmi doream să am un bărbat numai pentru mine!

- N-ai să te apuci acum să plângi după el. Gata, să nu mai aud de omul ăsta că nu ştiu ce fac.

- Am dat cadoul pe care i-l pregătisem unui amărât de pe stradă, l-aş fi aruncat în Tibru, dacă n-ar fi costat atâta. A doua zi am plecat la Cannes, am fugit mai bine zis, fără să-mi imaginez că va face scandalul pe care l-a făcut şi nici de ce.

- Ce scandal? Tot el cu gura mare?

- I-a cerut secretarei să ia înapoi toate invitațiile clienților mei, tocmai în zilele cele mai importante ale turneului, urlând ca un apucat că de ce am plecat şi i-am lăsat musafirii mei pe cap. Sigur, nu ştia ce aflasem între timp şi nici motivul care m-a făcut să-mi iau lumea în cap.

- Gata, e momentul să termini şi să găseşti un leac la boala asta!

- Ce leac? am întrebat suspinând.

- Cum ce? Un bărbat, *cara*, cui pe cui se scoate! Un bărbat, asta-ți trebuie, o altă iubire, dar nu una cu ochii legați.

- Tu nu înțelegi că nu mai există cineva care să-mi placă? Ştii că pe oricare îl compar cu el şi mi se pare că nimeni nu-i seamănă? A devenit un bărbat de referință pentru mine, un bărbat unic.

- Unic, dar mincinos şi duplicitar ca toți ceilalți. Hai, lasă copilăriile, Adriana, nu mai ai vârsta naivelor ce idealizează iubirea! Fă ceva! Uită-te în jur. Nu eşti tu femeia care să nu aibă de unde alege. Alege!

Am ciocnit un pahar, amândouă femei singure, la drept vorbind, şi ne-am dus să întâmpinăm musafirii. Primii sunau deja la uşă. Îmi plăceau prietenii Danielei, şi avea o mulțime, pe unii îi adoptasem şi eu.

- Adriana, vino încoace, vino să ți-l prezint pe Patrick. Am uitat să-ți spun de câte ori a întrebat de tine, îmi şopti ea la ureche. Patrick, uite-o!

Îmi părea o figură cunoscută. O față luminoasă, ochi verzi, întotdeauna mi-au plăcut ochii deschişi la culoare, păr lung şi blond şi un aer de străin, nu, n-arăta a italian.

- Ştii povestea aceea că vezi o persoană ce ți se pare cunoscută de mult, de parc-ar face parte din trecutul tău?

- Dacă-i poveste, e frumoasă, dacă nu, la ce se referă? întreb eu străduindu-mă să fiu amabilă.

- Nu, de data asta nu-i o poveste, mi s-a întâmplat chiar mie când te-am văzut

prima dată. Ți-o spun repede ca să nu dispari, mi-e frică să nu aştept iar vreo trei luni până te revăd.

Avea un uşor accent, care la o femeie mi s-ar fi părut afectat. Dar în cazul lui era autentic, poate de aici şi aerul acela de străin.

- Tot ce pot face în schimbul acestei declarații e să-ți suflu că la sos am contribuit şi eu şi să-ți aduc o farfurie de spaghetti, ce zici?

- Vin cu tine. Nu te mai las nici până la masă.

Râde şi văd că-i apare o gropiță în bărbie, care-mi aduce aminte de Gianni, da, are ceva din Gianni, acum îmi dau seama. Nu cumva îmi evoca trecutul?

Nu m-a mai lăsat singură nici o clipă, s-a ținut de cuvânt şi toți ne-au luat drept iubiți. I-am lăsat să creadă pentru că lângă el începeam să mă simt în largul meu, era vesel, era destins şi avea un accent minunat.

M-a condus acasă şi pe drum a oprit maşina de vreo trei ori.

- Ce s-a întâmplat? N-am ajuns încă? mă mir eu.

- Mai stăm şi noi un pic de vorbă. Mai lungesc drumul!

Era simpatic.

Am ieşit a doua zi împreună la un film şi apoi la cină, şi am stat de vorbă până la unu noaptea. Nu-mi venea să cred, era atât de agreabil, că nu mi-am dat seama cum s-a scurs timpul. Trecuse multă vreme de când nu mai ieşisem cu un bărbat, în *tête à tête*. Nu l-am întrebat nimic despre viața lui. După atâția ani în care am fugit de bărbați însurați, am ajuns să iubesc un bărbat care mă trăda pe ascuns cu alta ! Am fost deşteaptă, nu? Acum nu mă mai interesa dacă e însurat sau nu. Nu contează, nu mai contează nimic, mi-am zis, doar să-mi placă cineva, să pot scăpa de stafiile mele.

-Te mai întreb o dată, mergi mâine cu mine la Torino?

Tresar speriată, mă cufundasem în gânduri. Totuşi era prima dată când mi se întâmpla să mă gândesc la „El” în acea seară.

- De ce nu, dar ce se întâmplă mâine la Torino?

- Aş avea o întâlnire de lucru şi pe urmă putem merge la casa pe care o am în afara oraşului, sunt atât de frumoase împrejurimile pe vremea asta.

Mâna lui o cuprinse pe a mea şi am rezistat impulsului de a mi-o retrage. Mi-am dat seama că mă sălbăticisem.

A doua zi era vineri şi asta însemna mai mult decât să mergem pentru câteva ore la Torino.

- Ar fi mai bine dacă am pleca acum, aşa ca să n-am timp să mă răzgândesc.

- De acord, cum vrei tu, dar aş prefera să fii sigură că vrei să vii cu mine. Şi nu doar pentru că vrei să scapi de cine ştie ce coşmar al trecutului.

- Ce, ce-ai spus?

Eram impresionată că îmi ghicise atât de clar gândurile.

- Eu pot să te ajut, dacă vrei, dar nu-mi place să profit de o situație. Vorbeşte, dacă-ți face bine.

- Nu, ai dreptate, plecăm mâine şi... mulțumesc, cred că mâine am să-ți povestesc.

A doua zi când a venit să mă ia, maşina era plină şi mirosea minunat.

- Am făcut o mulțime de provizii, administratorii mei au aranjat şi focul, sunt sigur că o să te simți bine acolo, eu ador să ies din oraş. Îți place la țară?

- Oh, da, enorm.

Simțeam că mă cuprinde şi pe mine entuziasmul lui. Un buchet de trandafiri roşii era aruncat peste cumpărături. Culmea e că mă simțeam liniştită, atât cât să nu încep să mă gândesc din nou la „El”. Patrick mă făcea să râd, vedeam că îşi dădea osteneala să mă binedispună şi că a înțeles că nu mi-e uşor.

A mers în viteză şi am reuşit să ajungem la apusul soarelui. Locul era de vis: cabana semăna cu o casă de munte, mirosea a iarbă proaspăt cosită, doi câini jucăuşi şi prietenoşi ne-au întâmpinat cu lătrături vesele. În ochii lui Patrick se reflecta o scânteie din soarele roşu al amurgului şi privirea lui mă întreba parcă întruna „Îți place? Cum te simți?” Iar eu nu-i puteam răspunde nimic, deşi îmi simțeam sufletul copleşit. Totul în jur era atât de frumos şi de poetic.

Cât îmi lipsiseră toate astea! Nu mă întrebam cât de adevărate îi sunt vorbele şi cât de profunde sentimentele. Dar, decât să-mi simt iarăşi inima rănită şi asprită de incapacitatea „Lui” de a trăi un sentiment, preferam ca bărbatul acesta luminos şi cald să mă mintă. Acum măcar eram avertizată că s-ar putea să mă mintă. Preferam.

Patrick intră în casă încărcat cu proviziile din maşină şi am întins mâinile să-l ajut.

- Ce faci cu florile?

- Lasă-le, te învelesc pe tine în petale şi, dacă nu te mulțumesc, mănânc cozile, râse el.

Avea tot timpul un răspuns rapid, cu care mă făcea să zâmbesc, de parcă ar fi dorit să alunge orice umbră de pe fața mea.

- Vino să te prezint. Ana, ea e Adriana. Ana e îngerul meu de la țară, mi-o prezentă el pe bătrâna menajeră. Ce ne-ai pregătit bun, că şi eu am adus câte ceva?... o întrebă luând-o pe după gât şi sărutând-o pe obraz.

- Tot ce ştiu că-ți place, *mon français*, doar să-mi laşi ceva timp să termin.

M-a dus să-mi arate casa care era de un gust desăvârşit, uitai că pe afară era o simplă cabană. Sufrageria era luminoasă şi primitoare cu un colț amenajat special în fața căminului.

- Mie-mi place focul chiar şi în serile de vară, alungă țânțarii şi gândurile rele, aşa că vom face foc şi în seara asta, zise zâmbindu-mi.

- *Mon français* ?

El se împurpură la față şi, văzându-l cum se ruşina ca un copii, am început să-mi dau seama că e un om cu suflet sensibil şi vulnerabil.

- Ah, Ana, aşa mă alintă ea.

- De fapt, cât la sută eşti francez şi cât italian?

- Asta depinde de situație. Câteodată sunt totalmente italian, câteodată francez, tu cum preferi?

- *Mon français*... îmi place apelativul. Pot să-l folosesc şi eu?

Se apropie de mine, îmi mângâie cu degetul buza de sus şi-mi sărută mâna.

- Numai dacă-l foloseşti ca să mă alinți, şopti el.

- Acum te comporți ca un francez.

Încerc să ies din situația în care m-am băgat singură şi care a făcut să-mi urce şi mie sângele în obraz. Înseamnă că încă mai trăiesc! Totuşi, trăiesc, mi-am zis, uimită şi bucuroasă.

Ana ne-a pus masa în sufragerie, şi-a sărutat francezul pe frunte şi a plecat. Bineînțeles că nu lipsea şampania franțuzească la gheață. Frânturi de conversație, lumânările aprinse, focul, şampania şi mâncarea excelentă începeau să-şi facă efectul. Oare de când nu se mai comportase un bărbat atât de deschis şi mai ales atât de cald cu mine? N-avea cum să ştie cât de tare tânjeam după asta. Din când în când mâna lui o strângea pe a mea sau mă mângâia pe obraz, oprindu-şi degetul pe buzele mele.

- Nu ştii ce vise mi-a dat gura ta pe care am privit-o o seară întreagă la Milano. Asta s-a întâmplat la o petrecere a Danielei. Speram să mă vezi şi tu, dar nu m-ai observat. Cred că atunci m-am îndrăgostit de buza ta de sus, obraznică şi sfioasă, în acelaşi timp, şi atât de chemătoare.

Degetul se plimba întruna, peste buza mea, mângâindu-mă. Şi parcă simțeam intensitatea gestului alunecând peste tot corpul, îl urmăream cu pielea înfiorată.

Ne-am mutat în fața focului unde era însă prea cald.

-Nu, nu şi pentru înghețată, spuse Patrick.

Aduse doar o cupă, plină cu vârf, şi o singură linguriță. A fost înghețata cea mai tulburătoare pe care am mâncat-o în viața mea. Îmi oferea cu lingurița pe care nu ştiam niciodată când mi-o dădea mie şi când şi-o oprea lui, lingând ce rămăsese pe ea. Pe urmă a început să-şi alunece pe trupul meu degetele muiate în înghețată, după care îmi săruta semnele reci, lăsate pe gât, pe sâni.

-E o metodă franțuzească de seducție, am murmurat eu, ca să mă mai trezesc.

-Taci, lasă-mă să te simt, vreau să-ți sorb fiecare centimetru de piele, taci şi

ascultă focul.

Totul a fost minunat până când l-am oprit brusc.

- Nu cred că-ți imaginezi de câte luni nu am mai făcut dragoste.

El îşi ridică fruntea şi mă luă în brațe.

- Nu crezi că eşti pregătită? Încă nu? Totul se petrece doar în mintea ta. Chiar nu vrei să faci dragoste cu mine? mă întrebă întorcându-mi capul spre el.

- Tot corpul meu zice da, e ca un arc încordat pe care văd că tu ştii să-l manevrezi de minune, dar, poate, e prea mult timp de când... o, Doamne, câte luni!

- Vrei să vorbim? Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu tine?

S-a ridicat şi a adus paharele în care turnase şampanie.

Eram uimită de atâta înțelegere şi cred că aveam nevoie în primul rând să mă descarc, să-i povestesc. Şi i-am povestit totul, fără să omit nimic, nici măcar umilințele de la sfârşit.

- Şi ce-i mai rău e că putea să-mi spună, suferința mea nu ar fi fost atât de îndelungată. Nu m-a tratat nici măcar cu prietenie, iar eu am avut atâta încredere în el! Pentru mine era idealul meu de bărbat. Cred că mai tare sufăr acum pentru că mi-a distrus idolul, imaginea pe care mi-o făcusem despre „El".

- Dacă ai terminat, aş avea nişte lucruri să-ți spun.

Era prima dată când vorbea de când începusem să povestesc.

- Da, am terminat.

- Nu-i chiar atât de simplu cum crezi, viața e mult mai complicată şi tu ar trebui să ştii lucrul ăsta. Dacă nu ți-a spus n-a fost numai din laşitate, poate spera că n-o să afli de cealaltă, poate n-a vrut să-ți facă rău.

-Nu, nu sunt de acord. L-am întrebat, l-am încolțit, i-am dat ocazia să-mi spună. A preferat să tacă trecând peste întrebările mele. Ştii ce înseamnă să simți că l-ai găsit, că el îți era destinat, că e făcut pe măsura ta şi să-ți dea impresia că atunci, în contopirea aceea, şi el simte la fel? Iar apoi, să descoperi într-o zi că tot ce-ai simțit e doar o fantasmă, că nimic nu e real?

- Realitatea? Ce-i realitatea, există, sau ți-o construieşti tu singur? Noi suntem cei care ne facem propria realitate, restul nu contează. Trebuie să fii fericită că l-ai iubit, că ai cunoscut un om care te-a făcut să trăieşti, să simți, să aştepți, să visezi.

Am rămas cu ochii înlăcrimați, privindu-l: da, cred că are dreptate, mi-am zis. De ce nu m-am gândit la asta?

Am întins mâna şi l-am atras lângă mine.

- Fă-mă să uit de toate, te rog, îți promit că nu te mai opresc!

Dimineață când m-am trezit, el nu era în pat şi am privit în jur cu atenție, noaptea nu văzusem bine încăperea. Patul era impresionant - de fapt de asta îmi

dădusem seama; perdele pe întreg peretele, bănuiesc că acopereau ferestre la fel de mari. Şi peste tot, pe jos, blănuri albe.

Nu mă hotărâsem dacă să mă scol, când am auzit nişte paşi care se apropiau tiptil încercând să nu facă zgomot. Patrick a deschis încet uşa era îmbrăcat de călărie cu cămaşa desfăcută neglijent.

- Te-ai sculat? Nu am vrut să te trezesc, dormeai atât de bine!

Dădu drumul mâinilor strânse la piept şi peste fața mea a început să plouă cu petale roşii de trandafiri. Mi le promisese doar. Arăta minunat în cizmele de călărie şi cu pantalonii strâmți, cred că a citit admirația din ochii mei, pentru că m-a îmbrățişat.

- Nu poți să mă ai decât îmbrăcat, sunt al tău de la brâu în sus, pentru restul trebuie să aştepți din cauza cizmelor.

Am început să râdem împreună printre petale de trandafiri.

Micul dejun era pregătit pe o măsuță, în grădina din spatele casei. Ana nu se vedea nicăieri. Mi-am pus o cămaşă groasă pe care am găsit-o la el în dulap. Aveam nevoie de ceva de-al lui pe pielea mea.

M-a privit şi a zâmbit cu subînțeles, ca şi cum ar fi ştiut la ce mă gândesc. Îmi sărută buza încet şi blând, urmând linia gurii, iar eu l-am lăsat s-o facă, fără să-i răspund, aşa cum mă învățase în timpul nopții. Nu ştiam că poate fi aşa de excitant.

- Azi e rândul tău să-mi vorbeşti, rostii eu cu un aer aparent solemn, încercând de fapt să fac o glumă. Dar el îmi luă vorbele în serios.

- Mi-a fost frică de momentul ăsta.

Îmi luă mâinile şi mi le sărută.

- Ascultă-mă, te rog, până la capăt şi pe urmă îmi spui ce crezi.

- Eşti însurat, bla, bla, bla. Brusc nu mă mai interesează, încercai eu să fac pe cinica, deşi simțeam că mi se strânge inima.

- Promite-mi că mă laşi să-ți vorbesc!

- Bine, promit!

- Nu sunt însurat. Dar viața nu e numai ce vezi acum, ce trăim noi acum. Ascultă-mă! E atât de greu să găseşti azi în lumea noastră atât de superficială şi de insensibilă o persoană care să te facă să visezi, care să te atragă şi altfel, nu numai fizic, e atât de greu să poți comunica şi să petreci o seară plăcută cu o femeie! Sigur, ai dreptate, e la fel de greu şi să găseşti un bărbat în care să crezi. Nu renunța la ceea ce avem! E adevărat că nu sunt însurat, dar nu sunt complet singur. Femei pot avea câte vreau, nu despre asta e vorba, dar am o femeie. Stă la mine, nu ştiu cum a rămas şi nici nu-mi mai aduc aminte bine când. E la mine. Dar ştiu şi eu şi ştie şi ea că nu e definitiv, că nu e dragoste între noi sau, mă rog, în ce mă priveşte nu e, i-am spus-o

nu o dată. O respect, e o persoană bună la suflet, care mi-a dăruit şi momente bune şi momente rele, care mă lasă să fac ce vreau şi-mi arată că nu-şi face false speranțe. I-am spus că aştept „femeia”, cea pe care s-o pot iubi cu adevărat. Nu ştiu dacă noi suntem în stare sau vrem să creăm ceva împreună, nu ştiu ce simți tu şi ce vrei. Pot să-ți spun că eu n-am mai trăit momente atât de intense şi de fericite de foarte, foarte mult timp, mult mai mult decât cele zece luni ale tale.

Tăceam, a tăcut şi el, continuând să privească în zare, de parcă aştepta să-i vină de-acolo răspunsul.

M-a uimit profunzimea şi adevărul celor spuse de el. Dar nu tot el susținea mai înainte că realitatea ne-o construim noi? Oare o să mai cred în ceva sau în cineva, după tot ce-am trăit?

- Îmi spui şi mie la ce te gândeşti?

Nu s-a mişcat, nu m-a privit, l-am privit eu, îmi plăcea, nu-mi dădea fiori în stomac, nu-mi tremurau picioarele când îl auzeam vorbind şi nici nu simțeam că am ajuns la locul meu, în brațele lui. Dar îmi plăcea, era un bărbat care ştia să dea, pentru că voia şi avea şi de unde. Şi ce putea fi mai important pentru mine, acum, decât că voia să dea?

- Nu vreau să spun vorbe mari, ştii că nu-mi plac minciunile.

Habar n-am ce să-ți spun despre noi, despre mine. Eu mă simt goală pe dinăuntru şi nu ştiu să lupt pentru un bărbat, mi s-a mai spus. Să nu-mi ceri să lupt cu nici o femeie pentru tine, nu sunt în stare. Pentru o relație trebuie să fie doi, nu trei dintre care doi să aleagă, ci numai doi.

Am tăcut din nou, obosisem, era mai bine dacă nu am fi vorbit.

- Vrei să facem o nebunie?

- Alta? întreb eu dând din umeri.

- Hai să mergem într-o vacanță, o săptămână, două şi după, decidem dacă ne mutăm împreună, ce zici?

Am început să râd.

- N-am mai stat cu un bărbat de când am divorțat.

- Şi nu e timpul să încerci? Promite-mi că te gândeşti la asta, ştiu că e prematur, dar mai ştiu că, dacă nu ne decidem noi viața, decide ea pentru noi. Ce zici, încerci să te gândeşti?

- Bine, încerc, dar îți spun din capul locului: nu mă văd lăsându-mi copilele şi mutându-mă cu un bărbat, chiar dacă fiicele mele sunt mari acum. Mi-am dat seama chiar în acel moment cât mă ascundeam după acest motiv!

- Bine, hai să nu mai vorbim despre asta! Crezi că mai poți să te comporți ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat?

- Dar ce, s-a întâmplat ceva? Am vorbit doar, în rest nu s-a întâmplat nimic. Dar, apropo, vreau să te întreb ceva. Câți ani ai?

El începu să râdă şi se trezi parcă din amorțeală.

- Cât vrei să am? Spune-mi şi atâția voi avea. Vrei să am douăzeci, să fiu înfocat, plin de dorință şi fără odihnă, voi avea douăzeci de ani. Vrei să am şaizeci, să fiu plin de grijă pentru tine, să-ți dau sfaturi, să te protejez şi să te alint şi să mai fac din când în când şi amor, voi avea şaizeci! Am patruzeci şi le pot face pe toate. Mulțumită?

- Da, mulțumită că putem să ne reluăm viața de abia începută, *mon français*, glumii eu.

Patrick se lăsă într-un genunchi şi mă îmbrățişă cu scaun cu tot, fericit.

- Credeam că am distrus totul, îți mulțumesc, îți mulțumesc că eşti aşa cum eşti!

A fost un sfârşit de săptămână plin de plimbări, de discuții, de făcut dragoste. Fără iluzii, fără sfâşieri, fără autoînşelări. Dar în lunea următoare am început o săptămână intensă şi n-am mai avut timp să mă gândesc la el. M-a sunat alarmat.

- Nu ştiu să vorbesc la telefon şi nici nu-mi place. Am nevoie să te văd.

- Trebuie să plec la Roma, Patrick.

- Ai multă treabă la Roma, pot să vin şi eu, sau te încurc? mă întrebă el cu delicatețe.

- Nu, n-are sens, oricum mă întorc miercuri seara, nu fi copil.

M-am întors joi şi am uitat să-l anunț, nu ştiu cum am putut să uit, dar am uitat să-l sun şi mi-am adus aminte abia joi la aeroport. Şi nu era numai asta: la Milano se afla prietena mea Cristina Popescu din Miami care pleca la Saint Tropez şi pe care trebuia neapărat s-o văd în seara aceea. Începusem să mă mişc greu în lanțul în care mă simțeam prinsă, eram prea obişnuită să fiu propriul meu stăpân.

- Te rog, crede-mă, trebuie să mă întâlnesc cu prietena mea şi n-aş vrea să crezi că am ceva împotrivă să vii cu mine, dar nouă ne face plăcere să trăncănim în româneşte şi cred că te-ai plictisi.

Adevărul era că nu prea vedeam ce să caute el la întâlnirea noastră.

În seara aceea Cristina a insistat să vin cu ea la Saint Tropez, măcar pentru câteva zile, iar eu i-am promis că merg: îmi făcea plăcere să plec liniştită undeva, unde să n-am pe nimeni pe cap. A doua zi, o altă luptă prin telefon: cum, nu mergem la Torino? Şi ce voi face singură la Milano?

- Stau cu fetele, crede-mă, sunt la fel de importante ca viața mea sentimentală, am nevoie să stau cu ele.

- Şi eu când te revăd? E o săptămână de când nu ți-ai făcut timp pentru mine,

uite am ajuns să mă plâng ca o femeie.

Mi-era milă de el, avea dreptate şi era atât de drăguț!

- Bine, hai să ne vedem astă seară. Unde mă duci?

- Unde vrei tu, *amore mio*, unde vrei tu!

Am mers la un film, pasiunea mea, şi, după cină, ne-am dus la el acasă. Patrick îmi spusese că o să-i ceară fratelui său cheile de la apartamentul lui, care acum era liber pentru noi doi.

Prea multe planuri, deodată, mă simțeam sufocată, de abia aşteptam să stau acasă cu fetele mele, să vorbim, să ne certăm, să dorm sau să mă uit la televizor.

Până la urmă am decis să mă duc totuşi la Saint Tropez, la Cristina.

- Te rog, Patrick, am nevoie de câteva zile singură, am nevoie să-mi revin.

- Dar nu vei fi singură, te duci într-o casă plină de oameni. Mă rog, faci cum vrei.

- Doar câteva zile, şi după aia plecăm în săptămâna noastră de vacanță.

M-a sunat de zeci de ori la Saint Tropez. Mie îmi era atât de bine! Mă sculam la nouă, restul casei se deştepta spre prânz şi până atunci aveam piscina şi toată grădina numai pentru mine. Ce să-i fi spus lui la telefon? Îmi dădeam seama că nu-mi era dor de el şi mi se rupea inima de mila lui.

De ce nu putem da ordine inimii şi minții noastre? De ce nu putem hotărî: de omul acesta trebuie să mă îndrăgostesc! Patrick era bărbatul ideal până la proba contrarie, merita să fie iubit, de ce nu reuşeam?

Aş mai fi stat la Saint Tropez, dar îi promisesem, aşa că am plecat cu el. Nu mă pot plânge, au fost zece zile minunate, ne opream unde ne plăcea, poposeam din hotel în hotel, care restaurant era mai rustic sau mai intim, pe acela îl alegeam. Nopțile erau lungi şi Patrick le făcea interesante, excitante şi plăcute, dar eu rămâneam trează mult timp după ce el adormea şi mă gândeam cât de rău îmi pare că nu-l pot iubi. Oare o să mai pot iubi vreodată? Umbra neagră şi încruntată a celuilalt mă urmărea în fiecare moment. Stăteam cu ochii deschişi şi-mi reveneau în minte gesturi sau cuvinte de-ale lui şi, oricât de minunate lucruri făcea Patrick pentru mine, eu simțeam că sărutul pe păr al „celuilalt” m-a umplut de mai multă fericire. E adevărat. Totul, totul se petrece în mintea noastră, noi construim cu gândurile noastre totul, şi fericirea şi nefericirea. Din păcate eu mă mişcam încet în sufletul meu, iar Patrick se grăbea, alerga mult prea repede pentru mine şi-mi venea uneori să-l trag de mână.

De ziua mea, m-a sunat şi mi-a spus să mă uit pe fereastră, în stradă. M-am uitat: lângă trotuar era parcată o maşină roşie, un Rover mic, legată cu o fundă imensă şi, alături, stătea el, cu cheile în mână. Până am coborât, mintea mea lupta cu o mie de întrebări, dar chinuitoare era una singură. „Ce fac cu el?” Când am deschis

uşa, hotărârea era luată.

L-am îmbrățişat şi l-am sărutat pe ureche şoptindu-i:

- De ce te-ai grăbit?

- Cum m-am grăbit? Ce vrei să spui?

- Că nu pot să accept darul tău, dragul meu drag, îmi pare rău, dar nu pot să-l accept.

I-au căzut mâinile pe lângă trup, m-a privit şi a dat din cap. Ştiam că nu era nevoie să-i explic de ce, el înțelesese deja.

- Crezi că, mai târziu, te-ai fi putut îndrăgosti de mine?

- Nu ştiu.

- Te iubesc, Adriana, cheamă-mă când ai nevoie de mine! Oricând. La mulți ani!

S-a întors, a scos funda, a aruncat-o pe banchetă, apoi s-a urcat în maşină şi a plecat, fără să mă privească. O, dragule, poate că era prea devreme, poate că odată n-o să mă mai gândesc la celălalt, poate o să-mi treacă. Mă durea sufletul, dar nu se cădea să-l folosesc pe Patrick ca pe un baston de infirm.

De iubit, nu-l puteam iubi şi el a înțeles.

*

*   *

- Ce faci, Ichim?

Era vocea lui. Inconfundabila lui voce. Mi-am încleştat degetele pe receptor până mi s-au albit. Cu un glas care încerca să pară indiferent, i-am răspuns, la fel de banal:

- Bine, dar tu?

În minte calculam de când nu-l mai auzisem. Da, de anul trecut. Nu mă mai sunase să-mi ureze sărbători fericite, trecuse Paştele, trecuse Crăciunul, trecuseră atâtea sărbători.

- Auzi, tu faci tricouri de bumbac? mă întrebă brusc.

E opt dimineața, somnolez încă în timp ce Dida îmi face masaj, şi-i replic brutal:

- Nu, eu nu fac tricouri de bumbac. Dar, dacă e vorba de vreo comandă pentru vreun client, îți răspund da, eu pot produce foarte bine şi tricouri de bumbac.

Vocea mea avea acea inflexiune pe care mă străduisem să o capăt când vorbeam cu el. Nu-l mai luam în serios, simțeam că, în sfârşit, redeveneam stăpână pe mine.

- La cât poți să treci azi pe la mine, să vorbim?

- Nu ştiu, la ce oră zici?

Îmi dau seama că îl las din nou pe el să decidă, mă înfurii pe mine şi mă grăbesc să precizez.

-La două e bine?

- Nu, la două am fixată o întâlnire, vino la douăsprezece şi jumătate şi o să

mâncăm ceva împreună.

Am rămas cu telefonul în mână. A câta oară? De ce? Că a sunat la opt dimineața, să zicem că asta era tipic pentru el, dar de ce mă căuta iar? Ca întotdeauna şi acum folosise un pretext. Era clar că nu-l interesau nici cât negru sub unghie tricourile de bumbac. De când nu-l mai văzusem? Şi ce anume mă bucura acum? Doar că-l auzisem sau că mă căuta?

M-am întins satisfăcută, sub mâinile maseuzei, cu un zâmbet care nu mi s-a şters de pe față până la ora prânzului, când am ajuns la el. Uitasem tot, uitasem frământările trecutului, întrebările chinuitoare, incertitudinile. Voiam doar să strălucesc, să arăt superb, să-l dau gata, şi-n acelaşi timp, să-mi pot ascunde bucuria cu care alergam să-l întâlnesc pentru o afacere despre care ştiam amândoi că e un pretext. Am răscolit dulapul, am aruncat pe pat o mulțime de lucruri, încercând să le combin între ele şi, în timp ce le priveam, mi-am amintit de scena din „American gigolo” în care Richard Gere îşi tot schimba costumele, pe muzica aceea superbă. Am ales un taior roşu, pe care tocmai mi-l terminase minunatul meu croitor Dima şi în care mă simțeam excelent: culoare explozivă, linie sobră, exact ce-mi doream. Cizmele negre, subțiri, de vară, şi părul lung, blond, se potriveau perfect cu starea mea lăuntrică. „Aşteaptă, aşteaptă tu, şi te asigur că n-ai să-mi găseşti nici un cusur!”

Am văzut în ochii lui măriți a uimire şi admirație că aşa era. Abia acum mă descoperea sau uitase cum arăt? Ei bine, să-şi amintească! Ne-am aşezat afară, pe terasă, şi mi-am acoperit ochii cu ochelarii negri de soare. Aflasem demult trucul. În spatele lor îți poți ascunde nu numai privirea, ci şi sentimentele, din spatele lor poți să-ți domini interlocutorul.

Ca întotdeauna, s-a pornit să-mi povestească ce a mai făcut. În afaceri, desigur. Pe unde a mai fost. Cu cine s-a mai văzut. Lung, mult, chiar plictisitor. Cuvintele curgeau într-un potop. Oare ce se ascundea în spatele lor, cumva timiditate sau ceva sentimente? Ei, dacă omul ăsta ar fi capabil de sentimente!.. Oricum, şuvoiul acela de vorbe ascundea ceva. Eu îl priveam din spatele lentitelor negre fără să scot o vorbă şi faptul că mă simțeam atât de rece şi detaşată m-a uimit şi pe mine. Acesta să fie omul care m-a obsedat atâta vreme, care-mi copleşise gândurile, simțurile? Omul care nu a înțeles niciodată cu câtă forță l-am iubit şi ce importanță a avut în împlinirea mea ca femeie? Miki a încercat o dată să mă convingă că pentru el am fost doar o poveste uşoară, o aventură ca oricare alta şi că nu merită să investesc suflet în povestea asta. I-am replicat cu o frază pe care mi-o spusese el. „Depinde de tine să nu fii a cincea roată la căruță”. Dar dacă mă înşelasem? Acum mi se părea că nu mai are nici o importanță. Stăteam unul în fața celuilalt, pe terasa însorită, El, puternicul om de afaceri, eu o femeie conştientă de puterea ei de atracție, fiecare cu gândurile lui. Oare

pe ale lui le voi cunoaşte vreodată? Dar ale mele erau clare şi i le spuneam în minte lui Miki. „N-ai dreptate, nu a fost nimic uşor în povestea asta. Eu sunt fericită că am avut atâta dragoste de dăruit, că l-am iubit atât de puternic pe omul acesta. Poate că nu ştiu bine cine este, cum este, dar au fost momente când i-am simțit vibrația, când am fost egali. Două persoane pornite din aceeaşi lume simplă, care s-au zbătut să răzbească şi să învingă în această societate cumplită şi care, atunci când s-au întâlnit, s-au regăsit, de fapt, şi-au regăsit aceleaşi rădăcini, şi poate chiar asta le-a împins unul spre celălalt. Iar dacă el nu m-a iubit, am făcut-o eu şi pentru el, eu am avut de unde şi am avut cu ce. Poate l-am ridicat pe un piedestal pe care nu merita să stea, dar eu am fost fericită s-o fac. Dacă el n-a fost în stare să răspundă, e treaba lui! Eu sunt fericită că pot să iubesc şi chiar că pot să sufăr din iubire. Ar fi putut să-mi pară rău că el nu simte nimic din toate astea, dar nu-mi mai pasă”.

Zâmbesc fericită şi-i văd privirea nedumerită.

-Ce ai, Ichim, te fac să râzi?

-Ca întotdeauna, domnule, ca întotdeauna.

El încearcă să-mi demonstreze că motivul pentru care ne-am întâlnit e real, că are într-adevăr nevoie de tricouri, vreo două sute. Lucram pentru Italia la fabrica din Brăila câte zece mii de cămăşi pe lună, aşa că două sute de tricouri erau o bagatelă.

-Dar nu mai lucrezi cu partenerii tăi vechi, cu Diadora şi Lotto?

-Ba da, dar ăia nu-mi pot face tricourile. Sunt prea puține pentru ei.

Privirea îi fuge în lături, apoi se fixează asupra mea, jenată. M-am obişnuit să întâlnesc ocheadele pline de poftă ale bărbaților şi o recunosc şi pe a lui, chiar dacă acum e reținută şi ascunsă.

-Diseară îmi vine directorul de la Mercedes. Nu vii să ne faci nişte spaghetti?

-Diseară? exclam eu, fixându-l.

Îmi scosesem ochelarii.

- Da, diseară. Dacă poți, bineînțeles.

-Oh, cu plăcere, cum să nu? răspund eu zâmbind langouros.

Sigur, are în vilă două femei de serviciu. Am pregătit împreună cu ele masa, apoi m-am întors acasă şi m-am schimbat. Trebuie să recunosc că am pus intenționat paie pe foc. Am ales o fustă mini vaporoasă cu un maiou de mătase naturală transparentă sub un blazer-cămaşă, care mai mult arătau decât acopereau. Aveam chef să strălucesc, să fiu sexy, eram fericită şi excitată de situație, nu de bărbat. Masa a fost o surpriză în primul rând pentru colaboratorii lui, dar şi pentru mine: eram singura femeie între cinci bărbați. S-a vorbit mai ales în engleză şi în afară de câteva cuvinte de spirit, nu mi-am permis să scot o vorbă în plus. Era exact ce se dorea de la mine, ca ei să se simtă în largul lor. Am condus apoi ca o gazdă perfectă musafirii şi

m-am oprit în hol aşteptând şoferul să mă ducă şi pe mine acasă. Stăteam, stânjenită, alături de el, simțeam că ar vrea să spună ceva şi nu ştia cum. Ştiam ce doreşte, dar nu l-am ajutat deloc, îmi plăcea să-l ştiu în dificultate.

- De ce nu rămâi?

- Pentru ce să rămân? Nu, vreau să plec acasă.

Se ridică şi se apropie de mine fără să mă atingă, l-am privit şi am simțit că nu mai am aer să respir, mi-a mângâiat obrazul cu degetele şi apoi m-a îmbrățişat cu violență. Nu mai puteam să mă mişc, îmi simțeam picioarele ca de plumb. Cu un efort uriaş, m-am smuls din brațele lui înainte ca el să şoptească:

- Hai, nu fi proastă, rămâi !

- Tocmai pentru că nu sunt proastă, plec.

Vocea m-a trădat, îmi tremura uşor, nu-mi trecuse, cum speram. „Nu trebuie să mă atingă, nu trebuie să-şi dea seama ce simt”, îmi repetam întruna.

În aceeaşi clipă, şoferul a apărut şi eu am scăpat repezindu-mă la maşină, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Pe banchetă, în maşină, m-a cuprins o euforie nebună. Am rezistat, n-am rămas lângă el, i-am rezistat, am reuşit!

*

*   *

Oare îl cunosc cu adevărat? Câteodată am impresia că îl ştiu pe de rost, că îi prevăd toate reacțiile, că nu mă mai miră nimic la el. Alteori mă derutează prin gesturile lui neaşteptate. Sigur, după acea seară nu s-a arătat ca un om lovit în amorul propriu, cred că din afaceri a învățat să nu se dezvăluie, ci chiar să braveze. Brava şi acum, continua să mă invite şi ieşeam seara împreună, mai mult chiar decât înainte. Eu jubilam în mine, desigur fără să i-o arăt: jucam acelaşi joc disimulând ca şi el. Ştiam că mă doreşte şi ştiam că nu are să mi-o spună, că aşteaptă să o fac pur şi simplu, iar eu eram fericită că pot rezista. Părea că-mi face curte, în felul lui, fireşte, doar că el era ca un animal la pândă care aştepta, cu răbdare, să-i cadă prada. O dată ce înțelesesem, nu mai era o problemă pentru mine: rezistam.

Găsea tot timpul o mie de motive ca să mă sune. Numărul de telefon al croitorului, deşi i-l mai dădusem de nu ştiu câte ori secretarei lui. Numele vreunui restaurant bun, vezi, Doamne, el stătea mai puțin ca mine în Bucureşti, şi nu le ştia pe cele noi. Dar avea el oare timp să iasă cu prietenii, dacă se putea lăuda cu aşa ceva? Mi-a cerut să-i comand la fabrica cu care lucram, nişte cămăşi după modelul cămăşilor Boss pe care le purta el. Toate, cu o naturalețe care te făcea să te întrebi, câteodată „Dar, dacă e adevărat? Dacă îl interesează numai ce spune că-l interesează?” Totuşi, se vedea că e ca un animal în cuşcă, mereu neliniştit, mereu în aşteptare, obligat să stea nemişcat, de frică să nu-l lovească cineva. N-am văzut

niciodată atât de clar în el ca în perioada asta.

Băiatul lui se afla în Bucureşti, era în vacanţă. Ţineam cu adevărat la el, era un copil minunat, mă apropiase poate de el şi nevoia lui de iubire pe care o intuiam. Aş fi vrut să-l alin, să-i dau din căldura sufletului meu, se vedea că a crescut într-un mediu lipsit de afecţiune. Îmi amintea de fetele mele şi mă copleşeau valuri de iubire pentru ele, dar şi îngrijorarea: oare le arătasem copiilor mei cât de mare era dragostea ce le-o purtam şi ce mult însemnau pentru mine? I-am prezentat băiatului câţiva tineri simpatici, apropiaţi de vârsta lui. Odată, băiatul, şi el teribil de închis la fire, şi-a oprit fraza la jumătate şi a scăpat un sfat pentru mine. „Trebuie să te ţii de el, să-l cauţi, tu trebuie să-l cauţi, el aşa e, trebuie să insişti.” Am râs cu poftă, dar nu i-am putut explica de ce. Eu, eu să-l caut, eu, care mă simţeam vinovată că-l iubesc fără ca el să-mi împărtăşească simţămintele, care mă uram pentru că devenisem o jucărie în mâinile lui, că nu-mi puteam desprinde gândurile de fiinţa lui, eu care nu vedeam nici un bărbat în afară de el şi ştiam că greşesc? Ce să-i spun băiatului? Oh, Doamne, şi eu continuam să-l iubesc! Odată mi-a spus „Ichim, tu întrebi şi tu îţi răspunzi de una singură, tu faci totul, numai tu!” Poate, poate pentru că n-am primit răspunsuri, iar eu aveam nevoie de certitudini.

Ca orice bărbat refuzat, făcuse o fixaţie. Drept care mă încolţea, mă suna de fiecare dată cu un pretext, niciodată spunându-mi deschis ce vrea. Eu mă prefăceam că nu înţeleg şi-i răspundeam cu aceeaşi monedă: jocul mergea mai departe. Şi, cu toate că eram mândră că pot să rezist şi să mă retrag, inima îmi sângera: pentru mine, dragostea nu e un joc în care unul e stăpânul şi celălalt se supune ca un câine ţinut în lesă, eu simt că frumuseţea şi adevărul se pierd în jocurile de forţe. Aşteptam altceva. Iar el nu făcea nimic. Trebuia să fac eu.

Într-o seară m-a sunat de la New York şi m-a anunţat că soseşte a doua zi în Bucureşti.

- Te găsesc, nu?

„Cum să nu mă găsească, cum să nu mă găsească?” şoptea inima mea, ale cărei bătăi le simţeam până în gât. Fără să vreau, mi-am simţit vanitatea satisfăcută: uite că, oricât de ocupat e, îşi găseşte întotdeauna timp să mă sune. Chiar şi de la celălalt capăt al lumii.

De unde trebuia să ieşim la restaurant cu fiul lui şi cu alte persoane, am mers în acea seară doar noi doi: în *tête à tête* la ‘Premiera’, el în plină cură de slăbire, eu, ca întotdeauna când eram cu el, fără nici un pic de poftă de mâncare.

- Eu nu vreau decât o friptură, anunţă el chelnerul, mândru de puterea lui de stăpânire.

Cum fusese recunoscut de toată lumea, o armată de chelneri se învârteau pe

lângă masa noastră. Voiau să-i demonstreze cu toţii înalta clasă a restaurantului, î tot îmbiau cu specialităţile româneşti, dar el nu le oferea ocazia să se desfăşoare, aşa că se uitau dezamăgiţi unul la altul.

Am luat meniul şi l-am deschis ca pe un album cu poze: îmi venise o idee.

- Eu aş vrea o specialitate, da, vânătă împănată, iar pe urmă... aveţi ficăţei de pui? V-aş ruga şi nişte sarmale, am mâncat aici o dată nişte minunate sărmăluţe în foi de viţă, acum îmi daţi doar jumătate cu viţă şi jumătate din celelalte, în foi de varză. Cu mămăliguţă, sigur.

Chelnerii erau cu ochii umezi de recunoştinţă, iar eu am strâns meniul, savurându-mi plăcerea ca o pisică după cel mai gustos şoarece mestecat în linişte. Fără să-l privesc, sfârşesc comanda.

- Şi, vă rog, ca desert, plăcintă ardelenească, cu brânză.

Rămânem singuri şi-mi ridic privirea jucăuşă spre el. Aşteptam să mă ia de gât, să mă sugrume. Îi cunoşteam atât de bine gusturile şi apetitul, şi-i uram voinţa de fier. Ei, acum să te văd, domnule aflat în cură de slăbire. Citindu-mi parcă gândurile, el îmi răspunse înghiţind în sec, dar pe urmă îmi zâmbi: îi plăcuse, ştiam că îi plac jocurile tari, numai că de astă dată eram sigură că se afla în faţa unei partide pierdute.

A trecut cu nonşalanţă peste comanda mea pantagruelică, începând să-mi povestească succesul pe care l-a avut în America, cât de bine a fost primit, ce a făcut acolo etc., vorbea, vorbea, iar eu îi pierdusem firul, nu-i mai desluşeam vorbele, î priveam şi mă întrebam ce am, de ce nu pot scăpa de obsesia Lui, de ce-mi place? Ce-mi place la el? Mă întrerupeam din gândurile mele numai când apăreau felurile de mâncare şi ceream „o farfurie goală pentru domnul”, căruia îi dădeam „doar să guste”. Mi se umplea inima de satisfacţie văzând că nu rezistă, ştiam că e umană slăbiciunea asta, ştiam că am fost perfidă provocându-i-o, dar nu-mi puteam opri bucuria de a vedea că şi El e uman. Până la urmă eu doar am ciugulit şi el a mâncat totul reproşându-mi că nu i-am spus mai de mult ce delicatese se găsesc aici. Când am ajuns la desert, am început să tai din plăcintă fără să-i ofer şi lui. Mâncam şi vorbeam prefăcându-mă că nu-i observ privirea pofticioasă, până când mă lăsă cu furculiţa în aer.

- Te-ai îngrăşat cumva, sau mi se pare?

Toată bucuria mea s-a întunecat, victoria mi-a fost umbrită. Kilogramele sunt problema mea vitală, mă lupt cu ele neîncetat. Îmi pieri pe loc pofta. Îl privesc şi-i văd ochii plini de un zâmbet maliţios. Se răzbunase! Îi întind farfuria şi, fericit, începe să mănânce.

- Adică, tocmai din plăcintă nu-mi dădeai? râse el, făcându-mi cu ochiul.

Cine putea să-i conteste umorul plin de inteligență? Era unul din motivele pentru care îl iubeam.

În jurul nostru, mesele se goliseră, dar el continua să vorbească, nici gând să termine. M-am uitat la ceas.

- Nu plecăm? E trecut de douăsprezece, ne dau oamenii afară.

Simțeam că ar mai avea ceva de spus, nu se îndura să se ridice de la masă. N-a spus nimic.

În maşină, îi indică şoferului încotro.

- La mine acasă, Mihai.

Mă întorc spre el şi privindu-l în ochi, mă adresez peste umăr.

-Nu, Mihai, te rog să mă laşi întâi pe mine acasă, e şi mai aproape, iar mâine la şase dimineața plec la Brăila.

Maşina porneşte spre casa mea şi el întoarce privirea fără să scoată o vorbă. Privesc şi eu pe geam şi mă întreb: de fapt ce vrea? Să mă culc cu el când are chef şi atât? El tăcea, nu spunea nimic, nu cerea nimic, era de piatră.

- Ne vedem mâine, l-am auzit spunându-mi când coboram din maşină. Când te întorci, sună-mă!

Mi s-a făcut frig, m-am aşezat în fotoliu strângând în brațe o pernă, cu gândurile galopându-mi prin cap: totuşi, ce vrea omul ăsta de la mine? E ocupat, super-ocupat, după cât se plânge el, n-are timp de nimeni, de ce mă caută? Femei, dacă ar vrea, i s-ar aduce pe tavă, ar putea ieşi cu cine vrea, oriunde vrea, n-are timp să-şi sune băiatul, de ce mă caută, de ce pe mine? De ce insistă? M-am hotărât să-l întreb. Aşa nu se mai putea. Păream nişte prieteni care se întâlnesc cu plăcere, cu toate că prieteni n-am fost niciodată. Nici când ne aflam unul în brațele celuilalt n-o făceam cu prietenie, cu căldură, ci cu patimă. Nu mai puteam continua prefăcându-mă că nu înțeleg, că nu văd, că nu aud. Eu voiam confirmări.

Au trecut două luni până mi-a dat ocazia.

M-a invitat la o masă cu nişte persoane care nu mă încântau deloc, bărbați „de lume", gălăgioşi, superficiali, care schimbau femeile ca pe nişte şosete. Nu mi-a plăcut faptul că s-a gândit să mă invite la ceva de genul ăsta şi chiar m-am întrebat ce căuta El acolo. Am refuzat invitația.

A doua zi, întâlnindu-l la bancă, mi-a reproşat.

- Îmi ajungeți dumneavoastră ca personalitate, l-am ironizat eu, mă copleşesc atâtea nume mari, eu sunt prea neînsemnată pentru asemenea societate.

N-a mai repetat o astfel de invitație.

-Mergem la restaurantul chinezesc? m-a întrebat într-o seară. Cum o fi hotelul nou? Aş vrea să văd ce au făcut băieții ăştia la Lido.

Încă mai trăiam pentru telefoanele lui, când puneam receptorul jos mă simțeam plină de viață. Odată cineva m-a întrebat dacă am încercat cocaină şi pe mine m-a pufnit râsul. Nu, n-am încercat cocaina, dar, atunci când el mă suna, vocea lui acționa asupra mea ca un drog foarte puternic.

În seara aceea, am optat pentru o versiune sobră. Cu rochiile aruncate pe pat alegeam iar. Nu, asta e prea sexy, astălaltă prea simplă, o a treia prea închisă până la gât, părea a unei profesoare de provincie. Nu, nici aşa. Sobră, dar feminină. Vestimentație „de luptă”. Mi-am zâmbit, cu amărăciune, în gând.

Aşa am şi atacat.

Ne aşezaserăm la masă după ce vizitaserăm hotelul împreună cu directorul, iar eu mă uitasem în jur fără să văd nimic şi i-am zis că aş avea o propunere.

- Te ascult, Ichim.

- În seara asta te-aş ruga să mă asculți, tu să taci şi să mă laşi pe mine să vorbesc. Îți promit că e prima şi ultima oară, iar ceea ce îți voi spune acum n-o să mai repet niciodată.

- Dacă-mi promiți că n-o mai faci, cum să nu? zâmbi el, privindu-mă cu curiozitate. Ce bei?

- Un whisky, te rog.

- Un ce?!

- Un whisky. Am nevoie de un întăritor.

El râse şi dădu comanda din ce în ce mai amuzat, chiar şi de reacția chelnerului care ne aduse băuturile, punându-i lui în față whisky-ul, iar mie, berea.

- Nu, eu beau bere, doamna bea whisky!

Mi-a fost greu să încep, dar după câteva sorbituri din pahar am izbutit să-l privesc în ochi şi să vorbesc. Mă pornisem şi acum nu mă mai puteam opri. Mi-am vărsat tot amarul strâns în aceşti trei ani. Uluit de felul direct în care-i vorbeam, el mă ascultă, fără o vorbă.

- Ştiai de la început că nu mă interesează aventurile şi totuşi ai intrat în viața mea. Nu ți-am cerut nimic. Aş vrea să ştiu doar ce însemn pentru tine. Nu mai accept să-mi răspunzi doar că exist şi gata. Am avut un bărbat care-mi repeta mereu „la ce bun” să-mi spună că mă iubeşte, doar stătea cu mine, „faptele vorbesc”, un bărbat care nu mi-a făcut niciodată un cadou. M-am convins că ținea la mine abia după ce l-am părăsit, numai că el începuse să mă iubească atunci când eu încetasem să-l mai iubesc. Nu mi-ai spus niciodată nimic din ceea ce simți, nimic personal, nimic impresionant, faci pe prietenul, deşi ştim amândoi că nu suntem, ba, mai mult, mi-e teamă că, dacă aş avea vreodată nevoie de ceva, nu mi-ai întinde o mână de prieten. Nu-mi dai încredere ca prieten! Eu te iubesc, te-am iubit din prima noapte în care am

dormit împreună. Nu, nu mi-e ruşine să ţi-o spun şi nu ştiu de ce te jenezi tu, la urma urmelor, eu sunt cea care a suferit în toţi anii ăştia. Dar pentru mine s-a terminat când ţi-am întâlnit prietena la Roma.

- Prietena, care prietenă?

Începu să clipească des, era un tic al lui când se simţea în dificultate.

- De ce crezi că am plecat atunci atât de repede la Cannes? Chiar nu te-ai întrebat niciodată de ce? Mi-a prezentat-o Karen pe Lidia. Să-ţi spun că a fost un şoc? M-a bucurat întâi tinereţea ei, imaginează-ţi, am fost în stare să mă bucur pentru tine că poţi avea fetişoare atât de tinere şi uite, sunt acum capabilă să-ţi mărturisesc că m-a durut cumplit. Luni de zile am umblat ca năucă, mă simţeam minţită, trădată. De ce? De ce n-ai avut curajul să-mi spui? Te credeam un bărbat puternic şi n-ai fost. Sunt luni de zile de când nu mă pot apropia de nici un bărbat, corpul meu nu mai vibrează, mi s-a pietrificat inima, mâinile şi picioarele îmi sunt întruna reci, de parcă sângele nu-mi mai circulă normal prin vene. Nu-i nici o problemă dacă nu m-ai iubit sau mai degrabă că tu nu poţi iubi, dar atunci, ce-ai vrut de la mine? Ce vrei acum de la mine? Tu simţi, tu ştii, sunt convinsă că ştii că sunt acordată pentru tine. Vreau să-ţi spun ceva. După experienţa cu bărbatul meu şi după povestea cu tine, am învăţat să mă cunosc. Mi-am descoperit firea, puterea de adaptabilitate, mi-am dat seama că pot renunţa la mine pentru altul, îmi simt inima plină de iubire şi trebuie să existe undeva cineva care să vadă şi să aprecieze toate astea. Tu n-ai făcut-o! Foarte rău pentru tine, tu ai pierdut! Ştiu că o femeie ca mine nu-i uşor de găsit, nici un bărbat ca tine, de acord, numai că tu nu ai avut nevoie de mine şi de iubirea mea, de căldura şi de dăruirea mea. Tu nu eşti în stare să-i arăţi nici copilului tău cât de mult îl iubeşti, şi eu ştiu că-l iubeşti.

A tresărit.

- De ce are nevoie să-i arăt?

- Pentru că şi lui îi este foame de căldură. A crescut într-o militărie continuă, într-o răceală exagerată. El are dreptul să ştie că e iubit. Arată-i!

Am tăcut ca să prind puteri, dar şi pentru că abia atunci s-a văzut pe chipul lui că e lovit. Îmi era milă, dar nu puteam să mă opresc, trebuia să-i spun tot.

- Nici nu ştii cât m-ai impresionat o dată când te-am văzut jucându-te în curte cu câinii tăi. Aveai atâta căldură pe chip şi în gesturi, în faţa lor îţi scoseseşi masca de om dur.

- Ichim, Ichim, câinii sunt făpturi nevinovate! răspunse cu un zâmbet în colţul gurii.

- Şi care sunt păcatele mele de nu poţi să-mi dai nimic din tine?

A tăcut. Am tăcut. Ne-am privit îndelung, dar nu-i desluşeam nimic în privire

Eu mă simțeam golită, îmi descărcasem în fața lui nu numai sufletul, ci parcă întreaga energie. M-am lăsat condusă fără o vorbă la el acasă: încă îi mai aşteptam replica, dar ea nu venea. Nici o vorbă, nici un răspuns, nici o explicație. A făcut o singură excepție, care în limbajul lui de pe altă planetă poate că însemna ceva. Am intrat în dormitor, s-a aşezat pe pat, m-a tras lângă el şi l-a sunat pe băiat în America. La noi era trecut de miezul nopții. Vocea îi suna dulce, aproape nu i-o recunoşteam, îşi întreba insistent băiatul ce face, cum o duce, dacă are nevoie de ceva. Şi, din răspunsurile copilului, se simțea cât era de fericit de interesul pe care i-l arăta tatăl său. M-a ținut de mână tot timpul cât a durat convorbirea. Dacă a vrut din nou să mă impresioneze, a reuşit. De ce am crezut că, dacă m-a adus acolo după tot ce i-am spus, asta însemna că mi-a răspuns?!

A insistat să țină luminile aprinse. Mă simțeam vulnerabilă, mai goală decât goală, mă fixa cu o insistență neobişnuită şi violența cu care m-a devorat m-a blocat. Mi-am dat seama că nu mai simt nimic, lacrimile au început să-mi curgă pe obraji şi-l priveam cu ochii împăienjeniți de parcă-l vedeam pentru prima oară. Insistă să vorbesc, să-i vorbesc, şi eu repetam, întruna, mecanic, „te iubesc", cu o voce gâtuită de lacrimi, iar el îmi cerea, iar şi iar, „spune-mi, spune-mi că mă vrei!"

M-am simțit violată, violată nu de el, ci de iubirea mea, n-am simțit nici o plăcere şi când s-a întins lângă mine mi-am muşcat buza să nu izbucnesc din nou în lacrimi. Am rămas cu ochii în tavan, golită de gânduri, pierdută undeva într-un univers străin, înstrăinată de mine însămi. A doua zi de dimineață, m-am prefăcut că dorm şi el a plecat închizând uşa cu grijă. Mă simțeam ruşinată şi rănită, aveam nevoie de cineva care să mă mângâie, să mă alinte, să-mi spună că gata, a trecut, orice a fost a trecut, aveam nevoie de o picătură, de un strop de iubire, dar nu-l căpătasem.

Şi a trecut o zi, apoi încă una şi încă una, iar eu încercam să mă întăresc şi să nu-mi diminuez setea de iubire, până când, într-un târziu, mi s-a părut că am încetat să mai am nevoie de aşa ceva. Eram din ce în ce mai distantă, înfricoşată de propria-mi reacție, deveneam tot mai cinică. Făceam exact ca bărbații, îmi îmbrăcam neputința în cinism. Nici în comportamentul lui nu s-a schimbat nimic şi mă întrebam câte femei au plâns, spunându-i „te iubesc" în timp ce făceau dragoste, dar nu m-ar fi mirat ca el nici să nu fi băgat de seamă.

Am mai ieşit seara în oraş, împreună cu alți prieteni de-ai lui, au urmat şi alte mese la el, până când, într-o zi, mi-a propus să lucrez pentru el. Propunerea m-a uimit: am înțeles că mă considera şi pe mine ca făcând parte din „curtea Lui", din „devotații" care-l înconjurau, oameni care au profitat de pe urma lui şi care continuau s-o facă, fără ca el să-şi dea seama. Am realizat că e foarte uşor să profiți de buna lui

credință, în fața profitorilor era lipsit de apărare, dar, în acelaşi timp, rănea adânc, tratând cu neîncredere persoanele care îl adorau.

Până atunci, orice mă rugase în probleme de afaceri îi rezolvasem pe loc şi, fără să fie vorba de vreo remunerație, îmi puteam permite orgoliul de a-l face să-mi rămână el mie dator. Acum însă era vorba de o afacere mai amplă, în care trebuia să mă implic serios. M-a rugat să plec în Italia şi să port, în numele lui, tratative cu firma Benetton. Asistasem la discuțiile preliminare cu Benetton-fiul, care avuseseră loc la el acasă, aşa încât, de data aceasta l-am întrebat:

- Şi cine plăteşte cheltuielile?

- Dar ia-ți din cont, Ichim. Cât vrei?

Mi-am dat seama că nimeni nu controla cheltuielile: puteam să iau zece mii de dolari. Am luat o mie.

L-am întrebat de ce ține el neapărat să înființeze aici un magazin Benetton, mai ales că ideea mea era de extindere - un magazin nu mi se părea suficient. Mi-a răspuns că „a fi pe piață nu înseamnă neapărat să câştigi”. Şi atunci? Eu... eu ce aveam de câştigat? Învățam! Voiam să învăț, voiam să văd mai departe!

După ce condițiile afacerii au fost pregătite şi eu mi-am formulat cererile personale, colaboratorii lui, bărbați unul şi unul, s-au uitat lung unul la altul, de parcă se întrebau „Dar asta cine mai e?” Omul lui de încredere m-a convocat la o discuție care a început cu „Şi cam ce-ați putea face dumneavoastră?”, ca de la un bărbat la o amărâtă de femeie, şi care a culminat cu „Deci dumneavoastră vreți să faceți această afacere, pretindeți 20% din ea, dar nu aveți un leu!” L-am privit, m-am ridicat de pe scaun şi, în uşă, m-am întors să-i răspund.

- Domnule dragă, am fost aruncată în această afacere împotriva voinței mele, mai bine zis fără să mi se ceară consimțământul, ceea ce este treaba mea şi a domnului, boss-ul dumitale. Iar în privința celor 20 de procente şi a banilor, nu cred că-mi place să fiu trasă la răspundere de nimeni şi cu atât mai puțin de dumneavoastră!

Am ieşit pe uşă şi mi-am dat seama că încerc un uriaş simțământ de eliberare: parcă abia acum realizam cât mă frământase ideea acestei afaceri, făcută sub papucul lui, acum când renunțasem, într-un singur minut de orgoliu, la el. Păşeam veselă şi liniştită. Nu m-am chinuit atâta vreme să am propria mea afacere ca să intru la stăpân fără să vreau şi fără să mă intereseze. Învățasem să-mi aleg singură afacerile şi să nu răspund în fața nimănui pentru ele. Cum m-aş fi putut imagina alergând şi muncind pentru... pentru cine? Pentru fantasma iubirii mele?

I-am trimis un fax în care-i comunicam cât am putut mai protocolar că nu cred că partenerii lui sunt de acord să intru pe terenul lor de afaceri, că m-au pus deja la

punct şi că eu nu am nevoie de duşmanii lui, îmi ajung ai mei.

- O.K! mi-a răspuns. Ia din cont cât crezi că-ţi trebuie şi începe afacerea singură. Dar fii atentă, fii foarte atentă!

Să fiu atentă? La ce, de ce?! Pentru că sunt femeie, pentru că am ovare şi mi se abureşte mintea? Pentru că mai judec şi cu inima, nu numai cu capul? Pe câţi dintre partenerii săi bărbaţi i-a atenţionat în modul în care a făcut-o cu mine? O, nu, bărbaţii nu trebuie preveniţi şi admonestaţi, bărbaţii sunt perfecţi, lor li se îngăduie totul, dar unei femei?! „Fii foarte atentă!” Asta sună şi ca o prevestire, ca o ameninţare, nu? Şi, la ce bun toate astea, când de fapt afacerea nici nu era rentabilă pentrta mine?

Ce fericire să poţi spune „Fă-ţi singur afacerile, *caro mio*!” Toată viaţa am muncit şi am reuşit să fiu, în sfârşit, propria mea stăpână. N-o să renunţ tocmai acum la libertatea mea greu cucerită. Peste câteva zile, primeam şi eu o copie a faxului pe care-l expediase la Benetton. O grămadă de elogii la adresa profesionalismului meu, dar până la urmă eram singura vinovată că nu se făcuse afacerea. Nu-i nimic! Eram o persoană care a refuzat o afacere, dar care avea sufletul uşor şi mâna liberă. Dar oare chiar mă eliberasem?

Mi-a rămas în suflet.

Patricia, o bună prietenă de-a mea, m-a convins.

- Dacă te duci la Roma treci pe la prietenul meu. Sună-l! Are un cabinet de psihoterapie, sunt convinsă că te poate ajuta. N-ai ce pierde, încearcă!

Toată viaţa am râs de medicii psihiatri, nu am crezut în ei. O consultaţie la un psihiatru mi se părea o pierdere de vreme, un alint şi eram foarte mândră că nu am apelat niciodată la ei. Doar eram o fiinţă puternică, puteam ieşi singură la liman din orice încercare oricât de greu ar fi fost, nu-i aşa? Ei bine, uite că nu reuşeam! Am ascultat-o pe Patricia şi mi-am reţinut, la telefon, o oră de consultaţie. Cu inima plină de neîncredere, la drept vorbind.

Am rămas şocată când mi-a deschis uşa. Mi s-a părut că, după multă vreme, văd pentru prima dată un bărbat. Am citit aceeaşi uimire şi în ochii lui. A fost cât se poate de profesional, atent, plin de răbdare. Iar după o jumătate de oră, când am început să mă trezesc parcă din transă, m-am pomenit râzând vesel. Era ultima lui consultaţie în acea zi şi am plecat împreună. M-a invitat la o cafea, dar l-am refuzat şi i-am spus că prefer să iau puţin aer. Ne-am plimbat două ceasuri pe străzile Romei, era un amurg superb. El a continuat să mă descoasă, de parcă ar fi vrut să afle totul dintr-o dată. Iar eu vorbeam despre mine cu o uşurinţă pe care nu mi-o cunoşteam, viaţa mă învăţase de mult să nu mă dezvălui prea uşor. La un moment dat, s-a oprit, m-a privit lung şi mi-a spus:

- Cred că ştiu care-i problema dumitale.

- Da, aşa de repede?

- Da, aşa de repede. Cred că nu faci suficient sex.

L-am privit neştiind dacă să mă supăr sau să râd.

- Doctore, eu nu fac sex, eu fac dragoste.

- Ar trebui să faci mai mult sex şi să-ți faci mai puține probleme.

- Adică vrei să spui că ar trebui să prind tot ce mişcă-n țara asta, râul, ramul?

- Cam aşa ceva. Dacă te-aş putea ajuta...

- Te oferi, doctore? îl întreb insolentă şi, nu ştiu de ce, dar mi se părea că omul acesta simplifica în mod sănătos lucrurile.

- Da, de ce nu?

- La câte paciente le propui aşa ceva?

- Să nu exagerăm.

- N-am nici cea mai mică intenție, însă faima te-a depăşit, sigur mă refer la cea medicală, pe cealaltă nu o cunosc, dar ai face bine dacă mi-ai spune adevărul, măcar acum putem fi sinceri, nu?

- Dar eu sunt sincer şi serios, te asigur. Am şi eu criteriile mele de alegere: să zicem că patru paciente din douăsprezece în decurs de un an, cum ți se par cifrele?

Peste două zile, având o pauză de lucru, am trecut pe la cabinetul lui cu intenția de a-l saluta. M-a primit înaintea celorlalți, scuzându-se şi închizându-se cu mine înăuntru. Am stat de vorbă mai bine de un ceas, în timp ce lumea aştepta afară. Riscam să ratez o importantă întâlnire de afaceri, dar în momentul acela nu mă puteam gândi la asta. Am vorbit şi ne-am privit. Eu simțeam că-mi revin simțuri şi atitudini demult uitate, că redevin femeie. Când am ieşit din cabinet, am trecut jenată printre pacientele care mă priveau furioase. Îmi compusesem o mină cât mai suferindă cu putință, dar înăuntrul meu fredonam o melodie veselă.

Două zile am visat cu ochii deschişi şi la următoarea vizită
medicală am zburat cu inima uşoară, ca o adolescentă la primul
ei rendez-vous. Aş fi vrut să nu se mai termine şedințele de
terapie, în cabinet el se comporta cât se poate de profesional
şi simțeam cum, încet, aproape fără să-mi dau seama, mi se
risipesc amintirile încrâncenate, cum toată tensiunea acumulată
la lucru şi toate grijile pentru contractele nesemnate se evaporau.

Toate se evaporau în cabinetul lui şi totuşi era un bărbat însurat. Şi? E problema lui, nu a mea. Ba da, poate deveni şi-a mea. Nu, n-am să mă leg, vreau doar să mă simt bine, cum zice el, „Trebuie să înveți să te iubeşti, trebuie, trebuie să vrei lucruri care-ți fac bine”. Sunt sigură că, dacă nu sunt eu, e alta, pentru mine e mai

greu, nu trebuie să mă implic.

- Ce vrei de la mine, ai curajul s-o spui?

M-a privit cu pupilele mărite şi am sperat că se va ascunde sub vorbe, zicând altceva decât ce gândea.

- Aş vrea să te cunosc mai bine, mi-ar plăcea să aflu ce ascunzi, de fapt, sub vorbe.

Încep să râd. Uite că şi lui îi este frică, uite că gândeşte exact ca mine. Ne apropiam unul de celălalt parcă în vârful picioarelor, temându-ne să nu trezim cine ştie ce fiară adormită în noi.

- Eşti avantajat faţă de mine, tu dispui de mijloace ştiinţifice şi te foloseşti de ele pentru a pătrunde în gândurile mele, eu le am doar pe cele ale femeilor: instinctul şi simţămintele.

Râse şi el.

- Cu armele astea femeile au răsturnat nu o dată istoria, darmite un biet bărbat.

Tăcu o clipă şi apoi mă întrebă:

- La ce oră ajungi acasă?

- Cred că pe la şapte.

- Dacă vin la tine la opt şi jumătate, e bine?

- Îţi plac spaghetele sau rizotto-ul?

- Pregăteşte ce vrei, oricum n-are importanţă.

Ne-am privit fără zâmbet. Un fluid trecu de la unul la altul şi am simţit cum încep să tremur.

- S-a făcut frig? M-au luat nişte frisoane.

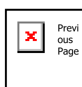
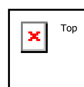
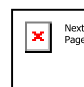
A aruncat o privire la termometrul din cameră.

- Sunt douăzeci şi cinci de grade.

Am plecat să fac cumpărături pentru masa de seară. De atâta vreme nu o mai făcusem! Îmi plăcea totul, în aer pluteau miresme care mă îmbătau, încă nu ştiam ce voi găti, dar mi-era atât de bine! Am cumpărat flori şi o casetă cu „Nocturnele” lui Chopin, mergeam şi mă uitam ca la un prieten la cerul Romei pe care se alergau nişte nori albi, pufoşi şi veseli. I-am făcut complice cu ochiul sperând că nu m-a văzut nimeni. M-am oprit la un magazin şi mi-am cumpărat un parfum nou, apoi am pornit iarăşi pe străzi, îmi venea să dansez, să cânt, nu-mi mai păsa de nimic, eram vie, vibram, mă regăsisem şi tot chipul îmi surâdea.

Ai avut dreptate, Gianni, ce minunat e să te poţi gândi la cineva şi să ţi se umple faţa de zâmbet…

Un alt început… prin… acest SFÂRŞIT

Globusz® **P**ublishing

Cuvântul autoarei

Cum a început totul?... De fapt, cum am început să scriu?

Toată tinerețea mi-am dorit s-o fac, bineînțeles, în rarele momente când am avut timp să-mi doresc ceva. Anii au trecut, am intrat în vârtejul vieții şi nu m-am mai gândit la asta, până într-o zi când, dintr-o pură întâmplare, s-a născut ideea acestei cărți.

Mă duceam după terminarea zilei de lucru să „respir" la Sanda Faur, o amică ziaristă, cunoştință veche din anii `70, de pe vremea când pozam pentru revista „Femeia". Ne-am reîntâlnit după întoarcerea mea în țară şi am legat o prietenie relaxantă pentru amândouă.

Sanda este una dintre persoanele care ştiu să asculte. De fapt, asta face parte din meseria ei. Un ziarist întreabă, dar, mai ales, ascultă. Seamănă mult cu un

psihiatru. Nu-ți dai seama că, din vorbă în vorbă, ajungi în cele din urmă să-i spui totul despre tine.

În ziua aceea eram uşor exaltată din pricina a ceea ce mi se întâmplase, aşa că, roşie în obraji, sun la ea la uşă şi intru ca o vijelie.

- Sanda, trebuie să-ți povestesc!

De fiecare dată, prezența ei mă face să mă opresc puțin. Este o femeie mai mult decât voinică, un munte de femeie. Acum are ceva probleme de sănătate, dar, oricum, mişcarea nu i-a plăcut niciodată. O față mică, încadrată de păr grizonat tuns scurt, dar tot timpul coafat, şi gura perfect rujată. Mă uimeşte cochetăria continuă a acestei femei. Ține rujul undeva lângă uşă şi, cum aude soneria, se mai rujează o dată înainte de a deschide. Niciodată, dar niciodată, nu am văzut-o nerujată. Le cere tuturor să se anunțe cu un telefon înainte de venire, pentru că nu-i place să fie „nepregătită". Îmi place la nebunie exagerarea acestei femei care, de o vârstă înaintată, dar niciodată declarată, adoră să cocheteze tot timpul - atât cu femeile, cât şi cu bărbații. Şi, totuşi, există o diferență de nuanță. În clipa în care apar bărbați prin jur, schimbarea este aproape totală. Pare o copie a cinci Marilyn Monroe, deodată. M-a uimit întotdeauna la ea acea pisiceală de fetiță frivolă, dar acum o găseam chiar exagerată şi nepotrivită, poate şi pentru că nu era pe stilul meu, dar mai ales pentru că acum contrasta teribil cu vârsta şi cu înfățişarea ei.

- Stai, dragă, stai! Ia-mă încet! Ce ți s-a întâmplat?? mă întrerupe ea, rostind cuvintele pe un ton prețios, după ce mai aruncă o privire în oglinda din spatele uşii, pentru un ultim control.

Mă trântesc pe canapeaua din sufragerie şi încep să-i povestesc făcând eforturi să găsesc unele cuvinte. Pe atunci stăteam destul de puțin în România, iar din obişnuința de a vorbi în italiană, cuvintele-mi veneau cu greutate.

- Ah, am primit nişte pietricele... Ştii, am fost la Mircea Davidof care îşi face o mega-vilă...

- Stai dragă, ce pietre, ce fel de pietricele? Diamante, rubine, ce-ai primit?

Pufnesc în râs şi toată tensiunea din ziua aceea dispare ca prin farmec. O privesc uimită şi nu mă pot opri din râs.

- Ce diamante? Ți-am spus că în drum spre tine trec pe la Mircea, tipul care-mi face curte fără şanse şi, pentru că s-a lăudat cu noua construcție, am ajuns în sfârşit s-o văd. Dar nu casa m-a impresionat, ci grădina unde a pus pe jos nişte pietricele mici. Pietriş, cum se cheamă. Mi-au plăcut, iar el s-a oferit imediat să-mi trimită şi mie zece saci de pietriş, cu oamenii lui. Este exact ce-mi doream şi cred că o să am o grădină superbă, ai să vezi!

- Eşti nebună! Arăți atât de fericită de parcă cine ştie ce nestemată ai fi primit!

Nu se poate! Când o să te deştepţi şi tu şi o să ceri de la viaţă şi de la bărbaţi ceea ce meriţi?

O privesc cum îşi pierde pisiceala din glas şi, ca să o incit, o întreb, inutil de altfel, ce crede că merit eu. Ştiam părerea ei despre cum trebuie să fie trataţi bărbaţii. Nu o dată a încercat să mă convingă că am toate atuurile pentru a fi acoperită de cadourile şi bijuteriile bărbaţilor care, se pare, stau la coadă după mine. Eventual în Piaţa Amzei sau la Milano, îmi spun. Bănuiesc că ea, trăind atât de retrasă, încă mai crede în filmele în care iubitul milionar îi oferă iubitei, în Rolls Royce-ul lui, paharul de şampanie şi, după un „închide ochii, draga mea", prinde, cu degete tremurânde, colierul de smaralde la gâtul ei.

- Eşti o fraieră, Adriana! Eu aş fi spus, pur şi simplu, proastă', dar ea, nu! Ea nu foloseşte cuvinte catalogate drept ruşinoase sau murdare'. Râzi tu, râzi, dar stai să-ţi povestesc ce mi s-a întâmplat mie acum câteva zile! Auzi, mie! Eu, aşa grasă şi bătrână cum sunt, nici nu-ţi poţi imagina! Dar asta ar trebui să te facă să reflectezi. Stai puţin să aduc ceaiul şi-ţi povestesc.

Parcă e din altă lume, are o naivitate de om stătut în casă. O privesc cum se ridică greoi de pe fotoliul ei, îşi aranjează părul şi porneşte spre baie unde, prin uşa deschisă, o văd pieptănându-se şi verificându-şi, pentru a câta oară?, rujul. Face întotdeauna la fel, probabil are nevoie de confirmarea oglinzii că totul e sub control. Vine încet cu ceaiul şi se reaşază. De data asta, eu sunt cea curioasă.

- Ştii, ca să înţelegi, trebuie să încep cu începutul, adică de acum treizeci de ani. Stăteam de vorbă cu o prietenă, jurnalistă şi ea, în colţ la Piaţa Amzei, când văd un tânăr blond, cu o faţă interesantă, pe trotuarul de vis-à-vis, fixându-mă insistent. Îi spun prietenei mele după o jumătate de oră, când ne despărţim, „vezi că e unul care te aşteaptă pe partea cealaltă. Stă de când am început să vorbim ". Râdem şi plecăm fiecare în drumul ei. Nu-ţi spun ce uimită am fost când tipul vine după mine. Se apropie şi-mi spune că mă cunoaşte, că e un poet din Moldova şi că ar vrea să mă cunoască mai bine. Stai, stai să-ţi arăt ultima scrisoare, dragă! Mă umplu de ruşine citind ce-mi scrie. Sigur e nebun şi, în plus, are o fixaţie pentru corpurile superopulente. Să vezi ce descrieri de rotunjimi şi părţi intime, de mă uit în jur când le citesc, să nu mă vadă cineva! În fiecare an de atunci vine vara în Bucureşti şi, dacă întârzie, încep deja să mă îngrijorez: o fi bolnav, o fi murit, mai ştii...

Eram topită după poveştile ei atât de ieşite din comun şi, trebuie să mărturisesc, că atunci am simţit, n-aş putea spune bine ce era, o împunsătură de invidie, gelozie. Eu aveam doar câteva amărâte de scrisori! Sigur, nu aveam încă şaptezeci de ani, ascunşi întotdeauna cu disperare. Pentru asta mai era timp destul.

- Acum trei zile, continuă ea, mi-a venit poetul pe nepusă masă. Eram

disperată, ştii şi tu cât sunt eu de exagerată cu curăţenia. Eram disperată, zic, pentru că de două săptămâni nu-mi venise femeia care îmi făcea curat. Atunci, m-am uitat la el, la ochii lui plini de adoraţie şi de pofte de care eu mă îngrozesc, doar ţi-am mai spus. Eu îl las să-şi facă mendrele cum doreşte, pentru că mie îmi place mintea lui nebună! şi, privindu-l, îmi vine geniala idee „Iubitule, îi zic eu, mi-o imaginez cu guriţa pungă, fandosindu-se, îmi pare rău, dar trebuie să te rog ceva înainte de plăcerile tale!" Şi… l-am pus să-mi dea cu aspiratorul prin toată casa. Da, da! Râzi tu, râzi! Şi-a scos omul pantalonii şi, în indispensabili, mi-a făcut casa lună. Eu, între timp, ştergeam praful. Am tras, bineînţeles, jaluzelele mai jos, doar nu era să las să mă vadă toţi vecinii! Ei vezi, ăsta zic şi eu cadou extraordinar! La vârsta mea, după treizeci de ani de adoraţie şi de la un bărbat cu douăzeci şi cinci de ani mai tânăr, că asta nu ţi-am spus-o!

- Oh, Sanda, dar e splendid, râdeam încă uluită. Ştii ce? De ce nu ne apucăm noi să scriem o carte?

- Ce fel de carte ? Eşti nebună?!

- O carte despre femei. Ştiu şi eu?.. O carte pentru femei.

- Păi dacă e să-ţi arăt eu ce scrisori mai am, ce poveşti nebune am trăit!.. Uite, uite scrisoarea asta… Scoate un plic imens, dintr-un maldăr de scrisori.

Şi… aşa a început.

Până la urmă, ca un bun gazetar ce era, Sanda a reuşit să mă incite, iar eu am început să povestesc, să povestesc. Din păcate, s-a apucat să şi scrie. În nişte chinuri groaznice, „Vai, ce greu e! Nu reuşesc să-mi imaginez nimic din tot ceea ce-mi povesteşti!", s-a născut o carte. Săraca, printre unicele găselniţe imaginate, a fost aceea în care, după una din cele mai importante scene de amor din carte, „El" a început să declame din „Cântarea cântărilor". Sau, când îi povesteam despre maşini de lux, ea descria limuzine cu bar şi televizor. Trăia în altă lume. Inutil să-i spun că „afară" totul este modernizat. Sentimentele, freamătul iubirii erau doar găselniţe gazetăreşti pentru ea.

Aşa încât, până la urmă, şi-a scris fiecare dintre noi cartea ei. Ea scriind despre fapte din viaţa mea, fără acordul meu, transpunându-se în fiinţă „sublimă, superbă, inteligentă şi neînţeleasă", care trece prin viaţă cu mâinile ridicate, ca să nu-şi murdărească manichiura. Eu am încercat să povestesc, sperând că pot face pe cineva curios să ajungă la final, însoţit de întrebarea „ce s-a mai întâmplat?"

N-am intenţionat să-mi fac biografia, am încercat doar să pun pe hârtie fapte şi sentimente inspirate din lucruri trăite, cu personaje mai mult sau mai puţin reale.